

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN GRISHAM

KARDEŞLER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

Remzi Kitabevi

KARDEŞLER / John tırisham

Orijinal adı: *The Brethren*

© Belfry Holdings, Inc., 2000

Türkçeyayın hakları © Remzi Kttabevi, 2000

Yayın hakları, Akçalı Telif Hakları Ajansı

aracılığıyla satın alınmıştır.

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 975-14-0756-7

BİRİNCİ BASIM: Temmuz, 2000

Remzi Kitabevi AŞ., Selvili Mescit Sok. 3, Cağalogiu 34440, İstanbul.

Tel (212) 513 9424-25, 513 9474-75. Faks (212) 5229055

WEB: <http://www.rem2i.com.tr> E POSTA: post@remzi.com.tr

Remzi Kitabevi A.Ş. tesislerinde basılmıştır.

1

MAHKEME SOYTARISI, her hafta yapılan mahkeme oturumu için eski ve iyice solmuş kestane rengi pij amasıyla, çorapsız ayaklarına eflatun rengi, havlu kumaştan yapılmış banyo terliklerini giymişti, bunlar onun standart kıyafetiydi. Burada pijamalarıyla dolaşan adam sadece o değildi kuşkusuz, ama ondan başka hiç kimse de eflatun rengi terlik giymeye cesaret edemezdi. Adamın adı T. Karl'dı ve bir zamanlar Boston'da bankaları vardı.

Adamın peruğu ise, pijaması ve terliklerinden daha rahatsız ediciydi. Peruktaki saçlar ortadan ayrılmış, üç yöne açılan sıkı bukleler ve tabakalar halinde kulaklarının üzerinden aşağıya doğru iniyor ve omuzlarına dökülüyordu. Peruk beyaza yakın, parlak gri bir renkteydi ve yüzyıllar öncesinin eski ingiliz sulh hâkimlerinin perukları tarzında yapılmıştı. Bu peruğu, adamın dışardaki bir arkadaşı Manhattan'da, Village'daki bir ikinci el kostüm dükânında bulmuştu.

T. Kari bu peruğu mahkemede gururla takıyordu ve ne kadar garip olsa da, zamanla bu peruk gösterinin bir parçası haline gelmişti. Hapishanedeki diğer tutuklu ve hükümlüler, peruk olsun olmasın, T. Karl'a oldukça uzak dururlardı.

Kari, cezaevi kafeteryasındaki ince ve katlanabilir masasının arkasına geçip elindeki plastik tokmağı masaya vurdu, boğazını temizleyip cırtlak sesini ayarladı ve asilane bir tavırla seslendi: "Dinleyin, dinleyin, dinleyin, Kuzey Florida Federal Alt Mahkemesi başlamıştır. Lütfen kalkın."

Kimse kıımıldamadı, ya da kimse yerinden kalkmak zahmetine

katlanmadı. Hapishanedeki otuz mahkûm plastik kafeterya sandalyelerine çeşitli pozlarda yayılmıştı, kimisi mahkeme soytarısına bakıyordu, kimisi de o sanki orada değilmiş gibi kendi aralarında konuşuyordu.

T. Kari devam etti: "Burada adalet arayan herkes hemen buraya yaklaşsın ve kendini becertsin."

Hiç kimse gülmedi. T. Kari bu sözleri birkaç ay önce ilk kez söylediğinde herkese çok komik gelmişti. Artık bu sözler de gösterinin bir parçası olmuştu. T. Kari, omuzlarında yay gibi hoplayan buklelerin görülmesi için biraz kıpırdandı, dikkatle yerine oturdu ve önünde duran kalın, kırmızı deri kaplı resmi mahkeme kayıt defterini açtı. İşini çok ciddiye alıyordu.

Üç adam mutfaktan gelerek içeriye girdi, ikisi ayakkabı giymişti. Biri, bir şeyler yiyordu. Ayaklarında ayakkabı olmayanın bacakları da dizlerine kadar çıplaktı ve bu leylek bacaklar, giysinin altında görülüyordu. Bacaklar düzgün, kılsız ve güneş yanığıydı. Sol baldırında büyük bir dövme vardı. Bu adam Kaliforniyalıydı.

Her üçü de, kenarları altın sarısı şeritli soluk yeşil koro giysileri giymişti. Bu giysiler de T. Karl'ın peruğuyla birlikte aynı dükkândan alınmış ve onun tarafından bu adamlara Noel armağanı olarak verilmişti. T. Kari, mahkemedeki resmi zabıt kâtipliği görevini bu sayede sürdürüyordu.

Yargıçlar, süslü giysileri dalgalanarak, çini döşeli zeminde görkemli bir şekilde ilerlerken, izleyiciler arasından kıkırdamalar ve alaylı sözler duyuldu. Yargıçlar, T. Karl'a yakın, ama yine de fazla yakın olmayan portatif ve uzun masanın arkasında yerlerini aldılar ve karşısındaki topluluğa baktılar. Kısa boylu şişman olanı, ortalarında oturdu, adı Joe Roy Spicer'dı ve adam yokluğunda mahkemede başyargıç olarak görev yapıyordu. Yargıç Spicer, daha önce de Mississippi'de hâkim olarak görev yapmıştı, ilçe halkı tarafından seçilerek bu göreve gelmiş, fakat federaller tarafından, Shriners Kulüp'te oynanan tombala oyunları kazancından para aldığı gerekçesiyle yakalanınca görevinden uzaklaştırılmıştı.

Yargıç Spicer, "Lütfen oturun," dedi, ama zaten ayakta olan kimse yoktu.

Yargıçlar katlanır sandalyelerini ayarlayıp, giysileri rahatça

üzerlerinden sarkıncaya kadar onları çekiştirip düzelttiler. Hapishane müdür yardımcısı bir kenarda duruyor, mahkûmlar da onu hiç umursamıyordu. Adamın yanında üniformalı bir gardiyan vardı. Cezaevi Kardeşleri ya da Arkadaşları, cezaevinin izniyle haftada bir kez böyle toplanırdı. Davaları dinler, anlaşmazlıkların çözümünde yardımcı olur, çocuklar arasında çıkan ufak tefek kavga ve çatışmaları çözümler, genel olarak mahkûmlar arasında bir denge unsuru olarak görülürdü.

Spicer, T. Kari tarafından titiz bir el yazısıyla hazırlanmış olan üsteye baktı ve, "Mahkeme açılmıştır," dedi.

Spicer'in sağında Kaliforniyalı vardı, yani Saygıdeğer Finn Yarber; vergi kaçakçılığından iki yıldır içerde yatıyordu ve beş yılı daha burada geçecekti. Dinleyenlere kan davasından söz ederdi. Cumhuriyetçi bir vali, halkın oyuna başvurmuş ve Kaliforniya Anayasa Mahkemesi başyargıcı Yarber'i görevden uzaklaştırmıştı. Bu cezanın nedeni, Yarber'in, ölüm cezasına karşı olması ve her infazda gecikmelere yol açmasıydı. İnsanlar intikam istiyor, Yarber onu engelliyordu, Cumhuriyetçiler iyice ileri giderek onun görevinden azledilmesinde başarılı olmuştu. Onu sokağa atmışlar, bir süre ne yapacağını bilemeden bocalamış ve sonra da Vergi Dairesi onun hakkında soruşturma açmıştı. Stanford'dan mezun olmuş, Sacramento'da suçlanmış, San Francisco'da hüküm giymişti ve şimdi de Florida'daki bu federal hapishanede cezasını çekiyordu.

Finn iki yıldır içerdeydi ve hâlâ açılırlarıyla yaşıyordu. Hâlâ suçsuzluğuna inanmasına ve düşmanlarını yenme hayalleri kurmasına rağmen bu hayalleri yavaş yavaş yok oluyordu. Yalnız başına güneş altında uzun yürüyüşler yapıyor ve başka bir yaşamın hayatını kuruyordu.

Spicer, sanki büyük bir anti-tröst davası başlayacakmış gibi, "ilk dava Magruder'e karşı Schneiter davası," diye bildirdi.

Beech, "Schneiter burada değil," dedi.

"Nerede peki?"

"Revirde. Safra taşı yine. Biraz önce oradaydım."

Hatlee Beech, mahkeme heyetinin üçüncü yargıcıydı. Hemoroid, başağrıları ya da şişen bezeler gibi nedenlerle zamanının büyük kısmını revirde geçirirdi. Beech elli altı yaşındaydı, üçü içinde en

gençleriydi ama dokuz yıl daha yatacağı için cezaevinde öleceğine inanıyordu. Doğu Teksas'ta federal yargıçlık yapmıştı, sert bir muhafazakârdı, Kitabı Mvıkaddes'ten pek çok şey bilir ve duruşmalarında bunları okumaya bayılırdı. Siyasetten hoşlanır, politikaya atılmak isterdi, eskiden iyi bir ailesi ve karısının ailesinden gelen petrol şirketi gelirleri vardı. Onun da içki sorunu vardı ama Yellovvs-tone'da iki otostopçuya çarpmaya kadar bunu hiç kimse bilmiyordu. Çarptığı iki kişi öldü. Beech'in kullandığı araba genç bir kadına aitti ve Beech onunla evli değildi. Genç kadın ön koltukta cırılcıplak bir halde bulundu, yürüyemeyecek kadar sarhoştı.

Beech'e on iki yıl verdiler.

Joe Roy Spicer, Finn Yarber, Hatlee Beech. Kuzey Florida Alt Mahkemesi bu üç kişiden oluşuyordu ve bu üçlü, Trumble dolaylarında daha ziyade 'Kardeşler' olarak bilinirdi. Trumble, etrafında hiçbir parmaklık, dikenli tel, duvar ya da nöbetçi kulesi bulunmayan, güvenlik önlemleri en alt düzeyde olan bir federal cezaeviydi. Eğer hapse mahkûm olduysanız, bunu en rahat şekilde federal cezaevlerinde ve Trumble gibi bir yerde çekebilirsiniz.

Spicer, Beech'e, "Gıyabında duruşmaya devam edelim mi?" diye sordu.

"Hayır, haftaya ele alınız."

"Pekâlâ. Nasıl olsa bir yere gidemez."

Kalabalığın arasından Magruder, "Bu ertelemeye itiraz ediyorum," diye seslendi.

Spicer, "Bak işte bu çok kötü," dedi. "Duruşma gelecek haftaya kadar ertelenmiştir."

Magruder şimdi ayağa kalktı. "Bu üçüncü oluyor, devamlı erteliyorsunuz. Ben davacıyım, onu dava ettim. Ne zaman mahkeme başlasa adam hemen revire koşuyor."

Spicer, "Kavganızın nedeni nedir?" diye sordu.

T. Kari, yardımcı olmak ister gibi, "On yedi dolar ve iki dergi," dedi.

Spicer, "Demek bu kadar çok ha?" dedi. Trumble'de on yedi dolar için her zaman mahkemeye verilebilirdiniz.

Finn Yarber daha şimdiden sıkılmıştı. Bir eliyle kırışmış sakalını okşuyor, diğeriyle de masayı tıkırtıyordu. Birden ayaklarını

sert bir şekilde ve insanı sinirlendirecek bir ses çıkararak yere vurdu. Eskiden, unvan sahibiyken - Kaliforniya Anayasa Mahkemesi Başkanı iken - duruşmalarda çorapsız ayaklarına deri sandaletler giyer ve uzun, sıkıcı konuşmalar sırasında ayak parmaklarını oynatarak rahatça egzersiz yapabiliyordu. "Ertelendi," dedi.

Magruder, ciddi bir ifadeyle, "Ertelenmiş adalet inkâr edilmiş adalettir," diye konuştu.

Beech, "Mahkeme kararını bildiriyorum," diye söylendi. "Bir hafta daha... Sonra Schneider'i mahkemeden kaçmakla suçlayacağız."

Spicer, "Karar verilmiştir," diyerek işi bitirdi. T. Kari, karar defterine bir not düştü. Magruder öfkeyle yerine oturdu. Schneider'e karşı olan iddialarını yazdığı bir sayfalık bir iddianameyi T. Karl'a verip Alt Mahkeme'de dava açmıştı. Sadece bir sayfa yazmıştı. Kardeşler uzun yazışmalardan pek hoşlanmazdı. Bir sayfa da, dava açmak için yeterliydi. Schneider ise buna küfür ve hakaretlerle dolu altı sayfayla yanıt vermiş, fakat T. Kari bu tür ifadeleri çizip kapatmıştı.

Kurallar basitti, iddianameler kısa olacaktı. İnceleme ve soruşturma ayrıntılarına girilmeyecekti. Adalet de hızla yerini bulmalıydı. Kararlar hemen orada verilecek ve her iki taraf da mahkemenin adaletine inandığı takdirde tüm kararlar bağlayıcı olacaktı. Temyiz yoktu. Tanıklar doğru söyleyeceklerine dair yemin etmiyordu. Yalan yere tanıklık etmek tamamen beklenen bir şeydi. Ne de olsa burası bir cezaevi idi.

Spicer, "Sonraki dava ne?" diye sordu.

T. Kari bir an tereddüt etti ve sonra, "Whiz davası," diye cevap verdi.

Bir an için bir sessizlik oldu ve sonra plastik kafeterya sandalyeleri aynı anda, sanki saldırıya geçmiş gibi ileriye doğru çekildi. T. Kari, "Bu kadar yakın olmak yeterli!" diye bağırıcaya kadar mahkûmların birbirleriyle itişerek ilerlemeleri sürdü. Şimdi yarğlar kürsüsüne yaklaşık altı metre mesafedeydiler.

T. Kari, "Sakin olalım!" diye seslendi.

Whiz meselesi Trumble'da aylardan beri âdeta kangren olmuş bir yara haline gelmişti. Whiz, bazı zengin müşterilerini dolandır-

miş olan genç bir Wall Street düzenbazıydı. Dört milyon doların izi bulunamamıştı ve rivayete göre, Whiz bu büyük parayı ülke dışına çıkarmış ve bu işi de Trumble'da yaptığı sırada becermişti. Daha altı yıl cezası vardı ve şartlı tahliyesi geldiğinde kırkına yakın olacaktı. Herkes onun cezasını, o şahane gün gelip serbest kalacağı, hâlâ genç bir adam olarak özel bir jet uçağına atlayıp paraların beklediğı plajlı deniz kıyısına uçağı güne kadar sessizce çekeğıine inanıyordu.

Cezaevi içinde bu söylentiler giderek büyüyordu ve bunun nedenlerinden biri de, VVhiz'in kimseyle görüşmeyip saatlerce finansla ilgili teknik grafikleri incelemesi ve anlaşılmaz birtakım ekonomi yayınlarını okumasıydı. Hapishane müdürü bile ona yumuşak davranıyor ve ondan, borsayla ilgili bilgiler koparmaya çalışıyordu.

Rook adında eski bir avukat nasıl olduysa Whiz'e yanaşabilmiş ve ondan, cezaevi kilisesinde haftada bir kez toplanan bir yatırım kulübü adına biraz bilgi almayı başarmıştı. Rook bir süre önce kulüp adına, dolandırıcılık suçlamasıyla Whiz'e dava açmıştı.

Rook tanık sandalyesine oturdu ve hikâyesine başladı. Gerçeğin bir an önce ortaya çıkması amacıyla, normal prosedür kurları bir yana bırakılmıştı.

Rook konuşmasına, "Whiz'in yanına gittim ve ona, *Forbes* de okuduğum, ValueNow adlı yeni bir online şirketi hakkında ne düşündüğünü sordum," diye başladı. "Hisse senetleri halka açılacaktı ve şirketin durumu hoşuma gitmişti. Whiz bana bunu inceleyeceğini söyledi. Bir süre ondan hiçbir haber çıkmadı. Tekrar ona gittim ve, 'Hey Whiz, şu ValueNow işi ne oldu?' diye sordum. O da, bana bu şirketin sağlam bir yatırım olduğunu ve hisse senetlerinin tavan yapacağını söyledi."

Whiz hemen araya girdi ve, "Böyle bir şey söylemedim ben," diye itiraz etti. Salonun diğer ucunda yalnız başına oturuyordu ve kollarını önündeki sandalyenin arkalığına atmıştı.

"Evet, söyledin."

"Söylemedim."

"Her neyse, kulübe gidip Whiz'in bu şirket hakkında iyi şeyler söylediğini belirttim ve böylece biraz ValueNow hissesi almaya

karar verdik. Fakat küçük yatırımcı alım yapamıyordu çünkü küçük yatırımcılar için hisse senetleri satışı kapanmıştı. O zaman yine Whiz'e gittim ve, 'Baksana Whiz, Wall Street'deki dostlarına söyleyip bize biraz ValueNovv hissesi alamaz mısın acaba?' diye sordum. Whiz de bana, 'Herhalde bunu yapabilirim,' dedi."

Whiz, "Bu bir yalan," diye itiraz etti.

Yargıç Spicer, "Kes sesini," dedi. "Sıra sana gelince konuşacaksın."

Sanki yalan söylemek yasakmış gibi Whiz tekrar, "Yalan söylüyor," dedi.

VWhiz'de para varsa bile bunu asla bilemezsiniz, en azından cezaevi içinde. Eni iki buçuk, boyu dört metre olan hücresinde finans dergilerinden başka bir şey görünmüyordu. Ne bir stereo müzik seti, ne vantilatör, ne kitap, ne sigara vardı, yani tüm diğer mahkûmların hücrelerinde olanların izine rastlanmıyordu burada. Bu da kuşkusuz, sadece onun hakkındaki söylentileri artırıyordu. Herkes ona cimri, her kuruşunu biriktiren ve paralarını yurtdışına çıkaran garip, ufak tefek bir adam olarak bakıyordu.

Rook, "Her neyse," diye devam etti. "Oldukça büyük miktarda ValueNow hissesi alıp şansımızı deneyelim dedik. Stratejimizi, portföylerimizi boşaltıp sağlamlaştırmaktı. Yani konsolide edecektik."

Yargıç Beech, "Konsolide mi?" diye sordu. Rook sanki milyarları yöneten bir portföy yöneticisi gibi konuşuyordu.

"Evet, konsolide. Arkadaşlardan ve ailelerimizden alabildiğimiz kadar borç aldık ve yaklaşık bin dolarımız oldu."

Yargıç Spicer, "Bin dolar ha!" diye tekrarladı. Cezaevinde yaşayanlar için hiç de fena para değildi bu. "Peki sonra ne oldu?"

"Şurda duran Whiz'e hazır olduğumuzu söyledim. Bize hisse senedi alabilecek miydi? Bu dediğim, Salı günüydü. Satış Cuma günü olacaktı. Whiz sorun olmadığını söyledi. Goldman Sux ya da buna benzer bir yerde bir arkadaşının olduğunu ve onun bu işi halledeceğini belirtti."

Whiz olduğu yerden tekrar, "Bu da yalan," diye seslendi.

"Her neyse. Çarşamba günü Whiz'i doğu avlusunda gördüm ve hisse senetlerini sordum. Bana yine sorun olmadığını söyledi."

"Yalan."

"Tanığım var."

Yargıç Spicer, "Tanığın kim peki?" diye sordu.

"Picasso."

Picasso da yatırım kulübünün diğer altı üyesi gibi Rook'un arkasında oturuyordu ve adının söylendiğini duyunca elini kaldırdı.

Spicer, "Doğru mu bu?" diye sordu.

Picasso, "Evet efendim," diye cevap verdi. "Rook hisseleri sordu. Whiz de onları alacağını ve hiçbir sorun olmadığını söyledi.

Picasso birçok davada tanıklık yapmıştı ve söylediği yalanlar ayyuka çıkmıştı.

Spicer, "Devam et," dedi.

"Her neyse, Perşembe günü Whiz'i hiçbir yerde bulamadım. Benden saklanıyordu."

"Saklanmıyordum,"

"Cuma günü hisselerin halka satışına başlandı. Hisse fiyatı yirmiydi, yani şurda duran 'Bay Wall Street' verdiği sözü tutsaydı, bu fiyattan alacaktık. Altmıştan açıldı, günün büyük bir kısmında seksende seyretti ve yetmişden kapandı. Planımız onları mümkün olduğunca hızlı satmaktı. Yirmiden elli hisse alacak, seksenden satacak ve üç bin dolarlık bir kazanç sağlayacaktık."

Trumble'da şiddet olayına pek rastlanmazdı. Üç bin dolar için adam öldürülmezdi kuşkusuz, ama insanın en azından birkaç kemiği kırılabilirdi. Whiz'in şansı şimdiye kadar yaver gitmişti. Onu tuzağa düşürmemişlerdi.

Kaşından birkaç kıl çekip koparan eski Mahkeme Başkanı Finn Yarber, "Yani sen şimdi Whiz'in size bu hisse senedi kârını borçlu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tabii ki öyle düşünüyoruz. Bak, meselenin en iğrenç yanı, Whiz'in, ValueNow hisselerini kendisi için alması."

Whiz, "Lanet yalancı," diye homurdandı.

Yargıç Beech, "Lütfen sözlerimize dikkat edelim," diye uyardı onu. Kardeşler karşısında bir davayı kaybetmek istiyorsanız Beech'in yanında küfürlü konuşmak yeterliydi.

VWhiz'in hisse senetlerini kendi adına aldığı konusundaki söylentiler Rook ve arkadaşları tarafından çıkarılmıştı. Bunun kanıtı

yoktu ama bu söylenti herkesin inanılmaz ölçüde ilgisini çekmiş ve mahkûmların çoğu tarafından öyle çok tekrarlanmıştı ki artık herkes buna inanıyordu.

Spicer, Rook'a bakıp, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

Rook'un anlatacağı başka şeyler de vardı ama Kardeşler'in, geveze davacılarla, özellikle şöhretti günlerini anımsayan eski avukatlarla uğraşmak için yeterince sabırları yoktu. Trumble'da böyle en az beş avukat vardı ve bunlar sürekli olarak duruşmalara katılıyordu.

Rook, "Sanırım," diye cevap verdi.

Spicer bu kez Whiz'e, "Buna ne diyeceksin?" diye sordu.

Whiz ayağa kalkıp onların masasına doğru birkaç adım attı. Kendisini suçlayan Rook ve arkadaşlarına öfkeli gözlerle baktı. Sonra mahkeme heyetine dönüp konuştu. "İddia makamının ispat zorunluğu yok mu?"

Yargıç Spicer hemen gözlerini yere indirdi ve yardım bekledi. Hukuk eğitimi görmediği halde ilçe halkı tarafından hâkim olarak seçilmişti. Liseyi bile bitirememiş ve sonra da yirmi yıl süreyle babasının kasaba dükkânında çalışmıştı. Oylar da zaten oradan gelmişti. Spicer sağduyuya güvenirdi ki, bu da genellikle yasalarla pek bağdaşmazdı. Yasayla ilgili sorulara daha ziyade iki meslektaşını yanıt verirdi.

Mahkeme kuralları konusunda bir borsacıyla tartışmanın zevkini çıkaran Yargıç Beech, "Biz yok diyorsak, yoktur," diye cevap verdi.

Whiz, "Bir iddiada kanıtlar olması gerekmez mi?" diye sordu.

"Olabilir, ama bu davada değil."

"Bu davada kesin ve açık kanıtlar var mı?"

"Muhtemelen hayır."

"Sadece tanık ifadeleri mi?"

"Şimdi yaklaşmaya başladın işte."

Whiz, ellerini, kötü bir TV dramasındaki berbat bir aktör gibi sallayıp, "O halde hiçbir kanıtları yok," dedi.

Beech, "Neden bize olanları kendi açımdan anlatmıyorsun?" dedi.

"Bunu çok isterim. ValueNow tipik bir online satışıydı, bir sürü duyurunun ardından satışlara geçildi. Rook'un bana geldiği

doğru. Ama ben gerekli telefonları edemedim satışlar kapandı. Bir arkadaşımı aradım ve o da bana hisselerin yanına yaklaşılmadığını söyledi. Büyük alıcılar bile dışarda kalmıştı."

Yargıç Yerber, "Peki ama bu nasıl olabilir?" diye sordu.

Salonda derin bir sessizlik vardı. Whiz paradan söz ediyor ve herkes de onu dinliyordu.

"Önce Halka Arz'da, yani önce halka açık olan satışlarda bu tür şeyler hep görülür."

Beech, "Halka Arz'ın ne olduğunu biliyoruz," dedi.

Ama Spicer bunu bilmiyordu tabii. Mississippi'nin kırsal kesimlerinde bu tür şeyler bilinmezdi.

Whiz biraz gevşer gibi oldu. Bir an için onların gözünü kamaştırabilir, bu bela davayı kazanabilir ve sonra da hüccesine dönüp hepsini unutabilirdi.

"ValueNow Halka Arz'ı, San Francisco'daki küçük bir yatırım bankası olan Bakin-Kline tarafından gerçekleştirildi. Beş milyon hisse satışa sunulmuştu. Bakin-Kline hisseleri kendi müşterilerine ve dostlarına satmış ve büyük yatırım şirketlerinden çoğu, hisseleri görememişti bile. Bu tür şeyler her zaman olur."

Yargıçlar, mahkûmlar ve hatta mahkeme soytarısı bile her kelimeyi dikkatle dinliyordu.

Whiz devam etti: "Barodan atılıp hapse düşmüş bir sersemin *Forbes*'in eski bir sayısını okuduktan sonra bin dolarlık ValueNow hissesi alabileceğini düşünmek büyük saçmalık."

O anda bu, gerçekten de çok saçma bir şey gibi görünüyordu. Kulüp üyeleri Rook'u sessizce suçlarken Rook da yerinde köpiirüyordu.

Beech, "Peki sen bu hisselerden aldın mı hiç?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Yanına bile yaklaşmadım. Zaten yüksek teknoloji ve online firmalarının çoğunda garip paralar var. Ben onlara yaklaşmam."

Beech iyice meraklandı ve, "Peki sen neyi tercih edersin?" diye sordu.

"Peger. Uzun vade. Acelem yok benim. Baksana, bu aslında lı/lı para kazanma peşinde olan birkaç kişi tarafından açılmış düzünü < bir dava." Elini oturduğu yerde büzülmüş olan Rook'a doğ-

ru salladı. Whiz tam anlamıyla inandırıcı ve yasal bir tarzda konuşuyordu.

Rook'un davası söylentilere, spekülasyona ve ünlü bir yalancı olan Picasso'nun tanıklığına dayanıyordu.

Spicer, "Tanığın var mı peki?" diye sordu.

Whiz, "Tanığa ihtiyacım yok," dedi ve sandalyesine oturdu.

Üç yargıç da önlerindeki kâğıt parçalarına bir şeyler karaladı. Tartışma, değerlendirme aşaması hızlıydı ve karar da anında veriliyordu. Yarber ve Beech kâğıtlarını Spicer'a verdiler ve o da kararı açıkladı. "Bire karşı iki oyla davayı davalı kazanmıştır. Dava bitmiştir. Sonraki dava?"

Oylamada aslında oybirliği vardı, ama her karar resmi olarak bire karşı iki oy olarak açıklanıyordu. Bu tür karar vermek onlara, daha sonra karşı karşıya gelmeleri halinde bir hareket alanı bırakıyordu.

Ama Trumble'de Kardeşler'e herkes iyi gözle bakardı. Kararları hızlı ve ellerinden geldiğince adildi. Aslında genellikle dinledikleri zayıf tanık ifadelerine göre çok doğru kararlar veriyorlardı. Spicer, aile dükkânının arka tarafında yıllarca küçük davalara bakmıştı. Bir yalancıyı on beş metreden tanırırdı. Beech ve Yarber kariyerlerini mahkeme salonlarında sürdürmüşlerdi, uzun tartışma ve gecikmelere karşı asla hoşgörülü değillerdi ve duruşma taktiklerinden hoşlanmazlardı.

T. Kari, "Bugünkü bu kadar," diye konuştu. "Dava listesi sona erdi."

"Pekâlâ, Mahkeme gelecek haftaya kadar kapanmıştır."

T. Kari hemen ayağa fırladı, peruk bukleleri omuzlarında dalgalanırken, "Mahkeme bitmiştir. Herkes ayağa kalksın," diye bağırdı.

Hiç kimse kalkmadı. Kardeşler salondan çıkarken kimse kımıldamadı. Rook ve arkadaşları bir araya toplanmıştı, hiç kuşkusuz yeni bir dava açmayı planlıyorlardı. Whiz hemen sıvıttı.

Cezaevi müdür yardımcısı ve gardiyan, kimse tarafından görülmeden sessizce çıkıp gittiler. Her hafta yapılan dava duruşmaları Trumble'daki güzel gösterilerden biriydi.

2

AARON LAKE, Kongre'de on dört yıl görev yapmış olmasma rağmen arabasını hâlâ kendisi kullanıyordu. Bir şoför, asistan ya da koruma görevlisi istememişti. Bazen bir stajyer onunla birlikte gelip not alırdı ama Lake genellikle D.C. trafiğinde arabada tek başına oturup stereo müzik setinde klasik gitar dinlemekten hoşlanırdı. Arkadaşlarından çoğu ve özellikle de bir kuruluşun Yönetim Kurulu Başkanı ya da Yönetim Kurul Başkan Yardımcısı statüsüne erişmiş olanlar, şoförlü kocaman arabalar kullanırdı. Hatta limuzini olanlar bile vardı.

Ama Lake böyle değildi. Böyle şeyler zaman, para ve kişisel özgürlük ziyanıydı. Daha yükselecek olsa bile sırtında bir şoförün ağırlığını istemeyecekti. Zaten yalnızlıktan hep hoşlanmıştı. Bürosu ise tam bir tımarhaneydi. Emrinde, sağa sola koşuşturan, telefonlara cevap veren ve kendisini Washington'a göndermiş Arizonalı vatandaşlara hizmet veren on beş adamı vardı. İki elemanı da sadece bağış toplamakla meşguldü. Ayrıca dar koridorlarda koşuşturup yolları tıkayan ve herkesi gereğinden fazla meşgul eden üç de stajyer eleman vardı.

Bekâr, daha doğrusu dul bir erkekti Lake ve Georgetovvn'da küçük, garip ve âdeta antika bir evi vardı, burasını çok severdi. Sessiz, sakin bir yaşam sürüyordu; evliliklerinin ilk yıllarında ona ve yitirdiği eşine çekici gelen sosyal yaşama artık çok ender olarak adım atıyordu.

Çevre yolundan gidiyordu, yağan hafif kar nedeniyle araba kullananlar yavaş ve dikkatliydi. Langley'de CIA güvenliğinden

çabuk geçti ve kendisine ayrılmış özel otopark yerini görünce memnun oldu, iki sivil ajan onu orada bekliyordu,

Birisi onun çantasını alırken diğeri arabanın kapısını açtı ve, "Bay Maynard sizi bekliyor," dedi. Güçlü olmak hoş bir şeydi.

Lake, Langley'de CIA Başkanı'yla hiç görüşmemişti. Yıllar önce, zavallı adam hâlâ ayaklan üzerinde durabiliyorken, iki kez Hill'de konuşmuşlardı. Teddy Maynard tekerlekli sandalyedeydi ve hep acı içindeydi, senatörler bile onun ihtiyacı olduğu zaman Langley'e geliyordu. On dört yıl içinde Lake'i altı kez telefonla arayan Maynard çok meşgul bir adamdı. İkinci derece önemdeki işlerini genellikle yardımcıları yürütüyordu.

Kongre üyesi ve refakatindekiler, CIA karargâhının derinliklerine doğru ilerlerken çevredeki güvenlik engelleri birer birer kalıyordu. Bay Maynard'ın dairesine geldiği zaman Lake, biraz daha dik ve kasılarak yürüyordu. Bu onun elinde değildi tabii. Güç insanı sarhoş ediyordu.

Teddy Maynard onu çağırmıştı.

GAYRI RESMÎ OLARAK 'sığınak' diye adlandırılan geniş, kare şeklinde ve penceresiz odada Başkan yalnız başına oturmuş, boş gözlerle, Kongre üyesi Aaron'un yüzü görünen geniş ekrana bakıyordu. Yeni bir fotoğraftı bu, üç ay önceki bir fon bağıışı toplantısında çekilmişti, Lake o gece yarım kadeh şarap içmiş, tavuk kızartması yemiş, tatlı almamıştı, sonra da yalnız başına arabasına atlayıp evine gitmiş ve saat on birden önce yatmıştı. Resimde Lake çok yakışıklı görünüyordu - hemen hiç kırışmamış hafif kızıl saçları boyalı değildi ve muntazaman yana ayrılmıştı, koyu mavi gözler, köşeli çene yapısı ve gerçekten de güzel dişler göz alıyordu. Elli üç yaşındaydı ve çok güzel yaşlanıyordu. Günde otuz dakika kürek çekme makinesinde çalışıyordu ve kolesterolü 160'dı. Hiçbir kötü alışkanlığı yoktu. Özellikle kadınla görünmenin önemli olduğu yerlerde güzel kadınlarla görünmekten hoşlanırdı. Devamlı çıktığı kadın ise, ölmüş kocası bir lobici olarak servet yapmış, Bethesda'da yaşayan altmış yaşında bir duldu.

Lake'in anne ve babası ölmüştü. Tek çocuğu Santa Fe'de öğ-

retmenlik yapıyordu. Karısı 1996'da, henüz yirmi dokuz yaşındayken yumurtalık kanserinden ölmüştü. Bir yıl sonra on üç yaşındaki spanyel cinsi köpeği de öldüğünden, Kongre üyesi Arizonalı Aaron Lake yalnız başına yaşıyordu. Artık pek önemi yoktu ama Lake bir Katolikti ve en azından haftada bir kiliseye gidiyordu. Teddy bir düğmeye bastı ve ekrandaki yüz kayboldu.

Lake, fazia ön plana çıkan biri değildi, çünkü egosunu kontrol altında tutardı. Daha yüksek mevkilere çıkma arzusu varsa bile bunu kendine saklıyordu. Bir ara Arizona valiliği adaylığı için adı geçmişti ama Washington'u çok seviyordu. Georgetown'dan - kalabalıktan, tanınmamış olmaktan, kent yaşamından - güzel restoranlardan, kalabalık kitapçı dükkânları ve kafelerden hoşlanıyordu. Tiyatro ve müziği de severdi ve ölen karısıyla birlikte Kennedy Center'daki hiçbir etkinliği kaçırmamışlardı.

Lake, Kongre üyeleri içinde açık konuşan, çok dürüst, sadık, hatalar karşısında anlayış gösteren, parlak ve çalışkan bir üye olarak tanınırdı. Bölgesinde savunma sanayii alanında çalışan dört büyük şirket bulunduğundan, askeri ekipman ve savaş hazırlığı konularında uzman olmuştu. Kongre'nin Silahlı Kuvvetler Komitesi Başkam'ydı ve Teddy Maynard'la da bu pozisyonu nedeniyle tanışmıştı.

Teddy düğmeye tekrar bastı ve Lake'in yüzü yine ekranda göründü. Elli yıllık bir istihbarat emekçisi olarak Teddy, nadiren midesinin düğümlendiğini hissetmişti. Mermilerden kurtulmuş, köprülerin altında gizlenmiş, dağlarda donmuş, iki Çek casusunu zehirlemiş, Bonn'da bir vatan hainini vurmuş, yedi yabancı dil öğrenmiş, soğuk savaşta mücadele etmiş, bir sonraki soğuk savaş engellemeye çalışmış, on ajanın toplam olarak yaşadığından fazla macera yaşamıştı, ama şimdi, Kongre üyesi Aaron Lake'in masum yüzüne bakarken midesinde bir düğüm hissediyordu.

O - yani CIA - teşkilatın şimdiye kadar hiç yapmadığı bir şeyi yapmak üzereydi.

Hepsi de muhtemel aday olan yüz senatör, elli eyalet valisi ve dört yüz otuz beş kongre üyesi gözden geçirilmiş ve sadece biri uygun bulunmuştu. Arizona temsilcisi Aaron Lake'ti bu.

Teddy bir düğmeye basınca duvardaki ekran kayboldu. Ayak-

ları bir battaniyeyle örtülmüştü. Her gün aynı şeyi giyiyordu - V yakalı bir donanma süveteri, beyaz gömlek ve soluk renkli bir papyon kravat. Sandalyesinin tekerleklerini çevirip kapıya yaklaştı ve adayını karşılamaya hazırlandı.

LAKE'I SEKİZ DAKİKA BEKLETTİLER; bu sırada ona kahve ve kek ikram ettiler ama o kek yemedi. Bir seksen üç boyunda, ve yetmiş yedi kiloydu, görünüşü konusunda çok titizdi ve kek yemiş olsaydı zaten Teddy buna şaşardı. Söylediklerine göre Lake asla şeker yemezdi. Asla.

Fakat kahvesi oldukça sertti ve onu yudumlarken, kendi kendine durumu gözden geçirdi. Bu görüşmenin amacı, Balkanlar'a karaborsadan satılan silahları tartışmaktı. Lake'e iki doküman gelmişti, daktiloda yazılmış seksen sayfalık bilgileri sabahın ikisine kadar okuyup âdeta yutmuştu. Bay Maynard'ın bu tür bir meseleyi görüşmek üzere onu neden Langley'e çağırdığını bilemiyordu ama hazırlıklı olmaya kararlıydı.

Yumuşak bir zırlıltı duyuldu, kapı açıldı ve CIA Başkanı tekerlekli sandalyesiyle dışarıya çıktı. Bacaklarına sarılı küçük battaniyesiyle görünümü yetmiş dört yaşında olduğunu inkâr etmiyordu. Ama el sıkışı sertti, herhalde tekerlekli sandalyeyi durmadan hareket ettirmek parmaklarını güçlendirmişti. Lake onu izleyip odaya girdi, iki kolej mezunu boğa ise kapıyı korumak için dışarda kaldılar.

Bir ucu, ekran olarak kullanılan beyaz duvara kadar uzanan koca masada karşı karşıya oturdular. Birkaç sözden sonra Teddy yine düğmeye bastı ve bu kez ekranda başka bir yüz göründü. Başka bir düğmeye basılınca da ışık daha loşlaştı. Lake'in hoşuna gitmişti bu - küçük düğmelere basar basmaz yüksek teknoloji ürünü resimler anında ekranda beliriyordu. Hiç kuşkusuz bu odada nabzını on metreden sayabilecek yetenekte elektronik cihazlar da bulunuyordu.

Teddy, "Bunu tanıdın mı?" diye sordu.

"Belki. Sanırım bu yüzü daha önce gördüm."

"Bu adam Natli Chenkov. Eski bir general. Şimdi Rus parlamentosundan geriye kalanın bir üyesi."

Lake, gururlu bir tavırla, "Aynı zamanda Natty olarak da tanınır," dedi.

"Evet, işte o adam. Sıkı bir komünist, askerlerle sıkı bağlantıları var, korkunç zeki, müthiş egoist, çok hırslı, acımasız ve şu anda dünyanın en tehlikeli adamı."

"Bunu bilmiyordum."

Yine bir düğme ve bir başka yüz, ama bu yüz süslü bir tören şapkası altındaydı. "Bu da Yuri Goltsin, Rus ordusundan geriye kalanın komutan yardımcısı. Chenkov ve Goltsin'in büyük planları var." Bir düğmeye daha bastı ve ekranda Rusya'nın, Moskova'nın kuzey bölgesini gösteren bir haritası belirdi. Teddy, "Silahları bu bölgede topluyorlar," diye devam etti. "Aslında kendilerini soyuyor, Rus ordusunu yağma ediyorlar, fakat bundan da önemlisi, karaborsadan silah alıyorlar."

"Parayı nerden buluyorlar peki?"

"Her yerden. İsrail'den radar almak için petrol takas ediyorlar. Uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor ve Pakistan yoluyla Çin yapımı tanklar alıyorlar. Chenkov'un bazı yeraltı dünyası gruplarıyla çok yakın ilişkileri var, bunlardan biri, bir süre önce Malezya'da bir fabrika satın aldı, burada sadece taarruz silahları üretiliyor. Chenkov çok zeki bir adam, IQ'su çok yüksek. Bu adam muhtemelen bir dahi."

Teddy Maynard'ın kendisi de bir dahiydi ve bu unvanı başka birine verdiyse, Kongre üyesi Lake buna inanmak zorundaydı. "Pekâlâ, saldırıya uğrayacak olan kim?"

Teddy bu soruyu duymazdan geldi, çünkü buna cevap vermeye hazır değildi. "Vologda kentini görüyorsun. Burası Moskova'nın yaklaşık beş yüz mil doğusunda. Geçen hafta orada bir depoya altmış Vetrov götürülmesini izledik. Senin de bildiğin gibi Vetrov..."

"Bizim Tomahawk Cruise füzemizin benzeri, ama ondan altmış santim daha uzun."

"Doğru. Son doksan gün içinde üç yüz füze götürdüler oraya. Vologda'nın hemen kuzeyindeki Rybinsk kentini görüyor musun?"

"Plütonyumuyla ünlü."

"Evet, tonlarcası var orada. On bin nükleer başlık yapmaya yeter. Chenkov ve Goltsin tüm bölgeyi adamlarıyla kontrol altına almış."

"Kontrol altına mı almış?"

"Evet, bölgedeki mafya çeteleri ve ordu birlikleri yardımıyla. Chenkov da adamlarını bölgede tutuyor."

"Neden yapıyor bunu?"

Teddy bir düğmeye basınca duvardaki ekran kayboldu. Fakat oda hâlâ loştu ve Teddy masanın karşısından konuşurken hemen hemen karanlıkta kalıyordu. "Darbe burnumuzun dibinde Bay Lake. En büyük korkularımız gerçekleşmek üzere. Rus toplumu ve kültürü her yönden çatırdıyor, parçalanıyor. Demokrasi bir şaka. Kapitalizm bir kâbus. O lanet ülkeyi, McDonald'lar açarak demokrasiye yaklaştırmak istedik ama bu bir felaket oldu. İşçiler ücret alamıyor, ama yine de şanslı sayılırlar, çünkü bir işleri var. Halkın yüzde yirmisi işsiz. İlaç olmadığı için çocuklar ölüyor. Tabii yetişkinler de. Yüzde on evsiz. Yüzde yirmi aç. Durum her gün daha da kötüleşiyor. Ülke çeteler tarafından yağmalanıyor. Tahminimize göre en azından beş yüz milyar dolar çalınmış ve ülkeden çıkarılmış. Görünürde bir kurtuluş yolu yok. Halka dengeli bir yaşam sözü verebilecek güçlü bir adam, yeni bir diktatör için mükemmel bir dönem. Ülke bir lider için ağılıyor ve Bay Chenkov da bu işin kendisine düştüğüne karar vermiş."

"Ordu da elinde mi?"

"Ordu da elinde... Darbe kansız olacak çünkü halk buna hazır. Chenkov'u kucaklayacaklar. Tören birliklerini Kızıl Meydan'a götürecek ve bize meydan okuyacak, Birleşik Devletler'in, yolundan çekilmesini isteyecek. Biz tekrar kötü adamlar olacağız."

Lake, "Demek soğuk savaş geri geliyor," dedi ama sesi sona doğru hafiflemişti.

"Bu işin soğuk tarafı pek kalmayacak artık, Chenkov genişlemek, eski Sovyetler Birliği'ni yeniden ele geçirmek istiyor. Paraya çok ihtiyacı var ve bunu da yeni topraklar, fabrikalar, petrol ve tarım ürünleriyle sağlayacak. Küçük, bölgesel savaşlar başlatacak ve bunları kolayca kazanacak." Duvardaki ekranda yeni bir harita göründü. Yeni dünya düzeninin Birinci Aşaması Lake'e gösterili-

yordu. Teddy kelime kaçırmıyordu, "Sanırım Baltık ülkelerine saldırıp Estonya, Letonya, Litvanya gibi ülkelerin hükümetlerini devirecek. Sonra eski Doğu blokuna yönelecek ve oralandaki komünistlerin bazılarıyla anlaşma yoluna gidecek."

Rusya'nın genişlemesini ekranda izleyen Kongre üyesinin dili tutulmuş gibiydi, konuşamıyordu. Teddy'nin kehanetleri kesin ve tamdı.

Lake, "Ya Çinliler?" diye sordu.

Fakat Teddy Doğu Avrupa'yı henüz bitirmemişti. Düşmeye basıp haritayı değiştirdi. "İşte biz burada işe karışacağız."

"Polonya mı?"

"Evet. Hep böyle olur. Bazı kahrolası nedenlerle Polonya şimdi NATO üyesi. Düşünebiliyor musun? Polonya bizi ve Avrupa'yı korumak, yardım etmek için imza verdi. Chenkov Rusya'nın eski topraklarını güçlendiriyor ve gözlerini batıya dikeyor. Aynen Hitler gibi, ama tabii o doğuya bakmıştı."

"Polonya'yı neden istesin ki?"

"Hitler neden istedi Polonya'yı? O ülke, kendisiyle Rusya arasındaydı. Polonyalılardan nefret ediyordu ve savaş başlatmaya hazırdı. Chenkov ise Polonya'yı umursamıyor, sadece kontrolü altına almak istiyor. Ve tabii NATO'yu mahvetmeyi düşünüyor."

"Üçüncü dünya savaşı riskine hazır mı yani?"

Düşmelere tekrar basıldı, ekran tekrar duvar oldu ve ışıklar yandı. Görsel ve işitsel gösteri sona ermiş, daha da ciddi konuşmalar için zaman gelmişti. Teddy'nin bacaklarına bir ağrı saplandı ve adam kaşlarını çatı.

"Buna yanıt veremem," dedi. "Çok şey biliyoruz ama adamın neler düşündüğü bizim için meçhul tabii. Sessizce hareket ediyor, adamlarını önemli yerlere yerleştiriyor, bir şeyler ayarlıyor. Bunlar pek de beklenmeyen şeyler değil, biliyorsun değil mi?"

"Tabii biliyorum. Bu senaryoları son sekiz yıldır düşünüyorduk, ama her zaman için bunların olmayacağına dair umudumuz vardı."

"Bunlar oluyor işte, Kongre üyesi. Şu anda bile, biz burada konuşurken Chenkov ve Goltsin, rakiplerini safdışı bırakıyorlar."

"Önümüzde ne kadar zaman var?"

Teddy battaniyenin altında kıpırdadı ve acısını dindirmek için başka bir pozisyon denedi. "Bunu söylemek güç. Eğer akıllıysa, ki bundan kuşku yok, insanların sokağa dökülmesini bekleyecektir. Sanıyorum, bir yıl sonra, Natty Chenkov dünyanın en ünlü adamı olacaktır."

Lake, sanki kendisi hakkında idam kararı verilmiş gibi, âdeta kendi kendine konuşarak, "Bir yıl," dedi.

O, dünyanın sonunu düşünürken, odada derin bir sessizlik oldu. Teddy'nin midesindeki düğüm şimdi oldukça küçülmüştü. Lake'i çok severdi. Lake gerçekten de yakışıklı, açık konuşan, zeki bir adamdı. Doğru seçim yapmışlardı.

O, seçilebilir bir adamdı.

BİRER FİNCAN KAHVE içtikten ve Teddy, telefonda kendisini arayan biriyle konuştuktan sonra - arayan Başkan Yardımcısıydı - tekrar konuşmaya başladılar. Kongre üyesi, Teddy'nin kendisine bu kadar çok zaman ayırmasına memnun olmuştu. Ruslar geliyordu, ama Teddy çok sakindi.

Ciddi bir ses tonuyla, "Silahlı kuvvetlerimizin pek de hazır olmadığına sana söylememe gerek yok, zaten biliyorsun," dedi.

"Neye hazır değil? Savaşa mı?"

"Belki de. Eğer savaşa hazır değilsek savaşa girmek zorunda kalabiliriz. Güçlü olursak savaştan kaçınabiliriz. Pentagon şu anda 1991 Körfez Savaşı'nda yaptığını yapamaz."

Lake otoriter bir tavırla, "Şu anda yüzde yetmiş hazır durumdayız," dedi. Bu onun alanıydı.

"Yüzde yetmişlik bir durum bizi savaşa götürür Bay Lake. Böyle bir savaşı da kazanamayız. Chenkov çaldığı her kuruşu yeni silah ve ekipmana harcıyor. Biz ise bütçe kısıntısına gidiyor ve ordumuzu zayıflatıyoruz. Hiçbir Amerikah'nın kanının akmaması için düğmelere basıp akıllı füzeler fırlatmak zorundayız. Chenkov'un emrinde iki milyon aç ve gerektiğinde ölümüne savaşacak asker olacaktır."

Lake bir an için kendisiyle gurur duyar gibi oldu. Silahlı kuvvetler harcamalarına kısıntı getiren son bütçeye red oyu verme cesaretini göstermişti. Bölgesindeki vatandaşlar ve kuruluşlar

bundan pek hoşlanmamıştı. "Chenkov'u hemen teşhir edemez misiniz?" diye sordu,

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Mükemmel bir istihbaratımız var. Ona karşı bir reaksiyon gösterirsek her şeyi bildiğimizi anlayacaktır Bay Lake. Onu bir canavar haline getirmek için vakit henüz çok erken."

Lake çekinmeden, "O halde planınız nedir?" diye sordu. Teddy'ye planlarını sormak küstahlık sayılabilirdi. Toplantı amacına varmıştı. Bir Kongre üyesi daha yeterince bilgilendirilmişti. Lake kısa bir süre sonra toplantının bittiği söylenerek gönderilebilir ve bir başka komite başkanı çağırılabilirdi.

Fakat Teddy'nin büyük planları vardı ve onları paylaşmak istiyordu, "New Hampshire'da yapılacak parti adayları ilk seçimine iki hafta kaldı. Hepsi de aynı şeyi söyleyen dört Cumhuriyetçi ve üç Demokrat var. Hiçbir aday savunma bütçesini artırmak istemiyor. Bir mucize ama bütçe fazlamız var ve herkes de bu fazlalığın nasıl kullanılması gerektiği konusunda belki yüz tane fikir atıyor ortaya. Bunların hepsi salak. Birkaç yıl önce korkunç bütçe açıklarımız vardı ve Kongre, paralan basımından bile daha hızlı harcıyordu. Şimdi fazlalık var. Oburlar gibi yiyorlar."

Kongre üyesi Lake bir an için başka bir yere baktı, sonra sesini çıkarmamaya karar verdi.

Teddy birden toparlandı ve, "Bunu söylediğim için özür dilerim," diye devam etti. "Tabii Kongre'nin hepsi demek istemiyorum, pek çok iyi Kongre üyemiz var kuşkusuz."

"Ben de aynı fikirdeyim."

"Her neyse, ortada bir sürü birbirine tıpatıp benzer adam dolaşüyor işte. İki hafta önce farklı adaylar gündemimizdeydi. Hepsi de ülkenin kırk dördüncü en büyük eyaleti için birbirlerine çamur atıyor, birbirlerini bıçaklıyordu." Teddy sustu, yüzünü buruşturdu ve bacaklarının pozisyonunu değiştirmeye çalıştı. "Yeni birisine ihtiyacımız var Bay Lake ve bu yeni kişinin de sen olduğunu sanıyoruz."

Lake'in ilk tepkisi gülme arzusunu bastırmak oldu, bunun için gülümsedi ve sonra hafifçe öksürdü. Heyecanlanmamaya çalıştı ve, "Şaka ediyor olmalısınız," dedi.

Teddy, "Şaka etmediğimi biliyorsun Bay Lake," derken sesi oldukça sertti ve Aaron Lake'in iyi hazırlanmış tuzağa düştüğü de belliydi.

Lake boğazını temizledi ve sakin olmaya çalıştı. "Pekâlâ, dinliyorum."

"Çok basit. Aslında bunu güzel yapan da basitliği zaten. New Hampshire adaylığı için çok geç kaldın, zaten artık önemi de yok. Bırak diğerleri orada uğraşıp dursun. Her şey bitinceye kadar bekle ve sonra Başkanlık için adaylığını açıklayıp herkesi şaşırt. Pek çok insan, 'Bu Aaron Lake de kim oluyor?' diye soracaktır. Bırak sorsunlar. Bizim de istediğimiz bu. Çok geçmeden anlayacaklardır.

"Başlangıçta tek bir konuyu gündeme getireceksin. Her şey savunma bütçesiyle ilgili. Sen, silahlı kuvvetlerimizin ne kadar zayıf düştüğü şeklinde ürkütücü sözler söyleyip felaket tellallığı yapacaksın. Savunma harcamalarının iki katına çıkarılmasını isteyip herkesin dikkatini üzerine çekeceksin."

"iki katına mı?"

"İşe yarıyor, değil mi? Senin bile dikkatini çekti. Dört yıllık yönetim döneminde bunu iki katma çıkar."

"Fakat neden? Evet, savunma harcamalarını artırmamız gerekiyor tabii, ama bunu iki katına çıkarmak biraz fazla olacaktır."

"Bir savaş olasılığı varsa, fazla olmaz Bay Lake. Düğmelere basıp binlerce Tohahawk füzesini fırlatmamız gereken bir savaşta olmaz, bir füzenin maliyeti bir milyon dolarken olmaz. Lanet olsun, daha geçen yıl Balkan pislğinde onları neredeyse tüketiyorduk. Yeterince asker, denizci ve pilot bulamayız Bay Lake. Bunu biliyorsun. Silahlı kuvvetlere yeni ve genç asker bulmak için büyük paralar gerekiyor. Her şeyimiz yetersiz - askerlerimiz, füzelerimiz, tanklarımız, uçaklarımız, uçak gemilerimiz. Chenkov şimdi güçleniyor. Biz ise hâlâ bekliyoruz. Silahlı gücümüzü küçültüyoruz ve bunu bir yönetim döneminde daha sürdürürsek biteriz."

Teddy'nin sesi iyice yükseldi, sanki iyice öfkelenmişti ve en sonunda, sözünü 'biteriz' sözcüğüyle tamamladığında, Aaron Lake altındaki döşemenin âdeta bir bombayla sarsıldığını hisseder gibi oldu.

Lake, "Peki bu para nereden gelecek?" diye sordu.

"Hangi para?"

"Silahlı kuvvetlere gereken para tabii."

Teddy yüzünü nefretle buruşturup homurdanır gibi güldü ve, "Her zaman geldiği yerden tabii," diye cevap verdi. "Bütçede fazlalık olduğunu hatırlatmak zorunda mıyım beyefendi?"

"O fazlalık zaten harcantyor."

"Tabii ki harcanıyor. Dinle Bay Lake, sen para konusunda endişelenme sakın. Sen açıklamayı yaptıktan sonra biz Amerikan halkının ödünü patlatacak, onları müthiş korkutacağız. Önce seni, Arizona'dan gelmiş, daha çok bomba üretmek isteyen bir yarı kaçık gibi görecektlerdir. Fakat biz onları sarsacağız. Dünyanın diğer ucunda bir kriz yaratacağız ve Aaron Lake aniden önsüzleri olan bir adam olacak. Her şey zamanlamaya bağlı. Asya'da ne kadar zayıf olduğumuz konusunda bir konuşma yap-san seni çok az insan dinler. Ama bir süre sonra oralarda bir şeyler yapacağız, dünya duracak ve birden herkes seninle görüşmek, konuşmak isteyecek. Kampanya süresince bu böyle devam edecek. Biz bu taraftan ortalığı gerginleştireceğiz. Raporlar açıklayacak, krizler yaratacak, medyayı ayarlayacak, rakiplerinin canını sıkacağız. Açıkçası Bay Lake, bu işin o kadar da güç olacağını hiç sanmıyorum."

"Daha önce de böyle şeyler yapmış gibi konuşuyorsunuz."

"Hayır. Bazı olağandışı işler yaptık kuşkusuz, ama bunların hepsi de bu ülkenin çıkarlarını korumak içindi. Fakat daha önce bir başkanlık seçimini hiç ayarlamadık." Teddy bunu söylerken sanki pişmanlık duyar gibiydi.

Lake sandalyesini yavaşça geriye itip ayağa kalktı, kol ve bacaklarını açıp gerindi ve masa boyunca odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Ayakları ağırlaşmış gibiydi. Nabızı hızlanmıştı. Tuzak, görevini yapmış, Lake yakalanmıştı.

Sandalyesine döndü ve masanın karşı tarafına bakıp, "Bu iş için yeterince param yok," dedi, ama bunun, konuyu daha önce düşünen birileri tarafından ayarlanacağını da biliyordu.

Teddy gülümsedi, başını salladı ve bu konuyu düşünür gibi yaptı. Lake'in Georgetown'daki evinin değeri 400.000 dolardı. Bu

paranın yaklaşık yarısı kadar fon portföyü vardı ve 100.000 doları da belediye bonolarındaydı. Belirgin bir borcu yoktu. Yeniden seçilme hesabında 40.000 dolar bulunuyordu.

Teddy, "Zengin bir aday çekici olmaz," dedi ve başka bir düğmeye uzandı. Duvarda yeniden net ve renkli şekiller göründü. Teddy daha hafif bir sesle, "Para sorun olmayacaktır Bay Lake," diye devam etti. "Bu parayı savunma sanayii şirketlerinden alabiliriz. Bak şuna." Lake sanki nereye bakacağını bilemiyormuş gibi, eliyle ona ekranı gösterdi. "Geçen yıl havacılık ve savunma endüstrisi yaklaşık iki yüz milyarlık iş yaptı. Biz bunun sadece küçük bir kısmını alacağız."

"Ne kadar küçük bir kısmını?"

"İhtiyacın olduğu kadarını tabii. Gerçekçi olarak onlardan yüz milyon dolar alabiliriz."

"Fakat yüz milyon doları gizleyemezsiniz."

"Bundan pek emin olma Bay Lake. Ve bu konuda da endişelenme. Biz paranın icabına bakarız. Sen sadece konuşmalarını yap, ilanlarını ver, kampanyayı yürüt. Para akacaktır. Kasım ayına kadar Amerikan halkı ölüm kalım savaşından öylesine korkacak ki senin ne harcadığına bakmayacak bile. Bu büyük bir seçim zaferi olacak."

Demek Teddy Maynard bir seçim zaferi sunuyordu ona. Lake şaşkın bir sessizlik içinde, âdeta başı dönüyormuşçasına orada öylece oturup ekrandaki rakamlara baktı - savunma ve havacılık endüstrisi iş hacmi olarak 194 milyar dolar görünüyordu. Geçen yılın savunma bütçesi 270 milyardı. Dört yılda bunu iki katına çıkarıp 540 milyar dolar yaptığı takdirde savunma endüstrisi şirketleri yine zengin olacaktı. Ve tabii işçileri de! Ücretler tavan yapacaktı! Herkese iş sahası açılacaktı!

Aday Lake, şirket yöneticilerinden para, sendika ve birliklerinden de oy toplayacaktı. Başlangıçtaki şok yavaş yavaş dağıldı ve Teddy'nin planının basitliği ortaya çıktı. Para, yüksek kazanç sağlayanlardan gelecekti. Seçmenleri korkutup oy sandığına koşmaları sağlanacaktı. Böylece bir seçim zaferi sağlayacak ve bunu yaparak dünyayı kurtaracaktı.

Teddy bir süre onun düşünmesine izin verdi, sonra, "Bu işle-

rin çoğunu belirli gruplarla yapacağız," diye konuştu. "Birlikler, sendikalar, mühendisler, yöneticiler, şirket koalisyonları - siyasi gruplar açısından hiçbir sıkıntımız yok. Ayrıca bazı gruplar daha kuracağız."

Lake hayalinde yeni gruplar kurmaya başlamıştı bile. Şimdiye kadar hiçbir seçim kampanyasında görülmeyecek kadar çok para akıtan yüzlerce grup olacaktı. Şoktan çıkmıştı, şok, yerini bu fikrin heyecanına bırakmıştı. Kafasının içinden bin türlü soru geçiyordu: Başkan Yardımcım kim olacak? Kampanyayı kim yürütecek? Genelkurmay Başkanı? Açıklama nerede yapılacak? Bunları düşünürken, farkında olmadan yüksek sesle, "Bu iş olabilir," diye söylendi.

"Ah evet. Bu iş olacak Bay Lake. Güven bana. Biz bunu uzun zamandan beri planlıyoruz."

"Bunu kaç kişi biliyor?"

"Sadece birkaç kişi. Seni büyük bir dikkatle seçtik Bay Lake. Birçok aday üzerinde durduk, inceledik ve senin adın daima hepsinin üstüne çıktı. Geçmişini de inceledik tabii."

"Geçmişim oldukça durgun ve sıkıcı, değil mi?"

"Sanırım öyle. Bununla beraber Bayan Valotti'yle olan ilişkin ilgimi çekti. İki kez boşanmış ve ağır kesicileri seviyor."

"Bayan Valotti'yle ilişkim olduğunu bilmiyordum."

"Seni son zamanlarda onunla beraber görmüşler."

"Siz herkesi izliyorsunuz, değil mi?"

"Daha azını mı bekliyordun yani?"

"Sanırım hayır."

"Onu, Afganistan'daki zulüm gören kadınlara yardım toplanmasına götürmüşsün. Bir dakika, bana yalancı deme sakın." Teddy eğleniyordu.

"Ben gitmek istemedim."

"O halde gitme. Bu tür şeylerden uzak dur. Bunu Hollywood'dakilere bırak. Valotti sana sorundan başka bir şey getirmez."

Lake, biraz savunmaya çekilip, "Değirmek istediğin başka biri var mı?" diye sordu. Karısı öldükten sonra yaşamı oldukça sıkıcı ve kasvetli geçmişti. Ama şu anda bundan mutluluk duyuyordu.

Teddy, "Aslında pek yok," diye cevap verdi. "Bayan Benchly oldukça dengeli bir kadın ve uygun bir arkadaş."

"Ah, çok teşekkür ederim."

"Kürtaj konusunda başın ağrıyacaktır ama bu konunun baş ağrıttığı ilk kişi de sen değilsin tabii."

Lake, "Sıkıcı bir konu bu," dedi. Bu meseleyle mücadele etmekten bıkmıştı artık. Kürtajın serbest bırakılmasını önce desteklemiş sonra karşı çıkmış, doğurma haklarına karşı önce yumuşak, sonra sert davranmış, kürtaj için annenin karar hakkını desteklemiş, feministlerce kucaklanmıştı. Capitol Hill'de geçirdiği on dört yıl süresince kürtaj sorunu gündeminden hiç düşmemiş, her politik karar değişikliği can sıkıcı gelişmelere yol açmıştı.

Ama kürtaj konusu artık onu korkutmuyordu, en azından şimdilik. Şu anda CIA'in, kendi geçmişini kurcalaması daha çok ilgisini çekiyordu.

"Pekâlâ, Green Tree'ye ne diyorsun?" diye sordu.

Teddy, bu konu önemli değilmiş gibi sağ elini salladı. "Bu, yirmi iki yıl önceydi. Hiç kimse hüküm giymedi. Ortağın iflas edip suçlandı, ama jüri onu bıraktı. Bu da konuşulacaktır tabii, her şey konuşulacaktır. Fakat açık söylüyorum Bay Lake, biz dikkatleri başka yerlere çekeceğiz. Son dakikada ortaya çıkmanın avantajları vardır. Medya, pislikleri ortaya çıkaracak yeterli zamanı bulamayacaktır."

"Ben bekâрім. Biz daha önce hiç bekâr başkan seçmedik."

"Sen bir dulsun, hem burada ve hem de kendi bölgede saygı görmüş mükemmel bir kadının kocasıydım. Bu hiç mesele olmaz. İnan bana."

"Peki, o halde seni endişelendiren nedir?"

"Hiçbir şey Bay Lake. Hiçbir şey. Sağlam bir adaysın, seçilebilirliğin tamamdır. Ortaya sorunlar koyup korku yaratacak ve para toplayacağız."

Lake tekrar ayağa kalktı, saçını düzeltti, çenesini kaşdı, odanın içinde dolaşarak kafasını toparlamaya çalışıyordu. Sonra, "Kafamda bir sürü soru var," dedi.

"Belki bazılarına yanıt verebilirim. Yarın tekrar burada, aynı saatte konuşalım. Bu gece bunları düşün Bay Lake. Zamanımız

çok kıymetli, ama sanırım bir insan böyle bir karar vermeden önce yirmi dört saat düşünebilmeli." Teddy bunu söylerken gerçekten de gülümsüyordu.

"Bu çok iyi bir fikir. Düşünmeliyim tabii. Yarın bir cevap verebilirim."

"Bu konuşma aramızda kalacak."

"Tabîî ki."

3

HUKUK KİTAPLARI, Trumble kütüphanesinin tam olarak dörtte birini işgal ediyordu. Bu bölüm salonun köşesindeydi ve vergi mükelleflerinin parası sarfedilerek, zevkli bir şekilde kırmızı (ıngla bir duvar ve camla ayrılmıştı. Burada, üzerleri eski ve yıpranmış hukuk ve yasa kitaplarıyla dolu raflar öylesine sık yerleştirilmişti ki bir mahkûm aralarından zorlukla geçebiliyordu. Duvar <1iplerine, birçok büyük şirket kütüphanelerinde olduğu gibi, üzerlerinde daktilo makineleri ve bilgisayarlar bulunan masalar dizilmişti.

Hukuk kütüphanesini Kardeşler yönetiyordu. Kuşkusuz burasını tüm mahkûmlar kullanabiliyordu ama bir mahkûmun burada belirli bir süre kalması için izin almasını gerektiren yazısız bir kural vardı. Buna, izin almak denmezse de en azından haber vermek denilebilirdi.

Mississippili Yargıç Joe Roy Spicer burada yerleri temizleyip, masaları ve rafları düzene sokarak, saatte kırk sent kazanıyordu. Ayrıca kül tablalarını da boşaltıp temizlerdi ve bu adi hizmetleri yaparken çoğu kişi onu bir domuz yerine koyuyordu. Teksaslı Yargıç Hatlee Beech hukuk kütüphanesinin müdürüydü ve saatte t'lu sentle, en yüksek ücreti o alıyordu. Hukuk kitapları hakkında çok titizdi ve bunların bakımı hakkında Spicer'la sık sık tartışırdı. Bir zamanlar Kaliforniya Anayasa Mahkemesi'nde görev yapmış olan Yargıç Finn Yarber ise bir bilgisayar teknisyeni olarak saatte yirmi sent kazanıyordu. Ücret cetvelinin en altından maaş alıyordu çünkü bilgisayarlar konusunda çok az şey biliyordu.

Normal bir günde bu üç kişi, hukuk kütüphanesinde altı ila sekiz saat kalıyordu. Bir Trumble mahkûmunun yasal bir sorunu olduğu zaman Kardeşler'den birinden randevu alarak onların küçük ofisine geliyordu. Hatlee Beech kararlar, hükümler ve temyizler konusunda uzmandı. Finn Yarber iflaslar, boşanmalar ve çocuk nafakası işleriyle uğraşırdı. Resmi bir hukuk eğitimi olmayan Joe Roy Spicer'm ise hiçbir uzmanlığı yoktu. Zaten o da uzmanlık istemiyordu. O üçkâğıt işlerine bakıyordu.

Kardeşler'in, hukuk çalışmalarından para almalarını engelleyen katı kurallar vardı, ama bunların pek bir anlamı olduğu söylenemezdi. Bu adamlar ne de olsa hüküm giymiş suçlulardı ve dışardan biraz para aldıklarında mutlu olurlardı. Hüküm vermek para getiren bir işti. Trumble'a gelmiş hükümlülerin yaklaşık dörtte biri hatalı bir şekilde hüküm giymişti. Beech bir gecede kayıtları gözden geçirip açıkları bulabiliyordu. Bir ay önce, on beş yıl ceza yemiş genç bir mahkûmun cezasından dört yılını indirmişti. Mahkûmun ailesi onlara para ödemiş ve böylece Kardeşler 5.000 dolar alarak, şimdiye kadar kazandıkları paranın en büyüğüne elde etmişlerdi. Spicer bu parayı Neptune Beach'teki avukatları kanalıyla gizlice yatırıma çevirmişti.

Hukuk kütüphanesinin arkasında, raflar yüzünden ana saldondan görünmeyen küçük ve sıkışık bir toplantı odası bulunuyordu. Odanın kapısında büyük bir cam vardı ama kimsenin aklına oradan içeriye bakmak gelmezdi. Kardeşler sessizce çalışmak için orada toplanırdı. Bu odaya 'yargıç odası' adını takmışlardı.

Spicer biraz önce avukatlarıyla görüşmüştü ve elinde bazı mektuplar vardı, iyi haberlerdi bunlar. Kapıyı kapadı ve dosyadan bir zarf çıkardı. Sonra, Beech ve Yarber'in görmesi için onu havada salladı. "Bu sarı," dedi. "Ne iyi, değil mi? Bu Ricky'nin."

Yarber, "Kimden geliyor?" diye sordu.

"Dallas'tan, Curtis'ten."

Beech heyecanla, "Bankerden mi?" diye sordu.

"Hayır, Curtis'in kuyumcu dükkânları var. Dinleyin." Spicer, yumuşak sarı bir mektup kâğıdına yazılmış mektubu açtı. Gülmeyip boğazını temizledi ve okumaya başladı: "'Sevgili Ricky:

X Ocak tarihli mektubun beni ağlattı. Onu elimden bırakmadan önce üç kez okudum. Zavallı çocuk. Seni neden orada tutuyorlar?"

Yarber, "Ricky nerede?" diye sordu.

"Ricky lüks bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezinde tutuluyor, tedavi görüyor ve masrafını da zengin amcası ödüyor. Bir yıldır orada, artık temiz ve iyileşmiş durumda, fakat o yeri çalıştıran korkunç insanlar, Nisan ayına kadar onu bırakmayacak, çünkü onun zengin amcasından ayda yirmi bin dolar alıyorlar; amca da onun orada kalmasını istiyor ve harçlık filan göndermiyor. Bunları hatırlıyor musunuz?"

"Şimdi hatırladım."

"Hikâye için sen de yardımcı olmuştun. Devam edeyim mi?"

"Evet, lütfen."

Spicer okumaya devam etti: "Uçağa atlayıp oraya gelmek ve o korkunç insanlarla karşılaşmak istedim. Ama senin şu amcan, nasıl bir adam o öyle! Onun gibi zenginler sadece para gönderip başka bir şeye karışmak istemiyor. Sana söylediğim gibi, benim haham da çok zengindi ama tanıdığım en sefil insandı. Kuşkusuz bana pek çok şey aldı - geçici ve yitirildiklerinde hiçbir anlamı olmayan şeyler işte. Ama bana hiç zaman ayırmadı. O da senin amı an gibi hasta bir adamdı. Kantinden bir ihtiyacın olduğunda harı aman için sana bin dolarlık bir çek gönderiyorum.

"Ricky, seni Nisan'da görmek için sabırsızlanıyorum. Karıma, o ay Orlando'da uluslararası bir elmas sergisi olduğunu söyledim ve benimle gelme konusunda hiç ilgi göstermedi."

Beech, "Nisan mı?" diye sordu.

"Evet. Ricky Nisan'da çıkacağına inanıyor."

Yarber gülümseyerek, "Ne güzel, değil mi?" dedi. "Peki Curtis'in karısı ve çocukları da mı var?"

"Curtis eili sekiz yaşında, üç yetişkin çocuk, iki torun sahibi,"

Beech, "Çek nerede?" diye sordu.

Spicer mektup kâğıtlarını karıştırdı ve ikinci sayfaya geçti. "'(Hando'da görüşmemizi garantiye almalıyız,'" diye devam etti. "Nisan'da çıkacağından emin misin? Lütfen ne zaman çıkacağını söyle bana. Her saat seni düşünüyorum. Resmini masamın çek-

mecesinde gizli tutuyor ve gözlerine bakınca buluşmamız gerektiğine inanıyorum."

Beech, hâlâ gülümseyerek, "Hasta, hasta, hasta," dedi, "Ve bu adam bir Teksaslı."

Yarber, "Teksas'ta pek çok tatlı çocuk olduğuna eminim," dedi.

"Kaliforniya'da yok mu sanki?"

Spicer, geriye kalan satırlara hızlıca bir göz attıktan sonra, "Gerisi saçmalık," dedi. Daha sonra bunları okumak için bol zaman olacaktı. 1.000 dolarlık çeki alıp arkadaşlarının görmesi için yukarıya kaldırdı. Zamanı gelince bu çek de gizlice dışarı çıkarılıp avukatlarına verilecek ve gizli hesaplarına yatırılacaktı.

Yarber, "Onu ne zaman bitireceğiz?" diye sordu.

"Birkaç mektup daha ayarlayalım. Ricky'nin biraz daha ıstırap çekmesi gerekiyor."

Beech, "Belki bir gardiyandan dayak yiyebilir ya da buna benzer bir şey olabilir," dedi.

Spicer, "Orada gardiyan filan yok," diye konuştu. "Orası bir rehabilitasyon kliniği, unuttun mu yoksa? Orada sadece danışmanlar var."

"Ama kapalı bir yer, öyle değil mi? Bu da demektir ki etrafta kapılar, duvarlar filan vardır, o halde bir iki nöbetçi de olabilir. Ya da Ricky, onu becermek isteyen biri tarafından duşta ya da soyunma odasında saldırıya uğramış olamaz mı yani?"

Yarber, "Bu bir cinsel saldırı olamaz," dedi. "Böyle bir şey Curtis'i korkutabilir. Ricky'nin cinsel bir hastalık kapmış olduğunu filan sanabilir."

Böylece zavallı Ricky hakkında birkaç sefil hikâye daha tasarlayıp birkaç dakika daha konuştular. Ricky'nin, bir hükümlü bir arkadaşının hücresinde bulunan resmini alıp avukatlarına fotokopiyle çoğalttırılmış ve Kuzey Amerika'da bir düzineden fazla mektup arkadaşına postalamıştı. Fotoğrafta lacivert okul giysisi ve kepi giymiş, gülümseyen yakışıklı bir kolej mezunu görülüyordu, elinde diplomasını tutan genç adam çok yakışıklıydı.

Sonunda Beech'in birkaç gün daha çalışıp yeni bir hikâye uydurmasına ve Curtis'e yazılacak mektubun bir müsveddesini ha-

zırlamasına karar verdiler. Beech, Ricky idi ve şimdi onların hayatında yaratılmış olan bu genç ve acı çeken çocuk, sekiz değişik kişiye çektiği acıları yazıp destek istiyordu. Yargıç Yarber de Percy olmuştu. Yine uyuşturucu tedavisi için bir yere kapatılmış ama şimdi iyileşmiş, yakında çıkacak olan ve iyi vakit geçirmek için bir 'şeker baba' arayan başka bir gençti Percy. Percy'nin de suda beş oltası vardı ve yakalayacağı balıkları yavaş yavaş çekmeye hazırlanıyordu.

Joe Roy Spicer pek iyi yazamıyordu. O sadece çevrilen dolapları düzenliyor, hikâyelerin uydurulmasında yardımcı oluyor, düzeltiyor ve mektupları getiren avukatla görüşüyordu. Paranın yönetimi de ondaydı.

Başka bir mektup çıkardı ve, "Bu da Quince'den geliyor Sayın Yargıç," diye konuştu.

Beech ve Yarber mektuba bakarken sanki her şey durmuştu. Ricky ile karşılıklı yazılan altı mektuba göre Quince, Iowa'nın küçük bir kentinde zengin bir bankacıydı. Onu da diğerleri gibi, şu anda hukuk kütüphanesinde saklı duran bir eşcinseller dergisinde bulmuşlardı. Bu adam onların ikinci avıydı, birincisi kuşkulanmış ve ortadan kaybolmuştu. Quince'in fotoğrafı, bir göl kenarında amatörce çekilmiş bir resimdi, gömleğini çıkarmış, göbekli ve sıssız kolları bir şeydi, elli bir yaşındaydı ve saçları dökülüyordu, aile bireyleri de çevresindeydi. Kötü bir resimdi ve hiç kuşkusuz Quince bunu bilerek göndermişti, çünkü kötü niyetli birinin onu bu resimde tanınması zordu.

Spicer, mektubu Beech'e uzatıp, "Ricky dostum, bunu sen okumak ister misin?" diye sorunca Beech zarfı alıp baktı. Zarfta gönderen adresi yoktu ve beyaz zarfın üzeri daktiloyle yazılmıştı.

Beech, "Sen daha önce okudun mu?" diye sordu.

"Hayır. Oku."

Beech, beyaz bir mektup kâğıdına tek aralıklı olarak eski bir daktiloyle yazılmış mektubu yavaşça çıkardı. Boğazını temizledi ve okumaya başladı: "'Sevgili Ricky: Bu iş oldu. Bunu yaptığımı inanmıyorum ama becerdim işte. Hiçbir iz kalmaması için bir umumi telefonu kullanarak para havalesi yaptım - sanırım kimse bir ipucu bulamaz. New York'ta tavsiye ettiğin firma harikaydı,

gizliliğe uyan, yardımsever insanlar. Açık konuşmalıyım Ricky, aslında çok korktum. Bir eşcinseller deniz gezisine rezervasyon yapmayı asla düşünemezdim. Ne var biliyor musun? insana hayat veren bir şey bu. Kendimle gurur duyuyorum. Geceliği bin dolar olan bir kamaramız var ve sabırsızlıkla bekliyorum seni."

Beech durdu ve burnunun yarısına inmiş olan okuma gözlüğünün üzerinden arkadaşlarına baktı, ikisi de duyduklarının zevkini çıkarıp gülümsüyordu.

Beech devam etti: "'Mart'ın onunda denize açılıyoruz ve harika bir fikrim var. Miami'ye aym dokuzunda geleceğim ve buluşup tanışmak için pek vaktimiz olmayacak. Onun için gemide, kamaramızda buluşalım. Oraya senden önce gidecek, şampanya şişesini buz kovasına koyup seni bekleyeceğim. Ne eğlenceli olacak, değil mi Ricky? Üç gün baş başa olacağız. Bana kalırsa kamaradan hiç çıkmayalım derim."

Beech gülümsemekten kendini alamadı ve bunu yaparken de tiksintiyle başını iki yana salladı.

Devam etti: "'Küçük gemi seyahatimiz konusunda çok heyecanlıyım. En nihayet gerçekte kim olduğumu anlama konusunda kararlıyım ve sen bana ilk adımı atma cesaretini verdin. Henüz tanışmadık ama Ricky, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

"'Lütfen bana hemen yaz ve bunu teyid et. Kendine dikkat et Ricky'im. Sevgiler, Quince.'"

Spicer, "Galiba kusacağım," dedi ama pek inandırıcı olmadı. Daha yapılacak çok şey vardı.

Beech, "Şuna iyi bir kazık atalım," dedi. Diğerleri hemen kabul etti.

Yarber, "Ne kadar?" diye sordu.

Spicer, "En azından yüz bin olmalı," dedi. "Hergelenin ailesi iki kuşaktan beri bankacı. Babasının hâlâ aktif olarak bankacılık yaptığını biliyoruz, adam oğlunun durumunu öğrense keçileri kaçıtır. Quince bu zengin aileden kovulmayı göze alamaz, onun için istediğimizi hemen verecektir. Mükemmel bir durum."

Beech not almaya başlamıştı bile. Yarber da bir şeyler karalıyordu. Spicer ise avına yaklaşan bir ayı gibi küçük odanın içinde dolanmaya başlamıştı. Mektubun nasıl yazılacağı, kullanılacak

sözler, fikirler, strateji yavaş yavaş geliyordu ve çok geçmeden mektup şekillendi.

Beech müsveddeyi kabaca kaleme alıp okudu: "Sevgili Quince: 14 Ocak tarihli mektubuna çok sevindim. Eşcinseller gemi seyahatine rezervasyon yaptırman harika bir şey. Çok hoşuma gitti. Ama bir sorun var. Ben bu seyahate çıkamayacağım ve bunun da birkaç nedeni var. Birinci neden, birkaç yıl daha özgürlüğüme kavuşamayacak olmam. Ben bir uyuşturucu tedavi kliniğinde değil, bir cezaevindeyim. Ve eşcinsel de değilim. Bir karım, iki çocuğum var ve ben hapiste olup onlara bakamadığım için şimdi büyük sıkıntı içindeler. İşte sen burada işime yarayacaksın Quince. Parandan birazını istiyorum. Yüz bin dolar istiyorum. Biz buna sus payı diyoruz. Bu parayı gönderdiğin takdirde Ricky meselesini ve eşcinseller gemi seyahatini unutacağım ve Bakers, Iowa'da hiç kimse bu konuda bir şey bilmeyecek. Karın, çocukların, baban ve zengin ailenin geriye kalan bireyleri Ricky'yi asla öğrenmeyecek. Eğer parayı göndermezsen mektuplarımızın kopyalarını sizin o küçük kentinize yağdıracağım.

"Buna zorbalık, şantaj denir Quince ve sen yakalandın. Bu çok zalimce, acımasız bir şey, bir suç ama umurumda bile değil. Benim paraya ihtiyacım var, sen de buna sahipsin."

Beech durdu ve arkadaşlarının onayını almak ister gibi onlara baktı.

Spicer, hayalinde ganimeti harcamaya başlarken, "Çok güzel," dedi.

Yarber, "Pis bir şey bu," diye konuştu. "Ya adam intihara kalkırırsa?"

Beech, "Yok canım, o kadar da uzun boylu değil," dedi.

Mektubu tekrar okuyup zamanlamanın doğru olup olmadığını tartıştılar. Yaptıkları işin yasadışılığından ya da yakalandıkları takdirde yiyecekleri cezalardan hiç söz etmediler. Bu tür konuşmalar aylar önce, Joe Roy Spicer diğer ikisini kendisine katılma konusunda ikna ederken yapılmış ve artık geride kalmıştı. Potansiyel getirilerle kıyaslandığında, aldıkları riskler önemsiz kalıyordu. Kazıklanan Quince gibi adamlar herhalde polise koşup onlardan şikâyetçi olamazdı.

Fakat şimdiye kadar bu yoldan kimseyi soymamışlar, para almamışlardı. Şu basit çağrıya cevap verme hatasını yapmış olan bir düzine kadar potansiyel kurbanla mektuplaşıyorlardı:

Yirmili yaşlarda genç adam mektup
arkadaşı olarak 40'h, 50'li yaşlarda
nazik ve sır saklayan beyler arıyor.

Bir eşcinsel dergisinin arka sayfasına verilen bu küçük ilana altmış yanıt gelmiş ve Spicer bunları teker teker inceleyip içlerinden zengin hedefleri bularak geri kalanını bir kenara atmıştı. Önceleri bu işi iğrenç bulmuş ama sonradan eğlenmeye başlamıştı. Şimdi bu bir işti, çünkü masum bir insandan yüz bin doları zorla almak üzereydiler.

Avukatları her zamanki gibi üçte bir alacaktı ama yine de insanı çileden çıkaran bir yüzdeydi bu. Seçim hakları yoktu. Avukat da onlarla birlikte bu suçta yer alan kritik bir oyuncuydu.

Quince'in mektubu üzerinde bir saat kadar çalıştıktan sonra yatmaya ve mektuba son şeklini ertesi gün vermeyi kararlaştırdılar. Hoover takma adını kullanan adamdan da bir mektup gelmişti. Aynı adamdan Percy'ye gelen ikinci mektupta bu, ve kuş gözetleme konusunda dört paragraf yazı vardı kâğıtta. Yarber, Percy olarak bu adama cevap vermeden önce kuşlar konusunda bilgi edinmek zorunda kalacak ve konuya büyük ilgisi olduğunu belirtcekti. Hoover'in, gölgesinden bile korkan bir adam olduğu anlaşıyordu. Kendisi hakkında hiçbir şey açıklamıyor ve paradan da asla söz etmiyordu.

Kardeşler ona biraz daha zaman tanımaya karar verdiler. Önce kuşlardan söz ederek işe başlayacak ve sonra onu yavaşça fiziksel dostluğa doğru iteceklerdi. Hoover imalardan anlamaz ve finansal durumu konusunda hiçbir açıklama yapmazsa onu bırakacaklardı.

CEZAEVLERİ BÜROSUNDA Trumble'ın adı resmi olarak 'kamp' diye geçiyordu. Böyle tanımlanmasının nedeni, cezaevi çevresinde duvar, dikenli tel çiti, gözetleme kulesi ve kaçmaya teşebbüs edecekleri tüfekle durduracak gardiyan olmamasıydı. Kamp, minimum güvenlik önlemi alınmış cezaevleri anlamına

geliyordu, yani herhangi bir mahkûm istediği takdirde buradan kolayca kaçabilirdi. Trumble'da bin kadar mahkûm vardı ama sadece birkaç kişi kaçmıştı.

Bu cezaevi, birçok devlet okulundan daha güzeldi. Klimalı yatakhaneler, günde üç öğün yemek veren tertemiz bir kafeterya, halter odası, bilardo salonu, oyun salonu, voleybol, basketbol sahaları, koşu pisti, kütüphane, kilise, görevli rahipler, danışmanlar, sosyologlar ve sınırsız ziyaret saatleriyle, olağandışı bir cezaeviydi.

Trumble, hepsi de düşük riskli sayılan mahkûmlar için mümkün olan en harika hapishaneydi. Mahkûmların yüzde sekseni oraya uyuşturucu suçlarından düşmüştü. Kırk kadar mahkûm, ıslında kimseyi korkutmadan ve incitmeden banka soymuştu. < -eriye kalanların suçları küçük dolandırıcılık ve hırsızlıklardan, l>ı. Floyd'un dolandırıcılığına kadar değişiyordu, bu operatör doktor, yaklaşık yirmi yılda sağlık sigortasını 6 milyon dolardan lızla dolandırmıştı.

Trumble'da şiddet hoş karşılanmazdı. Tehditler pek nadirdi. J'ek çok kural vardı ve yönetim de bunları uygulamakta pek fazla güçlük çekmezdi. Yoldan çıktığınız takdirde sizi dikenli tel çitleri ve sert gardiyanları olan orta güvenli bir cezaevine gönderirlerdi.

Trumble mahkûmları kurallara uyup sakın sakın cezalarını ^ekmekten ve çıkış günlerini beklemekten memnundu.

Joe Roy Spicer'ın gelişine kadar, cezaevi içinde ciddi suçlar içeren aktivite pek görülmezdi. Spicer hapse düşmeden önce ünlü Louisiana Eyalet Hapishanesi'nde meydana çıkarılan ve Angola ,ulu verilen dolandırıcılık olaylarını duymuştu. Buradaki bazı mahkûmlar, eşcinselleri dolandırmak için bir plan geliştirmiş ve yakalanıncaya kadar kurbanlarından yaklaşık 700.000 dolar çarpmışlardı.

Spicer, Louisiana eyalet sınırına yakın bir kırsal alan ilçesinde yaşıyordu ve Angola olayı o bölgede ün salmıştı. Bu planı kopya cileceği hiç aklına gelmemişti o zaman. Fakat bir sabah gözlerini lur federal cezaevinde açtı ve yanına yaklaşabildiği her insanı kızıklamaya karar verdi.

Her gün yanına bir paket Marlboro sigara alıp genellikle yalnız

başına, koşu pistinde öğleden sonra saat birde yürüyüşe çıkardı. Hapse girmeden önce on yıl sigara içmemişti, ama şimdi günde iki pakete kadar çıkmıştı. Bu nedenle, ciğerlerindeki hasarı azaltmak amacıyla yürüyordu. Otuz dört ay içinde 1242 mil yürümüş-tü. Dokuz kilo zayıflamıştı ve bunu spora borçlu olduğunu söylemekten hoşlanırdı, ama bu pek doğru sayılmazdı. Kilo vermesinin asıl nedeni cezaevindeki bira yasağıydı.

Sigara içmek ve yürümekle geçen otuz dört aydan sonra yirmi bir ayı daha vardı.

Tombala kazançlarından çaldığı doksan bin doların, bahçesinde saklı olduğu söylenebilirdi - parayı evinden yarım mil mesafede alet kulübesinin dibinde kendi yaptığı beton bir kasaya koyup gömmüştü ve bundan karısının bile haberi yoktu. Karısı paranın toplamı olan 180.000 doların yarısını harcamasında ona yardımcı olmuştu, ama federaller bu paranın da sadece yarısının izini bulabilmişti. Cadillac arabalar almış, New Orleans'dan Las Vegas'a birinci mevki uçmuş, kumarhanelere kiralık limuzinlerle gitmiş ve lüks otel dairelerinde kalmışlardı.

Hayalini kurduğu bir şey de, Vegas'ta yaşayan ama her yerdeki kumarhanelerin tanıyıp korktuğu ünlü bir kumarbaz olmaktı. En sevdiği kumar, yirmi bir denin kâğıt oyunuydu ve bu oyunda çok para kaybetmiş olmasına rağmen hâlâ her kumarhanede kazanabileceğini sanıyordu. Karaipler'de hiç görmediği casinolar vardı. Asya da geliyordu. Uçaklarda birinci mevkide - karısı olsun ya da olmasın - dünyayı dolaşacak, lüks otel dairelerinde kalacak, oda servisinden yararlanacak ve yirmi bir krupiyelerini, kendisine kâğıt açarken korkutacak kadar ün ve dehşet salacaktı.

Evinin arkasına gömdüğü 90.000 doları alıp Angola üçkâğıdından gelen kazancına katacak ve Las Vegas'a gidecekti. Karısıyla ya da onsuz. Karısı eskiden üç haftada bir gelirken dört aydır Trumble'a gelmez olmuştu. Onun, evlerinin arka tarafında araştırma yaparak gömülü hazineyi bulmasından korkuyor, kâbuslar görüyordu. Karısının paradan habersiz olduğundan hemen hemen emindi ama yine de içinde bir kuşku vardı. Cezaevine götürülmeden iki gece önce içki içiyordu ve 90.000 dolar konusunda bir şeyler söylemişti. Ne söylediğini tam olarak bilemiyordu. Çok

düşünmüş ama karısına ne söylediğini bir türlü hatırlayamamıştı.

Bir mil yürüdükten sonra bir Marlboro yaktı. Belki de karısının bir sevgilisi vardı şimdi. Rita Spicer çekici bir kadındı, gerçi vücudunun bazı yerlerinde biraz fazlalıklar vardı ama 90.000 dolar bunları hemen gizleyebilirdi. Ya karısı ve yeni sevgilisi parayı bulup harcamaya başladıysa? Joe Roy'un birkaç kez gördüğü kâbus, berbat bir film sahnesine benziyordu - Rita ve tanımadığı bir erkek, ellerinde küreklerle yağmur altında salaklar gibi toprağı kazıyordu. Rüyasında neden yağmur yağdığını bilemiyordu. Ama vakit geceydi her zaman, fırtına vardı, şimşekler çakıyor ve o da tınların, toprağı kazarak gittikçe o alet kulübesine yaklaştığını görüyordu.

Rüyalardan birinde, bu esrarengiz sevgili bir buldozer kullanıyor, Spicer'ın çiftliğinin topraklarını kazıyor ve karısı Rita da onun yanında durmuş, elindeki kürekle ona kazacağı yerleri gösteriyordu.

Joe Roy parasını çok özlemişti. Paraları avucunda hissedebiliyordu. Trumble'da günlerini sayarken çalabildiği ve şantajla alabildiği tüm parayla birlikte, gömülü hazinesini de çıkarıp alacak ve doğruca Vegas'm yolunu tutacaktı. Yaşadığı kasabada hiç kimseye, onu gösterip de, "işte bizim Joe Roy. Galiba kodesten çıkmış," diye konuşma zevkini tattırmayacaktı. Hayır efendim, buna izin vermeyecekti.

Lüks hayat yaşayacaktı. Karısı olsun ya da olmasın.

4

TEDDY, masasının kenarına, acılarını sona erdirecek infazcılar gibi dizilmiş olan hap şişelerine baktı. York, karşısında oturmuş notlarını okuyordu.

York, "Sabahın üçüne kadar telefonda Arizona'daki dostlarıyla konuştu," dedi.

"Yani kimlerle?"

"Bobby Lander, Jim Gallison, Richard Hassel, her zamanki adamlar işte. Onun para babalan."

"Dale VVinter?"

York, Teddy'nin hafıza gücü karşısında şaşırıp, "Evet, o da vardı tabii," dedi. Teddy şimdi gözlerini kapamış, şakaklarını ovuyordu. Kafasının içinde bir yerlerde, Lake'in arkadaşlarının adlarını, ona destek verenleri, sırdaşlarını, kampanya çalışanlarını ve eski lise öğretmenlerini hatırlıyordu. Bunların hepsi hafızasına kayıtlıydı ve gerektiğinde onları kullanacaktı.

"Olağandışı bir şey var mı?"

"Hayır, aslında yok. Sadece, bu tür beklenmeyen bir teklifle karşılaşan birinden beklenecek tipik soruları sordu. Arkadaşları şaşkındı, hatta şoke oldular diyebilirim ve biraz gönülsüz davrandılar, ama onların da fikirlerini değiştirip bizim gibi düşüneceklerini biliyorum."

"Para konusunda bir şey sordular mı?"

"Tabii. Bizimki biraz belirsiz konuştu ve paranın sorun olmayacağını söyledi. Ama onlar kuşkuluydu."

"Bizim sırlarımızı sakladı, değil mi?"

"Bundan hiç kuşkun olmasın."

"Bizim dinlememizden endişeleniyor muydu?"

"Sanmıyorum. Ofisinden on bir ve evinden de sekiz telefon konuşması yaptı. Cep telefonundan hiç konuşmadı."

"Faks? Elektronik posta?"

"Hayır. İki saat kadar Schiara ile konuştu, yani onun..

"Kurmay başkanıyla."

"Evet. Kabaca kampanya planı yaptılar. Kampanyayı Schiara yürütmek istiyor. Başkan yardımcısı olarak Michiganlı Nance'i düşünüyorlar."

"Fena seçim değil."

"Adam iyi görünüyor. Onu şimdiden araştırıyoruz. Yirmi üç yaşındayken karısından ayrılmış, ama bu olay otuz yıl önce olmuş labii."

"Bu sorun değil. Lake bu işe baş koymaya hazır mı peki?"

"Ah evet. O bir politikacı, değil mi? Kendisine kraliyetin anah-tarları sözü verildi. Şimdiden konuşmalar yazmaya başladı."

Teddy bir ilaç şişesinden bir hap çıkarıp susuz olarak yuttu. Sonra, hap acıymış gibi yüzünü buruşturdu, kaşlarını çatı. Alnındaki kırışıklıkları ovaladı, sıktı ve, "York," dedi. "Bu adam hakkında gözden kaçırdığımız bir şey yok, değil mi? Atlamak istemiyorum."

"Açığımız yok Şef. Altı aydır onun kirli çamaşırlarını araştırıyoruz. Bize dokunacak, zarar verecek hiçbir şey yok."

"Aptal bir kadınla evlenme durumu yok, değil mi?"

"Hayır. Birçok kadınla çıkıyor, ama hiçbiri ciddi bir ilişki değil."

"Çalışanlarıyla bir ilişkisi yok, değil mi?"

"Hayır. Tamamen temiz."

Daha önce de tekrarladıkları konuşmaları yine yapıyorlardı. Bir kez daha konuşmaktan zarar gelmezdi.

"Geçmişinde karanlık parasal işlemler yok, değil mi?"

"Onun yaşamı bu Şef. Geçmişinde hiçbir şey yok."

"Alkol, uyuşturucu, ağı kesiciler, Internet'te kumar?"

"Hayır efendim. O tamamen temiz, ayık, dürüst, parlak ve mükemmel sayılabilecek bir adam."

"Konuşalım onunla."

AARON LAKE bu kez, sanki her köşede onu bir tehlike bekliyormuş gibi, üç yakışıklı genç adamın refakatinde yine Langley'in derinliklerindeki o odaya götürüldü. Bir gün önce olduğundan daha dik yürüyordu, başı daha da yukarlarda gibiydi, sırtı dimdikti. Endamı sanki her saat daha da geliyor, büyüyor gibiydi.

Teddy'ye tekrar merhaba deyip onun hissiz elini sıktı ve sonra battaniyeli tekerlekli sandalyeyi izleyip o mahzen gibi odaya girerek masanın karşı tarafına oturdu. Birbirlerine hal hatır sordular. York, koridorun aşağısındaki bir odada, gizli kameraya bağlı üç monitörden, konuşulan her sözü, her hareketi dikkatle izliyordu. York'un yanındaki iki ajan da, iki adamın konuşurken yaptığı her el kol, baş ve ayak hareketiyle ilgileniyor, onların nefes alışlarını bile, gerçekte ne demek istediklerini anlamak için banttan takip ederek inceliyordu.

Teddy kendini zorlayıp gülümseyerek, "Dün gece uyuyabildin mi?" diye sordu.

Lake, "Evet, uyudum tabii," diyerek yalan söyledi.

"Güzel. Anladığım kadarıyla şu bizim anlaşmayı kabul edeceksin."

"Anlaşma mı? Bunun tam olarak bir anlaşma olduğunu bilmiyordum."

"Ah, evet Bay Lake, bu tam anlamıyla bir anlaşma. Biz sana seçilme sözü veriyoruz, sen de bize savunma bütçesini iki katına çıkarıp Ruslara karşı hazır olma sözü veriyorsun."

"O halde anlaştık."

"İşte bu güzel Bay Lake. Buna çok sevindim. Mükemmel bir aday ve iyi bir Başkan olacaksın."

Lake bu sözleri kulağıyla işitti ama kulaklarına yine de inanmadı. Başkan Lake, Başkan Aaron Lake. Beyaz Saray'ın kendisine sunulduğuna kendini inandırabilmek için, sabahın beşine kadar odasında dolanıp durmuştu. Bu iş ona biraz fazlaca kolay gibi görünüyordu.

Ne kadar çabalarsa çabalasın, o büyük nimetleri görmezden geleliyordu. Oval Ofis. Tüm o jet uçakları ve helikopterler. Gezi-

lip görülecek dünya. Her an emirlerini yerine getirmeye hazır yüz yardımcısı. Dünyanın en güçlü insanlarıyla birlikte yemek yenilen resmi davetler.

Her şeyden de önemlisi, tarihte yer almak.

Evet, Teddy iyi bir anlaşma yapmıştı onunla.

Teddy, "Biraz da kampanyadan söz edelim," diye konuştu. "Sanırım New Hampshire'daki ilk aday seçiminden iki gün sonra açıklamanı yapmalısın. Bırak ortalık yatışsın. Kazananların rahatlamasını ve kaybedenlerin daha çok çamur atmasını bekle, sonra da açıklamanı yap."

Lake, "Bu biraz fazla hızlı olmayacak mı?" dedi.

"Fazla vaktimiz yok. New Hampshire'ı boşverip Şubat'ın yirmi ikisinde Arizona ve Michigan'a hazırlanacağız. Bu iki eyalette kazanmak zorundasın. Kazandığın takdirde ciddi bir aday olarak ortaya çıkacak ve Mart ayına hazır olacaksın."

"Ben açıklamayı kendi bölgemde, örneğin Phoenix'de yapmayı düşünüyordum."

"Michigan daha iyi. Orası daha büyük bir eyalet, Arizona'da yirmi dört delege olmasına karşın orada elli sekiz delege var. Kendi bölgede kazanman zaten beklenen bir şey olacak. Aynı gün Michigan'da da kazanırsan üzerinde durulacak bir aday olursun. Açıklamanı önce Michigan'da yap ve birkaç saat sonra bunu kendi bölgede de tekrarla."

"Mükemmelfikir."

"Flint'de bir helikopter fabrikası var, D-L Trilling. Koca bir hangarları ve dört bin işçileri var. Şirket başkanı ve genel direktörü konuşabileceğin bir adam."

Lake, Teddy'nin şirket başkanıyla daha önceden konuşmuş olduğundan emin olarak, "Orasını ayarla," dedi.

"Yarından sonra ilanları ayarlamaya başlayabilir misin?"

Lake, yolcu koltuğuna iyice yerleşirken, "Her şeyi yapabiliyim," dedi. İşleri kimin yönettiği artık açıkça belli oluyordu.

"Senin de onayını aldıktan sonra ilan ve reklamları hazırlayacak bir danışma şirketiyle anlaşacağız. Fakat burada daha iyi adamlarımız var ve bunların sana hiçbir masrafı olmayacak. Aslında para sorun değil tabii, bunu biliyorsun."

"Sanırım her şey için yüz milyon yeterli olur."

"Öyle olması gerekir. Her neyse, bugün TV reklamları konusunda çalışmalarla başlayacağız. Sanırım bunlardan hoşlanacaksınız! Hepsi de iç karartıcı, felaket dolu şeyler - silahlı kuvvetlerimizin acınacak durumu, diğer ülkelerden gelecek her türlü tehlike filan. Yani anlayacağın, hepsi, kıyamet habercisi şeyler. Bunlar halkın ödünü patlatacak. Senin adını, yüzünü ve ayrıca da birkaç kısa konuşmayı da bunlara kattığımız zaman, kısa sürede ülkenin en ünlü politikacısı olacaksın."

"Ünlü olmak seçim kazandırmaz."

"Evet, kazandırmaz. Ama para kazandırır. Para da, televizyonları ve oyları satın alır, işte hepsi bundan ibaret."

"Bu mesajın önemli olduğunu düşünmek isterim."

"Önemli tabii Bay Lake, bizim mesajımız vergi indirimlerinden, kürtajdan, aile değerlerinden ve duyduğumuz tüm diğer saçmalıklardan daha önemli olacak. Bizim mesajımız ölüm-kahm meselelerine dair. Bizim mesajımız dünyayı değiştirecek ve refahımızı koruyacak. Bizi gerçekten ilgilendiren şey sadece budur."

Lake başını sallayıp onu doğruluyordu. Ekonomiyi koruyup barışı sağlayan insanı Amerikan seçmeni hemen seçerdi. Lake, bir katkıda bulunma endişesi içinde, "Kampanyayı sürdürecektir iyi bir adamım var," dedi.

"Kim?"

"Mike Schiara. Kurmaylarımın başı. En yakın danışmanımdır, ona tamamen güvenirim."

Teddy, alacağı cevabın olumsuz olacağını çok iyi bildiği halde, "Ulusal düzeyde tecrübesi var mı peki?" diye sordu.

"Hayır, ama çok yeteneklidir."

"Pekâlâ. Bu senin kampanyan."

Lake gülümsedi ve aynı zamanda başını salladı. Bunu duymak güzeldi.

Teddy, "Başkan Yardımcısı konusundan ne haber?" diye sordu.

"Bende birkaç isim var. Michigan Senatörü Nance eski bir dostumdur. Ayrıca Teksas Valisi Guyce da var."

Teddy bu isimleri düşünceli bir ifadeyle dinledi. Aslında bu

isimler kötü sayılmazdı ama Guyce'la asla bir yere varamazlardı. Kolej günlerini paten yaparak geçirmiş, otuzlu yaşlarını golf oynatarak harcamış ve sonra da valilik konağını ele geçirmek için babasının parasından bir servet harcaayıp dört yıllığına vali olmuş bir zengin çocuğuydu. Zaten Teksas konusunda endişelenmeleri gerekmiyordu.

Teddy, "Nance'i severim," dedi.

Lake neredeyse, 'Demek ki Nance olacak,' diyecekti.

Bir saat kadar paradan, gruplardan gelecek ilk milyonları fazlasıyla kuşku yaratmadan nasıl kabul edeceklerinden söz ettiler, ikinci para dalgası da savunma sanayii şirketlerinden gelecekti. Daha sonra üçüncü para akışı ve izlenemeyecek diğer paralar olacaktı tabii.

Ayrıca bir de, Lake'in asla bilmeyeceği dördüncü bir para dalgası olacaktı. Teddy Maynard ve organizasyonu, oy durumlarına göre Chicago, Detroit, Memphis gibi kentlerde ve Derin Güney'in bazı yerlerindeki zenci kiliseleri ve beyaz gruplarla sendika salonlarına para dolu kutular yollamak üzere hazır bekleyecekti. Daha şimdiden ayarlanan bölge adamlarının desteğiyle, alabilecekleri her oyu satın almaya hazır olacaktı.

Teddy, planı üzerinde düşündükçe, seçimi Bay Aaron Lake'in kazanacağına daha çok inanmaya başlıyordu.

TREVOR'IN KÜÇÜK HUKUK BÜROSU, Atlantic Beach'ten, yani Atlantik Plajı'ndan birkaç blok mesafede, Neptune Beach'teydi, ama zaten bir plajın nerede son bulduğu ve diğerinin nerede başladığı da pek belli değildi. Jacksonville birkaç mil batıdaydı ve her geçen dakika denize biraz daha yaklaşıyordu. Hukuk bürosu kiralık bir yazlıktan ofise çevrilmişti ve Trevor, bel vermiş arka verandadan kumsalı ve okyanusu görebiliyor, martıların seslerini duyabiliyordu, inanılması güçtü ama bu yeri yirmi yıldır kiralık olarak kullanıyordu. Buraya geldiği ilk zamanlarda bazen telefonlardan ve müşterilerden kaçıp verandaya gizlenir, Atlantik'in iki blok ilerdeki yumuşak dalgalarına saatlerce bakardı.

Kendisi Scrantonlu'ydu ve tüm emekli olmuş yaşlı insanlar gibi bir süre sonra denizi seyretmekten, kumsalda çıplak ayak do-

taşmaktan ve martılara ekmek parçaları atmaktan bıkmıştı. Artık zamanını ofisine kapanıp geçirmeyi yeğliyordu.

Trevor mahkeme salonlarından ve yargıçlardan çok korkardı. Bu olağandışı durum onu kâğıt işlerine yönlendirmişti — gayri menkul alım satımları, vasiyetnameler, kira işleri, parselleme - hukuk fakültesinde hiç öğrenmediği bu tür günlük, olağan, basit ve heyecansız işlerle uğraşıyordu. Arada bir eline bir uyuşturucu davası gelirdi ama bunlar da mahkemeyle ilişkisi olmayan konulardı. Onun, saygıdeğer Joe Roy Spicer'la tanışıp bağlantı kurmasını sağlayan da, Trumble'daki bu tür müşterilerinden biri olmuştu. Trevor çok geçmeden üç kişinin resmi avukatı olmuştu - bunlar Spicer, Beech ve Yarber'di. Trevor bile artık onlara Kardeşler diyordu.

O aslında bir kuryeydi, sadece bir kurye. Mektupları Kardeşler'e resmi yasal belgeler adı altında gizlice götürüyor ve avukat-müvekkil ayrıcalığından yararlanıp korunuyordu. Onların mektuplarını da yine gizlice dışarıya çıkarıyordu. Kardeşler'e tavsiyelerde bulunmuyordu, onlar da bunu istemiyordu zaten. Banka hesaplarını izliyor ve Trumble'daki bu müvekkillerinin ailelerinden gelen telefonları ayarlıyordu. Kardeşler'in pis ve küçük suçlarına paravanlık yapıyor ve böylece mahkeme salonlarında ter dökmekten, yargıçlardan ve diğer avukatlardan kurtulmuş oluyordu ki, bu da onun işine geliyordu tabii.

Aynı zamanda onların suç ortağıydı, yakalandıkları takdirde kendisi de kolayca suçlanabilecekti ama buna aldırmıyordu. Angola dedikleri üçkâğıt son derece mükemmeldi, çünkü burada kurbanlar asla şikâyet edemezdi. Kolay ve yüksek ödüllü bu oyunda Kardeşlerle birlikte kumar oynayabilirdi.

Trevor, sekreterine görünmeden ofisten çıktı, klimasız, elden geçirilip yenilenmiş 1970 model VW Kaplumbağa'sma atlayıp oradan sıvıştı. Arabayı Birinci Sokak'dan aşağıya, Atlantik Bulvarı'na doğru sürdü. Okyanus, evlerin, yazlık köşkerlerin ve kiralık yazlıkların arasından görünüyordu. Hâki bir pantolon, beyaz pamuklu bir gömlek, mavi, çizgili bir ceket giymiş, sarı bir papyon kravat takmıştı, üzerindeki her şey buruşuktu. Pete'in Bar ve Restoram'nm önünden geçti, burası - kolej öğrencileri keşfetmiş ol-

masına rağmen - plajlar boyunca sıralanan barlar arasında en eski ve en sevdiği bardı. Oraya, uzun zamandır borçluydu ve hepsi de limonlu rom ve viski yüzünden olan 361 dolarlık borcunu gerçekten de temizlemek istiyordu.

Batiya, Atlantik Bulvarı'na döndü ve Jacksonville'e akan trafiğin içine daldı. Trafikteki korkunç kalabalığa ve Kanada plakalı arabalara küfretti. Bir süre sonra çevre yoluna saparak kuzeye devam edip havaalanını geçmiş ve dümdüz Florida kırsalına çıkmıştı.

Elli dakika sonra Trumble'da arabasını park etti. Kendi kendine tekrar, federal sistemi sevmelisin, diye söylendi. Ön kapıya yakın yerde bir sürü boş park yeri vardı, güzel bahçelere her gün mahkûmlar tarafından bakılıyordu, binalar modern ve yeniydi.

Kapıdaki beyaz nöbetçiye, "Merhaba Mackey", zenci olanına da, "Merhaba Vince" dedi. Ön masadaki Rufus onun elindeki çantayı röntgen cihazından geçirirken, Nadine de ziyaret izni kâğıdını doldurdu. Trevor, Rufus'a bakıp, "Levrekler nasıl?" diye sordu.

Rufus, "Oltaya gelmiyorlar," diye cevap verdi.

Trumble'ın kısa geçmişinde hiçbir avukat buraya Trevor kadar çok ve sık gelmemişti. Tekrar onun resmini çekip, elinin tersine görünmez mürekkeple damga vurdular ve onu iki kapıyla kısa bir koridordan geçirdiler. Trevor bir sonraki nöbetçiye de, "Merhaba Link," dedi.

Link de, "Günaydın Trevor," diye karşılık verdi. Link ziyaretçi bölümünün sorumlusuydu, burası sandalyelerle döşeli geniş bir açık alandı, duvarlardan birinin önünde otomatik yiyecek içecek makineleri vardı, ilerde çocuklar için bir oyun alanı bulunuyordu ve dışardaki küçük verandada iki kişinin oturup konuşabileceği piknik masaları konmuştu. O anda burası tertemizdi, parlıyordu ve tamamen boştu. Hafta arasıydı. Cumartesi ve pazar günleri gelen giden artıyordu kuşkusuz, ama diğer günlerde Link boş bir alana gözcülük yapıyordu.

Kapıları kapanan ve Link'in, istediği takdirde bakıp içerisini görebileceği pencereleri olan, birkaç özel avukat odasından birine gittiler. Joe Roy Spicer orada beklerken gazetenin spor sayfasını okuyordu, üniversite basketbol maçları için bahse girmişti. Trevor ve Link odaya birlikte girdiler ve Trevor cebinden hızla iki ta-

ne yirmi dolarlık banknot çıkarıp Link'e uzattı. Bunu kapının he-men iç tarafında yaptıkları takdirde kapalı devre kameraları onla-rı göremiyordu. Yapılan işin bir parçası olarak, Spicer da bu işle-mi görmezden geldi.

Sonra çanta açıldı ve Link sanki içini kontrol ediyormuş gibi şöyle bir baktı. Aslında hiçbir şeye dokunmamıştı. Trevor, üzerin-de 'Yasal Belgeler' yazılı ve ağzı yapıştırılmış büyük bir sarı zarf çı-kardı. Link zarfı alıp içinde silah ya da hap şisesi bulunmadığın-dan emin olmak ister gibi sıktı, zarfta sadece kâğıt olduğunu anla-dı ve tekrar avukata uzattı. Bunu düzinelerce kez yapmışlardı.

Trumble kurallarına göre, tüm zarfların açılması ve kâğıtların çıkarılması sırasında odada bir gardiyan bulunması gerekirdi. Ama iki adet yirmilik Link'in dışarıya çıkıp kapıda durmasına yet-ti, artık onun için yapılacak bir şey kalmamıştı. Mektupların alı-nıp verileceğini biliyordu ama aldırmiyordu. Trevor içeriye silah ya da uyuşturucu getirmediği takdirde Link bu işe karışmazdı. Burada pek çok saçma kural vardı zaten. Sırtını kapıya dayadı ve çok geçmeden, bir ayağı dimdik, diğeri ise dizden kıvrılmış olarak her zaman yaptığı gibi, bir at misali ayakta kestirmeye başladı.

Avukat odasında yasal işlem olarak yapılacak pek fazla bir şey yoktu. Spicer hâlâ maçlardan sonraki puan durumuyla meşguldü. Mahkûmların pek çoğu ziyaretçilerini büyük bir sevinçle karşılar-dı. Spicer ise kendi ziyaretçilerine sadece tahammül ediyordu.

Trevor, "Dün gece Jeff Daggett'in erkek kardeşinden bir tele-fon aldım," dedi. "Şu Coral Gablesli çocuk."

Spicer sonunda gazeteyi bıraktı ve, "Onu biliyorum," dedi, çün-kü ufukta para belirmişti. "Bir uyuşturucu işinden on iki yıl yedi."

"Evet. Kardeşinin söylediğine göre Trumble'da bulunan şu es-ki federal yargıç onun belgelerine bakmış ve cezasından birkaç yıl indirilebileceğini sanıyormuş. Bu yargıç bir ücret istiyormuş, bu-nun için Daggett kardeşini aramış, o da benî aradı." Trevor buru-şuk ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine attı. Spicer onun papyon kravatından nefret ediyordu.

"Ne kadar ödeyebilecekler?"

Trevor, "Siz çocuklar, onlara bir ücret belirttiniz mi?" diye sordu.

"Beech söylemiş olabilir, ben bilmiyorum. İki-iki, beş-beş indirimi için beş bin alırım sanırım." Spicer, sanki federal mahkemelerde yıllarca ağır ceza yargıçlığı yapmış bir adam gibi konuşuyordu. Aslında bir federal duruşma salonunu hayatında bir kez görmüştü ki o da hüküm giydiği gündü.

Trevor, "Biliyorum," dedi. "Beş bin ödeyebileceklerinden kuşkuluyum. Çocuk, davasında bir kamu avukatı tarafından savunulmuştu."

"O halde ne kadar alabilirsen al, ama en azından bin dolar çıkmalı. Kötü bir çocuk değil o."

"Yumuşamaya başlıyorsun Joe Roy."

"Hayır. Daha kötü oluyorum."

Gerçekten de öyleydi. Joe Roy, Kardeşler grubunun yöneticisiydi. Yarber ve Beech yetenekli, eğitimli adamlardı, ama yakalandıktan sonra hiçbir amaçları, hırsları kalmayacak kadar aşağılanmışlardı. Eğitimi olmayan ve yeteneği de çok az olan Spicer ise yeterince idareci ustalığına sahipti ve arkadaşlarını ayakta tutan da oydu. Onlar dünyaya küsüp derin derin düşünürken Spicer yenisinden yaşayacağı günlerin hayalini kuruyordu.

Joe Roy bir dosya açıp, içinden bir çek çıkardı. "İşte bin dolarlık bir çek. Teksas'tan, Curtis adlı bir mektup arkadaşından geldi."

"Adamın maddi durumu nasıl?"

"Sanırım çok iyi. Iowa'da Quince'i sıkıştırmaya hazırız." Joe Roy bunu söyledikten sonra lavanta çiçeği rengine güzel bir zarf çıkardı, zarfın ağzı yapııştırılmıştı ve üzerinde Quince Garbe'in Bakers, Iovva'daki adresi yazılıydı.

Trevor zarfı alırken, "Ne kadar?" diye sordu.

"Yüz bin."

"Vay canına!"

"Adam zengin ve bunu ödeyecektir. Ona para transferi için gerekli talimatı verdim. Bankaya haber ver."

Trevor, yirmi üç yıllık avukatlık yaşamında kazandığı en yüksek avukatlık ücretinin bile 33.000 dolarla uzaktan yakından hiç bir ilişkisi olmamıştı. Birden bu parayı görür, ona dokunur gibi oldu ve kendisini engellemeye çalışmasına rağmen kafasında har-

carnaya bile başladı - hiçbir şey yapmadan, sadece mektup taşıyarak 33.000 dolar kazanacaktı.

Kafasının içinde Pete'in Barı'na borcunu ödeyip MasterCard'a çeki hesabına geçmesini söylerken, "Bu işin olacağına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu. Sevgili Kaplumbağa'sını değiştirmeyecekti ama ona bir klima taktıracaktı.

Spicer kararlı bir sesle, "Tabii ki olacak," diye cevap verdi.

Spicer'da, rehabilitasyonda olan genç Percy rolü oynayan Yargıç Yarber tarafından yazılmış iki mektup daha vardı. Trevor onları da olumlu bir bekleyiş içinde aldı.

Spicer tekrar gazetesine dönüp, "Arkansas bu gece Kentucky'de," dedi. "Hat on dörtte. Ne düşünüyorsun?"

"Bundan çok daha yakın. Kentucky kendi sahasında çok güçlüdür."

"Var mısın?"

"Ya sen?"

Trevor'ın Pete'in Barı'nda bir müşterek bahisçisi vardı ve kumara pek düşkün olmamasına rağmen Yargıç Spicer'ın tüyolarını izlemeyi öğrenmişti.

Spicer, "Arkansas'a bir yüzlük yatıracağım," dedi.

"Sanırım ben de yatıracağım."

Yarım saat kadar yirmi bir oynadılar, Link arada bir başını camdan uzatıp bakıyor ve onların oyunundan hoşlanmıyormuş gibi kaşlarını çatıyordu. Ziyaret saatlerinde kart oyunu yasaktı ama kim umursuyordu ki? Joe Roy bu oyunu çok sert oynuyordu, çünkü buradan çıktığı zaman yaşayacağı hayata hazırlanmaktaydı. Dinlenme salonunda poker ve diğer bazı kâğıt oyunları çok oynanıyordu ama Spicer kendisine yirmi bir oynayacak bir ortak bulmakta güçlük çekiyordu.

Trevor bu oyunda pek iyi sayılmazdı ama oyun oynamaya her zaman hevesliydi. Spicer'ın fikrine göre bu da onun en zayıf tarafıydı.

5

AÇIKLAMA BİR ZAFER HAVASI İÇİNDE YAPILDI, her yanda tavandan sarkan kırmızı, beyaz ve mavi renkli bayraklar, Mamalar sallanıyor, hangarın içinde bando müziği çınılıyordu. D-1. Trilling'in tüm dört bin çalışanının da gelmesi istenmiş ve onlara bir gün fazla ücretli tatil sözü verilmişti. Bu fazladan tatil gününde tüm işçilere ortalama sekiz saatlik 22.40 dolar ücret ödenecekti, ama yönetim buna aldırıyordu, çünkü aradıkları adamı bulmuşlardı. Aceleyle inşa edilen sahnede de bayraklar sallanıyordu ve şirketin yetkilileri gülümseyerek ellerini çırpıyordu, bando ise kalabalığı çılgıncasına coşturmaktaydı. Üç gün önce Aaron Lake'in adını kimse duymamıştı. Şimdi ise bu adam onların kurtarıcısı olmuştu.

Lake, danışmanlardan birinin tavsiyesine göre hafifçe kesilmiş saçları ve başka bir danışmanın tavsiyesine göre giydiği koyu kahverengi takım elbisesi içinde gerçekten de bir aday olduğunu gösteriyordu. Sadece Reagan kahverengi takım elbise giymiş ve o da iki kez kazanmıştı.

Lake ortaya çıkıp kendinden emin adımlarla platforma yürüyerek, bir daha asla görmeyeceği şirket yöneticilerinin ellerini sırkarken işçiler çılgın gibi alkışlıyordu onu. Müzik sesi, Lake'in adamları tarafından bu tören için 24.000 dolara kiralanmış bir ses düzenlemesi kuruluşunun danışmanı tarafından biraz daha yükseltildi. Paranın hiç önemi yoktu.

Balonlar ağır ağır yere doğru süzülüp iniyordu. Bunlardan bazıları, patlatma emri almış işçiler tarafından patlatılırken hanga-

rın içi birkaç saniye için bir muharebe alanına döndü, sanki her yerde silahlar patlıyordu. Hazırlanın. Savaşa hazırlanın. Çok geç olmadan Lake'e oy verin diyordu her şey.

Şirket başkanı Lake'i çok eski bir dost, bir kardeş gibi kucakladı, aslında sadece iki saat önce tanışmışlardı. Başkan sonra onu bıraktı, kürsüye gitti ve gürültünün kesilmesini bekledi. Bir gün önce faksla gönderilmiş notlara bakarak, geleceğin Başkanı Aaron Lake hakkında uzun ve övücü bir konuşmaya başladı. Konuşmasını bitirinceye kadar, verilen işaretle başlayan alkışlar beş kez sözünü kesti.

Lake, savaş kazanmış bir kahraman gibi ellerini salladı, mikrofonun arkasında bir süre bekledi ve sonra mükemmel bir zamanlamayla eğilip, "Benim adım Aaron Lake ve Başkanlığa adaylığımı koyuyorum," dedi. Müthiş bir alkış tufanı koptu. Bando tüm gücüyle çalışıyordu. Havadan yine balonlar yağmaya başladı.

Yeterince bekledikten sonra Lake konuşmasına başladı. Adaylığını koymasının tek nedeni ulusal güvenlikti ve Lake şaşırtıcı istatistiklerden söz ederek, şimdiki yönetimin silahlı kuvvetleri ne kadar ihmal ettiğini, zayıflattığını anlattı. Hiçbir diğer meselenin bu kadar önemli olmadığını söyledi. Halkı, kazanamayacağı bir savaşa sürükleyecekler ve herkes de kürtaj, ırkçılık, silahlar ve vergilerle ilgili eski tartışmaları unutacaktı. Aile değerleri onları ilgilendiriyor muydu? Asıl sorunlu aileler, savaşta oğullarını, kızlarını kaybedince ortaya çıkacaktı.

Lake çok iyiydi. Konuşma Lake tarafından yazılmış, danışmanlarca düzeltilmiş, diğer profesyoneller tarafından cilalanmış ve bir gece önce de Langley'nin derinliklerinde Teddy Maynard'a okunmuştu. Teddy konuşmayı beğenmiş ve sadece birkaç küçük düzeltme yapmıştı.

TEDDY yine battaniyesini örtünmüş, gösteriyi gururla izliyordu. York yanında ve her zamanki gibi sessizce duruyordu. Bu ikisi sık sık birlikte oturarak ekranlara bakar ve dünyanın gittikçe daha tehlikeli bir yer olmasını izlerlerdi.

York bir ara, "Çok iyi konuşuyor," dedi.

Teddy başını salladı, hatta biraz gülümsedi.

Lake, konuşmasının bir yerinde Çinliler'e müthiş kızdı. "Yirmi

yıllık bir süreçte onların, nükleer sırlarımızın yüzde kırkını çalmalarına izin verdik!" dedi ve işçiler arasından mırıltılar duyuldu.

Lake, "Yüzde kırk!" diye bağırdı.

Rakam yüzde elliye yakındı ama Teddy bunu biraz kısmıştı. Çinliler'in bu hırsızlık olayında CIA de kendine düşen suçlamaları kabul etmişti zaten.

Aaron Lake beş dakika kadar, Çinliler'in nükleer hırsızlığını ve silahlı kuvvetlerini şimdiye kadar görülmemiş bir düzeyde güçlendirdiğini biraz da abartarak anlattı. Strateji Teddy'nindi. Amerikan seçmenlerini korkutmak için Çinliler'i kullanıyorlardı, Rusları kullanmıyorlardı. Seçmenlere ipucu vermeyecekler, gerçek tehdidi kampanyanın daha sonraki aşamaları için saklayacaklardı.

Lake'in zamanlaması mükemmele yakındı. Son darbesi neredeyse hangarı yıkacaktı. Yönetiminin ilk dört yılında savunma bütçesini iki katına çıkaracağını söylediğinde, askeri helikopter üreten dört bin D-L Trilling çalışanı çılgınlar gibi patladı.

Teddy bunu sessizce izledi ve kendi eseriyle gurur duydu. Gösteriyi New Hampshire'da, burasını küçümseyerek gerçekleştirmişlerdi. Lake'in adı daha önce oy pusulalarında hiç olmamıştı ve o, onlarca yıldır gerçekle gurur duyan ilk aday oluyordu. Onun, "New Hampshire'a ihtiyacı olan kim? Ben ülkenin geri kalanında kazanacağım," dediği söyleniyordu.

Lake müthiş bir alkış tufanı altında konuşmasını bitirdi ve platform üzerinde duranların ellerini tekrar sıktı. CNN yayını stüdyoya döndü ve yorumcular on beş dakika süreyle izleyicilere, gördükleri konusunda yorumlar yaptılar.

Teddy masasındaki düğmelerden birine bastı ve ekran değişti. "İşte tamamlanmış ürünümüz," dedi. "Bu ilk bölüm."

Ekranada şimdi aday Lake için hazırlanmış bir reklam vardı, asık suratlarla dimdik durmuş, bir geçit töreninde geçen ağır silahlıları izleyen Çinli generaller görülüyordu. Kameradan yayılan gür ve meşum bir ses, "Dünyanın daha güvenli bir yer olduğunu mu sanıyorsunuz?" diye sordu. Sonra, hepsi de kendi ordularının fıçıt törenini izleyen, dünyanın çılgın liderleri görüldü ekranda - Saddam Hüseyin, Kaddafi, Miloşeviç ve Kuzey Kore'den Kim. (iastro'nun Havana caddelerinde yürüyen küçük ordusu bile bir-

kaç saniye için ekranda yerini aldı. Kameradan yükselen aynı ses, ciddi bir tonla, sanki yeni bir savaş ilan edilmiş gibi, "Silahlı kuvvetlerimiz şu anda, 1991 Körfez Savaşı'nda yaptıklarını yapamaz," diye konuştu. Sonra bir atom patlaması ve mantar şeklindeki duman ve arkasından, sokaklarda dans eden binlerce Hintli görüldü. Bir başka patlama ve komşu ülkede dans eden Pakistanlılar.

Bir milyon Çin askeri uygun adım yürürken aynı ses, "Çin, Tayvan'ı istila etmek istiyor," diye devam etti. "Kuzey Kore, Güney Kore'yi istiyor," derken ekranda hareket halinde tanklar görüldü. "Ve Birleşik Devletler her zaman için kolay bir hedeftir."

Ses bir anda daha tizleşti ve ekrandaki görüntü değişti, şimdi göğsü madalya ve nişan dolu bir general, bir Kongre soruşturmasında bir alt komiteye konuşuyordu. "Siz, Kongre üyeleri," diyordu. "Her yıl savunma bütçesini daha da kısıtlıyor, daha az para veriyorsunuz. Bu savunma bütçesi on beş yıl öncekinden daha küçük. Kore'de, Ortadoğu'da ve şimdi de Doğu Avrupa'da olası savaşlar için hazır olmamızı istiyor ve bir yandan da bütçemizi kısıyorsunuz, Kritik bir durumdayız." Ekrandaki görüntü kayboldu, bir süre sonra ilk ses yine konuştu, "On iki yıl önce iki süpergüç vardı. Şimdi hiç yok." Ekranda Aaron Lake'in yakışıklı yüzü görüldü ve reklam aynı sesin, "Çok Geç Olmadan Oyunu Lake'e Ver," cümlesiyle bitti.

York bir an düşündü ve sonra, "Pek hoşlandığımı söyleyemem," dedi.

"Neden?"

"Her şey o kadar olumsuz ki."

"Güzel. Seni rahatsız etti, değil mi?"

"Hem de çok."

"Güzel. Televizyonu bir hafta süreyle bunlarla dolduracağız. Bu reklamlar halkın kıpırdanmasına neden olacak ve bunlardan hoşlanmayacaklar."

York neyin geleceğini biliyordu. Halk gerçekten kıpırdanacak, bu reklamlardan nefret edecek, sonra da korkmaya başlayacak ve Lake de aniden vizyonu olan bir adam olacaktı. Teddy korkudan, terörden yararlanıyordu.

TRUMBLE'IN İKİ KANADINDA da birer tane TV odası vardı; bu iki boş salonda mahkûmlar oturup sigara içerler, gardiyanlar hangi kanalı açmışsa onu izlerdi. TV'nin uzaktan kumandası yoktu - başlangıçta bunu denemişler ama birçok sorunla karşılaşmışlardı. En büyük tartışmalar, mahkûmların farklı kanallar izlemek istemesi sonucu çıkmıştı. Bunun sonucu olarak da kanal seçimini gardiyanlar yapıyordu.

Kurallara göre mahkûmların kendi TV'lerine sahip olmaları yasaktı.

O gün nöbetçi olan gardiyan basketboldan hoşlanıyordu. ESPN kanalında kolej maçı vardı ve mahkûmlar salonu doldurmuştu. Hatlee Beech spordan hoşlanmazdı, diğer TV odasında yalnız başına oturmuş art arda oynayan saçma komedileri izliyordu. Yargıçlık yaptığı ve günde on iki saat çalıştığı dönemlerde hiç TV izlemezdi. Buna vakti mi vardı! Evinde bir çalışma odası vardı ve herkes televizyon önüne geçmiş reytingi yüksek şov ve dizileri izlerken o sürekli çalışır, fikirlerini kâğıda dökerdi. Şimdi de şu saçma dizi ve şovları izlerken o zamanlar ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Pek çok açıdan şanslı olmuştu.

Bir sigara yaktı. Kolejden beri sigara içmemiş ve hapse girdikten sonra da iki ay sigaraya direnmişti. Şimdi sigara can sıkıntısını gideriyordu ama günde bir paket içiyordu. Kan basıncı yükselip düşüyordu. Ailesinde kalp hastalığı vardı. Elli altı yaşındaydı ve dokuz yıl daha yatacağına göre buradan bir tabut içinde çıkacağına emindi.

Beech, üç yıl, bir ay, bir hafta diyerek, çıkışına kadar geçecek günleri değil de, içerde yattığı günleri sayıyordu. Sadece dört yıl önce çeşitli yerlere giden, sert ve genç bir federal yargıç olarak ün yapmaya başlamıştı. Dört berbat yıl, Doğu Teksas'ta bir mahkeme salonundan diğerine dolaşırken, yanında bir şoför, bir sekreter, bir zabıt kâtibi ve bir ABD Şerifi olurdu. Duruşma salonuna girdiğinde herkes saygıyla ayağa kalkardı. Avukatlar, dürüstlüğü ve çalışkanlığıyla onu çok tutardı. Karısı geçimsiz bir kadındı ama onun ailesinin petrol hisselerinden gelen gelirle rahat bir yaşamı vardı. Evlilikleri pek sıcak olmasa da dengeliydi ve kolejde okuyan uç çocukları olduğundan, gururlanmaları için nedenleri vardı.

Oldukça çalkantılı günler geçirmişler ve sonunda birlikte yaşlanmaya karar vermişlerdi. Karısının parası vardı. O da bir mevki sahibiydi. Birlikte bir aile oluşturmuşlardı. Hayat buydu işte.

Ama cezaevi hiç hesapta yoktu.

Dört korkunç yıl.

Durup dururken alkole başlamıştı. Bunun nedeni belki işlerin baskısı belki de karısının dırdırıydı. Hukuk fakültesinden sonraki dört yıl oldukça az içiyordu, ciddi bir şey değildi bu. Hiç kuşkusuz alkolik sayılmazdı. Çocuklar küçükken, karısı bir ara onları alıp iki haftalığına İtalya'ya gitti. Beech yalnız başına kalmıştı ve bu onun da işine gelmişti. Hiç anlayamadığı, ya da hatırlayamadığı nedenlerle burbona başladı. Çok içiyordu ve ondan sonra da hiç durmadı. Burbon onun için önemli bir şey olmuştu. Şişeyi çalışma odasında gizliyor ve gece geç saatlerde çıkarıp gizlice içiyordu. Karısı ayrı odada yattığı için pek yakalanmadı.

Yellowstone'a üç günlük bir hukuk toplantısı için gitmişti. Jackson Hole'un barında o genç kadınla tanıştı. Saatlerce birlikte içtikten sonra kötü bir karar verip arabayla dolaşmaya çıktılar. Hatlee arabayı sürerken kadın soyundu, ama sadece soyunmak istiyordu işte. Seksten filan söz etmemişlerdi ve zaten o anda Hatlee de bir şey yapacak halde değildi.

Otostopçu iki kolejli genç D.C.'dendi, gezmeden dönüyorlardı. Her ikisi de kendilerini görmeyen bir sarhoş sürücünün çarpmasıyla yolun kenarına savrulup, kaza yerinde öldüler. Genç kadının arabası yol kenarındaki çukurda bulundu, Beech direksiyona sıkışmıştı, kendini kurtaramıyordu. Genç kadın çıplaktı ve baygın yatıyordu.

Beech hiçbir şey hatırlamıyordu. Saatler sonra kendine geldiğinde bir hücrenin içini ilk kez olarak gördü. Şerif alaycı bir ses tonuyla, "Buraya alışsan iyi olacak," dedi.

Beech tüm tanıdıklarından dostlarından yardım, destek aradı, her çareye başvurdu ama kimseden yardım göremedi, iki genç insan ölmüştü. Çıplak bir kadınla yakalanmıştı. Petrol gelirlerine sahip olan, karısıydı. Tüm arkadaşları, korkmuş köpekler gibi kaçtı. Sonunda hiç kimse çıkıp da Saygıdeğer Hatlee Beech'i korumadı.

On iki yılla kurtulduğu için şanslı sayılırdı. Duruşmaya ilk çı-

kışında, ÖFKELİ anneler ve ÜZGÜN öğrenciler mahkeme binası önüne toplanıp protesto gösterisinde bulundular. Ömür boyu hapis cezası istiyorlardı. Ömür boyu!

Kendisi, Saygıdeğer Hatlee Beech iki kişiyi öldürmekle suçlanıyordu, savunması yoktu. Kanında başka bir genci de öldürecek kadar alkol vardı. Bir görgü tanığı, onun, yolun ters tarafında hız yaptığını söyledi.

Şimdi geriye baktığında, suçunu federal bir bölgede işlediği için kendini şanslı sayıyordu. Aksi takdirde her şeyin çok daha sert, berbat olduğu bir eyalet cezaevine düşebilirdi. Ne dersiniz deyin, federaller cezaevi işletmesini iyi biliyordu.

Yarı karanlıkta sigarasını içerek on iki yaşında çocuklar tarafından yazılmış yüksek reytingli bir komediyi izledi, arada bir de politik bir reklam vardı, o günlerde pek sık gösterilen şu reklamlardan işte. Beech bunu hiç görmemişti, reklamda ciddi bir ses, insanları korkutuyor, daha fazla atom bombası yapılmadığı takdirde felaketin geleceğini belirtiyordu. Çok iyi hazırlanmış, bir buçuk dakikalık, pahalıya mal olmuş bir reklamdı bu ve hiç kimşenin duymak istemediği bir mesaj veriyordu. *Çok Geç Olmadan Oyunu Lake'e Ver.*

Bu lanet Aaron Lake de kimdi?

Politikadan hoşlanırdı Beech. Hapse girmeden önce politikaya tutkusu vardı ve Trumble'da onu, Washington'u izleyen biri olarak tanınırlardı. Orada neler olduğunu merak eden birkaç mahkûmdan biriydi.

Aaron Lake? Beech bu adamın adını hiç duymamıştı. New Hampshire'dan sonra tanınmayan biri olarak yarışa katılmak garip bir şeydi. Başkan olmak isteyen soytarılar hiç eksik olmuyordu.

Beech'in karısı, kendisi daha iki kişiyi öldürme suçunu kabul etmeden önce ona tekme vurdu. Hiç kuşkusuz ölen gençler için değil de, arabada bulunan çıplak kadın nedeniyle öfkeliydi. Çocuklar annelerinin tarafını tuttu, çünkü para ondaydı ve kendisi de fena çuvallamıştı. Buna karar vermeleri pek güç olmadı tabii. İ Trumble'a gelişinden bir hafta sonra boşanma davası bitti.

En küçük çocuğu, üç yıl, bir ay ve bir hafta içinde sadece iki kiy onu görmeye gelmişti. Annesi duymasın diye iki ziyareti de

gizlice yapmıştı tabii. Kadın, çocuklarının Trumble'a gitmesini yasaklamıştı.

Daha sonra ölen çocukların aileleri tarafından dava edildi. Kendisini koruyacak dostu olmadığından savunmasını cezaevinden yapmayı denedi. Ama davanın savunulacak yanı pek yoktu. Mahkeme onun 5 milyon dolar tazminat ödemesine karar verdi. Trumble'dan temyize gitti, kaybetti, bir kez daha gitti.

Yanındaki sandalyenin üzerinde, sigara paketinin yanında avukat Trevor'ın getirdiği zarf duruyordu. Mahkeme son temyizi de reddetmişti. Hüküm artık kesinleşmişti.

Aslında bunun pek önemi de yoktu, çünkü iflasını istemiş ve bununla ilgili başvuruyu yapmıştı. Belgeleri hukuk kütüphanesinde kendisi daktiloyla doldurmuş, yoksul olduğuna dair yemin etmiş ve bir zamanlar tanrı gibi görüldüğü Teksas'taki o mahkemeye göndermişti.

Hüküm giymiş, boşanmış, barodan atılmış, hapse girmiş, mahkemeye verilmiş ve iflas etmiş bir adamdı.

Trumble'ın hükümlerinin çoğu mahkûmiyetleri kısa süreli olan, hayatta başarısız olmuş insanlardı. Çoğu devamlı suç işlemiş, üç dört kez içeri girmişti. Büyük çoğunluğu bu cezaevini seviyordu, çünkü daha önce yattıkları cezaevlerinden çok daha iyiydi Trumble.

Fakat Beech çok şey kaybetmiş, büyük bir düşüş yaşamıştı. Sadece dört yıl önce, milyonları olan bir karısı, kendisini seven çocukları ve küçük bir kasabada büyük bir evi vardı. Başkan tarafından süresiz olarak atanmış bir federal yargıçtı, yılda 140.000 dolar kazanıyordu, gerçi bu para karısının petrol hisseleri gelirinden çok azdı ama yine de iyi bir maaş sayılırdı. Yılda iki kez Washington'daki hukuk toplantılarına davet edilirdi. Beech önemli bir insandı o zamanlar.

Eski bir avukat arkadaşı, Miami'deki çocuklarını ziyarete giderken ona iki kez uğramış ve bazı dedikoduları anlatacak kadar kalmıştı onunla. Söylentilerin çoğu önemsizdi, ama rivayete göre, ski Bayan Beech şimdi bir erkekle buluşuyordu. Birkaç milyon -: L1].rı ve güzel kalçalarıyla fazla vakit kaybetmemişti demek.

I kranda yine bir reklam vardı. *Çok Geçmeden Oyunu Lake'e*

Ver. Bu reklamda, çölün kumları üzerinde silahlarını sallayıp, sağa sola kaçınarak ateş eden bir adam görülüyordu, sanki bir tür eğitim yapıyor gibiydi. Sonra ekrana bir teröristin ürkütücü yüzü çıktı - siyah gözler ve saçlar, sert yüz hatlarıyla bu bir İslam radikaliydi - ve İngilizce altyazıyı olarak Arapça, "Amerikalıları bulduğumuz her yerde öldüreceğiz. Büyük Şeytan'la yaptığımız kutsal savaşta öleceğiz," diye konuştu. Daha sonra reklam filminde yanan binalar görüldü. Büyükelçilik bombalamaları. Bir otobüs dolusu turist. Boş bir araziye düşüp parçalanmış bir yolcu uçağının kalıntıları.

Sonra ekranda yakışıklı bir yüz belirdi. Bay Aaron Lake'ti bu. TV ekranından Hatlee Beech'in yüzüne baktı ve, "Ben Aaron Lake'im ve sen büyük olasılıkla beni tanımıyorsun," diye konuştu. "Başkanlık yarışına katıldım, adaylığımı koydum, çünkü ürküyorum. Çin'den, Doğu Avrupa'dan ve Ortadoğu'dan ürküyorum. Tehlikeli dünyadan ürküyorum. Silahlı kuvvetlerimize olanlardan ürküyorum. Federal hükümetin geçen yıl büyük bütçe fazlası vardı, ama savunma için on beş yıl öncekinden daha az harcama yaptı. İçimiz rahat, çünkü ekonomimiz güçlü, ama dünya bugün, sandığımızdan çok daha tehlikeli bir durumda. Düşmanımız çok ve kendimizi savunamayacak durumdayız. Seçildiğim takdirde yönetimim döneminde savunma bütçesini iki katına çıkaracağım."

Gülümsemiyordu, sözlerinde bir sıcaklık yoktu. Sadece düşündüğünü söyleyen bir adam olarak konuşuyordu. Gerilerden gelen bir ses, "Çok Geç Olmadan Oyunu Lake'e Ver," dedi.

Beech, hiç de fena değil, diye düşündü.

O gecenin son sigarasını yaktı ve boş sandalyenin üzerindeki zarfa baktı - iki aile ondan 5 milyon dolar tazminat istiyordu. Parası olsaydı bunu öderdi kuşkusuz. O çocukları, öldürmeden önce hiç görmemişti. Ertesi günün gazetelerinden birinde resimleri vardı, mutlu bir delikanlı ve bir genç kız. Yazın tadını çıkaran iki genç kolej öğrencisi.

Burbonu özlemişti.

Hükmün yarısını iflasla atlatabilirdi. Ama diğer yarısı cezaydı ve bundan kaçamayacaktı. Bu durumda nereye giderse gitsin bu ceza onu izleyecekti, ama zaten kaçacak yeri yoktu. Cezası ta-

mamlandığında altmış beş yaşında olacaktı, ama büyük olasılıkla daha önce ölecekti. Onu bir tabuta koyup Trumble'dan çıkaracak, Teksas'a gönderip, vaftiz edildiği kilisenin arkasındaki küçük mezarlığa gömeceklerdi. Belki çocuklarından biri ona bir mezar taşı yaptırırdı.

Beech televizyonu kapamadan salondan çıktı. Saat ona geliyordu, neredeyse ışıklar sönecekti. Yakalanmadan önce 240 ev soymuş Kentuckyli bir genç olan Robbie ile aynı hücrede yatıyordu. Oğlan kokain almak için silahlar, mikrodalga fırınlar ve stereo müzik setleri çalıp satmıştı. Robbie dört yıldır Trumble'daydı ve kıdemli olduğu için alt ranzayı seçmişti. Beech ranzanın üst yatağına tırmandı, "iyi geceler Robbie," dedi ve ışığı söndürdü.

Çocuk hafif bir sesle, "iyi geceler Hatlee," diye seslendi.

Bazen karanlıkta sohbet ederlerdi. Duvarlar briket ve kapı metaldi, bu yüzden sesleri küçük odadan dışarıya pek sızılmıyordu. Robbie yirmi beş yaşındaydı ve Trumble'dan çıkarken kırk beşinde olacaktı. Yirmi dört yıl yemişti - her on ev başına bir yıl.

Günün en zor geçen zamanı, yatmakla uyku arasındaki zamandı. Geçmiş, aklına gelip ondan intikam alıyordu - yaptığı hatalar, çektiği sefalet, yapabilirdim, ya da yapmamalıydım dediği şeyler. Hatlee elinden geleni yapmasına rağmen hemen gözlerini kapayıp uykuya dalamıyordu. Önce kendisini cezalandırması gerekiyordu. Hiç görmediği bir torunu vardı ve düşünmeye her zaman o küçük kızla başlardı. Sonra üç çocuğu gelirdi aklına. Karısını unutmuştu. Ama karısının parasını her zaman düşünürdü. Ve de dostları. Evet, arkadaşları. Onlar neredeydi şimdi?

Üç yıldır yatıyordu ve sadece geçmiş vardı, önünde hiçbir gelecek yoktu. Alt ranzada yatan Robbie ise kırk beş yaşında başlayacağı yeni yaşamın hayalini kuruyordu. Beech bunu yapamıyordu. Bazen neredeyse o küçük kilisenin arkasında, mezarlıkta üzerine örtülecek olan sıcakTeksas toprağını bile özler gibi oluyordu.

Birisi hiç kuşkusuz onun için bir mezar taşı yaptıracaktı.

6

3 ŞUBAT GÜNÜ, Quince Garbe için hayatının en berbat günü olacaktı. Aslında o gün hayatının son günü de olabilirdi ve doktoru kasabada olsaydı olacaktı da. Uyku hapları için reçete bulamamıştı ve kendisine bir kurşun sıkmaya da cesaret edemiyordu.

Günü oldukça iyi başlamıştı, geç kalkmış, küçük odadaki şöminenin yanında yulaf ezmesini yalnız başına yemişti. Yirmi altı yaşındaki karısı kasabaya inmişti bile. Yine yardım dernekleri için verilen bir çay partisine gidip para toplayacak ve küçük kasabaların o gönüllü yapılan küçük işleriyle uğraşıp kocasından uzak duracaktı.

Iovva'nın Bakers kasabasının hemen dışındaki o gösterişli bankacı evlerini geride bıraktığında kar yağıyordu, on bir yıllık siyah büyük Mercedes'ile on dakikada işine gitti. Kasabanın önemli bir kişisiydi, bir Garbe'dı, birkaç nesilden beri bankacı olan bir ailenin ferdiydi. Arabasını bankanın arkasındaki, Ana Cadde'ye bakan özel otoparkına bıraktı, hızlı adımlarla köşeyi dönüp postaneye gitti, bunu haftada iki kez yapardı. Yıllardan beri postanede karısından ve sekreterinden gizli bir posta kutusu vardı.

Bakers'da kendisi gibi zengin sayısı fazla olmadığından sokakta insanlarla pek konuşmazdı. Başkalarının ne düşündüğü umurunda değildi, tnsanlar babasına büyük saygı duyuyordu ve bu da işlerini yürütmesi için yeterliydi.

Fakat babası öldüğü zaman kişiliğini değiştirmek zorunda kalacak mıydı acaba? Bakers'ın kaldırımlarından insanlara gülümsemek ve büyükbabası tarafından kurulmuş olan Rotary Kulüp'e

üye olmak zorunda kalacak mıydı? Quince, güvenliği için insanların saçma arzularına, kaprislerine bağlı olmaktan bıkmıştı. Müşterilerini mutlu edebilmek için babasının her sözüne uymaktan usanmıştı iyice. Bankacılıktan, Iowa'dan, yağan kardan ve karısından da bıkmıştı ve Şubat ayının o sabahı Quince'in hayatta en çok istediği şey, sevgili Ricky'sinden beklediği mektuptu. Güzel, kısa ve randevularını teyid edecek bir mektup olacaktı bu.

Quince'in gerçekte istediği tek şey, bir aşk gemisinde Ricky ile geçireceği üç sıcak gündü. Belki bir daha geriye de dönmezdi.

Bakers on sekiz bin kişinin yaşadığı bir kasabaydı ve bu nedenle Ana Cadde'deki merkez postanesi genellikle kalabalık olurdu. Kontuarm arkasında da daima değişik bir memur bulunurdu. Posta kutusunu da bunu dikkate alarak kiralamıştı zaten - oradaki memurun değişmesini beklemişti biraz. Posta kutusunu kiralaayan, resmi belgeye göre CMT Yatırımlar'dı. Köşeyi dönüp diğer yüz posta kutusu arasında bulunan kendi kutusuna gitti.

Kutuda üç mektup vardı, onları çıkarıp paltosunun cebine atarken birinin Ricky'den geldiğini görünce kalbi duracak gibi oldu. Hemen caddeye çıktı, birkaç dakika içinde, saat tam 10'da bankaya girdi. Babası dört saattir oradaydı, ama Quince'in çalışma saatleri konusundaki tartışmaları uzun zaman önce bırakmışlardı. Her zaman olduğu gibi sekreterinin masası başında durup, sanki çok önemli meseleler bekliyormuş gibi aceleyle eldivenlerini çıkardı. Sekreteri ona gelen mektupları, iki telefon mesajını verdi ve iki saat sonra bir emlakçıyla öğle yemeği randevusu olduğunu hatırlattı.

Quince ofisine girip kapıyı kilitledi, eldivenlerini bir yana, paltosunu diğer yana fırlattı ve Ricky'den gelen mektubu büyük bir heyecan içinde yırtıp açtı. Kanepeye oturdu, okuma gözlüğünü taktı, hızlı yürümekten değil, heyecandan nefes nefese kalmıştı. Daha okumaya başlarken tahrik olmuş gibiydi.

Sözcükler onu mermi gibi vurdu. İkinci paragraftan sonra garip, acı içinde bir, "Ayyy," çekti. Sonra birkaç kez, "Aman Tanrım," diye inledi. Daha sonra da, hafif bir sesle, "Orospu çocuğu!" diye tısladı.

Kendi kendine, yavaş ol diye söylendi, sekreteri her zaman

onnu dinlerdi. Birinci okumada şoke oldu, ikincide, okuduğuna inanmadı. Üçüncü okumada gerçek suratına çarptı ve Quince'in dudağı titremeye başladı. Kendi kendine, ağlama lanet olasıca, diye fışıldadı.

Mektubu yere fırlattı ve masasının çevresinde dolanmaya başladı, karısını ve çocuklarını mümkün olduğunca hatırlamamaya çalışıyordu. Pencerenin altındaki rafta yirmi yılın fotoğrafları ve aile resimleri diziliydi. Dışarıya baktı ve yağan karı seyretti, kar yağışı artmış ve kaldırımlarda kar toplanmaya başlamıştı. Tanrım, liakers'dan nastl da nefret ediyordu. Buralardan kaçıp deniz kenarından bir kasabada, genç ve yakışıklı bir erkekle eğlenmek ve belki de bir daha buralara gelmemek istiyordu.

Ama şimdi farklı koşullarda gidecekti.

Kendi kendine, bu bir şaka, bir oyun olabilir, diye söylendi. İma hemen gerçeğe döndü. Çok kötü düşmüştü tuzağa. Darbe mükemmeldi. Bir profesyonelin kucağına atlamıştı.

Hayatı boyunca arzularıyla savaşırmıştı. Sonunda gizli duygularını açma cesaretini bulmuş, ama pis bir haydut tarafından iki kaşının arasından vurulmuştu. Sersem, sersem, sersem. Bu işler nasıl olur da bu kadar güç olabilirdi?

Yağan karı seyrederken aklından bir sürü şey geçiyordu. İntihar en kolay cevaptı ama doktoru burada değildi ve zaten ölmek de istemiyordu. En azından şimdilik istemiyordu. Kimseyi kuşkulandırmadan gönderebileceği yüz bin doları nereden bulacağını İnlemiyordu. Yandaki odada bulunan ihtiyar hergele ona az bir maaş ödüyordu ve tüm paralara el koymuştu. Karısı çek defterinin kendisinde kalmasını ısrarla istemişti. Müşterek hesaplarında biraz para vardı ama karısının haberi olmadan oradan para alamazdı. Bakers Iowa'da, zengin bir bankacı demek, sadece bir unvan, bir Mercedes araba, ipotekli büyük bir ev ve sosyal aktiviteleri olan bir eş anlamına geliyordu. Tanrım, kaçmayı ne kadar çok istiyordu!

Ne olursa olsun Florida'ya gidip mektubun izinden yürüyerek o haydutu bulacak, şantajını ortaya çıkaracak ve adaletin yerine gelmesine çalışacaktı. Quince Garbe yanlış hiçbir şey yapmamıştı. İttirada hiç kuşkusuz ona karşı bir suç işleniyordu. Belki de bir

dedektif, bir avukat tutar ve onlar kendisini korurdu. Onlar b  düzenbazlığı ortaya çıkarabilirdi.

Parayı bulup gönderse bile kapıyı açmış olacak ve Ricky dener hergele her kimse, daha fazla para isteyecekti. Ricky'yi tekrar tekrar para istemekten kim alıkoyabilirdi ki?

Cesareti olsaydı Key West ya da benzeri sıcak bir yerlere ka ar bir daha kar yüzü görmez, istediği gibi yaşar ve Bakers'ın zavall küçük insanların gelecek yarım yüzyıl kendisi hakkında dediko du yapmalarını umursamazdı. Ama bunu yapacak cesareti yoktu ve Quince'i  zen de işte buydu.

Çocukları, gümüş tellerle tutturulmuş dişlerini gösterip,  ili yüzleriyle gülümseyerek ona bakıyordu.  inde büyük bir acı his setti, parayı bulmalı ve istendiği şekilde g ndermeliydi. Çocukları rını korumalıydı. Onlar yanlış hiçbir şey yapmamıştı.

Bankanın tüm hisselerinin değeri yaklaşık 10 milyon dolardı ve hepsi de, şu anda koridorda bağırıp duran  htiyar tarafından sıkıca kontrol ediliyordu.  htiyar seksen bir yaşındaydı, çok sağlıklıydı ama yine de seksen bir yaşındaydı işte. O  ld ğ nde Quince. Chicago'da yaşayan bir kız kardeşle uğraşmak zorunda kalacaktı ama banka yine de onun olacaktı. Lanet bankayı mümkün olduğunca çabuk satıp cebinde birkaç milyon dolarla Bakers'tan gidecekti. O zamana kadar da her zamanki gibi, ihtiya rı mutlu etmek için elinden geleni yapmalıydı.

Quince'in bir           tarafından tuzağa düşürülmesi babasını mahveder ve tabii hisselerdeki hakları da uçup giderdi. Chicago'daki kız kardeş böyle bir durumda her şeyin sahibi oluverirdi.

Dışardaki bağırışına kesilince yavaşca dışarıya çıktı ve sekreterinin yanından geçip bir fincan kahve almaya gitti. Odasına girerken sekreterine bakmadı, kapısını kilitledi, mektubu dördüncü kez okudu ve kafasını toplamaya çalıştı. Parayı bulup onu talimatına göre transfer etmeli ve Ricky'nin bir daha ortaya çıkmamasını umut edip, dua etmeliydi. Eğer hergele kaybolmaz ve yine para isterse Quince doktorunu bulacak ve uyku hapları alacaktı.

 ğle yemeğini birlikte yiyeceği emlak  her fırsattan yararlanan,       da yatkın bir adamdı. Quince kendine göre planlar yapmaya başladı. Onunla birlikte birkaç kredi ayarlayabilirdi; bazı

arazileri değerinden fazla gösterip kredi verir, araziye hayali birine satar, bir şeyler yapabilirdi. Emlakçı böyle işleri bilirdi.

Quince parayı bulabilirdi.

LAKE KAMPANYASININ felaket ilanları beklenen etkiyi yaptı, en azından kamuoyunda yaptı, ilk hafta içinde yapılan kamuoyu yoklamalarında destek yüzde 2'den yüzde 20'ye fırlamıştı, ama reklamları çoğu kişi beğenmemişti. Bunlar korkutucuydu ve insanlar savaş, terörizm ve karanlıkta dağların arkasından fırlatılan lüzeleri düşünmek istemiyordu. Halk reklamları gördü (gözden kaçırılması zaten olanaksızdı), mesajı aldı, ama seçmenlerin büyük çoğunluğu rahatsız edilmek istemiyordu, insanlar para kazanmak ve harcamakla çok meşguldü. Meseleler, iyi giden bir ekonomik ortamda ortaya konduğunda, eski aile değerleri ve vergi indirimleriyle sınırlı kalıyordu.

Aday Lake'le ilk röportajları yapanlar, kendisi televizyon ekranlarına çıkıp da bir haftadan az bir sürede kampanyasına yapılan bağışların 11 milyon doları geçtiğini söyleyinceye kadar, onu da yüksekte atan biri gibi gördüler.

Lake hiç övünmeden, "İki hafta içinde yirmi milyon bağış toplanacağını tahmin ediyoruz," deyince, birden haberlerin yoğunluğu artmaya başladı. Teddy Maynard ona bu paranın geleceğini garanti ediyordu.

iki haftada yirmi milyon daha önce hiçbir kampanyada toplanmamıştı ve o günün sonunda Washington bu haberle çalkalanıyordu. Lake yine canlı olarak ekranlara çıkıp, akşam haberlerinde üç televizyondan ikisiyle söyleşi yapınca çılgınlık zirveye vardı. Sempatik gülümsemesi, yumuşak konuşması, güzel giysi ve saçlarıyla harika görünüyordu. Bu adam seçimi rahatça alabilirdi.

Aaron Lake'ın ciddi bir aday olduğunu onaylayan son olay, o akşam rakiplerinden birinin ona pislik atması oldu. Maryland senatörü Britt bir yıldır kampanya yapıyordu ve New Hampshire'de yüksek bir oyla ikincilik almıştı. 9 milyon dolar bağış toplamış, üstünü cepten harcamış ve vaktinin yarısından çoğunu kampanya yapmaktan ziyade bağış bulmak için harcamıştı. Para dilenmekten, eleman azaltmaktan, yeterli TV reklamı yapamamaktan tedir-

gindi ve bir muhabir ona, Lake'in 20 milyon doları hakkında n< düşündüğünü sorunca, "Kirli para bu. Hiçbir dürüst aday bu kadar kısa sürede bu kadar çok bağış toplayamaz," diye cevap verdi Britt o sırada Michigan'da bir kimyasal maddeler fabrikasının kapısı önünde, yağmur altında seçmenlerinin ellerini sıkıyordu.

Kirli para yorumu medya tarafından büyük bir heyecanla kapıldı kısa sürede her yana yayıldı.

Aaron Lake hedefe varmıştı.

SENATÖR BRITT'İN başka sorunları da vardı ama o onları unutmaya çalıştı.

Dokuz yıl önce bazı gerçekleri araştırmak için Güneydoğu Asya'yı dolaşmıştı. O ve Kongre'deki arkadaşları her zaman olduğu gibi birinci mevki uçtular, lüks otellerde kalıp istakoz yediler ve tüm bunları, bölgedeki fakirliği incelemek ve Nike'ın burada ucuz işgücü kullanması nedeniyle yol açtığı öfkeli tartışmalar anlamak uğruna yaptılar. Seyahatin başlarında Britt, Bangkok'ta bir kızla tanıştı ve arkadaşları gerçekleri öğrenmek için Laos ve Vietnam'a devam ederken, o hasta taklidi yapıp geride kalmayı karar verdi.

Kızın adı Payka idi ve fahişe değildi. Bangkok'taki ABD büyükelçiliğinde çalışan yirmi yaşında bir sekreterdi ve Britt, ülkesinin maaş bordrosundan para kazanan bu genç kızı sahiplendi, ona ilgi duydu. Maryland'dan, karısından, beş çocuğundan ve seçmenlerinden çok uzaktaydı. Payka çarpıcı bir güzeldi, harika bir vücudu vardı ve Birleşik Devletler'de okumaya can atıyordu.

Eğlence olarak başlayan bu ilişki daha sonra aşka dönüştü ve Senatör Britt Washington'a dönmek için kendini zorlamak durumunda kaldı. İki ay sonra, karısına acele ve gizli bir görevle gideceğini söyleyip Bangkok'a döndü.

Dokuz ayda dört kez Tayland'a gitti, her seferinde birinci mevkide ve vergi mükelleflerinin ödediği paralarla uçtu. Senato'nun en çok seyahat eden üyeleri bile fısıltıyla konuşmaya başlamıştı. Britt, Dışişleri Bakanlığındaki dostlarını devreye soktu ve Payka, Birleşik Devletler'e gelmeye hazırlandı.

Fakat genç kız Amerika'ya uçmadı. Dördüncü ve son buluş-

malarında Payka hamile olduğunu söyledi. Kız katolikti ve kürtaç vız konusu olamazdı. Britt, düşünmesi gerektiğini söyleyip kıızı oyaladı ve o gece yarısı Bangkok'tan kaçtı. Gerçekleri öğrenme gezisi sona ermişti.

Britt, Senato kariyerinin başlarında, vergi konusunda sert eleştiriler getiren bir politikacı olarak CIA'in israfını eleştirip bir-iki kez gazete haberlerine konu olmuştu. Teddy Maynard o zaman luına pek sesini çıkarmamış, ama onun bu tribünlere oynamasından da pek hoşlanmamıştı. Senatör Britt'in oldukça ince olan dosyası tozlu raflardan indirilip önceliğe alındı ve senatör ikinci kez Bangkok'a giderken CIA ajanları onu izlemişti. Britt farkında değildi ama onlar da onun yakınında, birinci mevkide oturdular ve ayrıca Bangkok'ta, yerde bekleyen adamları da vardı. Ajanlar iki sevgilinin üç gün geçirdiği oteli gözetlemiş, lüks restoranlarda umek yerken fotoğraflarını çekmişlerdi. Britt çevresinde olanların habersiz, aptalca davranmıştı ve CIA her şeyi görmüştü.

Daha sonra çocuk doğduğunda CIA hastane kayıtlarını ve da-lu sonra da, kan ve DNA bağlantıları için doktor raporlarını ele geçirdi. Payka büyükelçilikteki görevini sürdürüyordu, bu nedenle izlenmesi kolaydı.

Çocuk bir yaşına geldiğinde, bir parkta Payka'nın dizinde otururken fotoğrafı çekildi. Fotoğraflar birbirini izledi; çocuk dört v.ışına geldiğinde Maryland Senatörü Dan Britt'e benzemeye baş-lamıştı.

Çocuğun babası uzun zaman önce ortadan kaybolmuştu. ISım'in Güneydoğu Asya'da gerçekleri ortaya çıkarma hevesi geçmiş, adam dikkatini dünyanın başka kritik bölgelerine çevirmişti, t lirken zamanla, o da başkanlık hevesine kapıldı, zaten bu heves ründe sonunda hemen tüm senatörlerin başına bela kesilirdi. l'ıyka'dan bir daha haber almadı ve bu kâbusu kolayca unuttu.

Britt'in beş yasal çocuğu ve koca ağızlı bir karısı vardı. Senatör v* Bayan Britt bir ekip oluşturuyor, ikisi de aile değerlerine büyük ou'rtı veriyordu ve sloganları, "Çocuklarımızı Kurtarmak Zorun-ıl.tyız!"dı. En büyük çocukları henüz on üç yaşında olmasına rağmen, onlar yozlaşan Amerikan kültüründe çocukların nasıl yetiş-tirileceğine dair, oturup birlikte bir kitap yazdılar. Başkan seks

maceralarıyla uğraşırken, Senatör Britt, Washington'un en büyük bakiri oluverdi.

O ve karısı maden damarını bulmuşlar, muhafazakârlardan para yağmaya başlamıştı. Britt, Iowa yerel seçimlerinde iyi sonuç aldı, New Hampshire'da ikinci sıraya yükseldi, ama parası tükeniyordu ve oyları düşmeye başladı.

Daha da düşecekti. Yorucu bir kampanya gününden sonra c ve yanındakiler kısa bir gece geçirmek için Dearborn, Michigan'da bir motele yerleştiler. Senatör altıncı çocuğuyla işte orada yüz yüze geldi, ama canlı bir karşılaşma değildi bu tabii.

Ajanın adı McCord'du ve sahte basın kartıyla bir haftadır Britt'i izliyordu. Tallahassee'de bir gazete için çalıştığını söylemişti ama on bir yıldır CIA ajanı olarak görev yapmaktaydı. Britt'in çevresinde o kadar çok muhabir vardı ki kimsenin aklına soruşturmak gelmedi.

McCord, senatörün üst düzey yardımcılarından biriyle dost oldu ve Holiday Inn'in barında onunla birkaç içki içtikten sonra, elinde aday Britt'i mahvedebilecek bir şey olduğunu söyledi. Bunu ona bir rakip olan Vali Tarry'nin adamlarından biri vermişti sözde. Her sayfasında bir bomba olan bir not defteriydi bu: içinde, senatörle ilişkilerini yeminli bir beyan şeklinde anlatan Payka'nın ifadesi; sonuncusu, bir ay önce çekilen ve çocuğa ait iki fotoğraf vardı ki, şimdi yedi yaşında olan çocuk babasına gittikçe daha çok benziyordu; defterde ayrıca, babasıyla oğlu kesin olarak birbirine bağlayan kan ve DNA testleri sonuçları ve Senatör Britt'in, dünyanın diğer tarafındaki ilişkisini yaşamak için vergi mükelleflerinin 38.600 dolarını yediğini açıkça gösteren seyahat kayıtları bulunuyordu.

Yapılması istenen şey açık ve basitti: Britt adaylık yarışından hemen çekilirse bu hikâyeyi kimse duymayacaktı. Gazeteci McCord basın ahlak yasasına uyan bir muhabirdi ve bu tür pisliklerden hoşlanmıyordu. Britt ortadan kaybolduğu takdirde Vali Tarry de sesini çıkarmayacaktı. Çekilirse Bayan Britt bile bir şey bilmeyecekti.

Sabahın birini biraz geçte, Washington'da Teddy Maynard, McCord'un telefonuna cevap verdi. Paket teslim edilmişti. Britt ertesi gün öğle vakti bir basın toplantısı yapacaktı.

Teddy'nin elinde eski ve yeni, yüzlerce politikacıya ait pislik dosyaları bulunuyordu. Politikacılar kolayca tuzağa düşen insanlardı. Yollarının üzerine güzel bir kadın koydunuz mu dosyaları için mutlaka bir şeyler yakalardınız. Kadın işe yaramazsa, para her /aman iş görürdü. Onların seyahatlerini, lobicilerle yatağa girişlerini, Washington'a büyük paralar gönderecek kadar zeki olan yabancı ülke hükümetleriyle ilişkilerini, bağış toplamak için kampanya yürütüp komiteler kurmalarını gözetlemeniz gerekirdi. Gözetlemeyi sürdürdükçe onların pis işler dosyaları da kabarırdı. Teddy, Rusların da bu kadar kolay olmasını isterdi.

Politikacılardan çoğunlukla hoşlanmamasına karşın, birkaçına da saygı duyuyordu Teddy Maynard. Aaron Lake de bunlardan biriydi. Asla kadın peşinde koşmaz, çok içmez, kötü alışkanlıklar edinmez, paraya asla önem vermez ve hiçbir zaman da tribünlere oynamazdı. Onu izledikçe, ona karşı sevgisi ve saygısı artıyordu.

Gecenin son hapını aldı ve yattı. Sonunda Britt gitmiş, ondan kurtulmuşlardı. Hikâyeyi sızdıramaması iyi olmamıştı tabii. Şu yalancı, sahtekâr herifi iyice benzetmesi gerekirdi aslında. Kendine, bunları sakla bakalım, diye söylendi. Sonra tekrar kullanırsın. Maşkan Lake'in bir gün Britt'e ihtiyacı olabilir ve şu Taylandlı küçük çocuk işe yarayabilirdi.

7

PICASSO, Sherlock ve diğer birkaç mahkûmu, güllerinin üzerine işedikleri için mahkemeye vermişti ve bunun engellenmesini istiyordu. Yanlış yönlendirilen birkaç damla idrar Trumble'daki yaşamın dengesini bozamazdı kuşkusuz, fakat Picasso ayrıca beş yüz dolar tazminat istiyordu. Beş yüz dolar ciddi bir meseleydi.

Bu tartışma, Picasso'nun geçen yaz Sherlock'u işerken yakaladığı ve cezaevi müdür yardımcısının olaya müdahale ettiği günden beri sürüyordu. Müdür yardımcısı, Kardeşler'den bu meseleyi halletmelerini istemişti. Dava açılmış, Sherlock da Ratliff adlı, bir başka vergi kaçakçısı olan eski bir avukatı tutmuştu. Ratliff, aynen dışardaki avukatların taktiklerini uygulayarak davayı engellemek, uzatmak, ertelemek ve saçma sapan iddianameler sunmak için elinden geleni yapıyordu. Fakat Ratliffin taktikleri Kardeşler'in karşısında pek işi yaramadı ve ne Sherlock, ne de avukatı yargıçlarca saygı görmedi.

Picasso'nun gül bahçesi, spor salonu yakınında iyi bakılan bir toprak parçasıydı. Picasso'nun bir sürü psikolojik sorunu vardı ve Washington'daki orta seviyeli, bugün git yarın gelci bazı bürokratları bu tür bir hobinin aynı zamanda bir terapi olduğu konusunda ikna edebilmek için üç yıl uğraştı. Bahçe onaylandıktan sonra cezaevi müdürü de hemen gerekli izni verdi ve Picasso büyük bir hevesle bahçe işine girişti. Gülleri Jacksonville'deki bir çiçekçiden aldı ve bunu yapabilmek için de ayrıca bir sürü belge doldurması gerekti,

Picasso'nun gerçek işi kafeteryada bulaşıkçılıktı ve bu iş için

saatte otuz sent ücret alıyordu. Cezaevi müdürü onun bir bahçıvan olarak görevlendirilmesine karşı çıkmış ve gül yetiştirme işi de bir hobi olmaktan öteye geçememişti. Mevsimi geldiğinde, Picasso günün erken ve geç saatlerinde küçük bahçesinde çömelmış toprakla uğraşırken, kazarken ve çiçekleri sularken görülürdü. Hatta bazen çiçeklerle konuşurdu da.

Söz konusu olan güller Belinda'nın Rüyası denen cinstendi, soluk pembe renkte, öyle pek de güzel olmayan çiçeklerdi ama Picasso yine de onları çok seviyordu. Güller çiçekçiden gönderilip Irumble'a geldiğinde bu sevgiyi herkes öğrenmişti. Picasso çiçekleri bahçesinin ön tarafına ve ortasına dikmişti.

Sherlock sadece hızntrlık olsun diye güllerin üzerine işlemeye başladı. Yalancının biri olan Picasso'yu hiç sevmezdi ve onun güllerine işlemek iyi bir iş gibi geliyordu ona. Arkadan başkaları da aynı şeyi yapmaya başladı. Sherlock, güllere ekstra gübre verdiklerini şöyleyip teşvik ediyordu adamları.

Belindalar bir süre sonra iyice solmaya ve pembe renklerini kaybetmeye başladı ve Picasso dehşete düştü. Bir süre sonra bir gammaz onun kapısı altında bir not bıraktı ve sır meydana çıktı. Sevgili bahçesi umumi tuvalet haline gelmişti. Picasso iki gün sonra Silerimk'u tuzağa düşürüp suçüstü yakaladı ve iki tombul, orta yaşlı beyaz adam kaldırımın üzerinde müthiş bir güreşe başladı.

Çiçekler bir süre sonra mat bir sarı renge dönüştü ve Picasso dava açtı.

Ratliffin davayı aylarca erteltirmesinden sonra olay mahkemeye geldiğinde, Kardeşler zaten bu işten bıkmıştı. Davanın incelenmesi işini, annesi bir zamanlar gül yetiştirmiş olan Yargıç Finn Varber'a havale ettiler ve o da birkaç saatlik bir çalışmadan sonra ikisine de idrarın aslında bitkilerin rengini değiştirmedığını söyledi, Böylece duruşmadan iki gün önce kararlarını verdiler: Sherlock ve diğer domuzların, Picasso'nun güllerine işlemesine yasak getirecek, ama zarar için tazminat ödenmesi söz konusu olmayacaktı.

Üç saat boyunca koca adamların nerede, nasıl ve ne kadar sıklıkta işedikleri tartışmalarını dinlediler. Picasso bazen kendi avukatlığını yapıyor, tanıklarına, doğruyu söylemelerini rica ederken

ağlamaklı oluyordu. Savunma avukatı Ratliff z'alim, gereksiz yere konuşan ve sinir bozucu bir adamdı ve bir saat içinde, neden barodan atılmayı hak ettiği anlaşıldı.

Yargıç Spicer vaktini kolej basketbol maçlarının puan cetvellerine bakarak geçirdi. Trevor'la temas kurmadığı zamanlar her maç için kendi kendine bahse giriyordu. İki ay içinde kâğıt üzerinde 3.600 dolar kazanmıştı. Hayal dünyasında yaşıyor, kart oyunlarında, sporda kazanıyor ve profesyonel bir kumarbaz olarak Vegas ya da Bahamalar'da yaşayacağı hayatın hayallerini kurup geceleri uyuyamıyordu. Karısı olsun olmasın yapacaktı bunu.

Yargıç Beech derin düşüncelere dalmış, kaşlarını çatmış, çok önemli notlar alıyormuş gibi bir şeyler karalıyordu, ama aslında Dallas'taki Curtis'e yazılacak yeni bir mektubun müsveddesini hazırlamaktaydı. Curtis onların son mektubuna cevap vermemişti ama, Kardeşler onu yeniden yemlemeye karar vermişti. Ricky olarak mektup yazan Beech, adama, rehabilitasyon merkezinde çok zalim bir gardiyan olduğunu ve biraz para bulup da korunması için ona ödeyemediği takdirde her türlü fiziksel saldırıya uğrayabileceğini belirtiyordu. Ricky'nin, bu canavardan korunmak ve güvenliğini garantiye alabilmek için 5.000 dolara ihtiyacı vardı, acaba Curtis bu parayı ona verebilir miydi?

Beech bir ara başını kaldırıp eski avukat Ratliff'in konuşmasını kesti ve, "Biraz daha hızlı olabilir miyiz?" dedi. Gerçek yargıçlık yaptığı günlerde, avukatlar jüriler önünde konuşma yaparken onları yarı dinleyerek dergi okuma sanatını geliştirmişti. Kürsüden yapılan iyi zamanlamalı ve sert bir uyarı herkesi uyanık tutmaya yeterli olurdu.

Mektuba devam etti: "Burada berbat oyunlar oynanıyor. Âdetâ küçük parçalara ayrılıyor. Bizi yavaş yavaş temizliyor, kuruyor sonra da parça parça bir araya getirip birleştiriyorlar. Kafalarımızı temizliyor, bize disiplin ve güveni öğretiyor ve topluma dönüşümüz için bizi hazırlıyorlar. Bu konuda iyi çalışıyorlar, fakat burada gardiyanlık yapan o cahil serserilerin de bizi tehdit etmesine izin veriyorlar, hâlâ hassas olan bizleri böylece mahvediyor ve şimdiye kadar yapılmış olan çalışmaları heba ediyorlar. Bu adamdan çok korkuyorum. Güneşte dolaşıp biraz yanmak ve spor

yapmak yerine odamda gizleniyorum. Uyuyamıyorum. Kendimi oyalamak için içki ve ilaçlara ihtiyacım var. Lütfen Curtis, tedavi-mi tamamlayıp buradan sağlam çıkabilmem ve bu adamın beni rahat bırakmasını sağlayabilmem için bana 5.000 dolar borç ver. Bulduğumuzda güçlü ve sağlıklı olmak istiyorum."

Arkadaşları bu halini görseler ne derlerdi acaba? Saygıdeğer 1 fatlee Beech, federal yargıç olan Beech, masum insanları dolandırmak için böyle mektuplar yazıyordu işte.

Artık arkadaşı yoktu. Hiçbir kural da tanımıyordu. Bir zamanlar taptığı yasalar getirmişti onu buraya, şu anda, bir zenci kilisesine ait, soluk yeşil renkli bir koro giysisi giymiş olarak bir cezaevi kafeteryasında oturuyor ve işeme konusunda tartışan bir sürü öfkeli mahkûmu dinliyordu.

Birden başını kaldırdı ve televizyonda çok fazla kötü avukat filmi izlediği belli olan Ratliffe, "Bu soruyu sekiz kere sordun zaten," diye bağırdı.

Bu dava Yargıç Yarber'm davası olduğundan, onun da en azından duruşmayı izliyor görünmesi gerekiyordu. Ama o ne izliyor, ne de etrafına bakıyordu. Her zamanki gibi, üzerindeki entari tipi giysinin altında çıplaktı, bağdaş kurarak oturmuş, plastik bir çatalla uzun ayak tırnaklarını temizliyordu.

Sherlock birden Picasso'ya, "Üzerlerine sıcsam sanki kahverengi mi olacaklar?" diye bağırdı ve kafeteryadaki herkes kahkahayı koyverdi.

Yargıç Beech, "Lütfen sözlerinize dikkat edin," diye uyardı.

Mübaşir ya da mahkeme soytarısı T. Kari, parlak gri peruğutunun altından, "Mahkemeye karşı saygılı olalım," diye seslendi. Mahkemede düzeni sağlamak onun görevi değildi, ama bu işi iyi yapıyor ve Kardeşler de buna izin veriyordu. T. Kari elindeki tokmağı masaya vurdu ve, "Düzeni bozmayalım baylar," dedi.

Beech mektubuna devam etti: "Lütfen bana yardım et Curtis. Y.ırdım isteyecek başka kimsem yok. Moralim giderek bozuluyor. [ekrar krize gireceğimden korkuyorum. Korkarım ki buradan hiç kurtulamayacağım. Çabuk ol."

Spicer, Purdeu karşısında Indiana'ya, Clemson karşısında Duke'e, Vandy karşısında Alabama'ya ve Illinois karşısında Wisconsin'e,

sin'e yüzer dolar koydu. Wisconsin basketbol takımı hakkında ne biliyordu ki? Bunu kendisine sordu ama önemli değildi bu. O profesyonel bir kumarbazdı ve çok da iyiydi. Eğer o 90.000 dolar hâlâ alet kulübesinin dibinde, gömülü olduğu yerde duruyorsa, bir yıl içinde onu bir milyon yapabilirdi.

Beech ellerini havaya kaldırıp, "Bu kadar yeter," dedi.

Yarber de tırnaklarını bırakıp masanın üzerine eğildi ve, "Ben de yeterince dinledim," diye konuştu.

Kardeşler, verecekleri kararın çok ciddi sonuçları olacak, ya da en azından Amerika'nın geleceğinde hukuk ilmine derin etkiler yapacakmış gibi bir araya gelip fısıldaştılar, fikir alışverişinde bulundular. Kaşlarını çatıp başlarını kaşıdılar ve hatta davanın haklılığı konusunda tartışır gibi güründüler. Bu arada Picasso yalnız başına oturuyordu, ağlayacak haldeydi ve Ratliff'in taktiklerinden bıkmıştı.

Yargıç Yarber boğazını temizledi ve, "Bire karşı iki oyla bir hükme vardık," diye konuştu. "Bütün mahkûmlara o lanet güllere işemeyi yasaklıyoruz. Bunu yaparken yakalanan kişi elli dolar ceza ödeyecektir. Bu seferlik hiçbir tazminat verilmeyecektir."

T. Kari mükemmel bir zamanlamayla tokmağı vurdu ve, "Mahkeme ikinci bir uyarıya kadar kapanmış, oturuma son verilmiştir. Herkes kalsın," diye seslendi.

Pek tabii hiç kimse kımıldamadı.

Picasso, "Temyiz etmek istiyorum," diye bağırdı.

Sherlock, "Ben de," dedi.

Yarber, entarisinin eteklerini toplayıp ayağa kalktı ve, "Bu iyi bir karar olmalı," dedi. "Her iki taraf da mutsuz!"

Beech ve Spicer de kalktı ve Kardeşler kafeteryadan çıkıp gittiler. Davacı, davalı ve tanıklar arasına giren bir gardiyan, "Duruşma bitti çocuklar. Hadi bakalım herkes iş başına," dedi.

SEATTLE'DA füze ve radar-karıştırıcı sistemleri üreten Hummand şirketinin başkanı bir zamanlar Kongre üyesiydi ve CIA'e da yakın bir adamdı. Teddy Maynard onu iyi tanırdı. Şirket başkanı, bir basın toplantısında Lake kampanyası için 5 milyon dolar bağış topladığını açıklayınca, CNN televizyonu bunu hemen canlı

olarak ekrana getirdi. Hummand'da çalışan beş bin işçinin her biri 1.000 dolarlık çek yazmıştı, çünkü federal yasaya göre bu rakam azami bağış rakamıydı. Şirketin başkanı çekleri bir kutuya doldurup kameraya gösterdi, sonra Hummand jetine atlayıp VVashington'a uçtu ve onları Lake kampanya merkezine götürdü.

'Parayı izle, kazanacak adamı bulursun,' denir. Lake'in açıklamasından sonra, otuz eyaletten on bir bin savunma ve havacılık endüstrisi işçisi 8 milyon doların üzerinde bağış yapmıştı. Posta İdaresi çekleri kutularla gönderiyordu. Sendikalar da bir o kadar para göndermiş ve 2 milyon daha göndereceği sözünü vermişti. Lake'in adamları paraların sayılıp kullanıma verilmesi için D.C.'de bir muhasebe şirketi tuttu.

Hummand başkanı Washington'a büyük bir mutlulukla geldi ve coşkuyla karşılandı. Aday Lake de aylığı 400.000 dolara kiralanmış başka bir özel jette, bir Challenger'deydi. Lake, Detroit'e indiğinde yepyeni iki siyah Suburban modeli arabayla karşılandı, her ikisi de aylığı 1.000 dolardan kiralanmıştı. Lake'in yanında >imdi, nereye giderse gitsin onunla birlikte giden bir grup adamı vardı, buna alacağını biliyordu ama başlangıçta bu durum onu tedirgin etmişti. Etrafında sürekli olarak yabancılar vardı. Ceketlerinin içinde asılı tabancaları, kulaklarında mikrofonları ve koyu lenk elbiseleriyle, ciddi görünümlü genç adamlardı bunlar. İki Gizli Servis ajanı uçaakta onunla beraberdi ve üç tanesi de Suburban'ların yanında bekliyordu.

Yanında ayrıca, kongredeki ofisinden Floyd da vardı. Floyd, Arizonalı ünlü bir ailenin, anlayışı biraz kıt olan çocuğuydu, pek bir işe yaramaz, sağa sola koşuşturup dururdu. Floyd şimdi de şolor olmuştu, direksiyona geçti, Lake ön koltuğa oturdu, arka koltukta da iki ajanla bir sekreter vardı, iki yardımcıyla üç ajan da ikinci arabaya bindiler ve bir sürü yerel TV muhabirinin beklediği kent merkezine doğru yola çıktılar.

Lake'in komşu bölgelerde dolaşp nutuklar atarak ya da yürüyüşler yaparak geçirecek zamanı yoktu, batık yiyecek ya da kalabalık fabrikaların önünde yağmur altında konuşacak zaman bile bulamıyordu. Kameraları peşine takıp kasaba toplantıları ayarlamıyordu. ya da gettolarda molozlar arasında durup başarısız politikala-

rı eleştiremezdi. Adayların yapması gereken tüm bu şeyleri yapacak zamanı yoktu. Yarışa geç girmişti, daha önce yapılmış bir çalışması, kökleri ya da yerel desteği yoktu. Lake'in sadece yakışıklı bir yüzü, tatlı bir sesi, güzel giysileri, önemli bir mesajı ve çok d; parası vardı.

Eğer TV satın almak seçim satın almak anlamına geliyorsa, Aaron Lake'in de pek yakında yeni bir işi olacaktı.

Washington'u aradı, para işlerine bakan adamıyla konuştu ve yapılan 5 milyon dolar bağışı öğrendi. Hummand adını hiç duymamıştı. "Halka açık bir şirket mi bu?" diye sordu. Cevap hayır'dı, özel bir şirketti Hummand. Yıllık satışları bir milyarın biraz altındaydı. Radar-karıştırmacı sistemlerinde bir yenilik getirmişti. Silahlı kuvvetlerin başına doğru adam geçer ve harcamaları artırırsa, bu şirket de milyarlar kazanabilecekti.

Ellerinde şimdi on dokuz milyon dolar vardı ve hiç kuşkusuz bir rekordu. Projeleri yeniden güzden geçiriyorlardı. Lake kampanyası, ilk iki haftası içinde otuz milyon bağış toplayabilecekti.

Parayı bu kadar hızlı harcamanın da hiçbir yolu yoktu.

Cep telefonunu kapadı ve trafikte kaybolmuş gibi görüner Floyd'a uzattı. Lake omuzunun üzerinden sekretere bakıp, "Bundan böyle helikopter kullanacağız," dedi ve o da notunu aldı hemen: Helikopter bulunacak.

Lake güneş gözlüklerinin arkasına gizlendi ve otuz milyon doları analiz etmeye çalıştı. Mütevazı bir yaşam tarzından, rahat harcayan bir adam haline geçiş, ayak uydurulması zor bir işti, fakat paranın harcanması gerekiyordu. Vergi mükelleflerinden gelmiyordu bu para, açıktan veriliyordu. Mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Seçildiği takdirde, kendisi için çalışan insanlar adına mücadelesini sürdürecekti.

Langley'nin derinliklerindeki karanlık bir odada, dizlerinde bir battaniyeyle oturup acıdan yüzünü buruşturan, sadece kendisinin oynatabileceği ipleri oynatıp ağaçlardan para dökölmesini sağlayan Teddy Maynard'ı düşündü. Lake, Teddy'nin, onun adına yaptığı şeyleri hiçbir zaman bilemeyecekti ve zaten bilmek de istemiyordu.

ORTADOĞU OPERASYONLARI DİREKTÖRÜ yirmi yaşında, Lufkin adında bir gençti ve Teddy ona sonuna kadar güvenirdi. Lufkin on dört saat önce Tel Aviv'deydi. Genç adam şimdi Teddy'nin savaş odasında ve nasıl oluyorsa, taptaze ve uyanık görünüyordu. Mesajını doğrudan doğruya, yüz yüze vermesi gerekiyordu, telefonlar, sinyaller ya da uydular olmazdı. İkisi arasında konuşulanlar bir daha asla tekrarlanmazdı. Bu her zaman böyle olmuştu.

Lufkin, "Kahire büyükelçiliğimize yakında bir saldırı olacağı kesin," dedi. Teddy'de hiçbir tepki yoktu; ne kaş çatılması, ne şaşkınlık ifadesi, ne göz oynatması, hiçbir şey olmadı. O bu tür haberleri daha önce de çok duymuştu.

"Yıdal?"

"Evet. Yıdal'in en yakın adamı geçen hafta Kahire'de görülmüş."

"Kim görmüş?"

"İsraililer. Ayrıca Trablus'tan çıkan iki kamyon dolusu patlayıcıyı da izlemişler. Her şey yerli yerine oturuyor."

"Ne zaman?"

"Çok yakında."

"Ne kadar yakında?"

"Tahminime göre bir hafta içinde."

Teddy kulak memesini ovuşturup gözlerini kapadı. Lufkin ona bakmamaya çalıştı; soru sorulmayacağını çok iyi biliyordu. Yakında yine ayrılıp Ortadoğu'ya dönecek ve orada bekleyecekti. Büyükelçiliğe saldırı hiçbir uyarı yapılmadan gelebilirdi. Düzinelerce insan ölecek, yaralanıp sakatlanacaktı. Şehirdeki bir kraterden ^imlerce duman yükselecek, VWashington'da parmaklar belirli yerleri gösterecek ve suçlamalar havalarda uçacaktı. CIA yine suçlanan kurum olacaktı.

Bunların hiçbirisi Teddy Maynard'ı telaşlandırmazdı. Lufkin'in ılı öğrendiği gibi, Teddy bazen yapmak istediklerini gerçekleştirmek için teröre ihtiyaç hissederdi.

Büyükelçilik belki de kurtulur, saldırı, Birleşik Devletler'le işbirliği yapan Mısırlı komandolar tarafından engellenebilirdi. O /iman da CIA, mükemmel istihbaratı nedeniyle övülürdü.

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet, bu gibi durumlarda bir insanın emin olabileceği kada eminim."

Lufkin hiç kuşkusuz, o sıralarda Başkan'ın, ABD'ye Başkar seçtirmek için uğraştığından habersizdi. Lufkin, Aaron Lake'ir adını belki de hiç duymamıştı. Aslında seçimleri kimin kazanacağı umurunda bile değildi. Ortadoğu'da Amerikan politikasının kimlerin saptadığının önemli olmadığını bilecek kadar uzun süredir bu bölgedeydi.

Üç saat sonra Concorde'la Paris'e uçacak ve orada bir gün kalıp Kudüs'e geçecekti.

Teddy gözlerini açmadan, "Kahire'ye git," dedi.

"Tabii. Ama orada ne yapacağım?"

"Bekle."

"Neyi bekleyeyim?"

"Yerin sarsılmasını bekle. Büyükelçilikten de uzak dur."

YORK'UN İLK TEPKİSİ dehşet içinde kalmak oldu. "Bu lanei reklamı kullanamazsın Teddy," dedi. "Bu reklam kan dolu, yetişkinler dışında kimsenin izlememesi gereken bir şey. Hayatimde bu kadar çok kan görmedim."

Teddy uzaktan kumandanın bir düğmesine basıp, "Sevdim bunu," dedi. "Yetişkinler dışında kimsenin izlememesi gereken bir kampanya reklamı. Daha önce hiç yapılmamış bir şey."

Kampanya reklamını tekrar seyrettiler. Reklam filmi bir bomba gürültüsüyle başlıyor, arkasından Beyrut'taki Deniz Piyade barakaları görünüyordu; yer toz duman, kaos içindeydi, her tarafta, harabenin altından çekilip çıkarılan Deniz Piyadesi erleri, parçalanmış vücutlar vardı, asker cesetleri yerlere yan yana dizilmişti. Başkan Reagan ekranda göründü, intikam yemini ediyordu. Fakat tehdit boş gibi görünüyordu. Sonra, iki maskeli ve silahlı teröristin arasında duran bir Amerikan askeri göründü ekranda. Kalın, meşum bir ses, "1980'den beri dünyanın her yanında yüzlerce Amerikalı, teröristlerce öldürüldü," diye konuştu. Başka bir bombalama sahnesi, daha çok kanlı ve şaşkın kurbanlar, daha çok duman ve kaos. "Her zaman intikam yemini ederiz. Daima sorum-

luları bulup cezalandırma tehditleri savururuz." Şimdi filmde Haşkan Bush vardı ve iki ayrı sahnede, büyük bir öfke içinde mi-
Mileme sözü veren konuşmasını yapıyordu - bir başka saldırı, yir-
nir birçok ceset. Başka bir sahnede, büyük bir yolcu jetinin kapı-
cında duran bir terörist, bir Amerikan askerinin vücudunu çekip
duruyordu. Başkan Clinton, ağlamaklı bir sesle, "Sorumluları bu-
lamadan rahat edemeyeceğiz," diyordu. Onlardan sonra ekranda,
Minimi bir ifadeyle kameraya bakan, Aaron Lake'in yakışıklı yüzü
Hııı, Lake, "Gerçek şu ki misilleme yapmıyoruz, ölümlerimizi
Kınıtıyor ve sonra da unutuyoruz. Teröristler savaşı kazanıyor,
sutükü bizde savaşıacak cesaret yok. Ben Başkanınız olduğumda,
vrını silahlı kuvvetlerimizi kullanacak ve terörizmi her bulduğu-
muz yerde ezecek, mahvedeceğiz. Hiçbir Amerikalı'nın ölümü
karşılıksız kalmayacak. Size söz veriyorum. Dağlarda saklanan ça-
pulcu ordularının alay konusu olmayacağız. Onları mahvedece-
ğiz."

Bu reklam filmi tam olarak altmış saniye sürüyordu, maliyeti
dr çok düşüktü, çünkü bu çekimler zaten Teddy'nin elinde vardı
ve bu filmi kırk sekiz saat içinde, kampanyanın zirvede olduğu sı-
rula kullanacaktı.

York, "Bilemiyorum Teddy," dedi. "İnsana dehşet veren, kor-
kunc bir şey bu."

"Bu zaten korkunç bir dünya."

8

TREVOR, SESİ DUYDUĞUNDA, Beach Java'dan alıp getirdi ği karton bardaktaki kahveyi yudumluyor ve sabahın kafa bula nıklığını dağıtmak için içine birkaç damla Amaretto damlati] damlatmamayı düşünüyordu. Darmadağınık ofisinde dahili tele fon sistemi yoktu; zaten buna ihtiyacı da olmuyordu aslında. Jan ona ulaştırmak istediğı mesajı aşağıdaki holden bağırarak söylei o da istiyorsa yine bağırarak cevap verirdi. O ve sekreteri, seki yıldır birbirlerine bağırıp dururlardı böyle.

Jan, "Bahamalar'dan bir banka!" diye seslendi. Trevor telefon; uzanırken neredeyse kahvesini döküyordu.

Arayan Britt'ti, aksanı adalarda yumuşamıştı. Iowa'daki bi bankadan önemli bir transfer telgrafı almışlardı.

Trevor, Jan'ın duymaması için ağzını örterek, gelen paranır ne kadar önemli olduğunu öğrenmek istedi.

Yüz bin dolar.

Trevor telefonu kapadı ve kahvesine üç damla Amaretto koydu, sonra da duvara bakıp âdeta ahmakça bir ifadeyle gülümseyerek aromalı kahveyi yudumlamaya başladı. Meslek yaşamındı¹, hiçbir zaman 33.000 dolar ücret almamıştı. Bir keresinde bir arab kazasından 25.000 dolar tazminat koparıp 7.500 dolar avukatlık ücreti almış ama iki ay içinde bütün parayı harcamıştı.

Jan denizaşırı banka hesabını ve çevrilen dolaplardan oraya giden paraları bilmiyordu tabii, o nedenle Trevor bir saat beklemek zorunda kaldı, bir sürü işe yaramaz telefon konuşması yaptı, meşgulumuş gibi görünmeye çalıştı ve sonra da, Jacksonville'in merke-

zinde önemli bir işi olduğunu, sonra da Trumble'a gideceğini söyledi. Sekreterin umurunda bile değildi onun ne yaptığı, Trevor her zaman ortadan kaybolurdu ve onun da, kendisini meşgul edecek, okuyacak şeyleri vardı.

Trevor hızla havaalanına gitti, neredeyse uçağı kaçıırıyordu, Fort Lauderdale'e olan yarım saatlik uçuş sırasında iki, sonra Nassau uçuşunda da yine iki bira içti. Uçaktan inince kendini 1974 model, altın sarısına boyanmış ve klimasız bir Cadillac taksinin arka koltuğuna attı, şoför de sarhoştı. Hava çok sıcak, rutubetli, trafik sıkışık ve yavaştı, şehrin merkezinde, Geneva Trust Bank Binası'na yakın bir yerde durduklarında, Trevor'ın gömleği sırtına yapışmıştı.

Bankada, Bay Brayshears onu alıp küçük ofisine götürdü. Trevor'a uzattığı kâğıtta transfer ayrıntıları görölüyordu: 100.000 dolar Des Moines'daki First Iowa Bank'tan geliyordu ve gönderici ile CMT Yatırım adlı bir şirketti, şahıs adı yoktu. Parayı alacak olan da yine şahıs değil, Boomer Reality adında bir şirketti. Boomer, Joe Roy Spicer'in çok sevdiği av köpeğinin adıydı.

Trevor 25.000 doların, sekreterinden ve Vergi Dairesi'nden gizli olan Geneva Trust'taki kendi özel hesabına transferi için gerekli kâğıtları imzaladı. Geriye kalan 8.000 doları ona kalın bir /irf içinde nakit olarak ödediler. Parayı derin pantolon cebine koydu. Brayshears'ın yumuşak küçük elini sıktı ve binadan koşar adım çıktı. Burada birkaç gün kalıp plaja bakan bir oda tutmayı, vıı/me havuzunun kenarına oturup, garsonlar getirmekten bıkmıyaya kadar rom içmeyi çok isterdi doğrusu. Bu istek içinde bir ara öylesine güçlendi ki neredeyse havaalanından geri dönüp başka (ur taksiye atlayacaktı. Fakat kendini toparladı ve parasını çarçur rtmemeye karar verdi.

İki saat sonra yine Jacksonville havaalanındaydı, sert kahvesini bu kez alkolsüz içiyor, plan yapıyordu. Arabasına atlayıp I rtmble'a dört buçukta vardı ve Spicer'ı yaklaşık yarım saat bekledi.

Spicer avukat görüşme odasına girince kuru bir sesle, "Ne hoş lnr sürpriz," dedi. Trevor'ın elinde kontrol edilmesi gereken bir \.mta yoktu, gardiyan onun ceplerini yokladı ve dışarıya çıktı.

Trevor para zarfını Kaplumbağa arabasının paspası altına sakmıştı.

Trevor, kapıya göz attı ve sonra, "Iowa'dan bize yüz bin dok geldi," dedi.

Spicer birden, onu gördüğüne çok sevinmişti. Trevor'ın kont şurken kullandığı 'bize' sözcüğüne ve onun aldığı yüksek ücretler sinir oluyordu tabii. Fakat dış yardım almadan dolap çevireme; lerdi ve bir avukat her zaman gerekli olan bir pislikti. Trevor şır diye kadar güvenilir olduğunu kanıtlamıştı.

"Para Bahamalar'da mı?"

"Evet. Oradan geliyorum. Paranın altmış yedi bin doları ht sapta duruyor."

Spicer derin bir nefes aldı ve zaferin zevkini çıkardı. Paranı üçte biri ona 22.000 dolardan biraz fazlasını kazandırıyordu. Bir kaç mektup daha yazmanın zamanı gelmişti!

Zeytin rengi cezaevi gömleğinin cebinden katlanmış bir gazete kupürü çıkardı. Kolunu uzatıp ona şöyle bir baktı ve sonra, "Duke bu gece Tech'de," dedi. "Tech üzerine beş bin dolar koy."

"Beş bin mi?"

"Evet."

"Daha önce bir oyuna beş bin hiç koymamıştım."

"Nasıl bir müşterek bahisçin var?"

"Küçük çaplı."

"Bak bana, eğer bir müşterek bahisçiye numaraları kullanabilir. Onu mümkün olduğunca çabuk ara. Belki birkaç kişiyi aramak zorunda kalabilir ama bu işi becerecektir."

"Pekâlâ, pekâlâ."

"Yarın tekrar buraya gelebilir misin?"

"Büyük olasılıkla."

"Şimdiye kadar kaç müşterin sana otuz üç bin dolar ödedi?"

"Hiçbiri."

"Tamam, o halde yarın dörtte burada ol."

Spicer onun yanından ayrıldı, hızlı adımlarla idare binasında çıktı ve sadece camdan bakan bir gardiyana başıyla hafifçe selam verdi. Bakımlı çimlerin üzerinde kararlı adımlarla yürüdü, Florida da güneşi Şubat ayında bile kaldırımı ısıtıyordu. Arkadaşları kü

^lık kütüphanede her zamanki gibi ağır ağır çalışıyordu, yine yalnızdılar ve Spicer haberi vermekte tereddüt etmedi: "Iovva'daki ılostumuz Quince'den yüz bin geldi!"

Beech'in parmakları bilgisayar tuşlarında donup kaldı. Yakın gözlüğünün camları üzerinden baktı, çenesi sarktı ve, "Şaka ediyorsun," diyebildi.

"Hayır. Biraz önce Trevor'la konuştum. Para aynen talimata H>re gönderilmiş ve bu sabah Bahamalar'a ulaşmış. Quincy bebeğimiz işi yaptı."

Diğerleri daha düşünmeye bile vakit bulamadan Yarber, "Onu vme vuralım," dedi.

"Quince'i mi?"

"Tabii. Birinci yüz kolaydı, onu bir kez daha sıkıştıralım. Ne k.ıybederiz ki?"

Spicer gülümseyerek, "Hiçbir şey kaybetmeyiz tabii," dedi. Bunu ondan önce söylemeyi isterdi.

Beech, "Ne kadar?" diye sordu.

Yarber, sanki her şey mümkünmüş gibi kafadan bir rakam .ıtip, "Elli deneyelim," dedi.

Diğer ikisi baş sallayıp bundan sonraki elli bini düşündü ve spicer, "Bakın, şu anda nerede olduğumuzu değerlendirelim," diye konuştu. "Sanıyorum Dallas'taki Curtis de yola gelmek üzere. ı.Hiince'i bir kez daha vururuz. Bu iş yürüyor ve sanırım vitesi de-ştirip daha saldırgan olabiliriz, ne demek istediğimi anlıyor müniniz? Her mektup arkadaşımızı ayrı ayrı alıp analiz edelim ve kıskı kuralım."

Beech bilgisayarını kapattı ve bir dosya çıkardı. Yarber küçük masasını temizledi. Küçük Angola dolapları onlara taze para getirmişti ve bu haksız kazanılan paranın kokusu sarhoş ediciydi.

Tüm eski mektupları yeniden okumaya ve yeni mektuplar yazmaya başladılar. Kendilerine daha fazla kurban gerektiği kararına varmışlardı. O tür dergilerin arka sayfalarına daha çok ilan ver-meliydiler.

TREVOR, Pete'in Barı'na 'mutlu saat'te vardı. İçkilerin ucuz verildiği 'mutlu saat' Pete'in yerinde akşamın 5'inde başlar ve ilk

müşteri kavgasına kadar devam ederdi. Kuzey Florida'da hâlâ üniversite ikinci sınıf öğrencisi olan otuz iki yaşındaki Prep'i buldu. Prep oyunu yirmi kâğıttan dokuz top oynuyordu. Prep'in git-tikçe küçülen fon portföyüne göre aile avukatı, öğrenciliğini sürdürdüğü sürece ona ayda 2.000 dolar ödemekle yükümlüydü. Adam on bir yıldır ikinci sınıftaydı.

Prep ayrıca Pete'in Barı'ndaki en faal müşterek bahisçiydi ve Trevor ona Duke-Tech maçı için iyi para yatıracağını fısıldadığında Prep, "Ne kadar?" diye sordu.

Trevor, "On beş bin," dedi ve sonra bira şişesini ağzına götürüp yudumladı. Prep, iskatasının ucunu tebeşirleyip dumanlı masanın çevresine göz attıktan sonra, "Ciddi misin?" diye sordu. Trevor şimdiye kadar hiçbir oyuna yüz dolardan fazla para yatırmamıştı.

"Evet." Birasından birkaç yudum daha aldı. Kendisini şanslı hissediyordu. Eğer Spicer'ın bir oyuna 5.000 dolar yatıracak kadar cesareti varsa kendisi bunun iki katına bahis tutabilirdi. Birkaç saat önce vergisiz 33.000 dolar kazanmıştı. Onunu kaybetse ne olurdu ki? O kadarı zaten vergiye gidiyordu.

Prep cep telefonunu çıkardı ve, "Birini aramam gerekiyor," dedi.

"Acele et. Maç yarım saat sonra başlıyor."

Barmen bölgenin yerlisiydi ve Florida'nın dışına hiç çıkmamıştı ama Avustralya Futbolu'na da nedense pek düşküncü. Dövmü Under'da bir maç vardı ve Trevor'ın, kanalı Kolej basketboluna çevirmesi için ona 20 dolar rüşvet vermesi gerekti.

Georgia Tech üzerine 15.000 dolar yatmıştı ve Duke birinci yarıda hiç sayı kaçırmıyordu. Trevor bira şişelerini birbirini ardına boşaltıp kızarmış patates yiyor ve karanlık bir köşede, bilardo masasının yanında durmuş maçı seyreden Prep'e bakmamaya çalışıyordu.

Maçın ikinci yarısında Trevor nerdeyse kanalı çevirip tekrar Avustralya maçıma geçmesi için barmene yeniden rüşvet verecekti. Sarhoş olmuştu ve maçın bitmesine on dakika kala, etraftakilerin duyacağı şekilde Joe Roy Spicer'a küfretmeye başladı. O cahil güneyli köpek basketbol konusunda ne bilebilirdi ki? Oyunun sonuna dokuz dakika kafa Duke yirmi sayı öndeydi, ama Tech'in

bir oyuncusu birden şahlandı ve arka arkaya dört tane üçlük attı. Trevor Tech'i yakalamıştı.

Sona bir dakika kala oyun bahis garantiye alınmıştı. Trevor'a göre kimin kazandığı hiç önemli değildi. O istediğini almıştı. Hesabını ödedi, barmene bir 100 dolar daha bahşiş verdi ve kapıdan çıkarken de Prep'e ukala bir bakışla baktı. Prep de ona parmak işareti yaptı.

Trevor gecenin serinliğinde Atlantik Bulvarı boyunca, ışıklardan uzağa doğru yürüdü, birbirine yapışık gibi duran ucuz kiralık yazlıkları, bakımlı çimleri ve yeni boyalarıyla güzel görünen küçük emekli evlerini geride bırakıp eski ahşap merdivenden kumla-rın üzerine indi, ayakkabılarını çıkardı ve suyun kenarından yürümeye başladı. Hava oldukça serindi ama Şubat ayında Jacksonville için normal sayılırdı bu, ve çok geçmeden ayaklan ıslanıp üşümeye başladı.

Soğuğu pek hissetmiyordu - bir gün içinde hükümetten gizli, vergisiz 43.000 dolar kazanmıştı. Geçen yıl masraflardan sonraki kazancı 28.000 dolardı ve bunu da hemen her gün tam gün çalışarak sağlayabilmişti - fakir ya da para vermeyecek kadar cimri olan müşterilerle uğraşmış, duruşmalara çıkmayı gerektiren işlerden kaçınmış, bir sentin peşinde koşan emlakçı ve bankacılarla mücadele etmiş, sekreterleriyle tartışmış ve vergiyi düşürmek için uğraşp durmuştu.

Hızlı para kazanmanın zevki de başkaydı doğrusu. Kardeşler'in çevirdiği dolaplardan korkmuştu önce ama şimdi bu oyunu çok parlak buluyordu. Şikâyet etmesi mümkün olmayanları soy-mak, para koparmak kolaydı. Akıllıca bir işti bu.

İşler iyi gittiğine göre, Spicer'ın azıtacağı belliydi. Mektuplar .ğırlaşacak, Trumble ziyaretleri artacaktı. Lanet olsun, gerekiyor-sa oraya her gün gider, durmadan mektup taşır, gardiyanlara rüş-vel dağıtırdı.

Ayaklarını suyun içinde salladı, o sırada rüzgâr hızını artırdı ve dalgaları kıyıya vurmaya başladı.

Masum insanları soyan, mahkeme sertifikalı bu dolandırıcıları soymak daha da akıllıca biri iş olurdu, hiç kuşkusuz onlar da şikâyet (ilemezdi. Pis bir düşünceydi bu, neredeyse kendinden utanacaktı,

ama yine de geçerli bir fikirdi. Bütün opsiyonlar açık tutulmalıydı. Hırsızların birbirlerine sadık olduğu nerede görülmüştü ki?

Ne bir eksik, ne bir fazla, bir milyon dolara ihtiyacı vardı. Arabayla Trumble'a giderken, Pete'in Barı'nda içerken ve kapısı kilitli olarak masasında otururken hesabını birçok kez yapmıştı. Bit milyonu olsa, şu küçücük berbat ofisini kapatır, avukatlık lisansını iade eder, yelkenli bir tekne alır ve sonsuza kadar Karayipler'de dolaşabilirdi.

Şimdi bu hayalini gerçekleştirmeye her zamankinden daha yakındı.

YARGIÇ SPİCER ranzanın alt yatağında yine döndü. Bu küçük odada, daracık yatağında, üzerinde horlayan Alvin adındaki şu kokuşmuş oda arkadaşıyla uyuması çok güçtü. Alvin onlarca yıl hiç durmadan bir serseri gibi Kuzey Amerika'yı dolaşıp durmuş, ama son zamanlarda yorulup bıkmış ve aç kalmıştı. Suçu, Oklahoma'da kırsal kesimde bir posta arabasını soymaktı. Alvin Tulsa'da FBI bürosuna girip de, "Bunu ben yaptım," dediği için tutuklanmasında ona yardımcı olmuşlardı. FBI suçu saptamak için altı saat uğraşmıştı. Yargıç bile Alvin'in bunu planladığını biliyordu. Alvin eyalet değil de federal cezaevine girmek istiyordu.

Spicer avukatı düşündüğü ve endişelendiği için uykusu daha da çok kaçmıştı. Oyun şimdi yoluna girdiğinden, ortada büyük paralar olacaktı. Daha çok para gelecekti. Boomer Realty için Bahamalar'a daha çok para geldikçe Trevor'ın iştahı da daha çok kabarcaktı. Onların kirli paralarını sadece ve sadece avukat çalabilir ve bundan da hiçbir zarar görmeden ortadan kaybolabilirdi.

Fakat bu oyunu sadece dışardan birinin desteğiyle yürütebilirlerdi. Birinin mektupları gizlice getirip götürmesi zorunluydu. Paraları da dışardan birisi almalıydı.

Avukatı safdışı bırakmanın bir yolu olmalıydı ve Joe Roy bunu bulmaya kararlıydı. Bir ay bile uyumasa umurunda değildi. Hiçbir pis avukat onun parasının üçte birini alıp geriye kalanını da çalamazdı.

9

KISA ADIYLA D-PAC DENİLEN Savunma Politik Faaliyet Komitesi, siyasetin çamurlu yollarına birdenbire gürültülü bir giriş yaptı. Yakın tarihte hiçbir Politik Faaliyet Komitesi'nin arkasında bu kadar büyük bir güç olmamıştı.

Paranın çekirdek kaynağı, hem Amerikan ve hem de israil vatan-daşı olan Chicagolu finansör Mitzger'di. ilk bir milyon doları 0 koydu ve bu para yaklaşık bir hafta dayandı. Kısa zamanda difft-r Musevi zenginleri de bu girişime katıldılar, ama bunların kimlikleri, şirketler ve denizaşırı bankalar tarafından gizleniyordu. I eddy Maynard, zengin Yahudilerin Lake kampanyasına açıkça ve örgütlenerek katkıda bulunmalarının tehlikelerini biliyordu. I.ıraların New York organizasyonu için Tel Aviv'deki eski dostlarına güveniyordu.

Politik açıdan bakıldığında Mitzger bir liberaldi ama hiçbir mesele israil'in güvenliği kadar önemli değildi. Aaron Lake sosyal konularda çok yumuşaktı, ama yeni silahlı kuvvetler konusunda şok ciddiydi. Ortadoğu'nun istikrarı, en azından Mitzger'in fikri-ni' göre, güçlü bir Amerika'ya dayanıyordu.

Mitzger bir gün Washington D.C.'de YVilliard'da bir daire ki-ı.ılı ulu ve ertesi gün öğle vakti de Dulles yakınlarında bir ofis bina-sının bütün bir katını tuttu. Chicago'daki elemanları dört bin metrekareyi aşan bu geniş alanı en son teknoloji ü ü ü sistemlerle donatmak için günün yirmi dört saati durmadan çalışmaya başladılar. Mitzger, bir sabah altıda VVashington'un büyük firma-larından birinin kurucusu olan lobici avukat Ehnite Tyner'la kah-

valtı toplantısı yaptı. Tyner bu firmayı demir gibi iradesi ve petrolcü müşterileri sayesinde kurmuştu. Kadın altmış yaşındaydı ve şehrin en güçlü lobicisi olarak tanınıyordu. Kadın, kahvaltıda meyve suyu içip çörek yerken, başlangıç ücreti olarak 500.000 dolara D-PAC'ı temsil edeceğini belirtti. Kadının şirketi yeni D-PAC bürolarına yirmi eleman ve bir o kadar da sekreter gönderecek ve her ofiste de şirketinin ortaklarından biri sorumluluk alacaktı. Bir grup sadece bağış toplayacak, başka bir şey yapmayacaktı. Başka bir grup Lake için Kongre desteğini analiz edecek ve yavaş yavaş senatörlerin, temsilcilerin ve hatta valilerin desteğini alma gibi nazik bir göreve başlayacaklardı. Bu iş kolay olmayacaktı tabii, çünkü birçoğu diğer adayları destekliyordu. Yine bir başka grup sadece araştırma yapacaktı — askeri donanımlar, maliyetleri, yeni silah ve sistemler, geleceğin silahlan, Rusya ve Çin'in geliştirdikleri yeni buluşlar; yani aday Lake'in bilmesi gerekebilecek her konuyu araştıracaktı.

Tyner'm kendisi ise yabancı hükümetlerden bağış alma konusunda çalışacaktı, bu onun uzmanlık dalıydı. Kadın Güney Koreliler'e çok yakındı, son on yıldır Washington'da onları temsil ediyordu. Diplomatları, işadamlarını, büyük isimleri tanıyordu. Birleşik Devletler silahlı kuvvetleri gücünü yitirirse, bundan huzuru en çok kaçacak olan ülke hiç kuşkusuz Güney Kore olurdu.

Kadın kahvaltıda sesini alçaltarak, "Onların en azından beş milyon bağışlayacaklarına eminim," dedi. "Başlangıç olarak tabii."

Sonra aklından, yıllık siparişlerinin en az dörtte birini Pentagon'dan alan yirmi İngiliz ve Fransız şirketinin listesini çıkardı. Vakit geçirmeden onlar üzerinde çalışmaya başlayacaktı.

Tyner'in o günlerde tüm işleri Washington'la ilgiliydi. On beş yıldır bir duruşma salonuna girmemişti ve her anlamlı dünya olayı bu bölgede meydana geliyor ve bir şekilde onu etkiliyordu.

Ellerindeki iş pek rastlanmadık bir işti - şu anda isim olarak tanınma oram yüzde 30 ve olumlu puanı yüzde 12 olan tanınmamış ve bir son dakika adayını seçtirecelderdı. Kendi adaylarında olan ve başkanlık derbisine girip çıkan diğerlerinde olmayan tek şey vardı ki, bu da sınırsız paraydı. Tyner bir sürü politikacının seçilmesi ya da safdışı bırakılması işinden büyük paralar kazan-

mişti ve paranın her zaman kazanacağına dair sarsılmaz bir inancı vardı. Ona para verildiği takdirde herhangi bir politikacıyı seçtirebilir ya da safdışı bırakabilirdi.

KURULUŞUNUN BİRİNCİ HAFTASINDA D-PAC, engellenemez bir enerjiyle sesini duyurdu, Tyner'ın elemanları işe başlayıp hücumla geçtiğinde ofisler günün yirmi dört saati açıktı ve çalışıyordu. Bağış toplayıcı bölüm yorucu bir çalışmadan sonra savunma ve ilgili endüstrilerde çalışan 310.000 işçinin bilgisayar listelerini çıkardı ve sonra bunlara birer mektup gönderip bağış istedi. Bir diğer liste de yılda 50.000 dolardan fazla kazanan 28.000 savunma sanayii memurunu içeriyordu. Onlara gönderilen mektuplarda daha değişik bir bağış istem ifadesi kullanıldı.

Parlamentere desteği peşinde olan D-PAC danışman grubu, savunma sanayii firmalarının bulunduğu bölgelerde bu sanayi ile ilgilenen elli kadar Kongre üyesini buldular. Bunların otuz yedisi yeniden seçilmeye hazırlanıyordu ve bu da işlerini kolaylaştırıcaktı. D-PAC, partilerin tabanına, savunma sanayii çalışanlarına ve onların patronlarına gidiyor, Aaron Lake desteklenirse daha büyük bir savunma bütçesi ayrılacağını bildiren büyük bir telefon kampanyasına girişiyordu. Savunma sanayii şirketlerinin ağırlıkta olduğu seçime giren ve Kasım ayında karşısında güçlü rakipler bulunan altı senatör vardı ve Elaine Tyner bunların her biriyle öğle yemeği yemeyi planlıyordu.

Bu büyük para akışı Washington'da uzun süre dikkatlerden uzak kalamazdı. Çok düşük oyu olan yeni bir Kentucky Kongre üyesi, bölgesindeki kampanyayı kaybetmek üzereydi ve paraya çok ihtiyacı vardı. Kimse zavallı adamın adını duymamıştı. İlk iki yılı süresince tek kelime konuşmamış ve rakipleri de şimdi onun karşısına güçlü bir aday çıkarmıştı. Ona hiç kimse para vermezdi. İki adam söylentileri duydu. Elaine Tyner'ın izini buldu ve aralarında aşağıdakine benzer bir konuşma geçti:

Tyner, "Ne kadar paraya ihtiyacın var?" diye sordu.

Adam çekinerek, "Yüz bin dolar," dedi, ama kadın hiç çekinmiyordu.

"Aaron Lake'i Başkanlık için destekler misin?"

"Fiyat iyi olursa herkesi desteklerim."

"Güzel. Sana iki yüz bin dolar verecek ve kampanyayı biz yürüteceğiz."

"Her şey sizindir."

Çoğu bu kadar kolay değildi tabii, ama D-PAC, kuruluşunun ilk on günü içinde, sekiz destek satın almayı başardı. Hepsi de Lake'le birlikte görev yapmış önemsiz Kongre üyeleri idi ve onu se-viyorlardı. Strateji, seçimler açısından çok önemli bir gün olan 7 Mart Salı'dan bir-iki hafta önce kameraların karşısına çıkarmaktı onları. Sayı arttıkça kuşkusuz daha keyifli olacaktı iş.

Fakat büyük çoğunluk daha önceden başka adayları destekle-meye başlamıştı.

Tyner turlarını hızlı bir şekilde sürdürüyor, bazı günler, hepsi de D-PAC tarafından ödenen üç öğün pahalı yemekler yiyordu. Amacı, şehirdeki herkese yeni müşterisinin geldiğini, onun çok paralı olduğunu ve oy verenler tarafından tanınmasa da çok yakında diğerlerinin önüne geçecek bir aday için çalıştığını anlat-maktı. Konuşmanın kendi başına bir iş alanı olduğu bu şehirde istediğini yapmakta da güçlük çekmiyordu.

FİNN YARBER'IN KARISI hiç haber vermeden Trumble'a geldi, on aydır ilk kez ziyarete geliyordu. Ayaklarında eski, deri sandallar vardı, üzerine blucin kumaşından yapılmış kirli bir eteklik, boncuklar ve tüylerle süslenmiş, torba gibi, sarkık bir bluz giymişti ve başında, boynunda ve bileklerinde bir sürü hippie saç-malığı vardı. Gri saçlarını alabros kestirmişti, koltuk altlarından kılları görünüyordu ve altmışlı yıllardan kaçıp gelmiş yorgun, bit-kin göçmenlere benziyordu. Karısının ön tarafta beklediği söylen-diğinde Finn hiç de sevinmiş görünmedi.

Karısının adı Carmen Topolski-Yocoby idi ve kadın bu ağız dolduran adı tüm yetişkin yaşamında bir silah olarak kullanmıştı. Kadın Oakland'da radikal bir feminist avukattı ve uzmanlık alanı da işyerinde cinsel tacize uğrayan lezbiyenlerin avukatlığını yap-maktı. Bu nedenle her müvekkili, öfkeli bir patronla savaşıyor öfke-li bir kadın oluyordu. Şirret bir işti bu.

Kadın otuz yıldır Finn'le evliydi - evliydi ama her zaman bera-

ber yaşamazlardı. Finn başka kadınlarla, karısı da başka erkeklerle yaşamıştı. Bir zamanlar, yeni evli oldukları dönemde bir sürü başka insanla birlikte aynı evde yaşamışlardı, her hafta değişik bir kombinezon olurdu, ikisi de gelip giderdi. Altı yıl süren bir dönemde tek eşli ve kaos dolu bir evlilik yaşadılar ve iki çocukları oldu, ama ikisi de pek işe yaramaz şeylerdi.

1965'te Berkeley öğrenci hareketleri sırasında tanışmışlardı, ikisi de savaşı ve diğer kötülükleri protesto eden hukuk öğrencisiydi, ikisi de sosyal değişimin yüksek ahlaki ölçülerine vermişti kendini. Seçmenleri etkilemek için çok çalıştılar. Göçmen işçilerin şerefi için savaştılar. Tet Saldırısı sırasında ikisi de tutuklandı. Kendilerini ağaçlara zincirlediler. Okullarda fanatik Hıristiyanlarla savaştılar. Balinalar adına davalar açtılar. Her türlü amaç uğruna, San Francisco sokaklarındaki her yürüyüşe katıldılar.

Çok içtiler, partilerde çok eğlendiler ve uyuşturucu zevkini aldılar; bazen eve gelip gidiyor, her yerde yatıyorlardı ve bu onlar için normaldi, çünkü onların ahlak anlayışı buydu. Lanet olsun, Meksikalılar ve kırmızı ağaçlar için bile savaştılar! Onların erdemli insanlar olması gerekiyordu!

Ama artık ikisi de çok yorgundu.

Kadın, bir zamanlar Kaliforniya Yüksek Mahkemesi'ne kadar çıkmış parlak bir adam olan kocasının şimdi bir federal cezaevinde bulunmasına çok üzülüyordu. Finn, cezaevinin Kaliforniya'da değil de Florida'da olmasına seviniyordu, bu yüzden rahattı; aksi takdirde karısı onu daha sık ziyaret edebilirdi. İlk önce Bakersfield yakınlarında bir cezaevine konmuş ama oradan transferini ayarlayabilmişti.

Birbirlerine asla yazmaz, telefon bile etmezlerdi. Kadın buradan geçerken ona da uğramıştı işte. Miami'de bir kız kardeşi vardı.

Kocasına, "Güneşte güzel yanmışsın," dedi. "İyi görünüyorsun."

Finn, sen de içi geçmiş bir erik gibi büzülüyorsun, diye düşündü. Lanet olası kadın iyice yaşlı ve yorgun görünüyordu.

Aslında umurunda değildi ama karısına, "Nasılsın?" diye sordu.

"Meşgulüm. Çok çalışıyorum."

"Bu güzel işte." Karısının çalışıp hayatını kazanması iyi bir şeydi tabii, kadın yıllarca bazen çalışmış, bazen de tembellik etmişti. Finn'in yumrulu ve çıplak ayaklarından Trumble'ın tozlarını silmesine daha beş yılı vardı. Karısına ya da Kaliforniya'ya dönmeye hiç niyeti yoktu. Bazen kuşkulanıyordu ama buradan sağ olarak çıkabilirse altmış beş yaşında olacaktı, hayalinde, vergi idaresinin, FBI'ın ve tüm diğer o hükümet eşkiyalarının erişemeyeceği bir yerde yerleşmeyi yaşıtıyordu. Finn hükümetten o kadar nefret ediyordu ki, bazen Amerikan vatandaşlığından çıkıp başka bir ülke vatandaşı olmayı düşünüyordu.

Karısına, "Hâlâ içiyor musun?" diye sordu. Kendisi tabii ki içmiyordu ama yine de arada bir gardiyanlardan birinden bir içimlik esrar alabiliyordu.

"Hâlâ içkiye dokunmuyorum, sorduğun için teşekkürler."

Her soru bir iğne, her cevap da sert bir sitemdi. Finn onun neden kendisini ziyarete geldiğini gerçekten merak ediyordu. Ama sonra anladı.

Karısı, "Boşanmaya karar verdim," dedi.

Finn, "Ne gerek var sanki?" der gibi omuzlarını silkti. Sonra da, "Fena fikir değil gibi görünüyor," dedi.

Karısı, "Başka birini buldum," dedi.

Finn sadece merak ettiği için, "Erkek mi, kadın mı?" diye sordu. Hiçbir şey onu şaşırtamazdı.

"Daha genç bir erkek."

Finn omuzlarını silkti yine ve, "İyi, git onunla öyleyse," dedi. "Bu ilk erkek olmayacak ki."

Karısı, "Şimdi gerilere gitmeyelim," dedi.

Finn'in umurunda değildi. Karısının coşkulu cinselliğine, seks gücüne her zaman hayranlık duymuştu, ama bu yaşlı kadının artık bu işleri düzenli olarak yapabileceğini düşünmek zordu. "Pekâlâ kâğıtları çıkar bakalım," dedi. "Onları imzalayayım."

"Bir hafta içinde burada olacak kâğıtlar. Kolay bir ayrılık olacak, ne de olsa bu günlerde pek fazla malımız yok."

Yargıç Yarber'in güçlü günlerinde, o ve Bayan Topolski-Yocoby, San Francisco'nun marina bölgesinde bir ev için ortak bir

ipoteke başvurusu yapmışlardı. Cinsiyet, ırk ayırımı ya da yaşlılık konularındaki tüm boşluklardan arındırılmış olarak, öfkeli bir taraftarafından dava edilmekten korkan Kaliforniyalı avukatlar tarafından kaleme alınmış olan başvuru sorulan, borçlar ve alacaklar arasında yaklaşık bir milyon dolarlık bir boşluk gösteriyordu.

Aslında bir milyon dolar ikisi için de mesele değildi. İkisi de kereste hakları ve acımasız çiftçilerle ya da benzer davalarla uğraşmakla çok meşguldü. Aslında mallarının azlığıyla gurur duyuyorlardı.

Kaliforniya bir mal birliği eyaletiydi ki bunun anlamı kabaca eşit mülk paylaşımıydı. Boşanma belgelerinin imzası birçok nedenden dolayı çok kolay olacaktı.

Finn'in bunlardan söz etmemesi için iyi bir nedeni de vardı tabii. Angola dümeni onlara, tüm açgözlü kurum ve kuruluşlardan gizli olarak, onların erişemeyeceği bir şekilde, saklı ve kirli para getiriyordu. Bayan Carmen hiç kuşkusuz bundan haberdar olamazdı.

Finn, mal birliği yasasının kollarının Bahamalar'daki gizli bir banka hesabına erişip erişemeyeceğini bilemiyordu ve bunu öğrenmek de istemiyordu. Kâğıtları, gelir gelmez hemen imzalayacaktı.

Birkaç dakika eski dostlardan söz ettiler, gerçekten de kısa bir sohbet oldu, çünkü arkadaşlarının çoğu ölmüştü. Birbirlerine veda ettiklerinde, ikisi de üzülp pişmanlık duymadı. Evlilikleri zaten uzun zamandan beri ölüydü. Bunun bitmesiyle ikisi de rahatlamıştı.

Finn ona iyi günler diledi, sarılmadı bile, sonra şortunu giydi ve yürüyüş yolunda, güneş altında bir saat yürüdü.

10

LUFKİN KAHİRE'DEKİ İKİNCİ GÜNÜNÜ, şehrin Bahçe Kent bölgesindeki El-Kurniş Caddesi'nde bir kaldırım kafesinde akşam yemeği yiyerek bitiriyordu. Sert kahvesini yudumladı ve dükkânlarını kapatan tüccarları seyretti - turistler için halı, kilim, bakır kaplar, deri çantalar ve Pakistan işi keten gömlekler satan dükkânlardı bunlar. Beş altı metre ilerde bir satıcı, tentesini dikkatle katlayıp topladı ve orada hiçbir iz bırakmadan gitti.

Modern bir Arap'a benziyordu Lufkin - beyaz pantolon, ince bir hâki ceket giymiş, beyaz fötr şapkasının önünü gözlerine kadar indirmişti. Dünyayı bir şapkanın ve güneş gözlüğünün arkasından seyretiliyordu. Yüzü ve kollan güneş yanığıydı, esmerleşmişti ve koyu renk saçları da kısa kesilmişti. Mükemmel Arapça konuşuyordu, Beyrut'ta, Şam'da, Kahire'de rahatça, göze batmadan dolaşabiliyordu.

Lufkin, Nil Nehri'nin kenarındaki El-Nil Otel'i'nde kalıyordu ve otel altı blok ilerde, kalabalık bir semtteydi. Kalkıp yürümeye başladığında yanma birden uzun boylu, zayıf ve garip tipli bir adam yanaştı, adamın İngilizcesi bozuktu. Karşılıklı güven duyacak kadar iyi tanıyorlardı birbirlerini ve birlikte yürümeye başladılar.

Lufkin gibi gözlüklü olan adam, "Bu gece olacağını sanıyorduz," dedi.

"Devam et."

"Büyükelçilikte bir parti var."

"Biliyorum."

"Evet, güzel bir ortam. Bir sürü araba. Bomba kapalı bir kamyonette olacak."

"Ne tür bir kamyonet?"

"Bunu bilmiyoruz."

"Başka bir şey var mı?"

Adam, "Hayır," dedi ve gürültülü kalabalığa karışıp kayboldu.

Lufkin, otelin barında bir Pepsi içti ve Teddy'yi aramayı düşündü. Ama onu Langley'de son görüşünün üzerinden dört gün geçmiş ve Teddy onunla temas kurmamıştı. Böyle şeyler daha önce de olmuştu. Teddy müdahale etmeyecekti. Kahire bugünlerde Batılılar için tehlikeli bir yerdi ve hiç kimse de bir saldırıyı engellemediği için CIA'İ suçlayamazdı. Kuşkusuz her zamanki gibi suçlayıcı, öfkeli konuşmalar yapılacaktı ama bu terör olayı da, kısa sürede insanların hafızalarının gerisine itilecek, sonra da unutulacaktı. Şu anda yürütülen bir kampanya vardı ve dünya çok hızlı hareket ediyordu. Hem ülkede ve hem de yabancı ülkelerde meydana gelen bir sürü saldırı ve anlamsız şiddet olayından sonra Amerikan halkı da sertleşmiş, katılaşıyordu. Haberlerde, günün yirmi dört saatinde dünyanın hemen her yerinde silahlar patlıyor, daima bir kriz çıkıyordu. Geç saatlerde verilen ara haberlerde, son haberlerde sağda solda durmadan şoke edici olaylar oluyor ve insanlar bir süre sonra bunları takip bile edemiyordu.

Lufkin bardan çıktı ve odasına gitti. Dördüncü kattaki odasının penceresinden sokaklarda dolaşıp duran kalabalığı görebiliyordu, şehir yüzyıllar boyunca rasgele inşa edilip büyümüşü. Amerikan büyükelçiliğinin çatısı, tam önünde, bir mil uzaklıktaydı.

Eline bir Louis L'Amour romanı aldı ve gösterinin başlamasını beklemeye koyuldu.

ARAÇ İKİ TONLUK BİR VOLVO KAPALI KAMYONETTİ ve döşemeden tavana kadar, yaklaşık bir buçuk ton, Romanya'da yapılmış plastik patlayıcıyla doldurulmuştu. Kapısında, pek çok Batılı ülke büyükelçiliğine hizmet veren ünlü bir yiyecek içecek servisi şirketinin reklamı vardı. Kamyonet bodrum katındaki servis kapısının yakınına park etmişli.

Kamyonetin şoförü, büyükelçiliği koruyan Deniz Piyade askerlerinin Shake diye çağırdıkları, iriyarı, sempatik bir Mısırlı'ydı. Shake sosyal etkinliklerde her zaman yiyecek, içecek ve malzeme taşır, elçiliğe girer çıkardı. Ama Shake şimdi beynine giren bir kurşunla ölmüş olarak kamyonentinin içinde yatıyordu.

Bomba, saat onu yirmi geçe, sokağın karşı tarafında gizlenen bir terörist tarafından, bir uzaktan kumanda cihazıyla infilak ettirildi. Terörist birkaç düğmeye bastıktan sonra, bakmaya bile korkarak bir otomobilin arkasına saklandı.

Patlama bodrum katındaki kolonları parçaladı ve desteksiz kalan büyükelçilik binası yana yatarak yıkıldı. Parçalar birkaç blok mesafeye uçtu, dağıldı. Komşu binaların çoğu hasar gördü. Çeyrek mil mesafedeki tüm camlar çatladı, kırıldı.

Bu müthiş patlama ve sarsıntı sırasında Lufkin sandalyesinde uyukluyordu. Ayağa fırladı, daracık balkona çıktı ve toz bulutuna baktı. Büyükelçiliğin çatısı tozların arkasında kaybolmuştu. Birkaç dakika sonra alevler göründü ve sonu gelmeyen siren sesleri duyulmaya başladı. Sandalyesini balkonun parmaklığına dayadı ve oturup, olacakları beklemeye başladı. Bu gece ona uyku yoktu. Patlamadan altı dakika sonra Bahçe Kent'te elektrikler kesildi, Kahire şimdi, Amerikan büyükelçiliğinin portakal rengi parlaklığı dışında kapkaranlıktı.

Lufkin, Teddy'ye telefon etti.

Teddy'nin adamı olan teknisyen, Lufkin'e hattın temiz olduğunu söyledikten sonra Teddy'nin sesi hattın diğer ucunda çok net olarak duyuldu, sanki New York'la Boston arasında konuşuyorlardı. "Evet, ben Maynard."

"Kahire'deyim Teddy. Büyükelçiliğimizizin dumanlarını seyre diyorum."

"Ne zaman oldu?"

"On dakikadan daha az bir süre önce."

"Hasar ne kadar?"

"Şimdi söylemek güç. Bir mil mesafede bir oteldeyim. Çok büyük olduğunu söyleyebilirim."

"Bir saat içinde ara beni. Bu gece burada, ofiste kalacağım."

"Tamam."

TEDDY TEKERLEKLİ SANDALYESİNİ bir bilgisayarın karşısına götürdü, bir-iki düğmeye bastı ve birkaç saniye içinde Aaron Lake'i buldu. Aday, pırlıl pırlıl yeni uçağıyla Philadelphia'dan Atlanta'ya uçuyordu. Lake'in cebinde bir telefon vardı, bir sigara çakmağı büyüklüğünde, güvenli bir hatta sahip dijital bir telefondu bu.

Teddy birkaç numaraya daha bastı, telefona bağlandı ve monitörüne konuştu. "Bay Lake, ben Teddy Maynard."

Lake, başka kim olabilir ki? diye düşündü. Bu telefonu başka hiç kimse kullanamazdı.

Teddy, "Yalnız mısın?" diye sordu.

"Bir dakika."

Teddy bekledi, bir süre sonra Lake, "Şimdi mutfaktayım," dedi.

"Uçağında mutfak da mı var?"

"Evet, küçük bir mutfak. Çok güzel bir uçak bu Bay Maynard."

"Güzel. Dinle, rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bazı haberlerim var. Teröristler on beş dakika önce Kahire'deki Amerikan büyükelçiliğini bombaladı."

"Kim bunlar?"

"Bunu sorma."

"Özür dilerim."

"Medya üzerine gelecektir. Kendini toparla, söyleyecek bir şeyler hazırla. Kurbanlar ve aileleriyle ilgilenmenin tam zamanıdır. Siyaseti minimumda tut, ama sert ve katı olmalısın. Reklamlarındaki kehanetlerin doğru çıktı, onun için söyleyeceklerin pek çok kez tekrarlanacaktır."

"Bunu hemen yapacağım."

"Atlanta'ya vardığında beni ara."

"Tamam, ararım."

LAKE VE GRUBU kırk dakika sonra Atlanta'ya vardılar. Medyaya onun geleceğı haberleri verilmişti ve Kahire'de toz duman yatışırken burada büyük bir kalabalık onu bekliyordu. Büyükelçilikten henüz hiçbir görüntü gelmemişti, ama birçok haber ajansı daha şimdiden "yüzlerce" insanın öldüğünden söz ediyordu.

Lake, özel uçaklara ayrılmış küçük terminal binasında, bazıları rında kamera ve mikrofon, bazılarında küçük kayıt cihazları, bazıları zılarda da basit bloknot ve kalemler bulunan heyecanlı muhabirlerin karşısında durdu. Büyük bir ciddiyet ve vakarla, irticaletle konuştu: "Şu anda, bu korkunç saldırıda ölenler ve yaralananlar için dua etmeliyiz. Kalbimiz onlarla, onların aileleriyle ve aynı zamanda onları kurtarmaya çalışan insanlarla birlikte. Bu olaya siyaset bulaştırmak istemiyorum, ama bu ülkenin, yine teröristler tarafından acı çekmesinin saçma olduğunu da söylemeden edemeyeceğim. Başkan olduğumda hiçbir Amerikalı'nın hayatı bu kadar ucuz olmayacaktır. Yeni silahlı kuvvetlerimizden yararlanıp, masum Amerikalılar'a saldıran tüm terörist grupları izleyip bularak imha edeceğiz. Söyleyeceklerim bu kadar."

Çılgınlar gibi soru sormaya çalışan muhabir grubunun bağırışlarını duymazlıktan gelip yürüdü.

Onun konuşmasını korumalı ofisinde, canlı TV yayınından izleyen Teddy, çok iyi, çok başarılı, diye düşündü. Kısa, duygulu, sevecen ama aynı zamanda çok da sert bir konuşma. Harika! Böyle mükemmel bir aday bulduğu için kendisini tekrar kutladı.

Lufkin tekrar telefon ettiğinde Kahire'de vakit geceyarısını geçmişti. Yangın söndürülmüştü-, ölü ve yaralıları büyük bir hızla çıkarıyorlardı. Pek çok insan molozların altında kalmıştı. Kendisi bir blok mesafede, bir ordu barikatının arkasında binlerce diğer insanla birlikte olayı izliyordu. Olay yerinde kaos yaşanıyordu, her yer toz duman içindeydi. Lufkin daha önce de birçok bombalama olayı görmüş, yakından izlemişti, ama bu seferki berbat bir şeydi.

Teddy tekerlekli sandalyesiyle odanın içinde dolaştı ve kendisine bir fincan daha kafeinsiz kahve koydu. Lake'in terörle ilgili reklamlarının tam zamanıydı. Kampanya için hemen o gece, 3 milyon dolar harcayacak ve doğudan batıya, tüm ülkeyi kapsayacak bir felaket ve korku seli yayacaktı. Ertesi gün reklamları yayından çekecek ve bunu tüm ulusa duyuracaklardı. Lake kampanyası, ölenlere ve ailelerine karşı gösterdiği saygı nedeniyle geçici olarak kehanetlerini askıya alacaktı. Yarın öğle vakti de kamuoyu yoklamalarına başlayacaklardı, geniş kapsamlı bir şey olacaktı bu da.

Parlayan aday Lake'in olumlu puanları büyük bir hızla tırmanıyordu. Arizona ve Michigan adaylarının seçimlerine bir haftadan az bir zaman kalmıştı.

Kahire'den ilk görüntüler, sırtını bir ordu barikatına vermiş gözüpek bir muhabirden geldi. Askerler, bir kez daha ileriye fırlarsa vurulacağı korkusuyla, sert ifadelerle ona bakıyordu. Her tarafta siren sesleri duyuluyor, flaşlar parlıyordu. Fakat muhabir fazla bir şey bilmiyordu. Büyükelçilikte bir parti verilirken, saat on yirmide korkunç bir patlama olmuştu; ölü-yaralı konusunda bir şey söyleyemiyordu ama sayının yüksek olduğundan emindi. Bölge askerler tarafından sarılmıştı ve helikopterlerin yukardan fotoğraf almaması için hava sahasını da kapatmışlardı. Şu ana kadar saldırıyı üstlenen olmamıştı ama muhabir, her zamanki kuşkulular olarak üç radikal grubun adını veriyordu.

Merkezine haber geçerken, "Bu üç gruptan biri, ya da bir başkası olabilir," diyordu, bir bilgi veriyormuş gibi. Ortada kanlı görüntüler olmadığı için kamerasını almamışlardı ve muhabir, sanki çok önemli bir haber bildiriyormuş gibi, Ortadoğu'nun ne kadar tehlikeli bir bölge olduğunu söyleyip duruyordu!

Lufkin, Washington saatıyla akşam sekizde telefon etti ve Mısır'daki Amerikan büyükelçisinin bulunamadığını söyledi, adamın yıkıntılar altında kalmış olmasından korkmaya başlamışlardı. En azından sokakta konuşulanlar bu şekildeydi. Teddy, Lufkin'le telefonda konuşurken bir yandan da sesi kısılmış olan muhabiri izliyordu; bir başka ekranda da Lake için hazırlanan terör reklamlarından biri başlamıştı. Kampanya filminde harabeler, cesetler, kanlı sahneler, başka bir saldırının kurbanları görüldü ve sonra da Aaron Lake'in intikam sözü veren ciddi ve samimi yüzü ekrana geldi.

Teddy, mükemmel bir zamanlama, diye düşündü.

BİR YARDIMCISI geceyarısı limonlu bir çay ve sıcak sandviç getirerek Teddy'yi uyandırdı. Sık sık yaptığı gibi, duvardaki açık ama sesleri kısık TV ekranlarının karşısında, tekerlekli sandalyesinde uyuyakalmıştı. Yardımcısı gidince, Teddy bir düğmeye basıp sesi açtı ve dinlemeye başladı.

Kahire'de güneş doğmuştu. Büyükelçi bulunamamıştı ve artı onun da enkaz altında kaldığı hemen hemen kesindi.

Teddy Mtsır büyükelçisiyle hiç tanışmamıştı, adam onun içi: bir yabancıydı ve şimdi de geveze basın mensupları tarafında] büyük bir Amerikalı olarak takdim ediliyordu. Onun ölümü as lında Teddy'yi hiç rahatsız etmiyordu ama CIA'e karşı yapıları eleştirileri artıracaktı. Bu ölüm ayrıca saldırının ciddiyetini de ar tıracak ve bu koşullar Aaron Lake'in işine yarayacaktı.

Şimdiye kadar altmış bir ceset çıkarılmıştı. Mısır yetkililer Yidal'dan kuşkulaniyordu, çünkü bu teröristin adamları son or altı ay içinde üç Batılı ülke büyükelçiliğini bombalamış ve adan açıkça Birleşik Devletler'e savaş ilan etmişti. CIA'deki Yidal dos- yasında bu teröristin yaklaşık otuz askeri olduğu görülüyordu ama 5 milyon dolarlık olağanüstü bir bütçesi vardı ve bu parala rın hemen hepsi de Libya ve Suudi Arabistan'dan geliyordu. Fa- kat basına sızan bilgiler, bu grupta bine yakın asker ve masum Amerikalılar'a karşı kullanılacak sınırsız paralar olduğunu söylü- yordu.

İsrailliler Yidal'ın kahvaltıda ne yediğini ve nerede yediğini bi- le biliyordu. İsteseler onu hemen yakalayabilirlerdi ama terörist şimdiye kadar onlardan uzak durmuş, onlara hiçbir zarar verme- mişti. Adam Amerikalılar'ı ve Batılılar'ı öldürdüğü sürece, İsrailli- ler'in pek umurunda değildi. Batı'nın radikal İslamcılardan nefret etmesi onların işine geliyordu,

Teddy ağır ağır sandviçini yedi ve sonra biraz daha uyukladı. Lufkin Kahire saatiyle öğleden önce aradı ve büyükelçiyle karısının cesetlerinin bulunduğunu söyledi. Ölü sayısı seksen dörde çıkmıştı ve bunlardan on biri yabana, geri kalanı ise Amerikalıydı.

Kameralar Aaron Lake'i, Marietta, Georgia'da bir fabrika dı- şında, vardiya değişiminde işçilerin ellerini sıkarken gösterdi ve Kahire'deki olay sorulduğunda, "On altı ay önce aynı caniler iki büyükelçiliğimizi daha bombalayıp otuz Amerikalı'yı öldürdü ve biz onları durdurmak için hiçbir şey yapmadık," diye konuştu. "Bu caniler cezasız kalıyor, çünkü bizde savaşacak güç ve irade yok. Başkan olduğumda bu teröristlere karşı savaş açacak ve bu cinayetleri durduracağız."

Sert konuşma tarzı bulaőıcıydı ve Amerikan halkı uyanıp da Kahire'deki bombalama olayını öğrendiğinde, diğeri yedi aday da aynı tarzda tehditler savurmaya, ultiatomlar vermeye başlamıştı. Adayların en barışçı olanı bile silahşor kesilmişti.

11

IOVVA'DA YENİDEN KAR YAĞIYORDU, sürekli bir tipi, sokaklara ve kaldırımlara kar yığıyor ve Quince Garbe yine bir plaj kentini özlemeye başlıyordu. Kendisini korumak ister gibi yüzünü kapadı, ama aslında kimseyle konuşmak istemiyordu. Kimse-nin, kendisini yine postaneye koşarak girerken görmesini arzu etmiyordu.

Posta kutusunda bir mektup vardı. O mektuplardan biri. Onun diğer önemsiz mektuplar arasında, eski bir arkadaşın gelmiş masum bir mektup gibi durduğunu görünce ağzı açıldı ve elleri sanki dondu. Etrafına bakındı - suç işlemiş bir hırsız gibi hissediyordu kendini - mektubu birden kavradı ve paltosunun cebine attı.

Karısı hastanede, sakat çocuklar yararına bir balo planlıyordu ve evde, çamaşır odasında uyuklayan bir hizmetçiden başka kimse yoktu. Sekiz yıldır kadına zam yapmamıştı. Arabasına atlayıp kar ve tipiyle savaşarak düşük hızla eve doğru gitmeye başladı, sevgi kandırmacasıyla hayatına giren adama lanetler yağdırıyor ve kalbinin üstünde duran mektup da her geçen dakika biraz daha ağırlaşıyordu.

Mümkün olduğu kadar çok gürültü yaparak ön kapıdan girdiğinde hizmetçi ortalarda yoktu. Üst kata çıkıp yatak odasına girdi ve kapıyı kilitledi. Yatağın altında bir tabanca vardı. Paltosunu ve eldivenlerini çıkarıp bir koltuğun üzerine fırlattı, sonra ceketini çıkardı ve yatağın kenarına oturup zarfa baktı. Aynı eflatun rengi kâğıt, aynı elyazısıydı, her şey aynıydı ve mektup iki gün önce

Jacksonville'den postaya verilmişti. Zarfı yırtıp içinden, tek sayfalık mektubu çıkardı.

Sevgili Quince:

Para için teşekkür ederim. Tam bir eşkiya olduğumu düşünmemen için sanırım paranın karım ve çocuklarıma gittiğini bilmen gerekir. Çok acı çekiyorlar. Hapse girmem onları müşkül ve muhtaç durumda bıraktı. Karım depresyon geçirdi ve çalışmıyor. Dört çocuğum yardım dernekleri tarafından ve gıda kartıyla bakılıyor.

(Quince, yüz bin dolar onları hiç kuşkusuz semirtecektir, diye düşündü.)

Ailem hükümetin verdiği bir yerde yaşıyor ve güvenli bir nakil araçları yok. Bu nedenle yardımına tekrar teşekkür ediyorum. 50.000 dolar daha gönderirsen tüm borçlardan kurtulurlar ve kolej için de bir yere para ayırabilirler.

Kurallar ve para transfer talimatları aynen önceki gibi; para hemen gelmediği takdirde esrarengiz hayatını ifşa etme konusundaki sözlerim de geçerlidir. Bunu hemen yap Quince, sana söz veriyorum bu mektup son olacak.

Tekrar teşekkürler, Quince.

Sevgiler, Ricky

Quince banyoya gitti, ilaç dolabını açtı ve karısının Valyum haplarını buldu. Önce iki hap aldı, sonra hepsini çiğnemeye karar verdi. Uzanma ihtiyacı hissediyordu ama, yatağı kullanamazdı, çünkü yatak bozulur ve bazıları soru sorabilirdi. Bu nedenle yere, eski ama temiz halının üzerine uzandı ve hapların etkisini beklemeye başladı.

Ricky'ye yapacağı ilk ödeme için borç ararken yalvarmış, zorluk çekmiş, hatta yalan söylemişti. Zaten şişirilmiş ve iflasın eşiğinde olan kişisel hesabından bir 50.000 dolar daha çekmesi olanaksızdı. Büyük, güzel evi bir hayli yüksek bir para karşılığı babasına ipotek edilmişti. Maaşını babası veriyordu. Arabaları büyük ve ithaldi ama milyonlarca mil yapmıştı ve değerleri düşük-

tü. Bakers, Iowa'da on bir yıllık bir Mercedes'i kim almak isterdi ki?

Bu parayı çalsa bile ne olacaktı? Ricky denen o haydut ona sadece tekrar teşekkür edecek ve yine para isteyecekti.

Bitmişti bu iş.

Hapların zamanıydı artık. Tabancanın zamanıydı.

Telefon sesi onu korkuttu, irkildi. Hiç düşünmeden ayağa fırladı ve ahizeyi alıp, "Alo," diye homurdandı.

"Ne cehennemdesin sen?" Arayan babasıydı ve yine o çok tanıdığı ses tonuyla konuşuyordu.

Saatine bakıp, çok önemli bir müfettişle saat on buçukta yapacağı toplantıyı o an hatırlayarak, "Şey, kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyebilirdi.

"Nasıl hissettiğin umurumda bile değil. Federal Teminat Sigortası Kurumu FDIC'den Bay Colthurst on beş dakikadır ofisimde bekliyor."

"Kusuyorum baba," dedi ve 'baba' sözcüğüyle yine irkildi. Elli bir yaşındaydı ve hâlâ baba sözcüğünü kullanıyordu.

"Yalan söylüyorsun. Hastaysan neden telefon etmedin peki? Gladys bana senin, saat ondan biraz önce postaneye gittiğini gördüğünü söyledi. Neler oluyor orada?"

"Özür dilerim. Tuvalete gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım." Telefonu kapadı.

Valyum onu hoş bir sis gibi etkiliyordu, yatağının kenarına oturdu ve döşemeye saçılmış eflatun rengi karelere baktı. Haplar kafasını toplayıp düşünmesini engelliyordu.

Mektupları saklayacak ve sonra da kendini öldürecekti, intihar mektubu suçun büyük bölümünü babasına yükleyecekti. Ölüm o kadar da kötü bir şey değildi; artık ne evlilik, ne banka, ne baba, ne Bakers, Iowa, ne de saklanma olacaktı.

Ama çocuklarını ve torunlarını özleyecekti.

Peki ama ya Ricky canavarı onun intiharını duymayıp başka bir mektup gönderir ve onlar da bunu bulup, Quince'in durumunu ölümünden sonra öğrenirlerse ne olacaktı?

Daha sonra sırrını az da olsa güvendiği bir insan olan sekreter HHH açıp ondan yardım istemeyi düşündü. Ona gerçeği söyler ve

Ricky'ye bir mektup yazıp Quince Garbe'ın intiharını bildirmesini isteyebilirdi. Sonra onunla birlikte böyle bir intihar oyunu oynar ve daha sonra da Ricky'den intikam almanın yollarını düşünürdü.

Ama bunu sekreterine söylemektense ölmeyi yeğlerdi.

Üçüncü fikir, Valyum'un tam etkisi başladıktan sonra geldi ve bunu düşününce gülümsedi. Neden dürüst olmayı denemiyordu? Ricky'ye bir mektup yazıp güç durumda olduğunu belirtebilirdi. Ona 10.000 dolar daha teklif eder ve başka para gönderemeyeceğini söylerdi. Eğer Ricky onu mahvetmeye kararlıysa, o zaman kendisi, Quince de başka çare bulamaz ve Ricky'den intikam almayı düşünürdü. FBI'a haber verir, onların, mektupları ve para transferlerini ortaya çıkarmasını bekler ve böylece her ikisi birlikte mahvolurdu.

Yerde otuz dakika kadar uyudu, sonra ceketini, eldivenlerini ve paltosunu aldı. Hizmetçiyi görmeden evden çıktı. Kent merkezine giderken gerçeklerle yüzleşmeye hazırladı ve kendi kendine yüksek sesle, sadece paranın önemli olduğunu söyledi. Babası seksen bir yaşındaydı. Banka hisselerinin değeri yaklaşık on milyon dolardı. Günün birinde bu para onun olacaktı. Parayı ele geçirmeye kadar bekler ve sonra istediği gibi yaşardı.

Paradan vazgeçmemeliydi.

COLEMAN LEE'NİN, Gary, Indiana dışında, Meksikalıların çoğunlukta olduğu bir semtte, bir alışveriş merkezinde, *taco* denen bir tür Meksika yemeği yapıp satan bir dükkânı vardı. Coleman kırk sekiz yaşındaydı, on yıldan fazla bir zaman önce iki beraber boşanma yaşamıştı ve Tanrı'ya şükür çocuğu yoktu. Çok *taco* yemekten şişmanlamış, ağırlaşmıştı, göbeği ve yanakları sarkıyordu. Coleman yakışıklı değildi ve yalnız bir adamdı.

Çalıştırdığı işçiler genellikle Amerika'ya kaçık girmiş genç Meksikalı çocuklardı, bir süre sonra onlara cinsel tacize başlar, baştan çıkarmaya çalışırdı. Pek başarılı olduğu söylenemezdi, cırosu oldukça düşüktü. İşleri pek iyi gitmiyordu, çünkü insanlar onun hakkında konuşuyor ve ona iyi gözle bakmıyordu. Bir cinsel sapıktan kim *taco* almak isterdi ki?

Çarşının diğer ucundaki postanede iki posta kutusu kiralamıştı; birisi işi, diğeri de zevki içindi. Porno dergiler toplar ve hemen her gün postaneye gider, onları kutudan alırdı. Evine gelen postacı meraklı bir tipti ve bazı şeyleri sessizce halletmesi daha iyi olurdu.

Otoparkın kenarındaki pis kaldırımında yürümeye başladı, ucuz ayakkabı, kozmetik satan dükkânları, onun içeri alınmadığı porno video mağazasını ve oy toplama peşinde olan bir politikacı tarafından bölgeye açılmış bir yoksullara yardım bürosunu geçti. Postane, dışarısı soğuk olduğu için, işlerini görmekte acele etmeyen Meksikalılarla doluydu.

O gün posta kutusuna, kahverengi kâğıtla sarılı iki kalın dergi ve ona biraz aşına gelen bir mektup konmuştu. Kare şeklinde, sarı bir zafıtı bu, üzerinde gönderici adresi yoktu ve Atlantic Beach, Florida'dan postalanmıştı.

Dükkânına dönüp, mutfakla servis odası arasındaki darmadağınık ofisinde dergileri şöyle bir karıştırdı, yeni bir şey göremedi ve onları da yüze yakın diğer derginin üzerine koydu. Sonra Percy'den gelen zarfı açtı. Önceki iki mektup gibi bu da el yazısıyla ve Walt'a hitaben yazılmıştı, pornolarını almak için Walt Lee adını kullanıyordu.

Sevgili Walt:

Son mektubunu zevkle okudum. Birçok kez okudum. Sözcükleri çok güzel kullanıyorsun. Sana söylediğim gibi yaklaşık on sekiz aydır buradayım ve çok yalnızım. Mektuplarını yatağımın altında saklıyor ve kendimi tamamen yalnız hissettiğimde tekrar tekrar okuyorum. Böyle yazmayı nerede öğrendin? Lütfen gecikmeden bir mektup daha gönder.

Şansım yaver giderse Nisan'da çıkacağım. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilemiyorum. Yaklaşık iki yıldan sonra buradan çıkıp da yanına gideceğim birinin olmaması korkutucu bir düşünce. Umarım o zamana kadar mektup • ırk.ulaşı olarak kalırız.

I »üşünüyordum da, aslında bunu yapmaktan nefret
• • lı \. ii um, ama başka kimsem olmadığından yapmak

durumundayım, lütfen açık ol, çekinmeden hayır diyebilirsin, bunu yapman dostluğumuzu bozmayacaktır, ama acaba bana bin dolar borç verebilir misin? Burada, klinikte kitap ve plak satan küçük bir dükkân var, bize krediyle roman ve CD'ler satıyorlar ve tabii uzun zamandır burada bulunduğumdan onlara oldukça borçlandım.

Bana bu borcu verebilirsen çok sevineceğim. Veremezsen de seni anlarım.

Orada olduğun için teşekkür ederim Walt. Lütfen bana hemen yaz. Mektuplarını bir hazine gibi saklıyorum.

Sevgiler, Percy

Bin dolar mı? Bu ne biçim bir adamdı böyle? Coleman bu işte bir üçkâğıt seziyordu. Mektubu yırtıp parçalara ayırdı ve çöpe attı.

Sonra tekrar dergileri alırken, kendi kendine, "Bin dolar," diye mırıldandı.

CURTİS, Dallas'taki kuyumcunun gerçek adı değildi. Rehabilitasyondaki Ricky ile mektuplaşırken Curtis adı iyi gidiyordu, ama adamın gerçek adı Vann Gates'ti.

Bay Gates elli sekiz yaşındaydı, görünüşte mutlu bir evliliği, üç çocuğu, iki torunu vardı ve karısıyla beraber Dallas bölgesinde, hepsi de alışveriş merkezlerinde olan altı kuyumcu dükkânına sahiptiler. Kâğıt üzerinde 2 milyon dolar paraları vardı ve bunu kendileri kazanmışlardı. Highland Park'ta çok güzel yeni bir evleri vardı ve yatak odaları evin iki ayrı uçundaydı. Kahve içmek için mutfakta, TV izlemek ve torunlarla oynamak için de küçük salon-da buluşurlardı.

Bay Gates arada bir kabuğundan çıkıp riski göze alırdı ama bunu yaparken de acı çekecek kadar dikkatli davranırdı. Hiç kimse bir şey bilmiyordu. Ricky ile yazışması, o tür ilanlarla aşkı bulma konusundaki ilk girişimiydi ve şimdiye kadar aldığı sonuçlar onu müthiş heyecanlandırmıştı. Alışveriş merkezlerinden birinin yakınındaki bir postanede bir posta kutusu kiralamıştı ve Curtis V. Cates adını kullanıyordu.

Eflatun renkli zarf Curtis Cates'e gönderilmişti, arabasında oturup onu dikkatle açtı, önce hiçbir anormallik sezmedi. Sevgili Ricky'sinden tatlı bir mektup daha gelmişti işte. Ama daha ilk kelimeleri okurken yıldırım çarpmış gibi oldu:

Sevgili Vann Gates:

Oyunu bitti dostum. Benim adım Ricky değil ve sen de Curtis değilsin. Ben aşk arayan bir eşcinsel değilim. Ama sen hiç kuşkusuz korkunç bir sırda sahipsinsin ve bu sırrı saklamak istediğinden eminim. Sana yardım etmek istiyorum.

Anlaşma şu: Bromer Realty Ltd.nin Nassau, Bahamalar'daki Geneva Trust Bank 144-DXN-9593 No.lu hesabına 100.000 dolar gönder, transfer numarası 392844-22.

Bunu hemen yap! Bu bir şaka değil. Bu bir tuzak ve sen de bu tuzağa düştün. Para on gün içinde alınmadığı takdirde karın Bayan Glenda Gates'e içinde tüm mektupların kopyalan, resimler v.b. bulunan küçük bir paket göndereceğim.

Parayı gönder ve ben de hemen ortadan kaybolayım.

Sevgiler, Ricky

Vann bir süre sonra Dallas 1-635 çevre yoluna çıktı, çok geçmeden Fourth Worth çevre yolu I-820'ye girdi, sonra tekrar Dallas'a döndü, arkasında toplanmış olan arabaların farkında bile olmadan sağ şeritte tam elli beş mille gidiyordu. Ağlamanın yararı olacağını bilse hiç durmadan ağlayacaktı. Özellikle Jaguar arabasının içinde yalnızken ağlamaktan bıç çekinmezdi.

Ama ağlayamayacak kadar öfkeli, yaralanamayacak kadar acı içindeydi. Bir şeyler yapması gerekiyordu, hızlı, kararlı, ketum olmalıydı.

Çok kederliydi, acı çekiyordu ve nihayet arabayı yolun kenarına çekti ve motoru susturmadan park etti. Ricky ile ilgili tüm o harika hayaller, onun o hafif çarpık bir ifadeyle gülümseyen yakışıklı yüzüne saatlerce bakışlar ve mektuplarını okuyuşlar - kederli, komik, umut dolu ya da umutsuz sözler - bu kadar büyük heyecanlar sözcüklerle nasıl olur da ifade edilebilirdi? Onun mektuplarını âdeta ezberlemişti.

(' sadece genç bir erkekti, bir çocuktuk ama aynı zamanda yal-

nızdı ve bir yetişkinin dostluğuna ihtiyacı vardı. Âşık olduğu Ricky, daha yaşlı bir adamın seven kollarına ihtiyaç hissediyordu ve Curtis/Vann aylardır plan yapmaktaydı. Karısı El Paso'ya, kız kardeşine gittiği zaman o da Orlando'da bir elmas sergisine gitme planı yapmıştı. Ayrıntıları büyük bir dikkatle hazırlamış, hiçbir açık kapı bırakmamıştı.

Sonunda ağladı. Zavallı Vann, hiç utanmadan, sıkılmadan dök-tü gözyaşlarını. Onu hiç kimse göremezdi, diğer arabalar saatte seksen mil hızla geçip gidiyordu.

Sevdiği tarafından aldatılmış herhangi bir âşık gibi intikam ye-mini etti. Ricky olarak ortaya çıkan o canavarı, o namussuzu bu-lacak ve onun kalbini kıracaktı.

Hıçkırıkları hafifleyince karısını, ailesini düşündü ve bu da gözyaşlarının kurumasında ona yardımcı oldu. Karısı altı dükkân-ın hepsini, 2 milyon doları ve yatak odalarının ayrı olduğu yeni evi alabilir, o ise beş parasız kalıp, dedikoduyu çok seven bir kasa-bada gülünç duruma düşmüş, aşağılanmış ve hakaret gören bir adam olarak kalabilirdi. Çocukları da para neredeyse oraya gider, torunları ise hayatlarının sonuna kadar, büyükbabaları hakkında-ki fısıltıları dinlerdi.

Tekrar sağ şeride çıkıp yine elli beş mille yol alarak ikinci kez Mesquite'e doğru gitmeye başladı ve mektubu yeniden okurken, on sekiz tekerlekli koca bir TIR gürültüyle yanından geçti.

Arayabileceği hiç kimse, Bahamalar'daki banka hesabını kontrol edip hesabın araştırılmasını sağlayabilecek hiçbir bankacı, danışabileceği hiçbir avukat ve acı hikâyesini dinleyecek hiçbir dostu yoktu.

Büyük bir dikkatle çift kişilikli bir hayat yaşayan bir adam için üstesinden gelinemeyecek bir para değildi bu. Karısı hem evde ve hem de dükkânlarda para işlerini dikkatle izliyordu, bu nedenle Vann uzun zamandan beri para gizleme konusunda kendine göre bir yöntem geliştirmişti. Para gizleme işini, imce gizleyip sonra diğer kuyumculara nakit karşılığı saltığı kıymetli taşlar, yakutlar ve bazen de küçük elmaslarla gerçekleştiriyordu. Kuyumculukta bu her zaman yapılan bir işlemdi. Plano'daki minik bir depoda, nakit para kutularını - ayakkabı kutuları - sakladığı yanmaz bir kasası

vardı. Boşanma sonrası parasıydı bunlar. Ricky ile dünya seyahatine çıkıp sonsuz bir gemi seyahatinde harcayacakları para olacaktı bu.

Dişlerini gıcırdatarak, "Orospu çocuğu!" diye küfretti ve bunu birkaç kez tekrarladı.

Neden bu ahlaksız hergeleye mektup yazıp da parası olmadığını söylemiyordu sanki? Ya da onun şantajını şikâyet edeceğini söyleyip onu tehdit edebilirdi. Neden savaşıyordu onunla?

Ama yapamazdı, çünkü o orospu çocuğu ne yaptığını çok iyi biliyordu. Vann'ı iyice araştırıp gerçek adını ve karısının adını öğrenmişti, Vann'da para olduğunu bitiyordu.

Evinin önündeki araba yoluna vardığında Glenda kaldırımı süpürüyordu. Kadın tatlı bir sesle, "Neredeydin şekerim?" diye sordu.

Vann hafifçe gülümsedi ve, "Ufak tefek işler vardı," dedi.

Karısı süpürme işini sürdürürken, "Epey uzun sürdü," diye karşılık verdi.

Bıkmıştı bundan. Karısı onun her hareketini izliyor, zamanlıyordu! Otuz yıldır, elinde bir kronometre olan bu kadının pençesindeydi.

Vann alışkanlık gereği onun yanağını okşadı, alt kata inip bir odaya girerek kapıyı kilitledi ve tekrar ağladı. Bu ev onun hapis-hanesiydi (ipoteği kaldırmak için her ay 7.800 dolar ödediğinden gerçekten de öyle hissediyordu). Karısı gardiyandı, anahtarlar ondaydı. Tek kaçış yolu da kapanmış, onun yerine karşısına soğukkanlı bir dolandırıcı çıkmıştı.

12

SEKSEN TABUT oldukça geniş bir yer tutuyordu. Tabutlar muntazaman dizilmiş, hepsi de kırmızı, beyaz ve mavi renkli bayraklara güzelce sarılmıştı. Bir Hava Kuvvetleri kargo uçağıyla, beklenenden yarım saat önce gelmiş, büyük bir ihtişam ve törenle uçaktan indirilmişlerdi. Ölenlerin bin kadar yakını ve dostu, hangarın beton zemininde, katlanabilir sandalyelerde oturmuş, şoke olmuş bir halde önlerinde duran bayraklar denizine bakıyorlardı. Fakat barikatların ve inzibatların arkasında bekleyen askeri polis köpeklerinin sayısı onlardan da fazla gibiydi.

Yararsız işlerle uğraşma gibi bir dış politikaya alışık bir ülke için bile etkileyici bir ölü sayısıydı bu. Seksen Amerikalı, sekiz ingiliz, sekiz Alman - Fransız yoktu, çünkü onlar Kahire'deki Batılı diplomatik etkinlikleri boykot ediyordu. Gecenin saat 10'undan sonra büyükelçilikte neden hâlâ seksen Amerikalı vardı? Şimdi herkesin sorduğu soru buydu ve hâlâ buna cevap alınamamıştı. Buna cevap verebileceklerin birçoğu şimdi şu tabutlarda yatıyordu, D.C. çevrelerinde mırıldanılan en muhtemel neden, yiyecek, içecek servisinin geciktiği, orkestranın da daha geç geldiği şeklindeydi.

Fakat teröristler, istedikleri herhangi bir saatte saldırabileceklerini daha önce de kanıtlamışlardı, onun için, büyükelçiyle karısının, elçilik çalışanlarının, meslektaşlarının ve davetlilerin o saatte bile eğlenmek istemiş olmaları ne fark ederdi ki?

Durmadan sorulan ikinci büyük soru da, Kahire büyükelçiliğinde neden seksen kişi gibi kalabalığın toplandığıydı. Dışişleri Bakanlığı bu meseleyi açıklığa kavuşturmalıydı.

Hava Kuvvetleri bandosunun cenaze müziğinden sonra Başkan bir konuşma yaptı. Sesi titrer gibiydi ve kendini zorlayıp birkaç damla gözyaşı akıttı, ama sekiz yıllık bir yönetim döneminden sonra böyle tiyatroya davranışlar artık ilgi çekmiyordu. Daha önce pek çok kez intikam sözü verilmişti, bu nedenle bu konuşmasında teselliden, fedakârlıktan ve bundan böyle daha iyi bir yaşamdan söz etti.

Dışişleri Bakanı ölenlerin adlarını saydı, o anın ciddiyetini artırma amacı güden ürkütücü bir şeydi bu. Hıçkırıklar arttı. Sonra biraz daha yas müziği dinlendi. En uzun konuşmayı, seçim kampanyası çalışmalarından yeni dönmüş ve terörizmi dünya yüzünden silme konusundaki yeni modaya uymuş olan Başkan Yardımcısı yaptı. Hayatında asker üniforması giymemiş olmasına rağmen, el bombası atmaya hazır gibi görünüyordu.

Lake hepsini harekete geçirmişti,

LAKE BU KEDERLİ TÖRENİ Tucson'dan Detroit'e uçarken havada izledi, başka bir röportaj turu için gecikmişti. Bu kez yanında yeni tutulmuş olan anket uzmanı da vardı. Lake ve kurmayları haberleri izlerken, anket uzmanı küçük bir masa üzerinde, iki dizüstü bilgisayar, üç telefon ve önünde on kişinin bile zor başa çıkacağı kadar çok bilgisayar kağıdıyla hararetli bir çalışmaya dalmıştı.

Arizona ve Michigan'da partilerin adaylarının seçimlerine üç gün kalmıştı ve Lake'in oyları, özellikle kendi bölgesinde, adaylığını uzun süre önce açıklamış olan Indiana Valisi Tarry ile büyük rekabet halinde olmasına rağmen artıyordu. Michigan'da Lake on puan gerideydi ama halk dinliyordu. Kahire'deki fiyasko onun lehine işliyordu.

Vali Tarry birden para aramaya başlamıştı. Aaron Lake'in ise böyle sıkıntısı yoktu. Gelen paralar, harcamalardan daha hızlı akıyordu.

Başkan Yardımcısı'nın konuşması bitince, Lake ekran karşısından ayrılıp deri koltuğuna döndü ve eline bir gazete aldı. Yardımcılarından biri ona bir fmcan kahve getirdi ve Lake kahvesini yudumlarken sekiz mil altlarında bulunan Kansas düzlüklerine bak-

maya başladı. Başka bir yardımcısı ona bir mesaj uzattı - Lake'ten acele telefon beklendiği belirtiliyordu. Lake uçağın içine bir göz gezdirdi ve pilotlar dışında on üç kişi saydı.

Hâlâ karısını özleyen sakın bir adam olarak, etrafındaki kalabalığa henüz tam olarak alışamamıştı. Her yere yanındaki grupla gidiyor, her yarım saatte bir birisi tarafından bilgilendiriliyor, her hareketi bir komite tarafından ayarlanıyor, her röportajdan önce sorulacak sorular tahmin edilip yazılıyor ve verilecek cevaplar hazırlanıyordu. Her gece otel odasında sadece altı saat yalnız kalabiliyordu ve izin verse, Gizli Servis ajanlarının odasının döşemesinde uyuyacaklarına emindi. Yorgunluktan, bir bebek gibi uyuyordu. Sakin kafayla ancak banyoda, duşun altında ya da tuvalette düşünebiliyordu.

Ama kendisini ciddiye almalıydı. O, Aaron Lake, Arizonalı sakın Kongre üyesi, bir gecede herkesin merak ettiği biri olup çıkmıştı, Diğerleri ayak sürçer, sendeler ya da duraklarken o saldırıya geçmişti. Ona büyük paralar geliyordu. Medya, tazı gibi peşindeydi. Söyledikleri tekrarlanıyordu. Güçlü dostları vardı ve parçalar yerine otururken, onun aday oluşu da daha gerçekçi görünmeye başlamıştı. Bir ay kadar önce bunları hayal bile edemezdi.

Lake şimdi yaşadığı anın tadını çıkarıyordu. Kampanya çılgınlıktı ama işin temposunu kendisi kontrol edebiliyordu. Reagan memur zihniyetiyle çalışan bir Başkan'dı ve hırslı bir işkolik olan Carter'dan bile daha etkili olmuştu. Kendi kendine sık sık, sadece Beyaz Saray'a gir, diyordu, bu aptalların canını yak, ön seçimleri al, yaratıcılığını, zekânı kullan, gülümse diyordu, bunları yaptığı takdirde günün birinde Oval Ofis'te yalnız başına oturacak, dünya ayaklarının altında olacaktı.

O zaman yalnız kalıp kafasını dinleyebilecekti.

TEDDY SİĞİNAĞINDA York'la oturmuş, Andrevv's Hava Kuvvetleri Üssü'nden verilen canlı yayını izliyordu. İşler böyle çığırından çıktığında, York'un, yanında bulunmasını yeğliyordu. Suçlamalar çok sertti. Günah keçileri aranıyor, kamera arkasında ki bir sürü salak da CIA'i suçluyordu, her zaman böyle olurdu.

Neler olduğunu bir bilselerdi.

Sonunda Lufkin'in uyarısından York'a söz etmiş, o da tamamen anlamıştı. Ne yazık ki bunları daha önce de yaşamışlardı, insan dünyanın polisliğini yaptığı zaman tabii ki bir sürü polis kaybederdi. Teddy ve York, dış ülkelerdeki yenilgilerin kanıtı olan tabutların C-130 uçaklarından indirilişini pek çok kez birlikte seyretmiş, bu üzgün dakikaları paylaşmışlardı. Lake kampanyası, Teddy'nin, Amerikalılar'ın yaşamlarını kurtarma konusundaki son gayreti olacaktı.

Başarısızlık olasılığı yok gibi görünüyordu. D-PAC iki haftada 20 milyon dolardan fazla toplamıştı ve parayı Washington'a yığıyordu. Lake'i desteklemek için yirmi bir Kongre üyesi satın alınmış ve bu işe 6 milyon dolar harcanmıştı. Ama şimdiye kadar aldıkları en büyük ödül, eski aday ve küçük Taylandlı çocuğun babası Senatör Britt idi. Britt Beyaz Saray yarışından çekildiğinde 4 milyon dolara yakın borcu vardı ve bunu ödeme konusunda bir planı da yoktu. Para, valizini toplayıp evine dönen adamın arkasından gitmiyordu tabii. D-PAC'ı yöneten avukat Elaine Tyner, Senatör Britt'le buluştu. Anlaşmaları için bir saatten az bir süre yeterli olmuştu. D-PAC üç yıllık bir süre için de Britt'in tüm kampanya borçlarını ödeyecek ve o da bağıra bağıra Aaron Lake'i destekleyecekti.

York, "Kayıp sayısı konusunda bir tahmininiz var mıydı?" diye sordu.

Teddy biraz düşündü, sonra, "Hayır," dedi.

Konuşurken asla acele etmezlerdi.

"Neden bu kadar çok?"

"Çok alkol. Arap ülkelerinde hep olur bunlar. Değişik bir kültür, hayat sıkıcıdır, onun için diplomatlarımız bir parti verdiği zaman esaslı, büyük parti verir. Ölenlerin çoğu sarhoştur."

Birkaç dakika geçti ve York sordu, "Yidal nerede?"

"Şu anda Irak'ta. Dün Tunus'taydı."

"Onu gerçekten durdurmalıyız."

"Gelecek yıl durduracağız. Başkan Lake için müthiş bir başarı olacak bu."

LAKE'İ DESTEKLEYEN on altı Kongre üyesinden on ikisi mavi gömlek giyiyordu ve bu da Elaine Tyner'in gözünden kaçma-

miştı. O böyle şeylere dikkat ederdi. Bir D.C. politikacısı kamera önüne geçtiği zaman, büyük bir olasılıkla, en güzel mavi pamuklu gömleğini giyerdi. Diğer dördü beyaz giyiyordu.

Bayan Tyner onları Willard Oteli'nin balo salonunda medya önüne çıkarıyordu. Kıdemli üye Florida Temsilcisi Thurman, bu önemli toplantıya geldikleri için medyaya teşekkür ederek başladı konuşmasına. Elindeki notlara bakarak dünya olaylarının hali hazıradaki durumundan söz etti, Kahire, Çin ve Rusya'da olanları anlattı ve dünyanın, görüldüğünden daha tehlikeli olduğunu söyledi. Azaltılan silahlı kuvvetlerle ilgili istatistikler konusunda gevezelik etti. Sonra da kendi kendine konuşur gibi, yakın arkadaşım dediği Aaron Lake'i uzun uzun övmeye başladı, onunla on yıldır birlikte çalışıyordu ve onu pek çok insandan daha iyi tanırdı. Lake önemli bir mesaj veriyordu, aslında duymak istemediğimiz bir mesajdı bu, ama yine de çok önemliydi.

Thurman aslında Vali Tarry'yi tutuyordu ama isteksiz ve biraz da ihanet duygusu içinde olmasına karşın, uzun süre acı acı düşündükten sonra Aaron Lake'in, bu ülkenin güvenliği için gerekli olduğuna ikna olmuştu. Thurman'ın söylemediği bir şey de, Lake'in son kamuoyu yoklamalarında Tampa-St. Pete'de çok popüler olduğunun anlaşılmasıydı.

Mikrofon daha sonra Kaliforniyalı bir Kongre üyesine verildi. Adam yeni bir şey söylemedi ama on dakika kadar gevezelik etti. Anlaşıldığına göre San Diego'nun kuzeyindeki bölgesinde kırk beş bin kadar savunma ve havacılık endüstrisi çalışanı vardı ve hepsi de aramış ya da mektup yazmıştı. Bu adamı ayarlamak kolay olmuştu; bölgesinden gelen baskılar, ayrıca da Bayan Tyner ve D-PAC'dan gelen 250.000 dolar ona yürüyüş emrini vermişti.

Medyadan sorular gelmeye başladığında on altı kişi birbirine sokulup bir araya geldi, hepsi de sorulara cevap vermek, bir şeyler söylemek için sabırsızlanıyor ve çekilen fotoğrafların ve filmlerin kendilerini dışarda bırakmaması için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Aralarında komite başkanları olmamasına karşın grup etkisiz de sayılmazdı. Aaron Lake'in yasal bir aday, tanındıkları ve güvendikleri bir adam olduğu imajını rahatça yerleştirdiler. Ulusun ihtiyacı olan bir adamdı o. Seçilmeye layık biriydi.

Bu basın toplantısı iyi ayarlanmış ve yönetilmişti, hemen büyük haber olarak geçildi. Elaine Tyner ertesi gün beş kişi daha çıkaracak ve Senatör Britt'i büyük Süper Salı'dan bir gün öncesine saklayacaktı.

NEDİN ELDİVEN KUTUSUNDAKİ MEKTUP, rehabilitasyondaki genç Percy'den gelmişti ve Percy mektuplarını, Laurel Ridge, Posta Kutusu 4585, Atlantic Beach, Florida 32233 adresinden atıyordu.

Ned, elinde mektupla ve kararlı bir halde Atlantic Beach'e gelmişti, iki gündür oradaydı, çünkü işin içinde bir dümen seziyordu ve genç Percy'yi bulacaktı. Yapacak daha iyi bir işi yoktu. Emekli olmuştu, iyi parası vardı, konuşacağı bir ailesi yoktu ve ayrıca Cincinnati'de kar yağıyordu. Sahildeki Sea Turtle Moteli'nde bir oda tuttu ve geceleyin Atlantik Bulvarı üzerindeki barları dolaşmaya başladı. Bir sürü genç erkek ve kızın gittiği kalabalık, küçük ve çok güzel iki restoran bulmuştu. Bir blok ilerdeki Pete'in Barı'nı da bulmuş ve son iki gece, buz gibi biralarla sarhoş olup oradan sallanarak çıkmıştı. Sea Turtle Moteli hemen köşenin arkasındaydı.

Ned gündüz vakti, sahile paralel Birinci Sokak'ta bulunan, tuğla ve camdan inşa edilmiş modern bir hükümet binası olan postaneyi gözetliyordu. 4585 numaralı posta kutusu duvarda, diğer seksen kutunun arasında duruyordu ve o bölgede fazla insan yoktu, küçük, penceresi olmayan bir kutuydu bu. Ned kutuyu incelemiş, anahtar ve telle açmaya çalışmış, hatta ön büroda sorular sormuştu. Postane memurları ona yardımcı olmaya çalışmıştı, ilk gün oradan ayrılmadan önce, kutu kapağının alt aralığına beş santim uzunluğunda ince siyah iplik sokmuştu. Başkası onu görmezdi ama, Ned kutunun açılıp açılmadığını anlardı.

Kutunun içinde, üç gün önce Cincinnati'den gönderdiği parlak kırmızı bir zarf vardı. Bu mektupla Percy'ye, resim takımları için ihtiyacı olan 1.000 dolarlık bir çek göndermişti. Ned, daha önceki mektuplarından birinde, Greenwich Village'da modern bir sanat galerisine sahip olduğunu açıklamıştı. Bu bir yalandı, böyle bir galerisi yoktu ve Percy'nin yazdıklarının da yalan olduğundan kuşkulanıyordu.

Ned daha işin başında kuşkulanmaya başlamıştı. Mektuba cevap vermeden önce, Percy'nin yattığı farzolanun lüks rehabilitasyon merkezi Laurel Ridge'i araştırmaya çalıştı. Bir telefon numarası vardı ama özel bir numaraydı ve onu telefon rehberinde bulamamıştı. Sokak adresi yoktu. Percy'nin ilk mektubunda yazdığına göre, burası çok gizli bir tedavi merkeziydi, çünkü hastalardan çoğu, nasıl olduyrsa uyuşturucuya alışmış güçlü şirket yöneticileri ve üst düzey hükümet yetkilileriydi. Başlangıçta mantıklı görünüyordu bunlar. Çocuk sözcükleri kullanmasını iyi biliyordu.

Çok da güzel bir yüzü vardı. Bu nedenle Ned yazışmayı sürdürdü. Fotoğraf her geçen gün biraz daha hayranlığını çekiyordu.

Fakat para talebi onu şaşırttı ve canı da sıkıldığından Jacksonville'e gitmeye karar verdi.

Otoparkta, arabasının içinde, direksiyonun arkasında büzülecek ve sırtı Birinci Sokak'a dönük olarak oturmuştu, posta kutularının bulunduğu duvarı ve oraya gelip gidenleri rahatça görebiliyordu. Mesafe yakın değildi ama buna zorunluydu. Küçük, katlanabilir bir dürbünü vardı ve arada bir arabanın yanından geçenler merakla ona bakıyordu. Gözetleme işi ikinci günden sonra sıkıcı olmaya başladı, ama bir süre sonra, gönderdiği mektubun kutudan alınacağına daha çok ikna oldu. Hiç kuşkusuz birisi bu kutuyu en azından üç günde bir kontrol ederdi. Hastaları olan bir rehabilitasyon kliniğine herhalde bir sürü mektup gelirdi, değil mi? Yoksa bu kutu, tuzağını kontrol etmek için haftada bir gelen bir dolandırıcının paravanı mıydı?

Dolandırıcı üçüncü günün akşamına doğru görüldü. Adam Kaplumbağa arabasını Ned'in yanına park etti ve postaneye doğru yürüdü. Buruşuk bir pantolon, beyaz gömlek giymiş, papyon kravat takmış ve başına da bir hasır şapka geçirmiş i, adamda peşişan bir plaj bohemi havası vardı.

Trevor öğle tatilini Pete'de geçirip tıratla uzun süre kalmış, sonra masasında bir saat kadar, öğle yemeğinde içtiği içkinin etkisiyle uyumuş ve şimdi de kendini toparlayıp çalışmaya başlamıştı. Anahtarını çıkarıp 4585 No.lu posta kutusunu açarak, büyük çoğunluğu reklam zarfları olan postayı aldı ve onları karıştırıp, bir nadan çıkarken reklam zarflarını çöpe attı.

Ned onun her hareketini gözetliyordu. Üç günlük sıkıntılı bekleyişten sonra sonuç aldığı için çok heyecanlıydı. Kaplumbağayı izledi ve araba park edip, sürücüsü eski bir binada küçük bir hukuk bürosuna girince Ned oradan ayrıldı ve şakağını kaşıyıp, yüksek sesle, "Bir avukat mı?" diye söylendi.

AIA Otoyol'da, sahile paralel olarak yoluna devam etti, Jacksonville'in dışına çıktı, güneye doğru Vilano Beach, Crescent Beach, Beverly ve Flagler Beach'i arkada bıraktı ve sonunda Port Orange dışında bir Holiday Inn'e geldi. Odasına gitmeden önce barda oturdu.

Karşılaştığı ilk dolandırıcılık olayı değildi bu. Aslında bu ikincisiydi. Diğerini de kendisine bir zarar gelmeden önce fark etmişti. Üçüncü martinisini içerken, bunun sonuncu dolandırıcı olacağına yemin etti.

ARIZONA VE MICHIGAN aday seçmelerinden önce Lake'in aday kampanyası, daha önce hiçbir başkanlık seçiminde görülmemiş bir medya fırtınası kopardı. Her iki eyalet de on sekiz saat süreyle bir reklam bombardımanına tutuldu. Reklam filmlerinden bazıları on beş saniyelikti, sadece Lake'in yakışıklı yüzünün görüldüğü, kararlı liderlik ve daha güvenli bir dünya konusunda sözler veren yumuşak mesajlardı. Bazıları birer dakikalık dökümanterlerdi, soğuk savaş sonrasının tehlikelerini belirtiyordu. Bazıları da dünya teröristlerinin yüzüne karşı savrulan maço sözlerdi - insanları sadece Amerikalı oldukları için öldürürseniz bunun bedelini çok ağır ödersiniz, deniyordu. Kahire olayı henüz çok yeniydi ve bu sözler hedefini buldu.

Reklamlar cüretliydi, güçlü danışmanlar tarafından hazırlanmıştı, tek olumsuz yönleri gereğinden fazla yoğun olmalarıydı. Fakat Lake bu sahnede henüz kimseyi sıkmayacak kadar yeniydi, en azından şimdilik kimsenin canını sıkamazdı. Bu iki eyalette televizyon reklamları için 10 milyon dolar harcamıştı. Serseriletici bir rakamdı bu.

22 Şubat Sah günü oy verme saatlerinde daha yavaş bir reklam kampanyası yaptılar ve oy verme işlemi tamamlandığında analizciler Lake'in kendi eyaletinde kazanacağı ve Michigan'da da az farkla ikinci olacağı tahmininde bulundu. Vali Tarry ne de olsa Indianalı'ydı, orası da bir orta-batı eyaletiydi ve Tarry, önceki üç ay içinde Michigan'da haftalarca kalmıştı.

Ama görüldüğü kadarıyla, orada yeterince zaman harcama-

mıştı. Arizona'daki seçmenler kendi yerli oğullarını seçmiş v> Michigan'dakiler de yeni adayı tutmuş, ondan hoşlanmıştı. Lak< memleketinde yüzde 60 ve Vali Tarry'nin yüzde 31'de kaldığı Michigan'da da yüzde 55 oy toplamıştı. Geriye kalan oylar da iddiası olmayan diğerleri arasında paylaşılmıştı.

Seçimler yaklaşırken Vali Tarry için büyük bir yenilgiydi bu.

LAKE, KENDİ KENDİSİNE OY VERDİĞİ Phoenix'den dönerken, oyların sayılmasını uçağından izledi. Washington'a bir saat mesafede CNN onu Michigan'da sürpriz galip ilan etti ve Lake'in kurmayları şampanyayı patlattı. Lake o anın tadını çıkardı ve iki kadeh içti.

Tarih Lake'ten söz edecekti. Hiç kimse şimdiye kadar kampanyaya bu kadar geç başlayıp da bu kadar kısa zamanda bu kadar başarılı olmamıştı. Uçağın loş yolcu kabininde dört ekranda uzmanları izlediler, hepsi de Lake denen bu adamın yaptıklarına hayret ediyor, ona olan hayranlıklarını gizlemiyorlardı. Vali Tarry samimi bir adamdı, ama o da şimdiye kadar hiç tanınmamış bir adam olan rakibi tarafından yapılan büyük harcamalara şaşırıyordu.

Lake, kendisini Reagan Ulusal Havaalanı'nda bekleyen medya mensuplarıyla nazik bir tavırla sohbet etti, sonra siyah bir Suburban'a binip ulusal kampanya merkezine giderek, oldukça yüksek ücretler alan yardımcılara teşekkür etti ve onlara, evlerine gidip biraz uyumalarını söyledi.

Georgetovvn'a, Wisconsin yakınlarında Otuz Dördüncü Caddede bulunan antika görünüşlü küçük evine vardığında vakit hemen hemen geceyarısıydı. Lake'in arkasından iki Gizli Servis ajanı arabadan indi, iki ajan da ön merdivende bekliyordu. Evinin içine koruma görevlileri yerleştirilmesiyle ilgili resmi bir talebi şiddetle reddetmişti.

Kapısının önünde sert bir sesle, "Birtakım insanların buralarda dolaşmasını istemiyorum," dedi. Onların varlığından rahatsız oluyor, adlarını bilmiyor ve kendisini sevip sevmemelerini de umursamıyordu. Onun açısından bu adamlar isimsizdi. Onları küçük gördüğünü göstermekten çekinmeyip onlara sadece, 'Birtakım insanlar' diye hitap ediyordu.

İçeriye girince kapıyı kilitledi, üst kata yatak odasına çıktı ve elbisesini değiştirdi. Uyuyormuş gibi ışığı söndürdü, on beş dakika bekledi, sessizce aşağıya, küçük odaya inip kimse bakıyor mu diye etrafı gözden geçirdi, sonra tekrar aşağıya, küçük bodrum katma indi. Bir pencereden dışarıya süzüldü ve soğuk gece karanlığında küçük verandasının yanına çıktı. Durup etrafı dinledi, hiçbir şey işitmedi, sonra sessizce tahta bir bahçe kapısını açtı ve evinin arkasındaki iki binanın arasına daldı. Biraz sonra Otuz Beşinci Sokak'taydı, yalnızca, karanlıkta yürüyüş yapan biri gibi giyinmişti, başında gözlerine kadar inen bir beyzbol kasketi vardı. Üç dakika sonra M Sokağı'nda, kalabalığın arasındaydı. Bir taksiye atladı ve karanlıkta kayboldu.

TEDDY MAYNARD adayının ilk iki zaferinden memnun olarak uykuya dalmıştı ama bir süre sonra onu uyandırıp bir şeylerin yolunda gitmediğini söylediler. Sabah saat 6'yı on gece tekerlekli sandalyesiyle ofisine girdiğinde öfkeli olmaktan ziyade korkuyordu. York ve hiç kuşkusuz saatlerdir uyumamış sinirli ufak tefek bir adam olan Deville adındaki danışman onu bekliyordu.

Teddy sandalyesinin tekerleklerini çevirip kahve ararken, "Söyleyin bakalım, neler oluyor?" dedi.

Konuşmayı Deville yaptı. "Geceyarısım iki gece Gizli Servis'e iyi geceler dileyip evine girdi. Geceyarısım on yedi dakika geç bodrumdaki bir pencereden çıktı. Tabii ki biz her kapı ve pencereye teller ve zaman ayarlayıcılar koymuştuk. Zaten karşı taraftaki bir evi kiralamıştık, sürekli alarm durumundaydık. Altı gündür evine gelmemişti." Deville aspirin büyüklüğünde bir cihazı kaldırıp gösterdi. "Bu minik cihaz bir T-Dec. Bunları, onun yürüyüş ayakkabıları dahil tüm ayakkabılarının tabanına yerleştirdik. Onun için, çıplak ayakla dolaşmadığı sürece nerede olduğunu biliriz. Ayak basınç yaptığında, bu cihaz, transmitter olmadan yaklaşık iki yüz metre mesafeye sinyal gönderir. Basınç kalktığında bu sinyali göndermeye on beş dakika devam eder. Alarma geçtik ve onu M Sokağı'nda gördük. Eşofman giymiş, başına da bir kep geçirmişti. Taksiye atladığında orada iki arabamız hazırды. Onu Chevy Chase'e, bir banliyö alışveriş merkezine kadar izledik. Taksi onu

beklerken o, Mailbox America denen bir yere daldı, posta idaresi dışında mektup alıp gönderen şu yeni yerlerden biri. Bunlardan bazıları, gittiği de dahil olmak üzere yirmi dört saat açıktır ve istediğimiz zaman mektubunuzu alabilirsiniz. İçerde bir dakikadan az kaldı, sadece anahtarıyla posta kutusunu açıp içindekileri alacak kadar yani, birkaç zarf aldı, onları çöpe attı ve taksiye döndü. Bizim arabalardan biri onu M Sokağı'na kadar izledi, orada taksiden indi ve yine gizlice evine girdi. Diğer arabamız o posta kutusu yerinde kaldı. Kapının hemen iç tarafındaki çöp sepetini aradık ve bir sürü reklam zarfı bulduk, hiç kuşkusuz onun kutusundan çıkmıştı bunlar. Posta kutusunun adresi, Al Konyers, Posta Kutusu 455, Mailbox America, 39380 Western Bulvarı, Chevy Chase."

Teddy, "Yani aradığını bulamadı mı?" diye sordu.

"Kutudan aldıklarının hepsini çöpe atmış gibi görünüyor. İşte videosu burada."

Işıklar kararırken tavandan aşağıya bir ekran indi. Video kamerasının aldığı film uzaktan bir otoparkı gösterdi, taksiyi geçti ve eşofman giymiş Aaron Lake'i, köşeden dönüp Mailbox America'ya girerken ekrana taşıdı. Birkaç saniye sonra Lake tekrar göründü, sağ elindeki zarf ve kâğıtları karıştırıyordu. Kapının yanında kısa bir süre durdu ve elindekilerin hepsini büyük bir çöp sepetine attı.

Teddy kendi kendine, "Ne arıyor bu lanet adam?" diye mırıldandı.

Lake binayı acele adımlarla terk etti ve taksiye atladı. Video bitti, ışıklar daha parlak bir hal aldı.

Deville hikâyesine döndü. "Çöp sepetinde doğru kâğıtları bulduğumuza inanıyoruz. Birkaç saniye içinde oradaydık ve biz beklerken oraya başka hiç kimse de girmedi. Saat on iki elli sekizdi. Bir saat sonra oraya tekrar gittik ve Posta Kutusu 455'in kilidini ayarladık, böylece istediğimiz zaman onu açabiliriz."

Teddy, "Onu her gün kontrol edin," dedi. "Gelen her mektubu kaydedin. Saçma reklam zarfı gibi şeyleri bırakın, ama bir şey geldiğinde bilmek istiyorum."

"Anlaşıldı. Bay Lake saat biri yirmi iki geçte yine bodrum penceresinden girdi ve bütün gece evde kaldı. Şu anda da evinde."

Teddy, "Pekâlâ, hepsi bu kadar," dedi ve Deville odadan çıktı.

Teddy bir dakika kadar kahvesini karıştırdı ve konuşmadı. Sonra, "Bu adamın kaç mektup adresi var?" diye sordu.

York onun bu soruyu soracağını biliyordu. Elindeki notlara baktı. "Kişisel mektuplarının çoğu Georgetown'daki ev adresine geliyor. Capitol Hill'de de en azından iki adresi var, biri ofis adresi, diğeri de Silahlı Kuvvetler Komitesi'ndeki adresi. Bölgesi Arizona'da üç ofisi var. İşte, bildiğimiz altı adresi bunlar."

"Neden bir yedinciye ihtiyaç hissetti acaba?"

"Nedenini bilmiyorum ama, bu iyi bir neden olamaz. Saklanacak bir şeyi olmayan bir adam sahte isim ya da gizli adres kullanmaz."

"Posta kutusunu ne zaman kiralamış?"

"Bunu hâlâ araştırıyoruz."

"Belki de kutuyu başkanlık yarışma katılmaya karar verdikten sonra kiraladı. Neler düşüneceğine CIA karar veriyor, bunun için belki her şeyi izlediğimizi düşündü. Böylece biraz gizlilik istedi ve kutuyu kiraladı. Belki de gözden kaçırdığımız bir sevgilisi var. Ya da belki, sadece postayla gönderilen o pis dergiler veya videolara merakı var."

Uzunca bir sessizlikten sonra York, "Olabilir," dedi. "Ama ya kutuyu seçim yarışına girmeden çok önce, aylar önce kiraladıysa?"

"O zaman bizden değil, dünyadan saklanıyor ve sırrı da korkunç bir şey demektir."

Her ikisi de bir tahminde bulunmaktan kaçınarak, Lake'in sırrının ne olabileceğini sessizce düşündü. Gözetlemeyi artırmayı ve posta kutusunu günde iki kez kontrol etmeyi kararlaştırdılar. Lake birkaç saat içinde diğer aday ön seçimleri için buradan ayrılacak ve kutu tamamen onlara kalacaktı.

Tabii kutuyu onun için başka birisi açmıyorsa.

AARON LAKE Washington'da günün adamıydı. Capitol Hill'deki ofisinde sabah haber programlarına, canlı yayında samimi bir hava içinde röportajlar veriyordu. Senatörleri, diğer Kongre üyelerini, dost ya da eski rakip olduklarına bakmadan kabul edi-

yor, onlar da onu büyük bir coşku içinde kutluyordu. Kurmaylarıyla öğle yemeği yedikten sonra uzun strateji toplantıları yapmaktaydı. D-PAC'a yine paralar geldiğini haber veren Elaine Tyner'ta kısa bir akşam yemeği yedikten sonra kentten ayrıldı ve New York aday seçimi için Syracuse'e uçtu.

Büyük bir kalabalık tarafından karşılandı. Ne de olsa artık önde giden bir adaydı.

AKŞAMDAN KALMA OLARAK uyandığı sabahlar artıyordu ve Trevor gözlerini yeni bir güne açarken, artık kendisini toparlaması gerektiğine karar verdi. Her gece Pete'in Barı'na gidip yüksek- okul öğrencisi kızlarla ucuz içkiler içmeye ve sadece bahse bin dolar yatırdığı için anlamsız basketbol maçlarını izlemeye devam edemezdi. Dün gece Logan State'in, biriyle, yeşil formalı bir takımla maçı vardı. Logan State'den ona neydi ki?

Bunun nedeni de Joe Roy Spicer'dı. Spicer 500 dolar koymuş, kendisi de bu bahse bin dolar yatırmış ve Logan da maçı onlar için kazanmıştı. Geçen hafta Spicer on iki galip takımdan onunu bilmişti. Adam 3.000 dolar nakit kazanmıştı ve kendisi, Trevor da, mutlu bir halde 5.500 dolar kazançla onu izliyordu. Kumardan kazandığı para, avukatlık kazancını geçiyordu. Ve kazananları tahmin eden de başkasıydı!

Banyoya gitti ve aynaya bakmadan yüzüne biraz su vurdu. Tuvalet dünden tıkalı kalmıştı, küçük ve leş gibi dairesinde dolaşp tuvalet pompasını ararken telefon çaldı. Arayan eski karısıydı, ondan nefret eder, kadın da ondan tiksiniirdi ve onun sesini duyar duymaz kadının paraya ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Onu öfkeyle hayır dedi ve duşa girdi.

Ofiste işler daha da berbattı. Boşanmakta olan bir çift ayrı arabalarla gelmişti, mülk anlaşmasını bitirmek istiyorlardı. Paylaşacakları mal mülk de kimsenin ilgisini çekecek şevler değildi - çanak çömlek, tost makinesi v.b. - ama hiçbir şeyleri olmadığından, bir şeyler için kavga etmeleri gerekiyordu. Paylaşılması gereken

şeyler küçüldükçe, uğrunda yapılan kavgalar da nedense büyüyordu.

Avukat bir saat geç kalmış, onlar da bu süreyi öfkelerini geliştirip patlama noktasına getirmek için kullanmış ve sonunda Jan ayırmıştı onları. Trevor arka kapıdan ofisine girdiğinde kadın orada oturuyordu.

Ön ofiste oturan kocasının duyabileceği kadar yüksek sesle, "Hangi cehennemdesin sen?" diye sordu. Kocasını koridordan koşarak geldi, Jan'ın yanından geçti ve Trevor'ın küçük ofisine daldı. Jan onu izlememişti.

Adam da, "Bir saattir bekliyoruz," diye homurdandı.

Trevor, "İkiniz de kesin sesinizi be!" diye bağırdı, o sırada Jan binayı terk etti. Müvekkilleri şaşkına dönmüştü.

"Oturun!" diye tekrar bağırdı ve onlarda da boş olan iki sandalyeye oturdular. "Siz insanlar boktan bir boşanma için bana beş yüz dolar ödüyor, sonra da buraya sahip çıkmaya kalkıyorsunuz!"

Müvekkilleri onun kızarmış gözlerine, kıpkırmızı yüzüne bakıp, bu adamla dalaşmanın iyi sonuç vermeyeceğini anladılar. Telefon çalışıyordu ama cevap veren yoktu. Trevor'ın yine midesi bulanmaya başladı, ofisten koşar adım çıktı, koridordaki banyoya girdi ve mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışarak kustu. Tuvaletin sifonu çalışmadı, ince metal zincir hiçbir işe yaramadan deponun yanında sallanıyordu.

Telefon hâlâ çalışıyordu. Koridorun diğer ucuna gidip Jan'a bağırarak istedi, ama onu yerinde bulamayınca kendisi de binayı terk etti. Kumsala gidip ayakkabı ve çoraplarını çıkardı, ayaklarını tuzlu suya soktu.

İKİ SAAT SONRA Trevor, çıplak ayaklarını masaya uzatmış ofisinde oturuyordu, müşteri gelmesin diye kapıyı kilitlemişti ve ayak parmaklarının arasında hâlâ kum vardı. Uykuya ve bir içkiye ihtiyacı vardı ve önceliği hangisine vereceğini düşünüp tavana bakıyordu. Telefon çaldı ve bu kez Jan cevap verdi, hâlâ çalışıyordu ama gizlice iş ilanlarına da bakıyordu.

Arayan Bahamalar'dan Brayshears'di. "Bir telgraf havalesi geldi efendim," dedi.

Trevor hemen ayağa fırlamıştı. "Ne kadar?"

"Yüz bin efendim."

Trevor saatine baktı. Uçağı yakalaması için bir saati vardı. "Saat üç buçukta buluşabilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii efendim."

Telefonu kapadı ve ön büroya doğru bağırdı. "Bugün ve yarınki tüm randevularımı iptal et. Gidiyorum."

Jan da, "Hiçbir randevun yok," diye seslendi. "Her zamankinden daha hızlı bir biçimde para kaybediyorsun."

Şimdi onunla atılacak zamanı yoktu. Arka kapıyı çarpıp çıktı ve arabasına atlayıp gazladı.

Nassau uçağı önce Fort Lauderdale'e indi, ama Trevor'ın bundan haberi bile yoktu. Birbiri ardına iki bira yuvarlamış ve sızıp kalmıştı. İki bira da Atlantik üzerinde çekti ve uçak boşaldığında hostes onu uyandırmak zorunda kaldı.

Para havalesi beklendiği gibi Dallas'tan, Curtis'ten geliyordu. Bir Teksas Bankası'ndan, Nassau, Geneva Trust Bank aracılığıyla Boomer Realty firmasına gönderilmişti. Trevor yine hissesine düşen paranın sekiz binini nakit aldı ve 25.000 doları da gizli hesabına aktardı. Bay Brayshears'e teşekkür etti, tekrar görüşme umunda olduğunu söyledi ve sallanarak bankadan çıktı.

Eve dönmek aklından bile geçmemişti. Amerikalı turist kalabalığının doldurduğu alışveriş bölgesine yöneldi. Bir şort, bir hars şapka ve bir şişe de güneş yağı almak istiyordu.

Bir süre sonra sahile vardı, güzel bir otele girip bir oda tuttu, otelin geceliği 200 dolardı ama umurunda bile değildi. Soyunup güneş yağını süründü ve yüzme havuzu kenarında, bara yakın bir yere uzandı. Tangalı bir kız garson ona içkisini getirdi.

Hava karardığında uyandı, yeterince kızarmış, ama yanmamıştı. Bir güvenlik görevlisi odasına kadar ona refakat etti. Trevor yine sızdı. Kıpırdanmaya başladığında güneş doğmuştu.

Uzun bir dinlenme sürecinden sonra uyandı ve kalası yerinde olduğu için şaşırđı, çok da acıkmıştı. Bira/, meyve yedi ve teknelere bakmaya gitti, satın alacak değildi ama ayrıntıları inceliyordu. Dokuz metrelik bir tekne ona yeterdi, içinde rahatça yaşayabilir ve tek başına yönetebilirdi. Yanında hiç yolcusu olmayacaktı, sa-

dece kendisi, tek başına adadan adaya dolaşan bir kaptan olacaktı. Bulduğu en ucuz tekne 90.000 dolardı ve ayrıca biraz da bakım istiyordu.

Öğle vakti havuz başında cep telefonuyla birkaç müvekkille görüşmeyi düşündü, fakat canı hiç iş yapmak istemiyordu. Aynı garson kız ona bir içki daha getirdi. Koyu renkli güneş şemsiyesinin arkasında birkaç numara daha denedi. Ama kulaklarına gelen sesler hiç de hoş değildi.

Geçen bir ay içinde, vergisiz yaklaşık 80.000 dolar kazanmıştı. Bu para akışı devam edebilir miydi acaba? Bu böyle sürdüğü takdirde milyon dolarını bir yılda toparlayarak, ofisini ve mesleğini bir kenara bırakıp, küçük teknesini satın alıp denize açılabilirdi.

Hayalleri ilk kez olarak, gerçekleşecekmiş gibi görünüyordu. Kendisini dümen başında, gömleksiz, ayakkabısız, buz gibi biralaları elinin altında, suların üstünde St. Barts'dan St. Kitts'e, Nevis'den St. Lucia'ya, bir adadan binlerce diğerine, rüzgâr yelkenini şişirmiş olarak kayarken görebiliyordu, dünyada hiçbir şey umurunda olmayacak, hiçbir derdi kalmayacaktı. Gözlerini kapadı ve kaçış gününü daha da büyük bir özlemle düşündü.

Kendi horultusuna uyandı. Tangalı kız biraz ilerdeydi. Bir rom daha istedi ve saatine baktı.

NİHAYET, İKİ GÜN SONRA Trevor Trumbte'a gitti. Karışık duygular içindeydi. Öncelikle mektupları alıp işleri kolaylaştırma, üç kâğıda devam edip para akışını sürdürme konusunda arzuluydu. Diğer yandan gecikmişti ve Yargıç Spicer bundan pek hoşlanmayacaktı.

Gardiyan, görüşme odasından çıkar çıkmaz Spicer, "Hangi cehennemdeydin sen?" diye homurdandı. Bugünlerde bu soru sanki standart olmuştu. "Senin yüzünden üç maçı kaçırdım, galipleri bilmeme rağmen bir şey kazanamadım."

"Bahamalar'a gittim. Dallas'taki Curtis'ten yüz bin dolar geldi."

Spicer'ın tavrı birden müthiş değişti. "Bahamalar'da bir para havalesini kontrol etmek üç gün mü sürdü yani?"

"Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Buraya her gün gelmek zorunda olduğumu bilmiyordum."

Spicer bir saniyede yumuşayıveriyordu. 22.000 dolar daha kazanmıştı işte. Bu para da diğer kazandıklarıyla birlikte, kimsenin bulamayacağı bir yere gizlenmişti, o sırada avukata yine birkaç güzel zarf uzatırken parasını nasıl harcayacağını düşünüyordu.

Trevor mektupları alırken, "Çok meşgulüz, değil mi?" dedi.

"Şikâyet mi ediyorsun yani? Sen bizden daha çok kazanıyorsun."

"Kaybedecek şeyim de sizden fazla."

Spicer ona bir kâğıt uzattı. "Burada on maç var. Her birine beş yüz dolar yatıracaksın."

Trevor, harika, diye düşündü. Pete'in Barı'nda yine uzun bir hafta sonu geçirecek, durmadan maç izleyecekti. Her neyse, bundan kötüsü de olabilirdi. Gardiyan gelip oyunlarını bozuncaya kadar, eli 1 dolardan yirmi bir oynadılar.

Trevor'ın cezaevine çok sık gitmesi, cezaevi müdürü ve Washington'daki Cezaevleri Dairesi yetkililerinin dikkatini çekmişti, aralarında konuşuyorlardı. Bu konuyla ilgili olarak bazı belgeler hazırlandı. Kısıtlama getirilmesi düşünüldü, ama sonra vazgeçildi. Ziyaretler boş ve yararsızdı, ayrıca cezaevi müdürü, Kardeşler'le aralarının açılmasını istemiyordu. Durup dururken neden gerginlik yaratacağı ki?

Avukat zararsızdı. Jacksonville çevrelerine açılan birkaç telefondan sonra, Trevor'ın pek tanınmayan bir avukat olduğunu ve belki de bu cezaevindeki işinden başka bir işi olmayabileceğini öğrendiler.

PARALAR, Beech ve Yarber'a yeniden hayat vermişti. Paralan harcamak için hiç kuşkusuz önce ona erişmeleri gerekiyordu ki bunun için de günün birinde buradan çıkıp özgürlükleri ne kavuşmaları, büyüyen servetleriyle istediklerini yapabilecek duruma gelmeleri lazımdı.

Yarber, şu anda bankada bulunan yaklaşık 50.000 dolarıyla bir yatırım portföyü oluşturmayı düşünüyordu. Para vergi dışı olsa bile, onu orada yıllık yüzde 5 faizle tınmak anlamsızdı, (ünün birinde bu parayı 'agresif büyüme' kınlarına yatıracak, Uzakdoğu'ya önem verecekti. Asya yine gelişip para kazandıracak, küçük

kirli para yığını da o sırada orada olup zenginliklerden payını alacaktı. İçerde beş yılı daha vardı, o zamana kadar parasına yüzde 12 ile yüzde 15 arasında getiri sağlayabilirse, o Trumble'dan çıkıncaya kadar 50.000 doları yaklaşık 100.000 dolar olabilirdi. O zaman altmış beş yaşında olacaktı ve umut ettiği gibi sağlıklı bir adam için bu para iyi bir başlangıç olabilirdi.

Eğer o (ve Percy ve Ricky) ana paraya ilaveler yapabilirse, buradan çıktığında gerçekten de zengin bir adam olabilirdi. Korunç ve iğrenç beş yıl, aylar ve haftalar geçirmesi gerekiyordu. Şimdi aniden ihtiyacı olan tüm parayı sızdırabilecek kadar zamanı olup olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Percy olarak, Kuzey Amerika'nın çeşitli bölgelerinde yaşayan yirmiden fazla mektup arkadaşına yazıyordu. Bunlardan, aynı yerde yaşayan iki kişi yoktu. Kurbanları ayrı yerlerde bulundurmamak Spicer'ın işiydi. Percy ve Ricky'nin mektuplaştığı kişilerin birbirine yakın yerlerde olması için hukuk kütüphanesindeki haritalar kullanılmaktaydı.

Yarber mektup yazmadığı zamanlarda parayı düşünüyordu. Çok şükür, karısının boşanma kâğıtları gelmiş ve gitmişti. Birkaç ay içinde resmen boşanmış, bekâr bir adam olacak ve şartlı tahliyesi geldiğinde eski karısı onu tamamen unutacaktı. Onunla hiçbir şey paylaşmayacaktı. Kendisini bağlayan hiçbir şey olmadan buradan özgür bir adam olarak çıkacaktı.

Beş yılı ve yapılacak çok işi vardı. Şekeri bırakmalı ve her gün bir mil daha fazla yürümeliydi.

Hatlee Beech de ranzanın üst yatağında uykusuz geçen karanlık gecelerinde, arkadaşlarıyla aynı matematik hesapları yapıyordu. Elinde 50.000 dolar vardı, bu paranın güzel bir oranda getirisini, mümkün olduğunca çok kurbandan gelecek paralarla bir araya getirdiğinde günün birinde servet sahibi olacaktı. Beech'in dokuz yılı daha vardı ve bu süre bir zamanlar ona sonsuz bir maratona gibi görünürdü. Ama şimdi küçük de olsa bir umudu vardı. Başlangıçta verdikleri ölüm cezası yavaş yavaş bir hasat zamanına dönüşmekteydi.

Çevirdikleri dolaplar ona yılda 100.000 dolar getirir ve bu paranın getirisi de üstüne eklenirse, o da altmış beş yaşında cezaevinin kapısından çıktığında bir mültimilyoner olabilirdi.

İki, üç hatta dört milyonu bile olabilirdi.

O zaman ne yapacağını çok iyi biliyordu. Teksas'ı sevdiği için, Galveston'a gidip sahildeki şu eski Victorya tarzı evlerden birini satın alacak ve eski dostlarını davet edip ne kadar zengin olduğunu onlara gösterecekti. Yasaya boşverecek, parayı çalıştırmak için günde on iki saat uğraş verecek, sadece çalışma ve para düşünerek yetmişine geldiğinde eski karısından daha da zengin olacaktı.

Hatlee Beech yıllardan beri ilk kez olarak, altmış beş, belki de yetmiş yaşına kadar yaşayabileceğini düşünüyordu.

O da şeker ve tereyağı yemiyordu ve yakında tamamen bırakmak amacıyla, içtiği sigara sayısını yarıya indirmişti. Kendi kendine, revire gitmeme ve hap yutma alışkanlığına son verme kararı aldı. Ve Kaliforniyalı arkadaşı gibi, o da güneş altında, her gün bir mil yürümeye başladı. Tabii bu arada o ve Ricky mektup yazmayı da sürdürüyordu.

Ve yargıç Spicer, birçok nedenden dolayı geceleri uyumakta zorluk çekiyordu. Bunun nedeni suçluluk, yalnızlık ya da aşağılanma duygusu değildi, cezaevinin havası da onu baskı altında tutmuyordu. Sadece para sayıyor, faiz oranlarını düşünüyor ve maçların sonuçlarını analiz ediyordu. Yirmi bir ay sonra sonucu görebilecekti.

Güzel karısı Rita bir hafta önce onu ziyarete gelmiş ve iki gün zarfında dört saat beraber olmuşlardı. Karısı saçlarını kesmiş, içkiyi bırakıp sekiz kilo vermişti ve iki yıldan az bir süre sonra onu cezaevinin ön kapısında karşılayıp aldığı daha da zayıf olacağına dair söz veriyordu. Joe Roy onunla dört saat beraber olduktan sonra, 90.000 doların eski yerinde, alet deposu yanındaki gömülü olduğu yerde durduğuna inandı.

Las Vegas'a taşınır, bir daire satın alır ve dünyanın geriye kalanına da cehenneme git derlerdi.

Percy ve Ricky dümeni iyi gidiyordu ama Spicer, kendine endişelenecek yeni bir şey bulmuştu. Trumble'dan ilk önce o, büyük bir mutluluk içinde çıkacak bir daha da arkasına bakmayacaktı. Ama o gittikten sonra gelecek paralar ne olacaktı? 1 Himenleri hâlâ para getiriyor olacaksa, bundan sonra gelecek, onun hakkı olan paralara ne olacaktı? Ne de olsa bu üçkâğıt i'ikri onundu, bunu

Louisiana cezaevinden almıştı. Beech ve Yarber başlangıçta bu işe girmekte tereddüt etmişlerdi.

Avukattan kurtulma yolunu bulma gibi, bu işin de çaresini bulacak zamanı vardı. Ama tüm bunları düşünmek onu uykusundan ediyordu işte.

Iovva'daki Quince Garbe'dan gelen mektubu Beech okudu:

"Sevgili Ricky (ya da lanet adın her neyse): Başka param yok. İlk gönderdiğim 100.000 doları düzmece bir kredi oyunuyla bir bankadan aldım. Onu nasıl ödeyebileceğimi bilemiyorum. Bankanın ve tüm paranın sahibi babam. Neden ona da birkaç mektup yazmıyorsun serseri! Bu şantaj işini burada kesmen konusunda anlaşabilirsek belki bir 10.000 daha bulabilirim. İntihar edebilirim, onun için beni fazla itekleme. Sen bir pisliksin ve bunu da biliyorsun. Umarım yakalanırsın. Quince Garbe."

Yarber, kendisine gelen mektuplara bakarak, "Umutsuz gibi görünüyor," dedi.

Spicer, dudağının kenarında duran kürdanı almadan, "Ona söyle, yirmi beş bin alırız," diye konuştu.

Beech, Ricky adına gelen başka bir zarfı açarken, "Ona yazıp parayı göndermesini söyleyeceğim," dedi.

15

ÖĞLE SAATLERİNDE Mailbox America'ya gelen gidenin arttığını tecrübeyle öğrendiklerinden, bir ajan büyük bir soğukkanlılıkla iki kişinin arkasından içeriye girdi ve o gün ikinci kez olmak üzere Posta Kutusu 455'in kilidine bir anahtar soktu. Üç değersiz zarfın üzerinde - biri bir Pizzacı'dan, biri bir araba yıkama yerinden, biri de ABD Posta İdaresi'nden gelmişti - yeni bir zarf duruyordu. On iki-yirmi santim boyutlarında açık portakal rengi bir zarftı bu. Ajan, anahtar destesinde bulunan bir cımbızla zarfın bir ucundan tuttu, hızla kutudan çekip çıkardı ve onu küçük bir deri çantaya attı. Diğer değersiz zarfları bırakmıştı.

Zarf Langley'de uzmanlar tarafından büyük bir dikkatle açıldı. El yazısıyla yazılmış iki sayfa, zarftan çıkarılıp kopyaları alındı.

Bir saat sonra Deville, Teddy'nin koruganına girdi, elinde bir dosya vardı. Deville, Langley'nin derinliklerinde "Lake karmaşası" diye bilinen konuyla uğraşıyordu. Mektubun kopyalarını Teddy ve York'a verdi ve sonra onu geniş ekrana aksettirdi, Teddy ve York ona önce sessizce bakıp kaldılar. Mektup göz alıcı, kolayca okunan harflerle yazılmıştı, yazan, sanki her kelimenin üzerinde ayrı ayrı çalışmış gibiydi. Şöyle yazıyordu:

Sevgili Al:

Nerelerdesin? Son mektubumu aldın mı? Üç hafta önce yazdım sana ama hâlâ bir yanıt alamadım. Sanırım meşgulsün,

ama lütfen beni unutma. Burada çok yalnızım ve senin mektupların bana hep güç verdi. Bu mektuplar bana umut ve güç veriyor, çünkü oralarda bir yerde beni düşünen biri olduğunu biliyorum. Lütfen beni bırakma Al.

Danışmanını iki ay içinde çıkabileceğimi söylüyor. Baltimore'da bir 'yarı-yol evi' varmış, aslında büyüdüğüm yere birkaç mil mesafede ve buradakiler orada bana bir yer ayarlamaya çalışıyor. Orada doksan gün kalacaktım, bir iş, birkaç dost v.b. bulmak ve topluma yeniden alışmak için bu da bana yeter. Geceleri kapılar kapanıyormuş, ama gündüzleri serbest olacağım.

Güzel anılarım pek fazla değil Al. Beni sevenlerin hepsi öldü ve bu tedavim için gerekli ödemeleri yapan amcam çok zengin ama çok da zalim bir adam.

Dost ve arkadaşlara umutsuzca ihtiyacım var Al.

Haa, şunu da söyleyeyim, iki kilo daha verdim ve belim şimdi seksen oldu. Sana gönderdiğim resmin modası geçiyor. Zaten o resimde yüzümün görünüşünü hiç sevmiyordum, yanaklarım çok tombuldu.

Yüzüm şimdi daha zayıfça ve güneş yanığı. Hava uygun olduğunda burada iki saate kadar güneş banyosu yapmamıza izin veriyorlar. Burası Florida ama bazı günler serin oluyor. Sana başka bir resmimi göndereceğim, belki de belden yukarısı çıplak olur. Deliler gibi ağırlık kaldırma çalışması yapıyorum. Sanırım yeni resmimi beğeneceksin.

Sen de bana bir resmini göndereceğini yazmıştın. Hâlâ bekliyorum. Lütfen beni unutma Al. O mektuplarından birine ihtiyacım var.

Sevgiler, Ricky

York, Lake'in yaşamı konusunda her şeyi araştırmakla yükümlü olduğundan, ilk konuşanın kendisi olması gerektiğini biliyordu, Ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Mektubu sessizce birkaç kez arka arkaya okudular.

Sonunda Deville, "İşte zarfı da bu," diyerek sessizliği bozdu. Zarfın görüntüsünü ekrana getirdi. Zarfın üzerinde Mailbox

America, Bay Al Konyers adresi vardı. Gönderenin adresi de: Ricky, Aladdin North, Posta Kutusu 44683, Neptune Beach, Florida 32233 idi.

"Bu adres uydurma." Bunu söyleyen Deville'di. "Aladdin North diye bir yer yok. Bir telefon numarası var, karşınıza bir cevaplama servisi çıkıyor. On kez telefon edip sorular sorduk, ama santral memurları bir şey bilmiyor. Kuzey Florida'daki tüm rehabilitasyon ve tedavi merkezlerini aradık ama bu yeri hiç kimse duymamış."

Teddy sessizdi, hâlâ duvara bakıyordu.

York, "Neptune Beach nerede?" diye homurdandı.

"Jacksonville."

Deville'e çıkabileceği söylendi, ama bekleyecekti. Teddy yeşil bir bloknota not almaya başladı. Sorun sanki meselelerin basit bir parçasıymış gibi, "Başka mektuplar ve bir de resim söz konusu," dedi. Teddy Maynard için panik denen şey asla söz konusu olamazdı.

"Onları bulmalıyız," diye devam etti.

York, "Evini baştan sona iki kez aradık," diye cevap verdi.

"Üçüncü bir kez daha arayın. Bu tür şeyleri ofisinde tutacağını hiç sanmam."

"Ne zaman?"

"Bunu şimdi yapın. Lake oy toplamak üzere Kaliforniya'da. Bu meselede kaybedecek zamanımız yok York. Başka gizli kutular ve güneş yanığı tenleri ve bellerinden söz eden başka adamlar da olabilir."

"Onunla görüşecek misin?"

"Henüz değil."

BAY KONYERS'JN el yazısı örneği ellerinde olmadığından, Deville bir teklifte bulundu ve Teddy bııa/ düşününce bundan hoşlandı. Kendi içinde yazıcısı olan yeni bir di/üstü bilgisayar hilesinden yararlanacaklardı. İlk mektup müsveddesi Deville ve York tarafından yazıldı ve yaklaşık bir .saat sonra şu şekilde bir mektup ortaya çıktı:

Sevgili Ricky:

Yirmi iki tarihli mektubunu aldım; daha önce yazamadığım için beni affet. Son günlerde hep seyahatleydim ve işlerim hep gecikmiş durumda. Aslında bu mektubu da otuz beş bin feet irtifada, Körfez üzerinde bir yerlerde, Tampa'ya uçarken yazıyorum. Yeni bir dizüstü bilgisayar kullanıyorum, öyle küçük ki neredeyse cebime sığacak. Müthiş bir teknoloji. Bilgisayar yazıcısının çıkışını gönderiyorum. Umarım kolayca okursun.

Oradan çıkman ve Baltimore'daki 'yarı-yol evi' konusundaki haberlerin harika. Orada bazı iş ilişkilerim var ve bir iş bulma konusunda sana yardımcı olabileceğimden eminim.

Başını yukarda tut, sadece iki ay kaldı. Şimdi çok daha güçlü bir insansın ve dolu dolu yaşamaya hazırsın. Sakın cesaretini kaybetme. Mümkün olan her şekilde sana yardım edeceğim.

Baltimore'a gittiğin zaman seninle birlikte bir süre kalmaktan mutlu olacağım, sana etrafı da göstereceğim, bilirsin işte.

Daha çok yazacağıma söz veriyorum. Mektubunu sabırsızlıkla bekliyorum.

Sevgiler, Al

Sanki Al'in acelesi varmış da imzalamayı unutmuş gibi yapmaya karar verdiler. Mektup kelime kelime gözden geçirildi, düzeltildi, yeniden yazıldı ve önemli bir anlaşmadan daha büyük bir titizlikle hazırlandı. Son müsvedde, New Orleans'taki Royal Sonesta Oteli'ne ait antetli bir mektup kâğıdına çekildi ve alt kenarına optik tel yerleştirilmiş kalın, kahverengi bir zarfa kondu. Zarfın, gönderilme sırasında hafifçe hasar görmüş ve buruşmuş gibi görünen sağ alt köşesine, toplu iğne başı kadar minik bir transmitter yerleştirildi. Transmitter (verici) çalıştığında, üç gün süreyle yüz metre mesafeye sinyal gönderecekti.

Al, Tampa'ya uçtuğundan, zarfın üzerine o günkü tarihle Tampa posta damgası vuruldu. Tüm bu işlemler yarım saatten az

bir süre içinde, ikinci katta Belgeler bölümünde çalışan garip kişilerce tamamlandı.

ÖĞLEDEN SONRA DÖRTTE, kilometre saatinde çok fazla mil görünen yeşil renkli bir kamyonet, Georgetown'un güzel semtinde, Otuz Dördüncü Sokak'taki ağaçlardan birinin yakınında, Aaron Lake'in evinin önünde kaldırıma yanaştı. Kamyonetin kapısında, bölgede çalışan bir tesisatçı firmanın adı yazılıydı. Arabadan dört usta indi ve aletlerini boşaltmaya başladılar.

Birkaç dakika sonra, onlara bakan bir komşu, canı sıkılarak televizyona döndü. Lake Kaliforniya'da olduğundan Gizli Servis ajanları da onunla birlikte gitmişti ama evi yine de en az yirmi dört saatte bir Gizli Servis ajanları tarafından denetleniyordu. Bir süre sonra yine gelirdi.

Yapılan plana göre tesisatçı ön bahçede tıkanmış kanalizasyon borularını açma çalışması yapacaktı ki, bu da evin içine girmeden yapılabilirdi. Evin dışında çalışacaklardı ve Gizli Servis ajanları tesadüfen gelirse bundan pek kuşkulamayacaktı.

Fakat tesisat ustalarından ikisi, kendi anahtarlarını kullanarak evin içine girdiler. Bir süre sonra başka bir kamyonet, çalışmayı kontrol etmek için geldi ve bir alet bıraktı. İkinci kamyonetten inenlerden ikisi, daha önce orada çalışanların arasına karıştı ve ekip yine tamamlandı.

Şimdi içerde de dört ajan vardı ve dikkatle çalışıp gizli dosyaları aramaya başlamıştı. Odadan odaya dolaşıyor, göz önünde olan şeyleri inceliyor, gizli şeyler arıyorlardı.

ikinci kamyonet gitti, diğer yönden bir üçüncüsü geldi ve servis kamyonetlerinin sık sık yaptığı gibi, iki tekerleği kaldırım üzerinde olacak şekilde park etti. Kanalizasyon temizleme işine dört işçi daha katıldı ve bir süre sonra bunlardan ikisi de eve girdi. Hava karardıktan sonra ön bahçede bir spot lamba yakıldı ve içerdeki ışıkların görünmemesi için evin üzerine yöneltildi. Dışarda kalan dört işçi kahve içerek şakalaşmaya ve üşümemek için hareket etmeye başladı. Komşular evlerine gitmek için hızlı adımlarla oradan geçiyordu.

Altı saatlik bir çalışmadan sonra kanalizasyon da temizlenmiş-

ti ev de. Olağandışı bir şey bulunamamıştı, özellikle de rehabilitasyonda olan Ricky'den gelmiş mektupların saklandığı gizli bir dosya yoktu. Fotoğraf da bulunamadı. Kanalizasyon işçileri ışıklarını söndürdüler, aletlerini topladılar ve hiçbir iz bırakmadan kayboldular.

ERTESİ SABAH saat sekiz buçukta, Neptune Beach postanesinin kapıları açıldığında, Barr adında bir ajan sanki bir yere geç kalmış gibi acele adımlarla içeriye daldı. Barr bir kilit ve anahtar uzmanıydı ve bir gün önce, öğteden sonra, Posta İdaresi'nin kullandığı çeşitli tip posta kutularını incelemek için beş saat çalışmıştı. Elinde dört maymuncuk vardı ve bunlardan birinin, 44683 numaralı kutuyu açacağından emindi. Bunu başaramazsa ona uygun anahtar yapması gerekecekti ki bunun için altmış saniye ya da daha fazla çalışması lazımdı ve bu da dikkat çekebilirdi. Üçüncü anahtar kutuyu açtı ve Barr, soyadı olmadan Ricky adına, Aladdin North adresli, bir gün öncenin tarihiyle Tampa'dan gönderilmiş gibi görünen kahverengi zarfı kutuya bıraktı. Kutuda iki mektup daha vardı. Fazladan, değersiz zarflardan birkaçını aldı, kutunun kapağını kapadı, değersiz zarflan çöpe attı.

Barr ve diğer iki ajan otoparkta kapalı kamyonetin içinde oturmuş kahvelerini içiyor ve postaneye gelenleri videoya alıyorlardı. Posta kutusundan yaklaşık altmış metre uzaklıktaydılar. Portatifalıcı, zarftaki vericinin yolladığı zayıf sinyali alıyordu. Kalabalığın arasında çeşitli insanlar gelip gitti - kısa, kahverengi giysili bir zenci kadın, sakallı ve deri ceketli bir beyaz erkek, eşofman giymiş beyaz bir kadın, blucinli siyah bir erkek - hepsi de CIA ajanıydı ve mektubu kimin yazdığını ya da nereye gideceğini bilmeden posta kutusunu gözetliyordu. Onların görevi sadece, kutuyu kiralayan kişiyi bulmaktı.

Onu öğle yemeğinden sonra buldular.

TREVOR YİNE ÖĞLE YEMEĞİ YERİNE bir şeyler içti, ama bu kez sadece iki biraydı içtiği. Herkesin paylaştığı bir tabaktan aldığı tuzlu fıstıkları yiyip buz gibi fiçı birayı çekerken, bir yandan da Calgary'deki bir köpek kızığarı yarışmasında elli dolar kaybet-

mekle meşguldü. Sonra ofisine dönüp bir saat kadar kestirdi, öyle gürültülü horluyordu ki, bu işkenceye dayanmaya çalışan sekreteri en sonunda gidip onun kapısını kapadı. Aslında kapıyı çarptı ama, bu da onu uyandırmaya yetmedi.

Trevor teknelerin hayalini kurarak bu kez postaneye yürüyerek gitmeye karar verdi, çünkü hava çok güzeldi, yapacak pek bir işi yoktu ve kafasının yerine gelmesi gerekiyordu. Aladdin North kutusunda dört küçük hazinenin sırayla dizilmiş gibi durduğunu görünce çok mutlu oldu kuşkusuz. Onları alıp eski, çizgili ceketinin cebine attı, papyon kravatını düzeltti ve bir başka ödeme gününün hızla yaklaştığından emin olarak yürümeye başladı.

Mektupları okumayı hiç düşünmemişti. Pis işleri Kardeşler yapsın, diye düşünüyordu. Ellerini kirletmeden sadece mektup taşıyacak ve gelen paranın üçte birini hemen alacaktı. Ayrıca, Spicer mektupların açılmış olduğunu anlarsa onu öldürürdü.

DEVİLLE İÇERİYE GİRDİĞİNDE Teddy tekerlekli sandalyesinde kestiriyordu. York evine gitmişti, saat gecenin 10'unu geçiyordu. Teddy'nin yoktu ama York'un bir karısı vardı.

Deville elindeki notlara bakarak hikâyesini anlatmaya başladı: "Mektubu kutudan saat bir ellide, bu bölgede çalışan Trevor Carson adında bir avukat aldı. Onu Neptune Beach'teki ofisine kadar izledik, orada seksen dakika kaldı. Küçük bir ofisi var, yalnız çalışıyor, bir sekreterle birlikte, ama pek fazla müvekkili yok. Garson, sahil bölgesinde boşanma davalarını, mülk satışlarını ve buna benzer ufak tefek işleri kovalayan küçük bir avukat. Adam kırk sekiz yaşında, en azından iki kez boşanmış, Pemisylvanialı, koleji Furman'da okumuş, Florida Eyalet Üniversitesi hukuk fakültesini bitirmiş, on bir yıl önce müvekkil fonlarıyla oynadığından lisansını kaybetmiş, ama sonra geri alınış."

Teddy, "Pekâlâ, pekâlâ," dedi.

"Üç buçukta ofisinden çıktı, arabasıyla bir saai içimle Trtımble, Florida federal cezaevine gitti. Mektupları gniurdu. Onu izledik ama cezaevine girince sinyali kaybettik. I >ağı sonra Trumble hakkında bazı bilgiler topladık. Herkes taralından kamp olarak

bilinen, güvenlik önlemleri minimum olan bir cezaevi. Etrafında duvar ya da çit yok, buradaki mahkûmlar düşük riskli insanlar. Trumble'da bin kadar mahkûm var. Burada, Washington'daki Cezaevleri Dairesi'nde görevli bir kaynağa göre, Carson cezaevine çok sık gidiyormuş. Başka hiçbir avukat ya da ziyaretçi onun kadar gitmiyormuş oraya. Bir ay öncesine kadar haftada bir kez giderken, şimdi haftada en az üç kez ziyaret ediyormuş orayı. Bazen de dört kez. Tüm ziyaretler resmi avukat-müvekkil görüşmesiymiş."

"Müvekkili kim?"

"Ricky değil. Kayıtlara göre üç yargıcın avukatı olarak görülüyor."

"Üç yargıç mı?"

"Evet."

"Cezaevinde üç yargıç mı var?"

"Evet. Kendilerine Kardeşler adını vermişler."

Teddy gözlerini kapadı ve şakaklarını ovdu. Deville bir süre bekledi ve sonra devam etti: "Carson cezaevinde elli dört dakika kaldı ve dışarıya çıktığında zarftan gelen sinyali alamadık. O sırada onun arabasının yanına park etmiştik. Bizim alıcının iki metre yakınından geçti, zarfın yanında olmadığından emin olduk. Onu tekrar Jacksonville'e, sahile kadar izledik. Pete'in Barı adlı bir yerin yakınına park etti ve orada üç saat kaldı. Arabasını arayıp çantasını bulduk, çantada ülkenin her yerinde dağılmış değişik kişilere yazılmış sekiz mektup vardı. Mektupların hepsi de cezaevi dışına yazılmıştı. Görülen o ki Carson müvekkilleri için mektup getirip götürüyor. Otuz dakika öncesine kadar hâlâ bardaydı, sarhoş olmuştu ve kolej basketbol maçlarına para koyup bahis tutuşuyor."

"Kaybeden bir adam."

"Tamamen öyle."

KAYBEDEN ADAM, West Coast üzerine oynadığı maçın ikinci uzatmasından sonra Pete'in Barı'ndan sallanarak çıktı. Spicer dört galibiyetten üçünü bilmişti. Trevor da onun bahislerini izlemiş ve o gece bin dolar kazanmıştı.

Sarhoştı ama araba kullanmayacak kadar aklı başındaydı. Üç yıl önce yediği ceza hâlâ acı bir anı olarak aklındaydı ve zaten her taraf da polis kaynıyordu. Sea Turtle Inn civarındaki bar ve restoranlar, genç ve yerinde duramayan insanları çektiğinden, polisler de o bölgeye doluyordu.

Ama yürümek de kolay bir iş değildi tabii. Yine de ofisine kadar olan yolu katetmeyi başardı, dosdoğru güneye ilerledi, küçük, sessiz yazlıkları ve emekli evlerini geride bıraktı, hepsi de karar-mış ve geceye başlamış görünüyordu. Trumble'dan aldığı mektupları koyduğu çantası elindeydi.

Adımlarını açtı, evini arıyordu. Hiç nedeni yokken sokağın karşı tarafına geçti, yarım blok kadar yürüdü ve tekrar karşıya geçti. Trafik yoktu. Geriye doğru dönmeye başladı ve bir arabanın arkasına saklanan bir ajana yirmi metre kadar yaklaştı. Sessiz ajanlar ordusu onu gözetliyor, ama bir yandan da bu sarhoşun ansızın onlardan birine rastlamasından korkuyordu.

Trevor bir süre sonra evini aramaktan vazgeçti ve ofisini bulmayı başardı. Ön merdivende anahtarlarını çıkardı, çantasını yere bırakıp orada unuttu, kapıyı açtıktan kısa bir süre sonra masasına geçip döner koltuğuna yayıldı ve hemen sızdı, ön kapıyı yarı açık bırakmıştı.

Arka kapı bütün gece kilitlenmeden kalmıştı. Barr ve arkadaşları Langley'den gelen emir gereğince ofise girip her yana dinleme cihazı yerleştirdi. Ofiste alarm sistemi, pencerelerde kilit ve içerde hırsızları çekebilecek hiçbir değerli şey yoktu. Avukat L. Trevor Carson'un ofisini dışardan gözetleyen hiç kimse olmadığından, telefonlara ve duvarlara dinleme sistemlerini yerleştirmek çok kolay oldu.

Langley'nin talimatına göre çanta boşaltıldı, içindekilerin listesi yapıldı. Langley, avukatın Trumble'dan aldığı mektupların tam bir kaydını istiyordu. Her şey incelenip fotoğrallandıktan sonra çantayı onun ofisine yakın bir yere, koridora bıraktılar. Adam müthiş bir horlamayla uyuyor ve horasına hiç kesilmiyordu.

Saat ikiden biraz önce Barr, l'ete'in Barı'nın yakınında park edilmiş kaplumbağa arabayı çalıştırmayı başardı. Arabayı bomboş

sokaklarda rahatça kullanıp getirdi ve avukatın bürosu önünde kaldırıma güzelce park etti, sarhoş avukat birkaç saat sonra gözlerini ovarak bakacak ve arabasını getirip böyle güzelce park edebildiği için kendisini kutlayacaktı. Ya da belki, o kadar sarhoş bir halde araba kullandığı için dehşete düşecekti. Her iki durumda da onu dinliyor olacaktı.

16

VIRGINIA VE WASHINGTON'DA seçim sandıkları açılmadan otuz yedi saat önce, Başkan televizyon ekranlarında görüldü ve Tunus'un Talah kenti ve çevresine hava bombardımanı için emir verdiğini açıkladı. Yidal'ın terörist grubunun bu kentin dış mahallelerindeki iyi korumalı bir yerde eğitim gördüğüne inanılıyordu.

Böylece ülkede yeni bir mini-savaş havası başladı, düğmeler ve akıllı bombalar savaşıydı bu, CNN ekranına çıkan emekli general-ler de şu ya da bu stratejiler konusunda yorumlara başlamıştı. Tunus'ta geceydi ve film çekilemiyordu. Emekli generaller ve onlarla söyleşi yapan ve konu hakkında hiçbir ipucu bulamayan muhabirler durmadan tahmin yürütüyorlardı. Herkes bekliyordu. Dumanların ve harabelerin isteksiz kamuoyuna ekranlarda gösterilebilmesi için bekliyorlardı.

Fakat Yidal'ın kaynakları vardı ve bunlar büyük olasılıkla israil-li'ydi. Akıllı bombalar havadan geldiğinde eğitim kampı bomboştı. Bombalar hedefi buldu, kampı yerle bir etti ama bir tek terörist bile öldürülemedi. Fakat bombalardan birkaçı hedefsapması yapıp biri Talah'm merkezine, bir hastaneye isabet etti. Bir diğeri ise yedi kişilik bir ailenin uyumakta olduğu küçük bir evi vurdu. Ne yazık ki bu insanlar ne olduğunu bile anlayamadan öldüler.

Tunus televizyonu yanan hastaneyi ekrana getirmekte gecikmedi ve Doğu Sahili'nde gün doğarken ilke, akıllı bombaların o kadar da akıllı olmadığını öğrendi. En azından elli kişi ölmüştü ve bunların hepsi de masum sivillerdi.

Sabahın erken saatlerinde Başkan birdenbire medyadan kaçmaya başladı ki, bu onun karakterine hiç de yakışmıyordu, kimse onu bulup neler olduğunu soramıyordu. Saldırı başladığında bir sürü şey söylemiş olan Başkan Yardımcısı da kurmaylarıyla birlikte Washington'da bir yerlere çekilip gizlenmişti.

Ölenlerin cesetleri toplandı, kameralar çalışmaya devam etti ve öğleye doğru dünyanın tepkisi aniden ve acımasızca başladı. Çinliler savaş tehdidinde bulunuyordu. Fransızlar da onlara katılma eğilimindeydi. İngilizler bile Birleşik Devletler'in tetik çekmede hevesli olduğunu söylüyordu.

Ölenler sadece Tunus köylüleri olup, özellikle de Amerikalı olmadığından, politikacılar bu yenilgiyi politika malzemesi yapmakta gecikmediler. Daha öğle vakti olmadan Vvashington'da her zamanki suçlamalar ve soruşturma talepleri konuşulmaya başlandı. Seçim kampanyasını sürdürenlerde de, bu saldırının ne kadar talihsiz olduğunu söylemekle işi geçiştirdi. Hiçbiri, daha iyi bir istihbarat almadan bu tür bir misillemeye girmeyi düşünmezdi. Bunu ancak, hâlâ gizlenmekte olan Başkan Yardımcısı yapabiliirdi. Cesetler sayılırken adayların hepsi saldırının, alınan risklere değmediğini savunuyordu. Hepsi de Başkan'ı kınadı,

Ama en çok dikkat çeken kişi Aaron Lake oldu. Kameraman kalabalığı, konuşurken hareket etmesine bile yer bırakmıyordu. Dikkatle ve notlarına bakmadan, "Beceriksiziz. Çaresiziz. Zayıfız," diye konuştu. "Elli kişiden az çulsuz bir gücü safdışı bırakmadığımız için yeteneksizliğimizden utanmalıyız. Sadece düğmelere basıp sonra da kaçıp saklanamazsınız. Karada savaşmak cesaret ister. Benim cesaretim var. Başkan olduğum zaman elini Amerikan kanına bulamış hiçbir terörist güvende olmayacaktır. Bu benim ciddi sözümdür."

O sabahın öfkeli havasında Lake'in sözleri hedefini buldu, işte karşılarında ne söylediğini, ne yapacağını çok iyi bilen bir adam vardı. Kararları cesur bir adam verdiği takdirde masum köylüleri öldürmeyecekti kimse. Bu adam Lake'di.

TEDDY, korugan gibi odasında başka bir fırtına bekliyordu. I k r felakette suç, kötü istihbaratın üstüne atılıyordu. Saldırıları

başarılı olduğunda parayı pilotlar, karada savaşılan askerler ve onları savaşa gönderen komutanlarla politikacılar topluyordu. Ama saldırılar, çoğu kez olduğu gibi başarısız olduğunda suçlanan CIA oluyordu.

Teddy saldırının yapılmasını istememiş, bunu hiç tavsiye etmemişti. İsrailliler'in Yidal'la, kimsenin bilmediği gizli bir anlaşması vardı - bizi öldürme, biz de seni öldürmeyelim, diyorlardı. Hedefler Amerikalı ya da arada bir Avrupalı olduğunda İsrailliler hiç işe karışmıyordu. Teddy bunu biliyordu ama bu bilgiyi kimseyle paylaşmamıştı. Saldırıdan yirmi dört saat önce Başkan'a mektup yazmış, bombardıman sırasında teröristlerin kampta olacaklarından kuşku duyduğunu bildirmişti. Hedef de Talah'a yakın olduğundan, sivillerin zarar görmesi olasılığı da yüksekti.

HATLEE BEECH, sağ alt köşesinin biraz kabarık ve buruşmuş olduğuna dikkat etmeden kahverengi zarfı açtı. Son günlerde öyle çok zarfa açıyordu ki sadece nereden geldiğini öğrenmek için gönderici adresine bakıyordu. Tampa posta damgasına bile dikkat etmedi.

Haftalardır Al Konyers'den mektup almamıştı. Mektubu hiç durmadan okudu ve Al'ın yeni bir dizüstü bilgisayar kullanmasıyla hiç ilgilenmemiş gibi pek aldırmadı. Ricky'nin mektup arkadaşının, New Orleans'taki Royal Sonesta'dan birkaç antetli kâğıt alıp mektubunu buna yazdığına kolayca inanmıştı, ve adam mektubunu otuz beş bin feet irtifada, uçakta yazıyordu.

Onun birinci mevkide uçup uçmadığını merak etti. Büyük olasılıkla öyleydi. Turist mevkiinde bilgisayar prizleri olmazdı, değil mi? Al, bir iş için New Orleans'a gidip çok güzel bir otelde kalmış, ondan sonra da gideceği yere birinci mevki uçmuştu. Kardeşler tüm mektup arkadaşlarının finansal durumuyla ilgileniyordu. Başka bir şeyin önemi yoktu.

Mektubu okuduktan sonra, zavallı Percy olarak başka bir mektup yazmakta olan Finn Yarber'a uzattı. Hukuk kütüphanesinin bir köşesindeki küçük toplantı odasında çalışıyorlardı, masanın üzerinde bir sürü dosya, mektup ve yumuşak pastel renklerde posta kartları vardı. Spicer dışarda, kendi masasındaydı, kapıyı gözetliyor ve maç sonuçlarını inceliyordu.

Finn, "Konyers kim?" diye sordu.

Beech bazı dosyaları karıştırıyordu. Her mektup arkadaşı için muntazam bir dosyaları vardı ve bunların içinde aldıkları mektuplarla gönderdiklerinin kopyalan bulunuyordu.

Beech, "Pek iyi bilmiyorum," diye cevap verdi. "D. C. bölgesinde yaşıyor, adı hiç kuşkusuz sahtedir. Şu posta kutusu servislelerinden birini kullanıyor. Sanırım bu üçüncü mektubu."

Beech, Konyers dosyasından ilk iki mektubu çıkardı. 11 Aralık tarihli mektup şöyleydi:

Sevgili Ricky:

Merhaba. Benim adım Konyers. Ellili yaşlardayım. Cazdan, eski filmlerden, Humphrey Bogart ve biyografi okumaktan hoşlanırım. Sigara içmem ve içenleri de sevmem. Paketlenip eve götürülen Çin yemeklerinden, biraz şaraptan ve iyi bir arkadaşla siyah-beyaz kovboy filmi izlemekten zevk alırım. Bana birkaç satır yaz.

Al Konyers

Pek çok mektubun ilki gibi, bu da düz beyaz kâğıda daktiloyla yazılmıştı. Korkusu her satır arasında seziliyordu - yakalanma, tamamen yabancı biriyle uzun süreli bir arkadaşlık başlatma korkusu bu. Gönderdiği mektupların her kelimesi daktiloyla yazılmıştı. Adam imzasını bile atmamıştı.

Ricky'nin ilk cevabı, Beech'in belki yüz kez yazdığı standart mektuplardan biriydi: Ricky yirmi sekiz yaşındaydı, rehabilitasyon merkezinde tedavi görüyordu, kötü bir ailesi, zengin bir amcası vardı v.b. Ve tabii mektupta düzinelerce aynı meraklı sorular sorulmuştu: Nasıl bir işte çalışıyorsun? Ailenin durumu nedir? Seyahatten hoşlanır mısın? Eğer Ricky ruhunu açıyorsa, karşından da bir şeyler beklemeliydi. Bunlar, Beech'in beş ayda yazdığı iki sayfa pislikti işte. Bu lanet şeyi kopyalayıp herkese göndermek isterdi doğrusu. Ama bunu yapamazdı tabii. Her bir mektubu gideceği adamın kişiliğine göre, güzel kâğıtlara yazmak zorundaydı. Al'a da diğerlerine gönderdiği o güzel resimden göndermişti. Bu resim, hepsinin takıldığı oltaydı.

Üç hafta geçmiş, 9 Ocak günü Trevor, Al Konyers'den ikinci bir mektup getirmişti. Bu da birincisi gibi temiz ve steril bir mektuptu ve belki de lastik eldivenle daktilo edilmişti.

Sevgili Ricky:

Mektubun hoşuma gitti, itiraf etmeliyim ki önce senin adına üzuldüm, fakat rehabilitasyona almışım ve ne yaptığını bilen biri gibi görünüyorsun. Benim uyuşturucu ve alkol sorunum hiç olmadı, bu nedenle bunu anlamam zor. Anladığım kadarıyla paranın satın alabileceği en iyi tedaviyi görüyorsun. Amcana karşı o kadar sert olmamalısın. O olmasaydı şimdi nerelerde olurdun, onu düşün.

Hakkımda birçok soru soruyorsun bana. Şu anda kişisel meseleleri tartışacak durumda değilim, ama merakını anlıyorum. Otuz yıl evli kaldım ama artık değilim. D.C.'de yaşıyor ve hükümet için çalışıyorum. Görevim meydan okumak ve icra etmek.

Yalnız yaşıyorum. Yakın dostum çok az ve böyle olmasını da istiyorum. Seyahatlerimde genellikle Asya'yı yeğlerim. Tokyo'ya hayranım.

Önümüzdeki günlerde seni düşüneceğim.

Al Konyers

Daktiloyle yazılmış adının hemen üstüne bu kez ince uçlu kalemle "Al" diye imza atmıştı.

Mektup üç nedenden dolayı hiç de etkileyici değildi. Birincisi, Konyers'in bir karısı yoktu, ya da o öyle söylüyordu. Şantajla para istemek için adamın karısı olması gerekiyordu. Karısına bildireceğini, eşcinsel bir mektup arkadaşından gelen mektupların kopyalarını ona göndereceğini yazdığı zaman, paralar su gibi akardı.

ikincisi, Al hükümet için çalışıyordu, memurdu ve büyük olasılıkla fazla parası yoktu. Üçüncü neden, Al, onunla /aman öldüremeyecek kadar çok korkuyordu. Onun ağzından lalı âdeti kerpentenle alıyordunuz. Quince Garbes ve Curtis Cates'le iş yapmak çok daha eğlenceliydi, çünkü bu adamların hayatı hapisane gibiydi ve şimdi çıkıp kaçmak istiyorlardı. Mektupları uzun, fırtına-

lıydı ve bir şantajcının ihtiyacı olan bir sürü gerçekler içeriyordu. Al! böyle değildi. Al can sıkıcıydı. Al ne istediğini bilmiyordu.

Bu nedenle Ricky ikinci mektupta tarzını değiştirdi, Beech bı kez pratik yaparak geliştirdiği başka bir yol denemişti. Ricky birkaç ay içinde tedavi merkezinden çıkacağını öğrenmişti! Kendisi Baltimorelu'ydu. Ne rastlantı ama! İş bulmak için yardıma ihtiyacı olacaktı. Zengin amcası artık yardım etmeyeceğini söylüyordu. Ricky dışarda arkadaşsız bir yaşamdan korkuyordu, eski arkadaşlarına da güvenemezdi, çünkü onlar hâlâ uyuşturucu kullanıyordu v.b., v.b.

Bu mektuba yanıt gelmemiş ve Beech de Al Konyers'in korktuğunu tahmin etmişti. Ricky Baltimore'a gelecekti ki orası Washington'a bir saat mesafedeydi ve bu da Al için fazla yakın oluyordu.

Al'dan cevap gelmesini beklerken Quince Garbe'ın parası geldi arkasından Dallas'taki Curtis'den de istedikleri para gelince Kardeşler oyuncakları için yeni enerji toplamış oldular. Ricky, Al'a, Langley'nin eline geçip incelenen mektubu yazdı.

Şimdi aniden, Al'ın üçüncü mektubunda değişik bir ton buldular. Finn bu mektubu iki kez okudu sonra ikinci Al mektubunu tekrar gözden geçirip, okuyarak inceledi. Sonra da, "Sanki başka biri tarafından yazılmış gibi, değil mi?" dedi.

Beech, her iki mektuba bakarak, "Evet, öyle gibi görünüyor," diye cevap verdi. "Sanırım bu ihtiyar en sonunda Ricky'yle tanışmak konusunda heyecanlanmış gibi."

"Onun hükümet için çalıştığını sanıyordum."

"Öyle söylüyor."

"O zaman bu, Baltimore'da iş bağlantıları ne demek?"

"Bizler de hükümet için çalıştık, değil mi?"

"Tabii."

"Yargıç kürsüsünde otururken aldığın en yüksek maaş neydi?"

"Mahkeme başkanırken yılda yüz elli bin alıyordum."

"Benimki de yüz kırktı. Bu profesyonel bürokratlardan bazılarının maaşları bundan da yüksek olur. Artı, bu adam bekâr."

"Bu bir sorun işte."

"Boşver, daha bastırılım bakalım. İyi, yüksek bir pozisyonu

var, bu demektir ki büyük bir patronu ve bir sürü meslektaş var, tipik bir Washington bürokrati olmalı işte. Bir yerlerde bir zayıf noktasını bulacağız elbette."

Kaybedecek neleri vardı ki? Biraz fazla baskı yaparlar da, Bay Al korkup ya da çılgına dönüp, mektupları yok ederse ne olurdu ki? Zaten almadıkları bir parayı kaybetmiş olurlardı o kadar!

Burada büyük para kazanıyorlardı. Utangaç olunacak zaman değildi. Saldırgan taktikleri muhteşem sonuçlar getiriyordu. Mektuplar her hafta artıyor, onlarla birlikte offshore banka hesapları da büyüyordu. Oyunlarını hiç kimse ifşa edemezdi, çünkü mektup arkadaşları iki değişik hayat yaşıyordu. Kurbanları hiç kimseye şikâyetle bulunamazdı.

PİYASA İYİYDİ ve görüşmeler hemen sonuçlanıyordu. Jacksonville'de kış hâlâ sürüyordu, geceleri soğuk oluyordu, okyanus yüzme için çok serindi ve kalabalık sezona daha bir ay vardı. Neptune Beach ve Atlantic Beach'te yüzlerce küçük kiralık ev vardı ve bunlardan biri de Trevor'ın tam karşısında, sokağın karşı tarafındaydı. Bostonlu bir adam, iki ay için nakit 600 dolar teklif etti ve emlakçı da bunun üzerine atladı. Evin içinde bit pazarında bile satılamayacak bir sürü eski eşya vardı. Eski, tüylü hah iyice yıpranmıştı ve küf kokuyordu. Mükemmeldi burası.

Evi kiralayanın ilk işi pencereleri kapamak oldu. Adamlardan üçü sokağa döndü. Trevor'ın ofisine baktı ve birkaç saatlik gözeteleme sonucunda avukatın ne kadar az sayıda müvekkili okluğu anlaşıldı. O ofiste çok az iş vardı! Gelen işler genellikle sekreter Jan tarafından yapılıyordu ve sekreter çok da dergi okuyordu.

Bir süre sonra eve başkaları da gelmeye başladı, bu gelen kadın ve erkeklerin ellerinde eski valizler ve geniş, içleri elektronik cihazlarla dolu torbalar bulunuyordu. Kırılabilir eski eşyalar evin arka tarafına yığıldı ön odalara kısa sürede bir sürü çeşitli ekranlar, monitörler ve dinleme cihazları yerleştirildi.

Trevor, hukuk fakültesi üçüncü sınıf öğrencileri için ilginç bir araştırma örneği oluşturabilirdi. Saat dokuzda ofisine gelip bir saatini gazeteleri okumakla geçiriyordu. Sabah müvekkili her zaman saat on buçukta geliyor, avukat yarım saatlik yorucu bir mü-

vekkil görüşmesinden sonra öğle yemeğine hazır oluyor ve daimi Pete'in Barı'na gidiyordu. Barmenlere önemli bir kişilik olduğunu göstermek için yanında her zaman bir cep telefonu taşıyor ve diğer avukatlara iki ya da üç telefon açıyordu. Müşterek bahişçisini de sık sık arıyordu.

Sonra, CIA'in her adımım izlediği kiralık evin önünden geçip ofisine dönüyor, masasına oturuyor ve kestirmeye başlıyordu. Saat üçe doğru uyanıp kendisini toparlıyor ve iki saat kadar sıkı çalışıyordu. O saate kadar da Pete'in Barı'ndan bir şişe biraya daha ihtiyaç duymaya başlıyordu.

Onu ikinci kez Trumble'a kadar izlediklerinde, orada bir saat kalıp çıktı ve ofisine akşam 6'ya doğru döndü. O, Atlantik Bulvarındaki bir istiridye barında akşam yemeği yerken, bir ajan ofisine girdi ve onun eski çantasını buldu. Çantada Rick ve Percy'nin yazdığı beş mektup vardı. Neptune Beach'teki sessiz ordunun komutanı Klockner adında bir adamdı ve Teddy'nin sokak gözetleme alanındaki en iyi ajanıydı. Klockner, hukuk bürosundan geçen tüm mektupları açıp okuma talimatı almıştı.

Trevor istiridye barından sonra doğrudan evine gidince, beş mektup ofisten alınıp sokağın karşısındaki kiralık eve getirildi, zarflar açılıp mektuplar kopya edildi, sonra yine zarflarına kondu, yapıştırıldı ve Trevor'ın çantasına bırakıldı. Beş mektuptan hiçbirisi Al Konyers'e yazılmamıştı.

Langley'de Deville, fakstan gelen beş mektubu okudu. Mektuplar el yazısı uzmanlarınca incelendi ve Percy ile Ricky'nin aynı kişiler olmadığına karar verildi. Mahkeme dosyalarından alınan örnekler yardımıyla çok uğraşmadan, Percy'nin gerçekte eski yargıç Finn Yarber ve Ricky'nin de eski ABD Bölge Yargıcı Hatlee Beech olduğunu anladılar.

Ricky'nin adresi, Neptune Beach postanesi Aladdin North kutusuydu. Percy'nin ise Atlantic Beach'te Laurel Ridge diye bilinen bir yerde kiralanmış bir posta kutusu kullanması onları şaşırttı.

150

ADAY, üç haftadır iik kez yaptığı Langley ziyaretini bir sürü parlak siyah kamyonet eşliğinde, konvoy halinde gerçekleştirdi, arabalar çok hızlı gidiyordu ama kim şikâyet edecekti ki? Güvenlikten geçip kompleksin içlerine doğru ilerlediler ve bir süre sonra ciddi yüzlü ve kalın enseli genç adamların beklediği bir kapının önünde durduruldular. Lake ileriye doğru devam edip refakatindekileri orada bıraktı ve sonunda, Bay Maynard'ın her zaman kullandığı o korugan gibi sığınağına değil de resmi ofisine geldi, burası küçük bir ormana bakıyordu. Diğer herkes kapıda kaldı. İki büyük adam yalnız kalıp tokalaştılar, gerçekten de birbirlerini gördüklerine sevinmiş gibi görünüyorlardı.

Önce önemli konular söylenmeliydi. Teddy, "Virginia için kutlarım seni," dedi.

Lake emin değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Her şey için teşekkür ederim."

Teddy, "Çok etkileyici bir galibiyet Bay Lake," dedi. "Vali Tarry orada bir yıl çok çalıştı. İki ay önce eyaletteki tüm seçim bölgesinin başkanından olumlu yanıt almıştı. Yenilmez görünüyordu. Şimdi ise sanırım büyük bir hızla sönüyor. Böyle bir yarışta başlangıçta önde gitmek genellikle dezavantaj oluyor."

Lake kekice bir atılımla, "Politikada ivme kazanma işi çok ilginçtir," dedi.

"Nakit para daha da ilginçtir. Şu anda Vali Tarry beş sent bulamıyor, çünkü tüm paraları sen topladın. Para, ivme kazananı izler."

"Eminim bunu pek çok kez söyleyeceğim Bay Maynard, teşekkürler. Bana hayalini bile zor kurabileceğim bir fırsat verdiniz."

"Hiç eğleniyor musun peki?"

"Henüz değil. Eğer kazanırsak eğlence o zaman olacak."

"Eğlence gelecek Salı, büyük Süper Salı ile başlıyor Bay Lake. New York, Kaliforniya, Massachusetts, Ohio, Georgia, Missouri, Maryland, Maine, Connecticut, hepsi bir günde. Hemen hemen altı yüz delege!" Teddy'nin gözleri, âdeta oyları sayıyormuş gibi dans ediyordu. "Ve sen her eyalette ilerdesin Bay Lake. inanabiliyor musun buna?"

"Hayır, inanmıyorum."

"Gerçek bu. Maine'de başa başsın ve Kaliforniya'da çok yakın, fakat gelecek hafta büyük Salı'yı kazanacaksın."

Lake, kendisi inanmıyormuş gibi, "Seçim anketlerine inanıyorsun," dedi. Aslında her aday gibi kendisi de anketlerin tiryakisi olmuştu. Gerçekte, 140.000 savunma endüstrisi çalışanı olan Kaliforniya'da kazanıyordu.

"Tabii, onlara inanıyorum ve küçük Süper Salı'da bir heyelan olacağına da inanıyorum. Güneyde seni çok seviyorlar Bay Lake. Onlar silahları ve sert konuşmaları sever ve şu anda Aaron Lake'e âşık olmuş durumdalar. Gelecek Salı eğlence olacak, ama bir sonrakı Salı'da kolay bir galibiyet alacak ve havalara sıçrayacağız."

Teddy Maynard kolay bir zafer kehanetinde bulunuyordu ve Lake gülümsemekten kendini alamadı. Seçim anketleri de aynı eğilimi gösteriyordu ama bu sözleri Teddy'nin söylemesi kulağa daha bir hoş geliyordu tabii. Elindeki kâğıdı kaldırdı ve ülkedeki son seçim anketlerinin sonuçlarını okudu. Lake her eyalette en azından beş puan ilerleydi.

Birkaç dakika bu şekilde işin zevkini çıkardılar, sonra Teddy ciddi bir tavırla, "Bilmen gereken bir şey var," deyince Lake'in gülümsemesi kayboldu. Teddy bloknotunda bir sayfa çevirip notlarına baktı, "iki gece önce Afganistan dağlarındaki Hayber Geçidi'nde nükleer başlıklı, uzun menzilli bir Rus füzesi kamyonla Pakistan'a taşındı. Şu anda İran'a doğru götürülüyor, nerede kullanılacağını Tanrı bilir. Bu füze dört tane nükleer bomba taşıyor ve uç bin mil menzili var. Füzenin fiyatı yaklaşık otuz milyon dolar

ve bu para İran tarafından bir Lüksemburg bankası kanalıyla ödendi. Bu para hâlâ o bankada ve sanıyoruz bu hesap Natty Chenkov'un adamlarının kontrolünde."

"Ben onun silah sattığını değil de topladığını sanıyordum."

"Nakit paraya ihtiyacı var ve bunu da buluyor. Aslına bakarsan şu anda bildiğimiz kadarıyla senden hızlı para toplayan tek adam o."

Teddy'nin esprisi pek hoş değildi ama Lake yine de nezaketen güldü.

Lake, "Füze çalışır durumda mı?" diye sordu.

"Öyle sanıyoruz. Kiev yakınındaki siloların birinden geliyor ve onun, yeni yapılan füzelerden biri olduğuna inanıyoruz. Etrafta bir sürü füze varken İranlılar neden eski bir füze alsın? Evet, onun çalışır durumda, yani kullanılabilir durumda olduğunu düşünmek yanıltıcı olmaz."

"Bu ilk füze mi?"

"Daha önce İran, Irak, Hindistan ve diğer bazı ülkelere bazı yedek parçalar ve plütonyum gönderildi, ama bunun tamamen monte edilmiş, fırlatmaya hazır ilk füze olduğunu sanıyoruz."

"Peki bunu kullanmaya istekli görünüyorlar mı?"

"Pek sanmıyoruz. Bu satışı Chenkov teşvik etmiş gibi görünüyor. Başka tip silahlar almak için paraya ihtiyacı var. ihtiyacı olmayan fazlalıkları da satıyor tabii."

"İsraililer biliyor mu bunu?"

"Hayır. Henüz bilmiyorlar. Onlara karşı dikkatli olmak durumundayız. Her şey karşılıklı çıkara dayanıyor. Günün birinde onlara ihtiyacımız olduğu zaman bu konu hakkında bilgi verebilir-

rız.

Lake bir an için, hemen Başkan olmayı arzı etti. Teddy'nin bildiği her şeyi bilmek istiyordu ama bunu asla gerçekleştiremeyeceğinin de bilincindeydi. Şu anda bir Başkan vardı ve Teddy ona Chenkov ve füzeleri konusundan söz etmiyordu.

"Kampanyam konusunda Ruslar ne düşünüyor?" diye sordu.

"Başlangıçta biraz ilgilendiler. Şimdi ise yakından izliyorlar. Fakat unutma ki artık Rusların sesi pek çıkmıyor. Serbest piyasa taraftarı olanlar seni destekliyor, çünkü komünistlerden korku-

yorlar. Sertlik yanlıları senden çekiniyor. Çok karmaşık bir mesele bu."

"Ya Chenkov?"

"Chenkov'a fazla yaklaşmadığımızı söylemeye utanıyorum. Fakat bu konuda çalışıyoruz. Onun yakınındaki birkaç kişiyi yakında ayarlayabiliriz."

Teddy elindeki kâğıtları masanın üzerine attı ve tekerlekli sandalyesiyle Lake'e yaklaştı. Alnı kırıkmıştı. Gür kaşları kederli gözlerini örtüyordu. Çok daha sıkıntılı bir sesle, "Dinle beni Bay Lake," diye konuştu. "Kazanmış sayılırsın. Yolun üzerinde birkaç tümsek olacaktır, tahmin edemeyeceğimiz tümsekler, bunları tahmin etsek bile bazılarını engelleme konusunda zayıf olabiliriz. Onları birlikte aşacağız. Hasarımız daha az olacaktır. Sen tamamen yeni bir insansın ve halk seni seviyor. Çok iyi bir iş yapıyor, insanlara yaklaşıyorsun. Mesajı basit tut - güvenliğimiz tehlikede ve dünya sanıldığı kadar güvenli değil. Ben para konusunu halledecek ve ülkeyi korkutacağım. Şu Hayber Geçidi'ndeki füzeyi patlatabilirdik. Beş bin insan ölebilirdi, beş bin Pakistanlı. Dağlarda nükleer bombalar patlayabilirdi. O zaman insanların sabah kalkıp da borsanın durumuna mı endişe edeceğini sanıyorsun. Ben korku meselesinin gereğini yapacağım Bay Lake. Sen burnunu pis işlere sokma ve sıkı çalış."

"Elimden geldiğince çalışıyorum."

"Daha çok çalış ve şaşırtıcı bir şey yapma. Tamam mı?"

"Gayet tabii."

Lake, onun, 'şaşırtıcı bir şey yapma' derken ne demek istediğini anlamamıştı ama boşverdi. Belki de babaca bir tavsiyeydi.

Teddy ondan yine uzaklaştı. Uzaktan kumandasını alıp düğmelere bastı ve tavandaki ekran yine aşağıya indi. Yirmi dakika kadar Lake'in sert reklamlarını ve bundan sonraki seriyi izlediler ve sonra da birbirlerine iyi günler dileyip ayrıldılar.

Lake, önde iki ve arkada bir kamyonet olduğu halde hızla Langley'den uzaklaştı, araçlar, jet uçağının beklediği Reagan Ulusal Havaalanı'na gidiyordu. Lake, Georgetown'daki evinde, insanlardan uzak, kimsenin kendisini gözetlemediği ve dinlemediğinden emin olarak, yalnız başına kitap okuyarak sakin bir gece ge-

çirmek istiyordu. Sokaklarda tanınmayan bir adam olarak dolaşmayı, isimsiz yüzleri, M Sokağı'ndaki, küçük harika ekmekler yapan Arap fırıncıyı, VVisconsin üzerindeki eski kitapçıyı ve Afrika kahvesi satan kafeyi özlemişti. Tekrar istediğini yapabilen normal bir insan gibi dolaşabilecek miydi sokaklarda? İçinden bir ses, hayır, o günler artık geride kaldı, diyordu.

LAKE, UÇAĞIYLA havalandıktan sonra, Deville sığınağa gelip Teddy'ye, Lake'in posta kutusunu kontrol etmeden gelip gittiğini söyledi. Lake meselesi konusunda brifing alma zamanıydı. Teddy, bu meseleyi eskisinden daha çok düşünüyor ve endişeleniyordu.

Trevor'dan gelen ve Klockner ve ekibi tarafından ele geçirilen beş mektup iyice incelenmişti. Bunlardan ikisi Percy olarak Yarber, diğer üçü de Ricky adını kullanan Beech tarafından yazılmıştı. Beş mektup arkadaşı da değişik eyaletlerdeydi. Dördü takma isim kullanıyordu ama beşincisi bir sahte ad kullanmayacak kadar cesurdu. Mektuplar temelde aynıydı: Percy ve Ricky rehabilitasyonda tedavi gören başı dertte gençlerdi, kendilerini kurtarmak için umutsuzca çabalıyorlardı, ikisi de yetenekliydi, büyük hayalleri vardı ama yeni dostlardan moral ve fiziksel destek bekliyorlardı, çünkü eski arkadaşları tehlikeliydi. Acılarını, günahlarını, zaaf ve kusurlarını açıkça söylüyorlardı. Tedaviden sonra yapmak istediklerini, umutlarını ve hayallerini anlatıyorlardı. Güneş yanığı, esmerleşmiş tenleriyle gurur duyuyor, adaleli vücutlarını mektup arkadaşlarına göstermek için sabırsızlanıyorlardı.

Sadece bir mektupta para talebi vardı. Ricky, Spokane, Washington'daki bir mektup arkadaşlarından 1.000 dolar borç istemişti. Parayı, amcasının ödemek istemediği bazı harcamalarını karşılamak için istediğini yazıyordu.

Teddy mektupları birkaç kez okudu. Para talebi önemliydi, çünkü Kardeşler'in küçük oyunu üzerine ışık tutuyordu. Bu belki de daha önce Trumble'da yatmış başka bir üçkâğıtçının onlara öğrettiği ucuz bir numaraydı, adam onlara bunu öğretip çıkmıştı ve belki şu anda yine başkalarını soyuyordu.

Ama mesele, istenen paranın miktarında değildi. Bu bir vücut

oyunuydu - ince beller, güneş yanığı tenler ve sıkı kaslar - ve adayları bu oyunun tam ortasında idi.

Ortada hâlâ bazı sorular vardı, ama Teddy sabırlıydı. Mektupları izleyeceklerdi. Parçalar yavaş yavaş yerine otururdu.

SPİCER TOPLANTI ODASININ kapısını tutmuş, hukuk kütüphanesini kullanmak isteyenleri geri çevirirken, Beech ve Yarber da mektupları yazıyordu. Beech, Al Konyers'a şunları yazdı:

Sevgili Al:

Son mektubuna teşekkürler. Senden mektup almanın anlamı benim için çok büyük. Aylardan beri bir kafeste yaşıyormuş da yavaş yavaş ışığı görmeye başlıyormuş gibi hissediyorum kendimi. Mektupların kapıyı açmama yardım ediyor. Lütfen yazmaktan vazgeçme.

Kendi dertlerimle senin canını sıktıysam özür dilerim. Özel yaşamına saygı duyuyorum ve umarım çok soru sormadım. Yalnızlığı ve yaşamın tatlı taraflarını seven hassas biri gibi görünüyorsun. Dün gece Bogart ve Bacall'ın eski *Key Largo* filmini izlerken seni düşündüm. Alınıp eve götürülen Çin yemeklerinin tadını tadar gibi oldum. Burada yemekler oldukça güzel, ama tabii Çin yemeği yapamıyorlar.

Harika bir fikrim var. iki ay sonra buradan çıktığımda, *Casablanca* ve *Afrika Kraliçesi* video kasetleriyle paketlenmiş Çin yemeği ve alkolsüz bir şişe şarap alalım ve divanda sakın bir gece yaşayalım. Tanrım, sadece dışardaki yaşamı ve tekrar gerçek şeyler yapmayı düşünerek heyecanlanıyorum.

Çok hızlı gidiyorsam özür dilerim Al. Burada çok eksikim var ve bunlar hiç kuşkusuz sadece içki ve güzel yemekler değil, heyecanımın nedeni bu. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?

Yarım günlük bir iş bulabildiğim takdirde Baltimore'daki 'yarı-yol evi' beni kabul etmeye hazır. Orada bazı bağlantıların olduğunu söylemiştin. Çok şey istediğimi biliyorum, çünkü beni tanıyorsun, ama bunu ayarlayabilir misin? Ömür boyu minnettar olurum.

Lütfen gecikmeden yaz bana Al. Senin mektupların ve dışarda bir iş bulma umuduyla iki ay sonra buradan çıkacağımı hayal etmek en kederli zamanlarımda bana destek oluyor.

Sağol dostum.

Sevgiler, Ricky

Quince Garbe'a yazılan mektupta ise değişik bir ifade kullanılmıştı. Beech ve Yarber bunun müsveddesi üzerinde birkaç gün uğraşmıştı. Mektubun son şekli şöyleydi:

Sevgili Quince:

Babanın bir bankası var ve sen sadece 10.000 dolar bulabileceğini söylüyorsun. Sanırım yalan söylüyorsun Quince, ve bu da beni kızdırıyor. İçimden bir ses, dosyayı babana ve karma göndermemi söyleyip duruyor.

25.000 dolara razı olacağım, hemen ve aynı talimatla.

Bana intihar tehdidi de yapma. Senin ne yapacağın umurumda bile değil. Seninle hiç karşılaşmayacağız ve zaten senin hasta bir adam olduğunu biliyorum.

O lanet parayı gönder Quince, hemen!

Sevgiler, Ricky

KLOCKNER, Trevor'ın bir gün Trumble'a öğleden önce gidip, sonra da mektupları ofise ya da evine dönerken postaya vermesinden endişe ediyordu. Böyle yaparsa mektupları ele geçiremeyeceklerdi. Mektupları ele geçirebilmeleri için, Trevor'ın onları bir gece bekletmesi gerekiyordu.

Klockner endişeliydi ama, Trevor da tembel ve işine geç başlayan bir adamdı. Öğleden sonra saat ikide uykuya dalıp kestirmeden önce pek bir iş yaptığı yoktu.

Bu nedenle, Trevor saat 1 l'de sekreterine Trumble'a gitmek üzere olduğunu söylediğinde, sokağın karşısında kiralanmış olan evde bir faaliyet başladı. Adının Bayan Bellmne okluğunu söyleyen orta yaşlı bir kadın sesi, Trevor'ın ofisini arayıp telefonda lan'a, zengin kocasından hemen ayrılmak istediğini söyledi. Sek-

reter ona biraz beklemesini bildirdi ve koridorun sonuna doğru bağırp Trevor'a, biraz daha beklemesini belirtti. Trevor o strad masasından bazı kâğıtları alıp çantasına koyuyordu. Üzerinde, ta vanda gizli duran kamerada, yeni bir müvekkilin, avukatın canın sıkıldığı görülüyordu.

Jan, "Kadın zengin olduğunu söylüyor!" deyince Trevor'ın çatık kaşları gevşedi. Oturdu ve bekledi.

Bayan Beltrone sekretere derdini anlattı. Kocasının üçüncü karısıydı, adam çok yaşlıydı, Jacksonville'de bir evleri vardı ama vakitlerinin çoğunu Bermuda'daki evlerinde geçiriyorlardı. Vail'de bir evleri vardı. Bir süredir boşanmayı düşünüyorlardı, her konuda anlaşmışlardı, aralarında kavga yoktu, dostça boşanacaklardı, sadece kâğıt işlerini halledecek iyi bir avukata ihtiyaçları vardı. Bay Carson'ı tavsiye üzerine bulmuştu, ama açıklayamayacağı bir nedenle hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Trevor telefonu aldı ve aynı hikâyeyi dinledi. Bayan Beltrone sokağın karşısındaki kiralık evde oturuyor ve sadece böyle bir durum için ekip tarafından hazırlanmış bir senaryoya göre konuşuyordu.

Kadın on beş dakika kadar tüm içini döktükten sonra, "Sizi gerçekten görmeliyim," dedi.

Trevor, sanki önündeki yarım düzine randevu defterinin sayfalarını karıştırıyormuş gibi, "Şey, çok yoğunum," dedi. Bayan Beltrone onu monitörden seyrediyordu. Trevor ayaklarını masaya koymuştu, gözleri kapalıydı ve papyon kravatı da çarpık duruyordu. Müthiş meşgul bir avukat yaşamı!

Kadın, "Lütfen," diye rica etti. "Bu işi hemen bitirmeliyiz. Sizi mutlaka bugün görmeliyim."

"Kocanız nerede?"

"Fransa'da ama yarın dönüyor."

Trevor papyon kravatıyla oynayarak, "Şey... aa, bir bakalım," diye mırıldandı.

Kadın, "Ücretiniz nedir?" diye sordu ve Trevor'ın gözleri açıldı.

"Şey, anladığım kadarıyla bu mesele sizin söylediğiniz kadar basit bir şey değil. Ücret olarak on bin dolar istemek durumunda-

yım." Bunu söylerken yüzünü buruşturdu ve gelecek yanıtı bekledi.

Kadın, "Size parayı bugün getiririm," dedi. "Saat birde görebilir miyim sizi?"

Trevor ayağa fırladı ve telefonun üzerine kapandı. Sonra, "Bir buçuğa ne dersiniz?" diyebildi.

"Orada olacağım."

"Ofisimin yerini biliyor musunuz?"

"Şoförüm bulabilir. Teşekkürler Bay Garson."

Avukat az kalsın, bana sadece Trevor de, diyecekti. Ama kadın kapamıştı bile.

Monitörde onun, ellerini ovuşturduğunu, avucunu yumrukladığını ve dişlerini gıcırdatıp, "Evvvet!" deyişini izlediler. Adam büyük bir balık yakalamıştı.

Jan koridordan uzanıp baktı ve, "Ee?" diye sordu.

"Kadın bir buçukta buraya gelecek. Ortılığı biraz temizle."

"Ben hizmetçi değilim. Ayrıca yanında çalışanlara para ödemem gerekiyor. Ben de borçlarımı ödemeliyim."

"Lanet parayı bulacağım sana."

Trevor kitap raflarına gidip yıllardır dokunmadığı kitapları düzene sokmaya, rafları kâğıt peçeteyle temizlemeye, toz almaya ve çekmecelerdeki dosyaları düzeltmeye başladı. Masasını düzenlemeye başladığında, Jan nihayet suçluluk duygusu içinde elektrikli süpürgeyi aldı ve bekleme odasını temizlemeye girişti.

Yemek saatinde durmadan çalıştılar ve onların aralıksız tartışıp kavgatmaları de karşıdaki evden gülümsemelerle izlendi.

Saat ikiyi geçerken Trevor koridorun sonuna doğru, "Hangi cehennemde bu kadın?" diye bağırdı.

Jan, "Belki sağa sola sordu ve birkaç kişiye daha danıştı," dedi.

Trevor, "Ne dedin sen?" diye haykırdı.

"Hiçbir şey, patron."

Saat iki buçukta Trevor, "Ara onu," dedi.

"Telefon numarasını bırakmadı ki."

"Numarasını almadın mı yani?"

"Ben böyle demedim. Numarasını bırakmadı dedim."

Saat üç buçukta Trevor ofisten dışarıya fırladı, hâlâ, son sekiz

yıl içinde en az on kez kovduğu kadınla olan tartışmasında haklı olduğunu düşünüyordu.

Onu Trumble'a kadar izlediler. Trevor cezaevinde elli üç dakika kaldı, dışarıya çıktığında saat beşi geçiyordu, mektupları ne Neptune Beach, ne de Atlantic Beach'da atabilirdi. Ofisine döndü ve çantasını masanın üstünde bıraktı. Sonra da beklendiği gibi Pete'in Barı'na gidip yiyip içmeye başladı.

18

LANGLEY EKİBİ Des Moines'a uçu, ajanlar orada iki araba ve bir kamyonet kiralayıp kırk dakikada Bakers, Iowa'ya vardılar. Sessiz, karlı, küçük kasabaya mektuptan iki gün önce gelmişlerdi. Quince mektubu postaneden alıncaya kadar onlar postane müdürünün, belediye başkanının, polis müdürünün ve hırdavatçının yanındaki gözlemecide çalışan aşçının adlarını öğrenmişlerdi. Ama Bakers'ta onları kimse tanımıyordu.

Quince'in acele adımlarla postaneden çıkıp bankaya gidişini gördüler. Yarım saat sonra, sadece Chap ve Wes olarak bilinen iki ajan bankaya gidip Bay Quince Jr.'ın çalıştığı yeri buldular ve onun sekreterine, Merkez Bankası müfettişleri olduklarını söylediler. Hiç kuşkusuz gayet resmi bir görünüşleri vardı - koyu renk giysiler, siyah ayakkabılar, uzun pardesüler giymiş, saçlarını kısa kestirmişlerdi, etkili tavırları ve kesin ifadeli konuşmaları vardı.

Quince kendini içeriye kilitlemişti ve önce pek çıkmak istemedi. Ajanlar, onu görmek istediklerini sekretere kesin bir ifadeyle anlattılar ve yaklaşık kırk dakika sonra kapı hafifçe aralandı. Bay Garbe ağlamış gibi görünüyordu. Yüzü sapsarıydı, sarsılmıştı ve kimseyle görüşecek halde değil gibiydi. Ama yine de onları içeriye davet etti, kimlik soramayacak kadar da sinirliydi- Adamların adlarını bile anlamadı.

Masif masasının arkasına geçip oturdu ve karşısındaki iki adama baktı. Çok hafif ve zoraki bir gülümsemeyle, "Buyurun, ne istemiştiniz?" diye sordu.

Chap, "Kapı kilitli mi?" diye sordu.

"Tabii, ama neden?" İkiz gibi duran ajanlar, Bay Garbe'in gününün çoğunu kilitli kapılar arkasında geçirdiğini sanıyordu.

Wes, "Bizi kimse duymaz, değil mi?" diye başka bir soru sordu.

"Hayır." Quince'in kafası iyice karışmıştı.

Chap, "Biz merkez bankasından değiliz," dedi. "Yalan söyledik."

Quince, öfkelensin mi, rahatlasın mı yoksa daha mı çok korksun bilemiyordu, bu nedenle orada öylecene, ağzı bir karış açık, donmuş gibi oturdu ve vuracakları darbeyi bekledi.

Wes, "Nedeni uzun bir hikâye," dedi.

"Beş dakikanız var."

"Aslında istediğimiz kadar vaktimiz var."

"Burası benim ofisim. Çıkın dışarıya."

"O kadar aceleci olma bakalım. Bazı şeyleri biliyoruz."

"Güvenliği çağıracağım."

"Hayır, çağırmayacaksın."

Chap, "Mektubu gördük," dedi. "Hani şu biraz önce postane-den aldığın mektubu."

"Bir sürü mektup aldım."

"Ama Ricky'den sadece bir tane geldi."

Quince'in omuzları düştü, gözleri yavaşça kapandı. Sonra bu gözler tekrar açıldı ve kesin bir yenilgi ifadesiyle karşısındaki işkencecilere baktı. Sonra, "Kimsiniz siz?" diye mırıldandı.

"Biz düşman değiliz."

"Onun için çalışıyorsunuz, değil mi?"

"O mu?"

"Ricky, ya da hangi Allahın belasıysa işte."

Wes, "Hayır," dedi. "O bizim de düşmanımız. Diyelim ki aşağı yukarı seninle aynı durumda olan bir adamımız var. Onu korumak için tutulduk."

Chap paltosunun cebinden kalın bir zarf çıkarıp masanın üzerine attı. "İşte sana yirmi beş bin dolar nakit. Onu Ricky'ye gönder."

Quince zarfa bakıp kaldı, ağzı bir karış açılmıştı. Zavallı kafasının içinde o kadar çok düşünce vardı ki, başı dönüyordu. Gözleri-

ni tekrar kapadı ve sonra kısık gözlerle bakıp boş bir çabayla kendisini toparlamaya çalıştı. Bu adamların kim olduğu sorusunu unutmalıydı. Mektubu nasıl okumuşlardı? Ona neden para veriyorlardı? Ne biliyorlardı?

Hiç kuşkusuz onlara güvenemezdi.

Wes, "Para senin," diye konuştu. "Bunun karşılığında bazı bilgiler istiyoruz."

Quince, gözleri yarı kapalı, "Ricky kim?" diye sordu.

Chap, soruya soruyla yanıt verdi. "Onun hakkında neler biliyorsun?"

"Onun adı Ricky değil."

"Bu doğru."

"Cezaevinde."

Chap yine, "Doğru," dedi.

"Karısı ve çocukları olduğunu söylüyor."

"Bir kısmı doğru. Karısı şimdi eski karısı oldu. Ama çocuklar hâlâ onun."

"Onların muhtaç durumda olduğunu ve bu yüzden insanları dolandırdığını söylüyor."

"Bu pek doğru sayılmaz. Karısı oldukça zengin ve çocukları da paranın olduğu yere gitmişler tabii. Neden insanlara şantaj yapıp para sızdırdığını bilmiyoruz."

Chap, "Ama onu durdurmak istiyoruz," diyerek araya girdi. "Senin yardımına ihtiyacımız var."

Quince, elli bir yıllık yaşamında ilk kez olarak, karşısında oturan, nefes alan bu iki adamın, kendisinin eşcinsel olduğunu bildiğini idrak etti. Bu onu dehşete düşürdü. Bir an için bunu inkâr etmeyi, Ricky'yi nasıl tanıdığı konusunda bir hikâye uydurmayı düşündü, ama bunu başaramadı. Bir şey düşünüp uyduramayacak kadar korkuyordu.

Sonra birden, bu iki adamın, isterlerse onu mahvedebileceğini düşündü. Onun küçük sırrını biliyorlardı ve onun hayalini mahvedecek güce sahiptiler.

Ve ona nakit 25.000 dolar veriyorlardı?

Zavallı Quince yumruklarıyla gözlerini kapadı ve, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Chap ve Wes, onun ağlamak üzere olduğunu anladılar. Bu umurlarında değildi tabii ama gereksiz bir şeydi. Chap, "İşte anlaşma Bay Garbe," diye konuştu. "Şurada, masanın üzerinde duran parayı al ve bize Ricky hakkında bildiğin her şeyi anlat. Bize mektuplarını göster. Her şeyi göster bize. Her şeyi, sakladığın bir dosya, bir kutu ya da gizli bir yerin varsa onu görmek isteriz, istediğimiz her şeyi öğrendikten sonra gideceğiz. Geldiğimiz gibi hemen kaybolacağız ve bizim kim olduğumuzu ya da kimi koruduğumuzu asla bilemeyeceksin."

"Siz de sırları saklayacak mısınız peki?"

"Kesinlikle."

Wes, "Senin hakkında kimseye bir şey söylemeye zorunlu değiliz," diye ekledi.

Quince onlara baktı ve, "Onu durdurabilecek misiniz?" diye sordu.

Chap ve Wes durup birbirlerine baktılar. Şimdiye kadar verdikleri yanıtlar mükemmeldi, ama bu sorunun net bir cevabı yoktu. Wes, "Bunun için söz veremeyiz Bay Garbe," diye cevap verdi. "Ama Ricky denen bu hergelenin işine son vermek için elimizden geleni yapacağız. Söylediğimiz gibi, bizim adamımızın da canını sıkıyor."

"Beni de ondan korumalısınız."

"Elimizden geleni yapacağız."

Quince birden ayağa kalktı ve avuçlarını masanın üzerine koyup eğildi. "O halde başka şansım yok," dedi. Paraya dokunmadı, ama birkaç adım atıp eski ve camlı bir kitap dolabına gitti, dolapta kapakları yıpranmış, soyulmuş bir sürü kitap vardı. Bir anahtar çıkarıp dolabı açtı ve bir başka anahtarı da alttan ikinci rafta bulunan gizli bir kasanın kilidine soktu. Kasadan ince, mektup zarfı boyutlarında bir dosya çıkardı ve yavaşça para dolu zarfın yanına koydu.

Zarfı açmak üzereydi ki, interkomdan son derece cırtlak, saldırgan bir ses duyuldu. "Bay Garbe, babanız sizi hemen görmek istiyor."

Quince dehşet içinde doğruldu, yüzü sapsarı olmuştu ve yüzünde bir panik ifadesi vardı. Kendinden emin gibi görünmeye

çalışarak, ama pek de inandırıcı olamadan, "Şey... ona bir toplan-tıda olduğumu söyle," dedi.

İnterkomdaki ses, "Ona kendiniz söyleyin," dedi ve interkom kapandı.

Quince gülümsemeye çalışarak, "Özür dilerim," dedi. Ahizeyi alıp üç numaraya bastı ve konuştukları belki duyulmaz umuduyla sırtını Wes ve Chap'a döndü.

Başı önünde, "Baba, benim. Ne var?" diye konuştu.

Yaşlı adam bir şeyler söylerken o hiç ses çıkarmadan dinledi.

Sonra, "Hayır, hayır, Merkez Bankası'ndan değiller," dedi. "Bu beyler Des Moines'den gelen avukatlar. Eski bir kolej arkadaşımın ailesini temsil ediyorlar. Hepsi bu."

Daha kısa bir sessizlik oldu.

"Şey, Franklin Delaney, onu hatırlamazsın. Dört ay önce vasi-yetname bırakmadan öldü, karışık bir durum. Hayır baba, bunun bankamızla hiçbir ilgisi yok."

Telefonu kapadı. Güzel bir yalan uydurmuştu doğrusu. Kapı kilitliydi. Önemli olan da buydu.

Quince dosyayı açarken, Was ve Chap aynı anda ayağa kalkıp arka arkaya masanın kenarına giderek eğildiler. Dikkatlerini çe-ken ilk şey, dosyanın kapağı içine ataşla tutturulmuş bir fotoğraf oldu. Wes resmi yavaşça çekip aldı ve, "Bunun Ricky mi olması gerekiyor?" diye sordu.

Quince utanmıştı ama bu işi bitirmeye kararlı olarak, "Bu o iş-te," dedi.

Chap, sanki Playboy'dan bir resme bakıyorlarmış gibi, "Yakı-şıklı bir genç adam," dedi. O anda her üçü de rahatsız olmuş gi-biydi.

Quince, "Siz Ricky'nin kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"O halde söyleyin bana."

"Hayır, bu anlaşılmamıza dahil değil."

"Neden söylemiyorsunuz peki? Ben size her istediğim/i veri-yo-rum işte."

"Anlaşılmamız böyle değildi."

"O hergeleyi öldürmek istiyorum."

"Sakin olun Bay Garbe. Bir anlaşma yaptık. Siz parayı alın, biz de dosyayı, böylece kimsenin canı yanmaz."

Chap, hassas ve acı çeken ufak tefek adama kocaman koltuğunun tepesinden bakıp, "İşin başına dönelim," dedi. "Nasıl başladı bu iş?"

Quince dosyanın içindeki kâğıtları karıştırdı ve ince bir dergi çıkardı. Dergiyi masanın üzerinden onlara doğru itip, "Bunu Chicago'da bir kitapçıdan aldım," dedi. *Oui and About* adlı bu derginin farklı yaşam tarzı seçmiş yetişkin erkekler için olduğu hemen belli oluyordu. Onların kapağa bakmalarını bekledikten sonra arka sayfaları karıştırdı. Wes ve Chap dergiye dokunmak bile istememişlerdi ama görebilecekleri kadarım görmüşlerdi. Dergide çok az resim vardı ve bir sürü küçük punto yazı görülüyordu. Aslında pornografik bir yayın değildi.

Kırk altıncı sayfada bir bölümde küçük ilanlar vardı. Bunlardan biri kırmızı kalemle daire içine alınmıştı. Şöyle diyordu:

Yirmili yaşlarda genç bir adam,
mektup arkadaşı olarak 40'lı, 50'li
yaşlarda nazik ve sır saklayan beyler
arıyor.

Wes ve Chap bunu okumak için eğildiler ve sonra birlikte doğruldular. Chap, "Demek bu ilana cevap verdin, öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Birkaç satır yazdım ve yaklaşık iki hafta sonra Ricky'den mektup geldi."

"Yazdığın notun kopyası var mı?"

"Hayır. Mektuplarımın kopyasını almadım. Buralarda kopya çıkarmaya korkuyordum."

Wes ve Chap inanarnıyormuş gibi kaşlarını çattılar sonra da hayal kırıklığına uğradılar. Karşılarındaki bu adam ne kadar da aptal bir şeydi.

Quince, onlar fikir değiştirmeden önce parayı alma eğilimindeydi ve, "Özür dilerim," dedi.

Kâğıtları karıştırıp Ricky'den gelen ilk mektubu çıkardı ve on-

ların önüne doğru uzattı. Wes, "Masaya bırak," dedi ve ikisi tekrar eğilip dokunmadan mektubu incelediler. Quince onların çok ağır ve tam anlamıyla konsantre olarak okuduklarına dikkat etti. Kafasını toparlamaya başlamıştı ve içinde şimdi bir umut vardı. Parayı almak ve bir başka sahtekârlıkla kredi bulmak, izini örtmek için başka yalanlar söylemek zorunda kalmamak hoş bir duyguydu. Şimdi şu Wes ve Chap gibi müttefikleri vardı ve Tanrı bilir Ricky'ye karşı çalışan başka kimler bulunuyordu. Kalp atışları normale dönmüş, nefesi eskisi gibi sakinleşmişti.

Chap, "Sonraki mektup lütfen," dedi.

Quince mektupları geliş sırasına göre yan yana dizdi, üç tanesi eflatun, biri açık mavi, biri sarı kâğıda, vakti çok olan bir insan eliyle ve okunaklı bir biçimde yazılmıştı. Bir sayfayı okuduktan sonra Chap ikinci kâğıdı bir cımbızla tutup dikkatle önlerine çekiyordu. Parmakları hiçbir şeye değmiyordu.

Chap ve Wes'in daha sonra birbirlerine fısıldayarak söyledikleri gibi, mektuplarda garip olan şey, tamamen inandırıcı olmamıştı. Ricky acı içindeydi, işkence görüyor gibiydi ve konuşacak birine ihtiyacı vardı. Acınacak halde ve sempatik bir gençti. Ama umudu vardı, çünkü en kötü günler bitmişti ve pek yakında yeni dostlar bulabilecek şekilde özgür olacaktı. Ricki'nin yazı tarzı harikaydı.

Uzun bir sessizlikten sonra Quince, "Bir yere telefon etmem gerekiyor," dedi.

"Kime?"

"Bir iş telefonu."

Wes ve Chap kuşkulu gözlerle birbirine baktıktan sonra başlarını salladılar... Quince telefonu alıp pencerenin önüne gitti ve başka bir bankacıyla konuşurken aşağıdaki caddeyi seyretti.

O sırada Wes birtakım notlar alıyordu, bunu çapraz sorgulama için hazırlıyor gibiydi, Quince onun not almasını görmezden gelip kitap dolabına gitti ve bir gazeteye bakar gibi yaptı. Şimdi sakin, rahatça düşünebiliyor ve bu iki kuşkulu adam gittikten sonra ne yapacağı konusunda plan yapabiliyordu.

Chap, "Yüz bin dolarlık bir çek gönderdin mi?" diye sordu.

"Evet, gönderdim."

İkisinden, daha suratsız olanı, yani Wes ona aşağılar gibi baktı, sanki, Ne aptal herif, der gibiydi.

Biraz daha okudular, birkaç not aldılar ve kendi aralarında bir şeyler fısıldaştılar.

Quince, belki yanıt alırım umuduyla, "Sizin adamınız ne kadar göndermiş?" diye sordu.

Wes'in suratı daha da asıldı ve, "Bunu söyleyemeyiz," dedi.

Quince buna şaşırmadı tabii. Bu çocuklar espriden anlamıyordu.

Bir saat geçtikten sonra oturdular ve Quince de geniş koltuğuna çöktü.

Chap, "Biraz sorum var," deyince Quince, bir saat daha konuşacaklarını anladı.

"Eşcinseller gemisinde rezervasyonu nasıl yaptın?"

"Bı da şu mektupta yazılı. Bu serseri bana New York'taki bir seyahat acentasının adını ve telefonunu verdi. Onlara telefon ettim ve sonra da para gönderdim. Kolay oldu."

"Kolay mı? Bunu daha önce de yapmış mıydın?"

"Burada benim seks hayatımı mı konuşacağız?"

"Hayır."

Quince sert bir adam pozunda, "O halde konu dışına çıkmayalım," dedi ve kendisini daha iyi hissetti. Sonra içindeki bankacı ruhu bir an için kaynar gibi oldu. Karşı koyamayacağı bir şeyler hissetti. Ciddi bir ifadeyle, "Bu gemi seyahati hâlâ geçerli," dedi. "Siz çocuklar gitmek ister misiniz?"

Çok şükür ki güldüler. Bu güzel bir espriydi ve yine iş görüşmesine döndüler. Chap, "Takma ad kullanmayı düşündün mü hiç?" diye sordu.

"Evet, tabii düşündüm. Bunu yapmamakla da aptallık ettim. Ama bunu daha önce hiç yapmamıştım. Çocuğun iyi biri olduğunu sandım. O Florida'da bense Iowa'daydım. Onun bir dolandırıcı, şantajcı olabileceği hiç aklıma gelmedi."

Wes, "Tüm bunların kopyalarını almalıyız," dedi.

"Bu bir sorun olabilir."

"Neden?"

"Nerede kopya alacaksınız?"

"Bankada fotokopi makinesi yok mu?"

"Var tabii, ama bunların fotokopilerini bankada alamazsınız."

"O halde buralarda bir yerlerde fotokopi makinesi bulabili-

rız.

"Burası Bakers, burada öyle hemen fotokopi makinesi bulunmaz."

"Ofis malzemesi satan bir dükkân yok mu burada peki?"

"Var tabii ve sahibi de bu bankaya seksen bin dolar borçlu. Rotary Kulüp'te yanımda oturur. Orada fotokopi alamazsınız. Elimde bu dosyayla ortalıkta dolaşmak istemiyorum."

Chap ve Wes önce birbirlerine sonra da Quince'e baktılar. Wes, "Pekâlâ, dinle beni," dedi. "Ben burada seninle kalırım. Chap da dosyayı alır ve bir fotokopi makinesi bulmaya çalışır."

"Nerede?"

Wes, "Markette," dedi.

"Marketi buldunuz mu?"

"Tabii, cımbıza ihtiyacımız vardı."

"Oradaki fotokopi makinesi yirmi yıllık eski bir şeydir."

"Hayır, yeni bir tane almışlar."

"Dikkatli olmalısınız, tamam mı? Orada eczane bölümündeki adam benim sekreterimin akrabasıdır. Burası küçük bir kasaba."

Chap dosyayı aldı ve kapıya yürüdü. Kilidi açarken yüksek bir ses çıktı ve Chap koridora adımını atar atmaz, bütün gözler üzerine çevrildi. Sekreterin masasının çevresinde bir sürü orta yaşlı kadın vardı, hiçbir şey yapmıyorlardı ve Chap'ı görünce hepsi de aptalca bir ifadeyle ona bakıp kaldılar. Yaşlı Bay Garbe da pek uzakta değildi, elinde koca bir muhasebe defteri vardı ve meşgulmüş gibi davranıyordu ama onun da merak içinde olduğu belliydi. Chap hepsine başıyla selam verip yürüdü ve hemen tüm banka memurlarının önünden geçip ilerledi.

Birisi gelip içeriye dalmasın diye Quince kapıyı hemen tekrar kilitledi. O ve Wes birkaç dakika ordan hurdan konuştular, ortak konuları olmadığından arada bir duraklıyorlardı. Onları bir araya getiren şey yasak cinsellikti ve hiç kuşkusu/ bu konudan kaçınıyorlardı. Bakers'da yaşam pek ilginç sayılmazdı. Quince de VVes'in geçmişi hakkında soru soramazdı kuşkusu/.

Sonunda, "Ricky'ye mektubumda ne söylemeliyim?" diye sordu.

Wes bu konuyla hemen ilgilendi. "Şey, yerinde olsam biraz beklerdim. Bir ay bekle," dedi. "Bırak biraz terlesin. Hemen cevap verir ve parayı da gönderirsen bu işin çok kolay olduğunu düşünecektir."

"Ya kızarsa?"

"Kızmaz. Çok zamanı var ve parayı da istiyor."

"Onun tüm mektuplarını görüyor musunuz?"

"Büyük çoğunluğunun elimize geçtiğini sanıyoruz."

Quince merak içindeydi. Şimdi kendisinin en büyük sırrını bilen bu adamla otururken onu biraz dürtebileceğini hissediyordu. "Onu nasıl durduracaksınız peki?"

Wes, hiçbir zaman anlayamayacağı bir nedenle, "Belki de onu öldürürüz," deyiverdi.

Quince Garbe'm gözlerinin çevresinde bir rahatlık ışıltısı belirdi, acı çeken yüzünde birden bir rahatlık ifadesi ortaya çıktı. Yüzündeki kırışıklıklar yumuşadı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Demek ki artık miras rahatça onun olabilecekti, babası öldüğünde para onun olacak ve bu hayattan kurtulup istediği gibi yaşayabilecekti.

Hafif bir sesle, "Ne güzel," dedi. "Ne kadar güzel."

CHAP DOSYAYI ALIP kiralananmış bir renkli fotokopi makinesi bulunan ve ekibin diğer elemanlarının beklediği motel odasına gitti. Hepsinden üçer kopya çıkarıp üç takım hazırladılar ve Chap otuz dakika sonra yine bankadaydı. Quince orijinal mektuplara ve kâğıtlara baktı, her şey yerli yerindeydi. Dosyayı dikkatle kasa-ya kilitledi ve sonra misafirlerine, "Sanırım artık gitmelisiniz," dedi.

Adamlar onunla tokalaşmadan ve hiçbir şey söylemeden çıktılar. Söylenecek ne vardı ki?

Pisti fazla uzun olmayan bölge havaalanında özel bir jet bekliyordu. Chap ve Wes, Quince'den ayrıldıktan üç saat sonra Lang-Irv'deydiler. Görev büyük başarıyla tamamlanmıştı.

BAHAMALI BİR BANKA YETKİLİSİNE verilen 40.000 dolar rüşvetten sonra Geneva Trust Bank'daki hesabın bir kopyası sağlandı, bu adamı daha önce de kullanmışlardı. Boomer Realty hesabında şimdi 189.000 dolar vardı. Şirketin avukatı da hesabına 68.000 dolar koymuştu. Hesap özetinde, gelen ve çıkan paralar olarak tüm işlemler görölüyordu. Deville'in adamları umutsuz bir çabayla havalelerin sahiplerini, paraları gönderenleri ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Parayı gönderen kaynaklardan birinin Bay Garbe'in Des Moines'daki bankası, diğerinin de 100.000 dolar gönderen bir Dallas bankası olduğunu biliyorlardı. Fakat Dallas'tan parayı kimin gönderdiğini bulamamışlardı.

Teddy, Deville'i odasına çağırdığında birçok alanda araştırma sürüyordu. York da oradaydı. Masanın üzerinde Garbe'in dosyasının kopyalarıyla banka dekontlarının kopyaları görölüyordu.

Deville patronunu hiç bu kadar sıkıntılı görmemişti. York da fazla konuşmuyordu. York, Lake pisliğinin suçunu yüklenmek istiyordu ama Teddy kendisini suçluyordu.

Teddy, yumuşak bir sesle, "En son haberler," dedi.

Deville bu sığınağa geldiğinde hiç oturmaz, ayakta dururdu. "Parayı hâlâ izliyoruz. Out and About dergisiyle temas kurduk. Nevv Haven'de yayınlanıyor, küçük bir yayınevi ve oraya sızabilecek miyiz bilemiyorum. Bahamalar'daki adamımız maaşa bağlandı ve para geldiğinde hemen haberimiz olacak. Lake'in Capitol Hill'deki ofisine girip orayı arayacak ekip hazır, ama bu iş kolay değil. Ben pek iyimser değilim. Jacksonville'de yirmi elemanımız var."

"Lake'in peşinde kaç adamımız var?"

"Otuz kişiden elliye çıktık."

"Onu iyi gözetlemelisiniz. Sırtımızı dönemeyiz. Düşündüğümüz gibi biri değilmiş ve onu bir saat gözden kaçırırsak bir mektup gönderebilir ya da bir dergi alabilir."

"Biliyoruz. Elimizden geleni yapıyoruz."

"Bu iş, ülke için en öncelikli konumuz."

"Biliyorum."

Teddy, "Cezaevine birini sokma işi ne durumda?" diye sordu. Bu yeni bir fikirdi ve bir saat kadar önce York'lan çıkmıştı.

Deville bir an gözlerini ovuşturup tırnağını yeti ve sonra, "Bu

konuda çalışacağım," dedi. "Daha önce hiç denemediğimiz şeyleri denemek zorunda katacağız."

York, "Federal sistemde kaç mahkûm var?" diye sordu.

Deville, "Aşağı yukarı yüz otuz beş bin kadar," diye cevap verdi.

"Aralarına hiç kuşkusuz bir kişi daha sızdırabiliriz, değil mi?"

"Bir bakayım."

"Cezaevleri Dairesi'nde adamımız var mı?"

"Bu yeni bir alan ve üzerinde çatışıyoruz. Adalet'ten eski bir dostu kullanıyoruz. Bu konuda iyimserim."

Deville bir süre için onlardan ayrıldı. Bir saat kadar sonra onu yine çağıracaktı. York ve Teddy ona, gereğini yapması için yeni bir sorular, düşünceler ve işler listesi verecekti.

York, "Onun Capitol Hill'deki ofisini arama fikrinden pek hoşlanmadım," dedi. "Çok riskli. Ayrıca bu iş bir hafta sürebilir. Bu adamlarda bir milyon dosya vardır."

Teddy, hafif bir sesle, "Benim de hoşuma gitmiyor," dedi.

"Belgeler bölümündeki adamlarımıza söyleyip Ricky'den Lake'e bir mektup yazdıralım. Zarfı sinyal cihazıyla donatır, onu izler ve böylece dosyasını bulabiliriz belki."

"Bu mükemmel bir fikir. Deville'e söyle bunu."

York, üzerinde bir sürü not bulunan bir bloknota bunu not aldı, notlardan birçoğu daha sonra üzeri çizilerek iptal edilmişti. Zaman geçirmek için bir şeyler daha karaladı ve sonra kafasındaki soruyu sordu. "Onunla bu konuda yüzleşecek misin?"

"Henüz değil."

"Ne zaman?"

"Belki hiçbir zaman. Bilgi toplayahm, öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenelim. Diğer yaşamı konusunda çok dikkatli olduğu anlaşıyor, belki de bu işlere karısı öldükten sonra bulaştı. Kim bilir? Belki bu konuyu kapatabilir, sesini çıkarmayabilir."

"Ama senin bildiğini bilmeli. Yoksa şansını yine denemek isteyebilir. Kendisini gözetlediğimizi bilirse uslanır. Belki."

"Bu arada dünya gittikçe kötüleliyor, cehenneme dönüşmek üzere. Nükleer silahlar alınıp satılıyor, sınırlardan gizlice geçiriliyor. Üç küçük savaşı yakından izliyoruz ve üç tane daha başlamak üzere. Sadece geçen ay bir düzine daha yeni terörist grup ortaya

çıktı. Ortadoğu'da manyaklar ordu kuruyor ve petrol stok ediyor. Biz de burada oturmuş, belki de şu anda kâğıt oynayan üç eski ve üçkâğıtçı yargıç hakkında saatlerce planlar yapıyoruz."

"Bu adamlar aptal değil," dedi York.

Hayır, ama beceriksizler. Yanlış adamı tuzağa düşürdüler."

"Sanırım biz yanlış adam seçtik."

"Hayır, yanlış adam seçen onlardı."

WASHINGTON, Cezaevleri Dairesi Bölge Müfettişi'nden faksla kısa bir not geldi. Not, Trumble cezaevi müdürü M. Emmitt Broon'a gönderilmişti. Kısa ve alışlagelmiş bir dille yazılmış notta müfettiş, Trumble'la ilgili raporları gözden geçirip incelediğini ve üç mahkûmun avukatı olan Trevor Carcon adlı şalışın sık ziyaretlerinden kuşkulandığını belirtiyordu. Avukat Carson artık neredeyse her gün cezaevine gidiyordu.

Avukatıyla görüşmek her mahkûmun anayasal hakkı olmasına karşın, cezaevinin de bu tür ziyaretleri kurallara göre ayarlama yetkisi vardı. Bundan böyle, hemen uygulanmak üzere, avukat-müvekkil ziyaretleri sadece Sah, Perşembe ve Cumartesi günleri öğleden sonra 3 ve 6 saatleri arasında yapılabilecekti. Bunun dışındaki ziyaretler, acil durum nedeni gösterilerek izne bağlı olacaktı.

Bu yeni ziyaret politikası doksın günlük bir süreçte uygulanacak ve sonra tekrar gözden geçirilecekti.

Bu yeni uygulama cezaevi müdürü için uygundu. Zaten o da Trevor'ın hemen her gün gelmesinden kuşkulanıyordu. Onun bu yasal görünen ziyaretlerinin nedenini öğrenebilmek için gardiyanları ve giriş masasını boşuna sorguya çekip durmuştu. Trevor'ın genellikle ziyaret odasına götüren ve her ziyarette birkaç yirmilik banknotu cebe indiren Link adındaki gardiyan, cezaevi müdürüne, Bay Spicer ve avukatın gencide davalar, temyizler gibi konulardan söz ettiklerini söylemiş, "Bir sürü hukuki konudan konuşuyorlar," demişti.

Cezaevi müdürü, "Çantasını her zaman arıyor musun peki?" diye sormuş ve Link de, "Her zaman ararım," cevabını vermişti.

Cezaevi müdürü nezaketi icabı Bay Trevor'ın Neptune Beach'deki ofisine telefon etti. Telefona kaba bir kadın sesi cevap verdi. "Hukuk bürosu."

"Bay Trevor Carson lütfen."

"Kim arıyor?"

"Ben Emmitt Broon."

"Şey Bay Broon, kendisi şu anda biraz kestiriyor."

"Anlıyorum. Acaba onu uyandırabilir misiniz? Ben federal cezaevi Trumble'ın müdürüyüm ve onunla görüşmeliyim."

"Bir dakika."

Cezaevi müdürü uzun süre bekledi ve kadın telefona geldiğinde, "Özür dilerim," dedi. "Onu uyandıramadım. Sizi daha sonra arayabilir miyiz acaba?"

"Hayır teşekkür ederim. Ona bir faks notu gönderirim."

YORK KARŞI TUZAK fikrini gittikçe geliştiriyordu. Pazar günü oynadığı golf oyununda ve topu arada bir çevre yoluna ya da sıkça kumlara ve ağaçların arasına atıp ilerlerken, kafasındaki oyun planı da gittikçe gelişiyor, parlak bir fikir halini alıyordu. On dört delik sonra arkadaşlarından ayrıldı ve Teddy'ye telefon etti.

Rakiplerinin taktiklerini öğrenirlerse, onların dikkatini Al Konyers'in dışına çekebilirlerdi. Kaybedecek bir şeyleri yoktu.

Mektup York tarafından geliştirildi ve yazılması işi de Belgeler bölümündeki sahte belge uzmanlarının en iyisine verildi. Mektup arkadaşına Brant White adı verildi ve ilk not beyaz, ama pahalı bir posta kartına yazıldı.

Sevgili Ricky,

İlanını gördüm, hoşuma gitti, bili beş yaşıdayım, sağlıklıyım ve mektup arkadaşından ote bu şey arıyorum. Bir süre önce karımla birlikte, Neptune Beat h'ten pek 11/ak olmayan Palm Valley'de bir ev satın aldık. Üç ıalta sonra, iki ay kalmak üzere oraya geleceğiz.

ilgilenirsen resmini gönder. Gördüğümünden hoşlanırsam sana daha ayrıntılı bilgi verebilirim.

Brant

Gönderici adresi, Brant, Posta Kutusu 88645, Upper Darby Pennsylvania 19082 idi.

iki ya da üç gün kazanmak için zarfa Belgeler bölümünde Philadelphia damgası vuruldu ve zarf uçakla Jacksonville'e götürölüp ajan Klockner'in kendisi tarafından, Neptune Beach postanesinde Aladdin North posta kutusuna kondu. Günlerden Pazartesiydi.

Trevor ertesi gün öğle uykusundan sonra mektupları aldı ve Jacksonville'den çıkıp, batıya, her zamanki yolundan Trumble'a doğru yol almaya başladı. Her zamanki gardiyanlar Mackey ve Vince tarafından karşılandı ve Rufus'un, önüne sürdüğü aynı ziyaretçi defterini imzaladı, Link'in arkasından ziyaretçiler bölümüne geçti ve Spicer'ın beklediği küçük, avukat görüşme odalarından birine girdi.

Link, odaya girerlerken, "Baskıdan bunalıyorum," dedi. Spicer ona bakmadı. Trevor adama iki yirmilik verdi ve Link onları alıp saniyede cebine attı.

Trevor çantasını açarken, "Baskı kimden geliyor?" diye sordu. Spicer gazete okuyordu.

"Müdür'den."

"Lanet olsun, ziyaretlerimi kısıtladı işte. Daha ne istiyor?"

Spicer, gazetesini indirmedi, "Anlamıyor musun?" dedi. "Şu bizim Link yeterince para kazanamıyor işte. Doğru değil mi, Link?"

"Haklısın. Siz çocukların burada ne dolaplar çevirdiğinizi bilmiyorum ama, eğer kontrolümü daha sıkı yaparsam herhalde başınız derde girebilir, değil mi?"

Trevor, "Sana iyi para veriyorum," dedi.

"Sen öyle sanıyorsun."

Spicer şimdi ona baktı ve, "Ne kadar istiyorsun peki?" diye sordu.

Gardiyan, Trevor'a bakarak, "Ayda bin, nakit," dedi. "Parayı senin ofisinden alırım."

Spicer, "Ayda bin dolar ve posta kontrol edilmeyecek," dedi.

"Tamam."

"Kimseye de tek kelime yok."

"Tamam."

"Anlaştık. Şimdi defol git buradan."

Link ikisine de gülümsedi ve dışarıya çıktı. Kapının önünde durdu ve kapalı devre kameraların hatırı için arada bir pencereden içeriye bakmaya başladı.

İçerdeki rutin pek değişmemiştir. Önce mektup alışverişi yapıldı ve sadece birkaç saniye sürdü. Her zaman aynı olan büyük, eski bir zarftan çıkarılan mektupları Joe Roy Spicer, Trevor'a verirken, o da gelen mektupları çantasından çıkarıp müvekkiline uzattı.

Gönderilecek altı mektup vardı. Bazı günler on mektup bile oluyor ve beşin altına nadiren iniyordu. Trevor, Kardeşler'in dümeniyle olan ilişkisini kanıtlayacak kayıtlar, kopyalar ya da belgeler saklamamasına karşın, onların kurbanı olan adam sayısının yirmi ita otuz arasında olduğunu biliyordu. Bazı isim ve adresleri tanıdı.

Spicer'ın kesin kayıtlarına göre kurbanlarının sayısı yirmi birdi. Ciddi kurban sayısı yirmi birdi ama on sekiz tane de yakınlar da dolaşan vardı. Yaklaşık kırk mektup arkadaşı kendini gizliyor, bazıları gölgelerinden bile korkarken, bazıları haftalar geçtikçe cesaret kazanıyor, bazıları gizlendikleri yerlerin kapılarını kırıp bir an önce Ricky ya da Percy ile tanışmak üzere can atıyordu.

İşin güç olan yanı, sabırlı olabilmektir. Dümen çalışıyor, paralar el değiştiriyor ve onları daha hızlı soyma eğilimi artıyordu. Beech ve Yarber işin büyük kısmını yapıp mektuplar için saatlerce çalışırken, Spicer da operasyonu yönetiyordu. Paralı bir mektup arkadaşını oltaya takıp yakalamak ve sonra da tatlı sözlerle güvenini kazanmak, disiplinli bir çalışma gerektiriyordu.

Trevor, "Yeni bir sızdırmanın zamanı gelmedi mi?" diye sordu.

Spicer yeni mektupları inceliyordu. "Parasız kaldığını söyleme sakın bana," dedi. "Bizden fazla para kazanıyorsun."

"Benim param da sizinki gibi bankada duruyor, sadece onu biraz daha çoğaltmak istiyorum işte."

Spicer, Upper Darby, Pennsylvania'dan, Brant'dan gelen zarf bakarken, "Ben de istiyorum," dedi. "Hah, işte yeni bir tane," di ye mırıldandı ve zarfı açtı. Kartı hızla okudu ve yazılış tarzına şa şırdı. Yazıda hiçbir korku ifadesi, boş söz ve dolambaçlı lafyoktu Bu adam harekete hazırdı.

"Palm Valley nerede?" diye sordu.

"Kumsalların on mil güneyinde. Neden sordun?"

"Nasıl bir yer burası?"

"Daha ziyade zengin emeklilerin golf için geldikleri bir yer v hemen hepsi de kuzeyden gelir."

"Orada ev fiyatları nedir?"

"Bak, oraya hiç gitmedim, tamam mı? Orası özel girişi olan bi yer, giriş kapısını kilitli tutuyorlar, birisi girip de sanki golf takım larını çalacakmış gibi etrafta bir sürü nöbetçi varmış, fakat..."

"Evler kaç para?"

"Milyondan aşağı değil. Üç milyona satılan evlerin ilanını gör düm."

Spicer, dosyasını alıp kapıya doğru giderken, "Bekle burada, dedi.

Trevor, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kütüphaneye. Yarım saat sonra geleceğim."

"İşlerim var benim."

"Hayır, yok. Gazete oku."

Spicer, Link'e bir şeyler söyledi, o da onu alıp ziyaretçi bölü münden ve idare binasından çıkardı. Spicer bakımlı avluda hızl adımlarla yürüdü. Güneş parlıyordu, hava sıcaktı ve bahçıvanla saatte elli sent ücretlerini kazanıyordu.

Hukuk kütüphanesine bakanlar da para kazanıyordu tabii Spicer o nadir gülümsemelerinden biriyle ve acele adımlarla içeri ye girerken, Beech ve Yarber küçük toplantı odasına çekilmiş mektup yazmaktan yorulup dinlenmek için satranç oynamay; başlamıştı. Spicer, "Çocuklar, sonunda büyük bir balık yakala dik," diyerek Brant'ın kartını onların önüne attı. Beech kartı yük sek sesle okudu.

Spicer, kendisiyle gurur duyarcasına, "Palm Valley, zenginle rin golf köylerinden biri," diye konuştu. "Evlerin fiyatı üç milyo

na kadar çıkıyor. Adamın çok parası var ve uzun yazmaktan da hoşlanmıyor."

Yarber, "Pek de hevesli gibi görünüyor," dedi.

Spicer, "Hızlı davranmalıyız," diye konuştu. "Adam üç hafta sonra buraya gelmek istiyor."

Beech, "Tavan potansiyeli nedir?" diye sordu. Milyonlarla oynayan yatırımcıların deyimlerini kullanmaya bayılıyordu.

Spicer, "En azından yarım milyon," dedi. "Mektubu hemen hazırlayalım. Trevor bekliyor."

Beech bir sürü dosyadan birini açtı ve malzemesini çıkardı; yumuşak pastel renklerde bir sürü kâğıt çıkmıştı oraya. "Sanırım şeftali rengini kullanacağım," dedi.

Spicer, "Oh tabii," diyerek onu onayladı. "Şeftali rengi iyi."

Ricky, tanışma mektubunun küçük bir örneğini yazdı. Yirmi sekiz yaşında, kolej mezunuydu, rehabilitasyonda tedavi görüyordu ama büyük olasılıkla on güne kadar çıkacaktı, çok yalnızdı, arkadaş olmak için yetişkin, olgun bir erkek arıyordu, Brant'ın yanında yaşayacak olması harika bir şeydi, çok uygundu, çünkü Ricky'nin Jacksonville'de bir ablası vardı ve onun yanında kalacaktı. Hiçbir problem ya da engel yoktu. Güneye geldiğinde Brant için hazır olacaktı. Ama önce bir resim istiyordu. Brant gerçekten evli miydi? Karısı da Palm Valley'de mi yaşayacaktı? Yoksa Pennsylvania'da mı kalacaktı? Karısı Pennsylvania'da kalsa ne iyi olurdu, değil mi?

Belki yüz kez kullandıkları renkli resimden birini de zarfa koydular. Bu fotoğraf dayanılmaz olduğunu kanıtlamıştı.

Şeftali renkli zarf, Spicer tarafından Trevor'ın uyukladığı avukat görüşme odasına götürüldü. Spicer ona, âdeta bağırarak, "Bu mektubu hemen gönder," dedi.

On dakika daha beraber kalıp basketbol maçları ve bahisleri konusunda konuştular, sonra el bile sıkışmadan ayrıldılar.

Trevor Jacksonville'e doğru yol alırken (defonla müşterek bahisçisini aradı, bu yeni bir bahisçiydi, çünkü Trevor artık bir kumarbazdı ve daha büyük bahisçi bulmuştu. Telefonlar dijital hatlar gibi güvenli değildi. Ajan Klockner ve arkadaşları onu yine her zamanki gibi dinliyor, Trevor'ın bahislerini izliyorlardı. Adam fe-

na gitmiyordu doğrusu, geçen iki hafta içinde bahislerden 45C dolar kazanmıştı. Hukuk firmasının aynı süre içindeki kazancı i: 800 dolardı.

Kaplumbağa arabanın içinde telefondakinin dışında ayrırt dört adet daha dinleyici mikrofon vardı. Her tamponun altma da bir verici bulunuyordu, bunlar arabanın elektrik sistemir bağlanmıştı ve iki gecede bîr, Trevor içki içer ya da uyurken kon rol ediliyordu. Sokağın karşısındaki kiralanmış evde bulunan gü(lü bir alıcı, Kaplumbağa nereye giderse gitsin onu izliyordu. Trt vor otoyolda, büyük bir işadamı gibi telefonda konuşarak yol alı ken, büyük bir Vegas kumarbazı gibi etrafa para saçarken, ya d yol üzerinde bir kafede kahvesini yudumlarken, özel bir jet uça ğmdan daha fazla sinyal yayıyordu.

TARİH 7 MARTTI. Seçim günü tarihi. New York'ta oy san dıklarının kapanışından iki saat sonra, gecenin 9'unda, Aaron La ke bir Manhattan Otel'i'nin geniş ziyafet salonunda platform üze rinde zıplayarak zaferini kutlarken binlerce insan bağırıp onu al kışlıyor, bando çalıyor ve tavandan balonlar yağıyordu. Nev York'ta oyların yüzde 43'ünü almıştı. Vali Tarry yüzde 29 gibi ol dukça zayıf bir oranda kalmış, diğer rakipler de geriye kalan oyla rı paylaşmıştı. Lake daha önce hiç görmediği insanlara sarılıyor bir daha görmeyeceği insanları selamlıyor ve hiçbir kâğıda bak madan, irticalen bir zafer konuşması yapıyordu.

Bir süre sonra oradan ayrılıp Los Angeles'a doğru yola çıktı orada da bir zafer kutlaması bekliyordu onu. Yüz yolcu kapasites olan, aylığı 1 milyar dolardan kiralanmış, otuz sekiz bin feet irtifa- da beş yüz mil sürat yapan yeni jet uçağında o ve kurmayları dörü saat süresince, Süper Salı'ya katılan on iki eyaletten gelen sonuçla- rı izlediler. Seçim sandıklarının çok önce kapandığı Doğu Kıyı- sı'nda Lake, Maine ve Connecticut'ta iyi sonuçlar alamamış, fakal New York, Massachusetts, Maryland ve Georgia eyaletlerinde bü- yük fark yapmıştı. Rhode Island'ı sekiz yüz oyla kaybetmiş, Ver- mont'u ise bin oyla kazanmıştı. Missouri semalarından uçarlar- ken CNN onun kazandığını ve Vali Tarry'yi yüzde dörtle geçtiğini açıkladı. Ohio da buna yakındı.

Lake, Kaliforniya'ya vardığında kalabalığın bir kısmı dağılmıştı. Toplam sayıları 590 olan delegelerden sadece 390 kiőişi yakalayabildiler. Lake durumunu iyice pekiőtirmişti. Her şeyden önemlisi de, Aaron Lake'te para olmasıydı. Vali Tarry hızla düşüyordu ve tüm bahisler Lake üzerinde oynanmaktaydı.

20

KALİFORNİYA ZAFF^Rt'nin açıklanmasından altı saat sonr; Lake sabahleyin kendisini coşkulu bir medya kalabalığı karşısında buldu, herkes onunla söyleşi yapmak istiyordu, iki saat içinde or sekiz muhabirle söyleşi yaptı ve sonra Washington'a uçtu.

Doğruca, Beyaz Saray'a çok yakın H Sokagı'ndaki büyük bı ofis binasının zemin katında bulunan yeni kampanya merkezine gitti. Hemen hiçbirı gönüllü olmayan yardımcılara teşekkür etti Kalabalığın arasına karışıp onların ellerini sıkarken, bir yandan ds kendi kendine, "Nerden çıktı bu insanlar?" diye sorup duruyordu.

Herkese tekrar tekrar "kazanacağız" dedi ve herkes de buna inandı. Neden inanmayacaklardı ki?

Üst düzey yardımcılarıyla bir saatlik bir toplantı yaptı. 65 milyon doları vardı ve hiç borcu yoktu. Tarry'nin ise elinde 1 milyondan az bir para kalmıştı. Aslında Tarry'nin kampanyası bir vergi denetim tarihini kaçırmıştı, çünkü muhasebe defterleri ve hesapları karmakarışıkı. Bir sürü nakit para kaybolmuştu. Bağış-lar durmuştu. Lake bütün parayı topluyordu.

Üç muhtemel Başkan Adayı'mn adları hararetili tartışmalara konu oluyordu, insanı coşturan bir durumdu bu, çünkü adaylığın çantada keklik olduğunu gösteriyordu. Lake'in ilk tercihi olan Michigan Senatörü Nance, yıllar önce birtakım entrikalara karıştığından şimşekleri üstüne çekmekteydi. Bazı karanlık işlerde, Detroitlı bazı italyan kökenlilerle ortaklık kurmuştu ve Lake de çaresizce, medyanın onu paralamasını izlemek zorunda kalıyordu. Meseleyi aydınlığa kavuşturmak için bir komite kurulmuştu.

Lake'in Denver'daki toplantısının hazırlığı için de ayrı bir komite kuruldu. Lake şimdi yeni bir konuşma metni yazarı istemişti ve onun, yemin töreni konuşması üzerinde de çalışmaya başlamasını istiyordu.

Lake içten içte, kendi genel masraflarına da şaşıyordu. Kampanya başkanı yıllık 150.000 dolar alıyordu, ama bu para on iki aylık çalışma için değil, sadece Noel'e kadarki çalışma içindi. Finans, politika, medya ilişkileri, operasyonlar ve stratejik planlama için de ayrı ayrı başkanlar vardı ve bunların hepsi de yaklaşık on aylık çalışma için 120.000 dolara anlaşılmışlardı. Her başkanın altında iki ya da üç yardımcı vardı ve bunların her biri de 90.000 dolar alıyordu ve Lake bunları pek tanımıyordu bile. Onlardan sonra, kısaca CA denen kampanya yardımcıları vardı, bunlar, çoğu diğer adaylarındaki gibi gönüllü olmayıp her biri 50.000 dolar alan gerçek elemanlardı ve ofisleri coşkulu bir şekilde çalıştırıyorlardı. Bunlardan düzinelerce vardı. Yine düzinelerce yardımcı, sekreter gibi elemanlar bulunuyor ve bunların hiçbirisi de 40.000 dolardan aşağı çalışmıyordu.

Tüm bu karmaşanın ötesinde Lake, Beyaz Saray'a yerleştiği takdirde bu insanların hepsine orada iş bulmam gerekecek diye düşünüyordu. Her birini oraya almak durumundaydı. Şimdi ortalarda dolaşıp herkesin yakasına Lake rozetleri takan gençler, Batı Kanadı'nda iş alıp yılda 80.000 dolar kazanmayı hayal ediyordu.

Kendi kendine durmadan, bu küçük şeyleri düşünmeyi bırak artık diye telkinde bulunuyordu. Karşısında çok daha büyük riskler varken bunlar kovada bir damla sayılırdı.

Olumsuz konular, toplantının sonuna bırakılmış ve bunlar için kısa bir süre tanınmıştı. Posf'tan bir muhabir Lake'in eski iş ilişkilerini araştırıyordu. Bu adam fazla uğraşmadan GreenTree meselesini ortaya çıkardı, yirmi iki yıl önce başarısızlıkla sonuçlanmış bir mesken geliştirme projesiydi bu. Lake ve bir ortağı GreenTree'yi iflas ettirmiş ve yasal yollardan, yatırımcıların 800.000 dolarını, onları aldatarak almışlardı. Lake'in ortağı hileli iflastan suçlanmış fakat jüri onu suçsuz bulmuştu. Lake'e hiç kimse bir şey söylememiş ve bu olaydan sonra Ari/ona halkı onu seçip Kongre'ye göndermişti, hem de yedi kez.

Lake, "GreenTree hakkındaki tüm sorulara yanıt vereceğim," dedi. "O, sadece kötü yapılmış bir iş anlaşmasıydı."

Medya ile ilişkiler başkanı, "Medya vites değiştirmek üzere," diye konuştu. "Sen yenisin ve senin hakkında yeterince araştırma yapılmadı. Sinir bozucu, iğrenç şeyler yapabilirler."

Lake, "Başladılar zaten," dedi. "Çekinecek bir şeyim yok,"

Erken bir akşam yemeği için aceleyle, Pennsylvania'nın biraz aşağısında bulunan Mortimer's'a götürdüler onu, orada D-PAC'ı yöneten avukat Elaine Tyner'la buluştu. Meyve ve peynirlerini yerken kadın ona D-PAC'ın son finans durumu hakkında bilgi verdi. Ellerinde 29 milyon dolar nakit para vardı, önemli bir borç bulunmuyor ve günün yirmi dört saati devamlı olarak dünyanın hemen her yerinden para akıyordu.

Bu parayı harcamak da zordu ve beceri istiyordu. Bu paralar 'yumuşak para' olarak nitelendiğinden ya da doğrudan Lake kampanyasına gidemediğinden, başka yerlerde kullanma zorunluluğu ortaya çıkıyordu, Tyner'ın birçok hedefi vardı. Hedeflerden biri, Teddy'nin geliştirdiği felaket reklamlarına benzer birtakım reklamlardı. D-PAC şimdiden televizyonlarda zaman satm alıyordu. İkinci ve en çok zevk verecek hedef, Senato ve Kongre yarışlarıydı. Kadın büyük bir neşe içinde, "Adamlar karıncalar gibi sıraya dizi-liyor," diye konuştu. "Birkaç milyon doların neler yapabileceğini görmek insanı şaşırtıyor."

Kadın ona Kuzey Kaliforniya'nın bir bölgesindeki bir seçim kampanyasından söz etti, söylediğine göre, Lake'in tanıdığı ve hiç hoşlanmadığı yirmi yıllık bir eski politikacı, yıla, tanınmamış bir rakip karşısında kırk puanlık bir avantajla başlamıştı. Tanınmamış rakip, D-PAC'ın yolunu bulmuş ve ruhunu Aaron Lake'e satmıştı. Bayan Tyner, "Onun kampanyasını hemen üstlendik," diye devam etti. "Onun için konuşmalar yazıyor, anketler düzenliyor, tüm yazılı basın ve TV reklamlarını yapıyoruz, hatta ona yeni elemanlar bile tuttuk. Şimdiye kadar onun için bir buçuk milyon dolar harcadık ve adamımız kırk puan gerideyken bunu on puana düşürdü. Önümüzde daha yedi ayımız var."

Tyner ve D-PAC, toplam olarak otuz temsilciler meclisi ve bir de Senato adayı kampanyası için çalışmaktaydı. Kadın, toplam 60

milyon dolar bağış toplamayı ve Kasım ayma kadar hepsini de harcamayı düşünüyordu.

Tyner'tn üçüncü 'odak noktası' ülkenin nabzını tutmaktı. D-PAC günde on beş saat olmak üzere, her gün devamlı anket yapıyordu. İşgücü batı Pennsylvania'da bir meseleden dolayı rahatsız oluyorsa D-PAC bunu bilmek zorundaydı, ispanyol kökenliler Houston'da yeni bir sağlık politikasından memnunsa D-PAC bunu bilmeliydi. Chicago ve çevresinde kadınlar bir Lake reklamından hoşlandıkları ya da hoşlanmadıkları zaman D-PAC bunu yüzdesine kadar bilmek durumundaydı. Kadın, "Biz her şeyi biliriz," diye övündü. "Biz büyük biraderler gibiyiz, olanbiteni sürekli gözleriz."

Anketler günde 60.000 dolara mal oluyordu ki, bu pek fazla bir şey değildi. En önemli mesele, Lake'in Teksas'ta Tarry'den dokuz puan ilerde olmasıydı, Lake'in henüz ziyaret etmediği ve Tarry'nin kendi eyaleti Indiana'ya yakın olan Florida'da bile Lake öndeydi.

Bayan Tyner, "Tarry yorgun," diye devam etti. "Morali bozuk, çünkü New Hampshire'da kazandı ve para geliyordu. Sonra birden sen çıktın ortaya, yeni bir yüz, taşıdığın bir ağırlık yok, yeni bir mesajın, kazanmaya başlıyorsun ve para da seni buluyor. Tarry kilisede kek satarak bile elli dolar toplayamıyor. Kilit adamlarını kaybediyor, çünkü onlara para veremiyor ve üstelik bu adamlar daha güçlü bir başkasının kokusunu alıyorlar."

Lake ağzına bir parça ananas attı ve söylenenleri zevkle dinledi. Bu sözler yeni değildi, onları kendi adamlarından da duymuştu. Fakat aynı şeyleri Tyner gibi tecrübeli bir lobiciden duymak kuşkusuz çok daha güven veriyordu insana.

Lake, "Başkan Yardımcısı'nın yüzdesi ne durumda?" diye sordu. Bu konuda kendi fikirleri vardı ama bu kadına daha çok güveniyordu.

Tyner yeni bir şey sunmadan, "Sesi fazla yilkselmeyecek," diye konuştu. "Ama parti kongreleri çatışmalı geçecektir. Şu anda Kasım'da kim kazanacak konusunda ondan birkaç puan geridesin."

"Kasım'a daha çok var."

"Hem var, hem yok."

Lake, Teddy'yi ve Teddy'nin, Amerikan halkım korkutmak

için daha neler icat edeceğini düşünerek, "Pek çok şey değişebilir," dedi.

Akşam yemeği denen şey daha çok bir kahvaltıya benziyordu ve Lake'i Mortimer's'dan alıp arabayla Hay-Adams Oteli'nin küçük bir restoranına götürdüler. Burada dostlarıyla, Meclis'ten on-on beş arkadaşıyla yemek masasında geç saatlere kadar oturdular. Lake adaylığını koyduğunda bunlardan ancak birkaçı Lake'i desteklemişti ama şimdi hepsi de onu coşkuyla destekler pozisyondaydı. Çoğunun kendi kamuoyu araştırmacısı vardı. Artık gözde olan aday Lake'ti.

Eski arkadaşlarının hepsi de onun yanında olmaktan çok memnundular; Lake onları daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti.

MEKTUP, Belgeler bölümündeki, Bruce adında, teşkilatın en iyi sahte belge düzenleyicilerinden olan bir kadın tarafından hazırlandı, kadın en iyi üç uzmandan birisiydi. Ricky'nin yazdığı mektuplar, kadının küçük laboratuvarında, çalışma masasının üstündeki mantarlı tahtaya tutturulmuştu. Kadının ihtiyacının da ötesinde, mükemmel örneklerdi bunlar. Bruce adındaki bu uzman, Ricky'nin kim olduğunu bilmiyordu ama adamın başarılı bir entrikacı olduğunu görüyordu. Mektuplardaki yazılar uyumluydu ve son örneklerde, pratik yapmakla kazanılmış bir rahatlık vardı. Kelime dağarcığı pek dikkate değer değildi ama kadın, onun, bunu bilerek yaptığından kuşkulanıyordu. Cümle yapısında çok az hata vardı. Bruce onun, kırk ile altmış yaşları arasında ve en azından kolej mezunu birisi olduğunu tahmin ediyordu.

Fakat onun görevi, en azından bu olayda, gördüklerinden anlam çıkarmak değildi tabii. Ricky'nin kullandığı aynı kâğıt ve kalemle, Al'a küçük, güzel bir not yazdı. Yazı metni başka birisi tarafından hazırlanmıştı ve kadın bunu kimin yaptığını bilmiyordu. Aldırmıyordu da.

'Hey Al, nerelerdesin? Neden yazmadın bana? Beni unutma,' tarzı bir mektuptu bu, ama içinde küçük bir sürpriz de vardı. Ricky telefon kullanmadığı için, Al'a rehabilitasyonun derinliklerinden, bir küçük kasetle kısa bir mesaj gönderiyordu.

Bruce mektubu bir sayfaya sığdırdı ve sonra bir saat kadar zar-

fin üzerinde çalıştı. Zarfa vurduğu posta damgası Neptune Beach, Florida şeklindeydi.

Zarfı yapıştırmadı. Hazırladığı mektup incelendi ve sonra başka bir laboratuvara gönderildi. Kaset kaydı, Northwestern'de drama eğitimi almış genç bir ajan tarafından yapıldı. Ajan, yumuşak, aksansız bir sesle, "Hey Al, ben Ricky," diye konuştu. "Sesimi duyunca herhalde şaşıracaksın. Neden bilmiyorum, burada telefon kullanmama izin vermiyorlar, ama kaset alıp göndermemize pek karışmıyorlar. Bu yerden çıkmayı sabırsızlıkla bekliyorum." Ajan daha sonra, Ricky olarak, beş dakika kadar rehabilitasyon merkezinden, amcasından ve Aladdin North'u çalıştıranlardan nefret ettiğinden söz etti. Fakat kendisini uyuşturucudan kurtardıklarını da kabul ediyordu. Geriye baktığında bu yer hakkında kötü şeyler düşünmeyeceğinden emindi.

Kasete konuşulanlar gevezelikten başka bir şey değildi. Çıkışı konusunda hiçbir plandan söz etmedi, nereye gideceği, neler yapacağını da imayla olsun belirtmedi, sadece günün birinde Al'ı görebilmeyi istediğini söylüyordu.

Al Konyers'i yemleme konusunda henüz hazır değillerdi. Kasetin tek amacı, onları Lake'in gizli dosyasına götürecek güçlü bir vericinin kaset kapağı içine gizlenebilmesiydi. Zarfın içine minik bir verici koymak çok tehlikeliydi. Al bunu bulabilecek kadar zeki olabilirdi.

CIA, Chevy Chase'deki Mailbox America'da şimdi sekiz posta kutusu sahibiydi, bunlar sekiz değişik kişi tarafından bir yılığına kiralanmıştı ve hepsi de Bay Al Konyers gibi, günün yirmi dört saati buraya istedikleri zaman girebiliyordu. Buraya günün her saatinde gelip küçük kutularına bakıyor, kendi kendilerine gönderdikleri mektupları alıyor ve arada bir de, kimse bakmadığı zaman Al'm kutusunu kontrol ediyorlardı.

Onun programını kendisinden daha iyi bildiklerinden, buraya geleceği zaman sabırla bekliyorlardı. Onunı yüne eşofman giyip yürüyüş için çıkacağını biliyorlardı, bu nedenle bir gece, içinde kaset olan zarfı hemen hemen gece saat ona kadar tuttular. Sonra onu kutuya koydular.

Dört saat sonra, bir düzine ajanın her hareketini izlediği Lake,

yine spor kıyafetiyle Mailbox America'nın önünde bir taksiden atladı, acele adımlarla içeriye daldı, başındaki kasketi gözlerine kadar çekmişti, posta kutusuna gitti, içindekileri kaptı ve sonra yine koşar adım taksiye döndü.

Lake altı saat sonra Georgetovvn'dan ayrılıp sabah kahvaltısı için Hilton'a gitti ve ajanlar beklemeye başladı. Saat dokuzda Lake bir polis şefleri derneğinde ve on birde de bin kadar okul müdürüne birer konuşma yaptı. Öğle yemeğini Meclis başkanıyla yedi. Saat üçte bir televizyon muhabirinin sorularını stresli bir havada cevaplayacak bir kaset doldurdu, sonra eve dönüp valizini topladı. Programına göre, saat sekizde Reagan Ulusal Havaalanından Dallas'a uçuşu gerekiyordu.

Ajanlar onu havaalanına kadar izledi, Boeing 707'nin kalkışını gördü ve sonra da Langley'e telefon etti. iki Gizli Servis ajanı Lake'in kasaba evinin çevresini kontrol etmek üzere geldiklerinde, CIA içeriye daha önceden girmişti bile.

Arama, başladıktan on dakika sonra mutfakta son buldu. Bir el alıcısı kasetten gelen sinyali hemen almıştı. Kaseti çöp sepetinde, yarım galonluk boş bir süt kabı, iki tane yırtılmış yulaf ezmesi kutusu, birkaç kullanılmış kâğıt peçete ve o sabahki *Washington Post* gazetesinin arasında buldular. Bir hizmetçi haftada iki kez geliyordu. Lake ona sadece atılması gereken çöpleri bırakıyordu.

Lake'in dosyasını bulamadılar, çünkü bir dosyası yoktu. Akıllı adam tüm kanıtları atıyordu.

Teddy bunu duyduğunda âdeta rahatladı. CIA ekibi hâlâ kasaba evindeydi, saklanmışlar, Gizli Servis ajanlarının gitmesini bekliyorlardı. Lake gizli yaşamında ne yapıyorsa yapıyor, ama arkasında bir iz bırakmamak için büyük gayret gösteriyordu.

KASET Aaron Lake'i sinirlendirmişti. Ricky'nin mektuplarını okumak ve onun yakışıklı yüzüne bakmak ona tedirginlikle birlikte heyecan veriyordu. Genç adam uzaklardaydı ve büyük olasılıkla onunla hiç karşılaşmayacaktı. Mektup arkadaşı olup uzaktan oyunlarını sürdürebilir ve yavaş hareket ederek eğlenebilirlerdi, en azından Lake böyle düşünüyordu başlangıçta.

Fakat Ricky'nin sesini duymak, onu çok daha yakına getirmiş

ve Lake'in aklı karışmıştı. Birkaç ay Önce meraklı küçük bir oyun olarak başlayan bu ilişki, şimdi dehşet dolu olasılıklara açık görünüyordu. Çok riskli bir şeydi bu. Lake yakalanabileceğini düşününce titredi.

Ama bu, her şeye rağmen olanaksız görünüyordu. Kendisi Al Konyers adının, gerisinde çok iyi gizlenmiş bir durumdaydı. Ricky'nin elinde hiçbir ipucu yoktu. Bantta da sadece ıvır zıvır laflar vardı. Postane onun kalkanıydı.

Ama buna bir son vermesi gerekiyordu. En azından şimdilik.

Boeing'in içi Lake'in iyi ücret alan adamlarıyla doluydu. Tüm çevresindekileri alacak kadar büyük bir uçak henüz yapılmamıştı. Bir Boeing 747 kiralasaydı, hiç kuşkusuz iki gün içinde o da kampanya danışmanları ve anketçilerle doluverirdi. Gizli Servis'ten gelen ve sayıları durmadan artan korumaları saymıyordu bile.

Aday seçimlerini kazandıkça uçağın ağırlığı da artıyordu. Valizlerin bir kısmından kurtulmak için belki de bir iki eyalette kaybetmesi akıllıca bir iş olacaktı.

Uçağın loşluğunda Lake, domates suyunu yudumlarken, Ricky'ye son bir mektup yazmaya karar verdi. Al ona en iyi dileklerini sunacak ve bu mektuplaşmaya son verecekti. Çocuk ne yapabilirdi ki?

Mektubu hemen oracıkta yazmayı düşünüyordu, koltuğunu arkaya doğru eğip iyice geriye yaslanmış, ayaklarını biraz yukarıya kaldırmıştı. Fakat yardımcılarında biri onun görmesi gereken bir acil durum raporuyla her an yanına gelebilirdi. Yalnız kalması imkânsızdı. Düşünmek, kafasını dinlemek ya da hayal kurmak için zamanı yoktu. Tüm hoş düşünceler yeni bir anket sonucu, son bir haber ya da acele verilmesi gereken bir karar yüzünden yarım kalıyordu.

Ama hiç kuşkusuz Beyaz Saray'da yalnız kalabilecek, gizlenebilecekti. Orada daha önce de yalnız adamlar yaşamıştı.

21

ÇALINMIŞ BİR CEP TELEFONU OLAYI, bir aydır Trumble mahkûmlarını büyük ölçüde meşgul ediyordu. Uyuşturucudan yirmi yıl yemiş, sıırım gibi Miamili bir sokak çocuğu olan Bay T-Bone'un, telefonu nasıl ve nereden aldığını kimse bilemiyordu. Cep telefonu Trumble'da kesin olarak yasaktı ve o genç adamın Trumble'a telefon sokarken kullandığı yöntem, T. Karl'ın seks yaşamından daha fazla söylentiye neden olmuştu. Telefonu görmüş olanlar, onu çevrelerindekiyle tarif ederken, bir kronometreli saatte pek fazla büyük olmadığını söylüyorlardı. Bay T-Bone'un karanlık köşelerde, çenesi göğsüne değecek kadar eğilmiş, sırtı dünyaya dönük bir halde telefonla mırıldanarak konuştuğu görülmüştü. Hiç kuşkusuz hâlâ Miami'deki sokak operasyonlarını yönetiyordu.

Bir gün telefon kayboldu. Bay T-Bone onu alanı yakalarsa öldüreceğini söyleyip duruyordu, ama şiddet tehditleri işe yaramayınca 1.000 dolar ödül vereceğini söyledi. Kuşklar Atlantali bir başka uyuşturucu satıcısı olan Zorro üzerinde yoğunlaşıyordu, o da en azından Bay T-Bone kadar sert bir tipti. Bir cinayet olasılığı vardı ve gardiyanlarla yöneticiler olaya el koydu ve iki adama, işi daha ileri götürürlerse, ikisinin de buradan uzaklaştırılacağı söylendi. Trumble'da şiddete hoşgörü yoktu. Bunun cezası, güvenlik önlemleri uygulanan ve şiddetten anlayan mahkûmların bulunduğu bir başka cezaevine gönderilmektir.

Birisi Bay T-Bone'a, Kardeşler'in haftalık duruşma programından söz etti, bir süre sonra o da T. Karpı bulup dava açtı. Genç

adam telefonunu ve ayrıca da bir milyon dolar tazminat istiyordu.

Duruşma günü kararlaştırıldığında, bir müdür yardımcısı kafeteryaya gelip davayı izlemek istedi, ama Kardeşler duruşmayı hemen ertelediler, ikinci duruşma gününde de aynı şey oldu. Yönetimden hiç kimsenin, mahkûmlardan hangisinde bir yasadışı cep telefonu bulunduğunu bilmemesi gerekiyordu. Haftalık duruşmaları izleyen gardiyanlardan tek kelime çıkmıyordu.

Yargıç Spicer nihayet cezaevi danışmanlarından birini, çocukların kendi aralarında anlaşmak istedikleri ve yönetimden kimsenin karışmaması gerektiği konusunda ikna etti. "Küçük bir meseleyi çözmek için uğraşıyoruz," diye fısıldadı. "Ve bunu kendi başımıza, özel olarak yapmalıyız."

Bu talep üst makamlara ulaştırıldı ve üçüncü duruşma gününde kafeterya, büyük çoğunluğu kan görmeyi umut eden mahkûmlarca dolduruldu. Salondaki tek cezaevi yetkilisi, arkada oturmuş yarı uyuklayan bir gardiyandı.

Davacı ve davalı mahkemeye yabancı kişiler değildi ve bu nedenle, Bay T-Bone ve Zorro kendi savunmalarını yapacaklarını söylediğinde kimse şaşırmadı. Yargıç Beech, duruşmanın ilk saatinin büyük bölümünü onların terbiyeli konuşmaları için uğraşarak geçirdi. Sonunda pes etti. Davacı, bin FBI ajanının yardımıyla bile kanıtlanamayacak saçma sapan suçlamalarda bulunuyordu. Savunma da bu iddiaları yüksek sesle ve akıl almaz sözlerle reddediyordu. Bay T-Bone, adları sadece Kardeşler'e verilmiş iki mahkûmun yeminli ifadesiyle davalıya ağır darbeler indirdi, bu tanıklar Zorro'yu birkaç kez, minik bir telefonla gizli gizli konuşurken görmüşlerdi.

Zorro bu ifadeleri bağırarak ve daha önce Kardeşler'in hiç duymadığı öfkeli kelimelerle reddetti.

Yıkıcı darbe beklenmedik bir anda geldi. Bay T-Bone, en zeki ve kurnaz avukatların bile hayranlığını çekecek bir hareketle birkaç belge çıkardı. Telefonunun konuşma kayıtları gizlice cezaevine sokulmuştu ve bunları net olarak mahkemeye gösterip, tam olarak elli dört konuşmanın güneydoğu Atlanta'daki bazı numaralarla yapıldığını kanıtladı. Çoğunlukta olan anı sadakatleri bir

anda kaybolabilecek taraftarlar bağırıp çağırmaya başladılar ama T. Kari hemen plastik tokmağını masaya vurup onları susturdu.

Zorro kendini toparlamakta güçlük çekiyordu ve onun bu tereddüdü kendisine pahalıya mal oldu. Ona, telefonu yirmi dört saat içinde Kardeşler'e teslim etmesi ve şehirlerarası telefon konuşmaları için de Bay T-Bone'a 450 dolar ödemesi söylendi. Telefonu yirmi dört saat içinde Kardeşler'e getirmediği takdirde mesele cezaevi müdürüne aksettirilecek ve Zorro'nun gerçekten de yasadışı bir cep telefonuna sahip olduğu bildirilecekti.

Kardeşler ayrıca, her ikisine de, yemek yerken bile aralarına en azından on beş metre mesafe koymaları gerektiğini söyledi.

T. Kari tokmağını vurdu ve kalabalık gürültüyle dışarıya çıkmaya başladı. T. Kari bir sonraki davacıları çağırdı ve izleyicilerin çıkmasını bekledi, ikinci dava da önemsiz bir kumar tartışmasıydı. T. Kari, "Susun!" diye bağırdı ama gürültü daha da arttı. Kardeşler gazetelerini ve dergilerini okumaya başladılar.

T. Kari, "Sessiz olun!" diye tekrar bağırdı ve tokmağını vurdu.

Spicer da, "Kes sesini!" diye ona bağırdı. "Sen onlardan daha çok gürültü yapıyorsun."

T. Kari, peruğunun bukleleri her yana sallanarak, "Bu benim işim," diye karşılık verdi.

Kafeterya boşaldı ve içerde sadece bir mahkûm kaldı. T. Kari çevresine bakındı ve, "Sen Bay Hooten mısın?" diye sordu.

Genç adam, "Hayır efendim," diye cevap verdi.

"Peki, Bay Jenkins misin?"

"Hayır efendim."

T. Kari, "Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Jenkins'e karşı Hooten davası taraflar gelmediğinden düşmüştür," dedi ve karar defterine abartılı bir tavırla bir şeyler karaladı.

Spicer, yalnız başına oturan ve orada kalmasının hoş karşılanacağından emin değilmiş gibi garip bir tavırla çevresine bakınan gence, "Kimsin sen?" diye sordu. Soluk yeşil entarili üç kişiyle, çorapsız ayaklarında eflatun rengi banyo terlikleri olan ve eski, kestane rengi bir pijama giymiş, kafası gri bir peruklu şu soyтары da ona bakıyordu. Kimdi bu adamlar!

Genç adam yavaşça kalktı ve korkuyla ilerleyip üç kişinin kar-

şısında durdu. Sonra, konuşmaya korkar gibi, "Yardım arıyorum," dedi.

T. Kari yan taraftan, "Mahkemelik bir işin mi var?" diye sordu.

"Hayır efendim."

O zaman...

Spicer, "Kapa çeneni!" dedi. "Mahkeme bitmiştir. Git buradan."

T. Kari karar defterini hırsla kapadı, portatif sandalyesini geri itti ve peruğunu sallayıp, banyo terliklerini yerde sürüyerek öfkeyle salondan çıktı.

Genç adam neredeyse ağlayacaktı. Yarber, "Bizden nasıl bir yardım istiyorsun bakalım?" diye sordu.

Genç adamın elinde küçük bir karton kutu vardı ve Kardeşler, tecrübelerine dayanarak, o kutuda bu genci Trumble'a getiren belgeler olduğunu biliyordu. Delikanlı, "Yardıma ihtiyacım var," diye tekrarladı. "Buraya geçen hafta geldim ve hücre arkadaşım, sizin bana yardım edebileceğinizi söyledi."

Beech, "Avukatın yok mu?" diye sordu.

"Vardı. Ama iyi değildi. Buraya gelmemin bir nedeni de o avukat zaten."

Spicer, "Buraya neden girdin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gerçekten de bilmiyorum."

"Mahkemeye çıktın mı?"

"Evet. Uzun bir mahkemeydi."

"Seni bir jüri mi suçlu buldu peki?"

"Evet. Beni ve diğerlerini. Bizim bir çete tertibinin içinde olduğumuzu söylediler."

"Ne amaçla kurulan bir çete bu?"

"Kokain getirmek."

Yine bir uyuşturucu kurbanı. Kardeşler bir an önce mektup yazma işine dönmek istiyordu. Yarber, "Ne kadar yatacaksın?" diye sordu.

"Kırk sekiz yıl."

"Kırk sekiz yıl mı! Kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç."

Mektup yazma işini bir an için unuttular. Onun kederli genç

yüzüne baktılar ve bu yüzün elli yıl sonraki halini düşünmeye çalıştılar. Yetmiş bir yaşında çıkacaktı; düşünmesi bile güçtü. Kardeşler'in her biri bu delikanlıdan daha genç olarak Trumble'da çıkacaktı.

Yarber, "Bir sandalye çek, otur," deyince delikanlı en yakında ki sandalyeyi aldı ve onların karşısına geçip oturdu. Spicer bile bı zavallı gence sempati duymuştu.

Yarber, "Adın ne senin?" diye sordu.

"Bana Buster derler."

"Pekâlâ Buster, kırk sekiz yıl yemek için ne yaptın, söyle?"

Hikâye bir sel gibi akmaya başladı. Delikanlı kutusunu dizleri nin üzerine koydu ve gözlerini yere dikip daha önce ne kendisi nin, ne de babasının yasalarla başlarının derde girdiğini söyledi Babasıyla birlikte Pensacola'da küçük bir iskeleleri vardı. Teknele riyle denize açılıp balık tutuyor, denizi çok seviyorlardı ve iskeley çalıştırmak onlar için iyi bir işti. Kullanılmış, 15 metrelik bir balıkçı teknesini Fort Lauderdale'li bir Amerikalı'ya nakit 95.000 dolara satmışlardı. Para bankaya gitmişti, ya da en azından Buster öyle sanıyordu. Adam birkaç ay sonra yine gelmiş ve bu kez 80.000 dolar ödeyip on iki metrelik bir başka tekne satın almıştı, Florida'da tekne alışverişlerinde nakit para kullanılması normal bir şeydi. Daha sonra üçüncü ve bir dördüncü tekne satılmıştı. Buster ve babası kullanılmış ama iyi durumda balıkçı teknelerinin nerede bulunacağını biliyor, onları alıp onarıyor ve yeniliyorlardı. Bu işi kendileri yapıyor ve bundan zevk alıyorlardı. Beşinci tekne-den sonra narkotik ajanları gelmişti. Sorular sorup imalı tehditler yapmışlar, kayıt ve defterleri görmek istemişlerdi. Buster'ın babası başlangıçta bunu reddetmiş, sonra bir avukat tutmuşlar ve o da onlara ajanlarla işbirliği yapmamalarını tavsiye etmişti. Aylarca hiçbir şey olmamıştı.

Buster ve babası bir pazar sabaha karşı saat 3'te, yelekler giymiş ve tüm Pensacola'yı esir alacak kadar çok silahla donanmış bir sürü r-dam tarafından tutuklanmıştı. Her tarafta polis arabalarının flaşları parlıyordu, tam olarak giyinmelerine bile izin vermeden onları körfeze yakın küçük evlerinden âdeta sürükleyerek çıkarmışlardı. Suçlama dosyası üç santim kalınlığında, 160 sayfaydı,

kokain kaçakçılığıyla ilgili seksen bir suçlama vardı. Bu dosyanın bir kopyası kutusunda duruyordu. Bu 160 sayfada Buster ve babasının adı pek geçmiyordu ama yine de, tekneleri sattıkları adam ve asla tanımadıkları yirmi beş kişiyle birlikte suçlanıp içeriye atılmışlardı. Bu adamlardan on biri Kolombiyalı'ydı. İçlerinden üçü avukattı. Geri kalanlar ise güney Floridalı'ydt.

Savcı onlara bir anlaşma teklifinde bulunmuştu - suçu kabul edip iki yıl hapisle cezalandırılacak ve diğer tutuklulara karşı savcılıkla işbirliği yapacaklardı. Hangi suçu kabul edeceklerdi ki? Onlar hiçbir şey yapmamıştı. Diğer yirmi altı şüpheliden sadece birini tanıyorlardı. Kokaini hiç görmemişlerdi.

Buster'ın babası evi ipotek edip 20.000 dolar bularak bir avukat tuttu, ama kötü bir avukat bulmuşlardı. Duruşma sırasında Kolombiyalılar ve gerçek uyuşturucu kaçakçılarıyla aynı masada oturunca paniğe kapılmışlardı. Tüm diğer şüphelilerle birlikte, sanki bir zamanlar o şebekenin bir parçasıymış gibi, mahkeme salonunun bir yanında oturuyorlardı. Diğer yanda, jürinin yakınında savcılar vardı, koyu renk giysiler giymiş, not tutan ve onlara sanki küçük çocuklara tacizde bulunan kişilermiş gibi bakan burunu havada hergelelerdi bunlar. Jüri üyeleri de dik dik bakıyordu onlara.

Yedi hafta süren mahkeme sırasında Buster ve babasına hemen hiç aldırmadılar. Adları sadece üç kez söylenmişti. Savcılığın onlara karşı iddiası şuydu: tekneleri bulup yenilemiş, güçlü motorlarla donatmış ve uyuşturucunun Meksika'dan Florida sahillerine taşınmasında yardımcı olmuşlardı. Yedi haftalık bir dava için yeterince para almadığını söyleyip şikâyet eden avukatları bu iddiaları çürütme konusunda yetersiz kalmıştı. Yine de savcıların onlara karşı iddiaları fazla tekrarlanmadı, savcılar daha ziyade Kolombiyalılara saldırdı.

iddialarını daha fazla kanıtlamaya ihtiyaçları yoklu. Mükemmel bir jüri oluşturmuşlardı. Jüri üyeleri sekiz günlük bir likir tetatısından ve düşünmeden sonra, hiç kuşkusuz yorgun ve kızmış olarak, tüm tutukluları bütün suçlamalardan suçlu bulmuştu. Buster'ın babası, suçlu bulunup hüküm giydikten bir ay sonra intihar etmişti.

Hikâye bittiğinde delikanlı ağlayacak haldeydi. Ama kendisini toparlayıp çenesini ileriye uzattı, dişlerini gıcırdattı ve, "Ben yanlış hiçbir şey yapmadım," dedi.

Hiç kuşkusuz Trumbte'a gelip de suçsuz olduğunu söyleyen ilk mahkûm değildi bu genç. Beech ona bakıp dinlerken, yıllar önce Teksas'ta uyuşturucu kaçakçılığından kırk yıl hapse mahkûm ettiği genç adamı hatırladı. Tutuklu, berbat bir çocukluk geçirmişti, eğitimi yoktu, çocuk suçlarından uzun bir sabıka kaydı vardı ve hayatta pek şansı kalmamıştı. Beech o zaman ona kürsüden, tepeden bakarak, baba nasihatında bulunmuş ve böyle büyük bir cezayı verebildiği için kendisiyle gurur duymuştu. Bu lanet uyuşturucu satıcılarının sokaklardan temizlenmesi gerekiyordu tabii!

Hatlee Beech, cezaevinde üç yıl yattıktan sonra, cezalandırdığı bir sürü insan yüzünden vicdan azabı çekiyordu. Onlar şurada oturan Buster'dan daha suçluydu belki, ama bir fırsat verilmesi gereken çocuklardı.

Finn Yarber delikanlıya bakıp dinlerken ona acımişti. Trumble'da herkesin acı bir hikâyesi vardı ve onları bir ay ya da ona yakın bir süre dinledikten sonra o da neredeyse hiçbir şeye inanmamayı öğrenmişti. Fakat Buster yalan söylemiyordu, ona inanabilirdi. Gelecek kırk sekiz yıl zarfında bu genç adam vergi mükelleflerinin ödediği paralarla solup çürüyecek, çökecekti. Günde üç öğün yemek. Geceleri sıcak bir yatak - son tahminlere göre federal bir mahkûmun hükûmete maliyeti yılda 31.000 dolardı. Boşa harcanan paralar. Trumble'daki mahkûmların yarısı buraya suçsuz olarak, boş yere girmişti. Bunlar şiddete başvurmayan, para cezaları ya da toplum hizmetleriyle cezalandırılabilir insanlardı.

Joe Roy Spicer, Buster'ın acıklı hikâyesini dinledikten sonra, onu gelecekte kullanabilir miyiz, diye düşünerek inceledi, iki olasılık vardı. Birincisi, Spicer'ın fikrine göre, Angola işinde telefonlardan hiç yararlanmıyorlardı. Kardeşler, genç adamlar olarak mektuplar yazan yaşlı insanlardı. Örneğin Iovva'daki Quince Garbe'a telefon edip Ricky olarak konuşmak çok riskliydi, sağlıklı, yirmi sekiz yaşında bir genç adam olmadıkları hemen anlaşıl-

lirdi. Fakat Buster gibi bir delikanlı onlarla çalışırsa, tüm potansiyel kurbanları kolayca ikna edebilirlerdi. Trumble'da birçok genç adam vardı ve Spicer bunlardan birkaçını düşünmüştü. Fakat onların hepsi de suçlu ve mahkûmdu, onlara güvenememişti. Buster sokaklardan yeni kurtulmuştu, masum gibi duruyordu ve onlara yardım istemek için gelmişti. Bu çocuğu yola getirebilirlerdi.

ikinci olasılık da birinciye bağlıydı. Buster onların oyununa katıldığı takdirde, Joe Roy cezaevinden çıktığında burada olacaktı. Bu dümen kolayca bırakılmayacak kadar iyi para getiriyordu. Beech ve Yarber çok iyi mektup yazıyorlardı ama onlarda iş yeteneği yoktu. Spicer belki de genç Buster'ı eğitip, çıktığında yerini almasını ve payını dışarıya yönlendirmeyi sağlayabilirdi.

Sadece bir düşünceydi bu tabii.

Spicer, "Paran var mı?" diye sordu.

"Hayır efendim. Her şeyimizi kaybettik."

"Aileden hiç kimse, amca, dayı, teyze, kuzen ya da yasal ücretlerini ödeyecek kimsen yok mu yani?"

"Hayır efendim. Ne tür yasa! ücret bunlar?"

"Biz davaları gözden geçirip temyize göndermek için genellikle bir ücret alırız."

"Ben beş parasızım efendim."

Beech, "Sanırım sana yardım edebiliriz," dedi. Zaten Spicer temyiz konusunda çalışmıyordu. Adam liseyi bile bitirmemişti.

Yarber, Beech'e baktı ve, "Yani kamu yararına mı?" dedi.

Spicer, "O da ne demek?" diye sordu.

"Buna kamu yararına denir."

"Peki ama ne demek bu?"

Beech, "Ücretsiz yasal çalışma," dedi.

"Ücretsiz yasal çalışma. Kim yapacak bunu?"

Yarber, "Avukatlar," diye açıkladı. "Her avukat, zamanının birkaç saatini, parayla avukat tutamayacak kadar fakir olan insanlara yardım için ayırmalıdır, bu herkesten beklenir."

Beech, "Bu, eski İngiliz genel yasasının bir parçasıdır," diyerek konuyu yine bir bulmacaya dönüştürdü.

Spicer, "Biz burada bunu hiç yapmadık, değil mi?" dedi.

Yarber, Buster'a baktı ve, "Senin davayı inceleyeceğiz," dedi. "Ama lütfen fazla umuda kapılma."

"Teşekkür ederim."

Yeşil koro entarileri giymiş üç eski yargıç ve korkmuş genç bir mahkûm grup halinde kafeteryadan çıktılar. Delikanlı korkmuştu ama aynı zamanda da meraklanmıştı.

22

BRANT'IN, UPPER DARBY, PENNSYLVANIA'DAN gelen yanıtında aceleci bir hava vardı:

Sevgili Ricky:

Vay canına! Bu ne resim böyle! Oraya daha çabuk geleceğim. Nisan'ın 20'sinde orada olacağım. Seni bulabilecek miyim? Bu olursa ev bize kalacaktır, çünkü karım iki hafta daha burada kalacak. Zavallı kadın. Yirmi iki yıldır evliyiz benim durumumu hâlâ bilmiyor.

işte, sana bir resmimi gönderiyorum. Arkada görünen benim özel uçağım, bir Lear Jet, sevdiğim oyuncaklarımdan biri. istersen ona atlar biraz etrafta uçarız.

Lütfen bana hemen yaz.

Sevgiler, Brant

Adam hâlâ soyadını yazmıyordu ama sorun değildi bu. Bir süre sonra onu da öğrenirlerdi.

Spicer zarfın üzerindeki postane damgasına baktı ve bir an için posta idaresinin Jacksonville ve Philadelphia arasında ne kadar hızlı çalıştığını düşündü. Ama resim dikkatini çekmişti. Dörde-altı inçlik 'çabuk-zengin-ol' ilamındaki samimi fotoğrafa çok benziyordu, o resimde de reklam pozunda duran adam, jet uçağı, Rolls arabaları ve muhtemelen son karısı önünde, böyle gururla poz vermişti. Brant bu resimde bir jet uçağı yanında, tenis şortu ve bir süveter giymiş olarak güliimsüyordu, görünürde Rolls ara-

balar yoklu ama, orta yaşlı, güzel bir kadın vardı, onun hemen yan başında duruyordu.

Büyüyen koleksiyonları içinde ilk fotoğrafı bu ve mektup arkadaşları karısını da resme katmıştı. Spicer, garip, diye düşündü ama Brant iki mektubunda da karısından söz etmişti. Artık hiçbir şey şaşırtmıyordu onu. Dümenleri sonsuza kadar işe yarayacaktı, çünkü riskleri hiçe sayan bir sürü salak vardı.

Brant'ın kendisi de sağlıklı görünüyordu, teni güneş yanığıydı, saçları koyu renkte, kısa kesilmiş ve yer yer kırışmıştı, bıyığı da vardı adamın. Pek yakışıklı sayılmazdı ama Spicer'ın umurunda değildi bu.

Böyle her şeye sahip olan bir adam nasıl bu kadar rahat olabiliyordu. Çünkü her zaman şansını denemiş ve asla yakalanmamıştı. Çünkü bu bir yaşam tarzıydı. Onu sıkıştırıp parasını sızdırdıktan sonra Brant hiç kuşkusuz biraz yavaşlardı. Ondan sonra bu tür ilanlara ve isimsiz aşk mektuplarına boş verecekti muhakkak. Ama Brant gibi saldırgan bir tip çok geçmeden yine eski günlerine dönebilirdi.

Spicer, risklere aldırmayan bu tip insanları arada bir de olsa bulmanın kendisini heyecanlandırıldığını düşündü. Fakat her gün bir süre, tıpkı bir eşcinsel gibi düşünmeye çalışmak onun canını sıkıyordu doğrusu.

Beech ve Yarber mektubu okuyup fotoğrafı incelediler. Küçük ve dağınık oda tamamen sessizdi. Büyük av olabilir miydi bu?

Spicer, "Şu jetin kaç para edeceğini bir tahmin edin," dedi ve üçü de güldüler. Tedirgin bir gülüştü bu, buna sanki inanamıyor gibiydiler.

Beech, "Birkaç milyon," dedi. Teksaslı olup, daha önce zengin bir kadınla evli olduğundan, diğer ikisi onun, jetler hakkında kendilerinden daha fazla bilgi sahibi olduğunu düşünüyordu. "Bu küçük bir Lear."

Spicer küçük bir Cessna uçağa da razıydı, ayaklarını yerden kesip onu buralardan götürecek herhangi bir şey uygundu onun için. Yarber uçak istemiyordu. O, şampanya ve çift menü sunulan ve seyredeceği filmi seçebileceği birinci mevki uçak biletleri istiyordu.

Yarber, "Soyalım şunu," dedi.

Hâlâ resme bakan Beech, "Ne kadar?" diye sordu.

Spicer, "En az yarım milyon," dedi. "Bunu alırsak daha sonra daha çoğunu da isteriz."

Bir süre ses çıkarmadan oturup, yarım milyondan paylarına düşecek parayı düşündüler. Ama Trevor'ın üçte biri onları kızdırıyordu. Hergele paranın 167.000 dolarını hemen kesip alacak, onların her birine de pay olarak 111.000 dolar bırakacaktı. Mahkûm olan insanlar için fena para değildi kuşkusuz, ama payları bundan çok daha fazla olmalıydı. Avukat neden bu kadar çok para alıyordu ki?

Spicer, "Trevor'ın ücretini kismalıyız," dedi. "Bunu bir süredir düşünüyordum zaten. Şu andan itibaren parayı dörde böleceğiz. O da bizimle eşit pay alsın."

Yarber, "Bunu kabul etmeyecektir," dedi.

"Başka şansı yok."

Beech, "Adil olan bu," dedi. "İşi biz yapıyoruz, o bizden çok kazanıyor. Bunu kısıtlamalıyız."

"Bunu Perşembe'ye yapacağım."

TREVOR İKİ GÜN SONRA, saat dördü biraz geçte Trumble'a geldi, yine akşamdan kalmaydı, başı kötü ağrıyordu ve iki saatlik öğle yemeği tatili ve öğleden sonraki bir saatlik uykuyla da geçmişti.

Joe Roy huzursuz ve sinirli görünüyordu. Postaya verilecek mektupları avukata verdi, ama elindeki büyük, kırmızı bir zarfı tutuyordu. Sonra bu zarfı masaya vurarak, "Bu adamı sıkıştırıp parasını alacağız," dedi.

"Kim bu?"

"Brant diye biri işte, Philadelphia yakınlarında. Kendini posta kutusu adresiyle gizliyor. Onu oradan çıkarman gerekecek,"

"Ne kadar?"

"Yarım milyon dolar."

Trevor'ın gözleri kısıldı ve kuru dudakları açık. Hemen hesabını yaptı - cebine 167.000 dolar girecekti. Tekneyle denizlere açılma hayali bir anda gerçeğe çok yaklaşmıştı. (Misinin kapısını

kapayıp Karayipler'e gitmesi için belki de bir milyona ihtiyacı yoktu. Belki bunun yarısıyla yapabilirdi bu işi. Ve bu paraya yaklaşıyordu.

Spicer'ın ciddi olduğunu bildiği halde, "Şaka yapıyorsun," dedi. Spicer şakadan hoşlanmazdı ve hiç kuşkusuz parasını çok ciddiye alıyordu.

"Hayır. Ayrıca senin yüzdeni değiştiriyoruz."

"Lanet olsun, bunu yapmıyoruz. Anlaşma anlaşmadır."

"Anlaşmalar her zaman değiştirilebilir. Bundan böyle sen de bizimle aynı payı alıyorsun. Dörtte bir."

"Olmaz bu."

"O zaman kovuldun."

"Beni kovamazsınız."

"Kovdum işte. Bize postacılık yapacak başka bir namussuz avukat bulamaz mıyız sanıyorsun yani?"

Trevor, "Çok şey biliyorum," dedi, yanakları kızarmış, dili bir anda kupkuru olmuştu.

"Kendini o kadar değerli görme. Sandığın kadar değerli değilsin."

"Öyleyim, Burada olan biten her şeyi biliyorum."

"Biz de biliyoruz zeki çocuk. Fark şu ki, biz zaten hapisteyiz. En çok kaybedecek sen olursun. Benimle fazla takışırsan sen de masanın bu tarafına geçebilirsin."

Trevor'ın başına yine müthiş bir ağrı girdi ve adam gözlerini kapadı. Tartışacak durumda değildi. Dün gece Pete'in Barı'nda neden o geç saate kadar kalmıştı sanki? Spicer'la görüşmeye gelirken kafasının açık olması gerekirdi. Ama o yorgun ve yarı sarhoştı.

Başı dönüyordu, yine midesi bulanacaktı. Hesabını yaptı. 167.000 ile 125.000 dolar arasındaki farkı tartışıyorlardı. Aslında Trevor için iki rakam da iyi paraydı. Bu işten kovulmayı göze alamazdı, çünkü bu yüzden elindeki birkaç müvekkili de kaçırmıştı. Ofisinde şimdi çok daha az kalıyor, onların telefonlarına yanıt veremiyordu. Çok daha zengin bir gelir kaynağı bulmuştu, onun için sahil boyundaki küçük müşteri trafiğinin cehenneme kadar volu vardı.

Zaten Spicer'la başa çıkamazdı. Adamda vicdan yoktu. Acıma-

sız, her suçla yatkındı ve mümkün olduğunca çok para bulmak için yapmayacağı şey yoktu.

"Beech ve Yarber da senin gibi mi düşünüyor?" diye sordu ama onların da aynı fikirde olduğunu ve olmasalar bile kendisi açısından pek fazla fark etmeyeceğini biliyordu.

"Tabii. Bütün işi onlar yapıyor zaten. Neden onlardan fazla alasın ki?"

Bu biraz haksızlık gibi görünüyordu. Trevor hâlâ acı içinde, "Pekâlâ, pekâlâ," dedi. "Hapiste olmanız için iyi nedenler var."

"Çok mu içiyorsun sen?"

"Hayır! Neden sordun?"

"Çok sarhoş tanıdım. Hem de pek çok. Felaket görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen kendi işine bak, ben de benimkine."

"Anlaştık. Ama hiç kimse avukat olarak bir sarhoşu istemez. Paramızı sen idare ediyorsun ve bunu da çok yasadışı bir yerde yapıyorsun. Bir barda çenen biraz açılrsa birileri hemen soru sormaya başlar."

"Ben kendimi idare ederim."

"Güzel. Arkanı da gözetle. İnsanları sıkıştırıp canlarını yakıyorduz. Eğer ben kendim şu bizim küçük iğnenin diğer ucunda olsaydım, parayı kaptırmadan önce buralara gelip bazı cevaplar istemeyi düşünebilirdim doğrusu."

"Adamlar çok korkuyor."

"Sen yine de gözlerini açık tut. Ayık ve uyanık durmak senin için çok önemli."

"Çok teşekkür ederim. Başka bir şey var mı?"

"Evet, senin için birkaç oyunum var." Bunlar önemli şeylerdi. Spicer bir gazete açtı ve bahislerini oynamaya başladılar.

Trevor dışarıya çıkıp Jacksonville yoluna girdiğinde Trumble'a yakın bir dükkândan birkaç bira aldı ve yolda yudumlamaya başladı. Parayı düşünmemek için çok çabalıyordu ama elinde değildi bu. Onların hesabında ve kendi hesabında otishnre bankada 250.000 dolardan fazla para vardı, istediği zaman alabilirdi bunu. Yarım milyonu da buna eklediğinde, yani lııııı eklemekten durmıyordu - 750.000 dolar ediyordu bu!

Kirli para çaldığı için asla yakalanmazdı; lııııı güzelliği bura-

daydı işte. Kardeşler'in kurbanları şimdi şikâyet edemiyor, çünkü bunu yapamayacak kadar utanıyorlardı. Onlar yasaları ihlal etmiyordu. Sadece çok korkuyorlardı. Kardeşler ise suç işliyordu. Para kaybolursa kime gidebilirlerdi ki?

Böyle şeyler düşünmekten vazgeçmeliydi.

Ama Kardeşler onu nasıl yakalayabilirdi ki? O, onların adını bile duymadığı adalar arasında teknesiyle dolaşarak olacaktı. Cezasından çıktıklarında ise, onun izini bulmak için yeterli enerjiye, paraya ve arzuya sahip olacaklar mıydı acaba? Kuşkusuz hayır. Onlar zaten yaşlı adamlardı. Beech büyük olasılıkla Trumble'da ölecekti.

Kendi kendine, "Kes şunu artık," diye bağırdı.

Yürüyerek Beach Java'ya gitti, bir iki tek attı ve sonra biraz çalışmak için ofisine uğradı. Online'a girdi ve Philadelphia'daki bazı dedektiflerin adlarını buldu. Telefonlara başladığında saat neredeyse altıya geliyordu, ilk iki telefona telesekreterler yanıt verdi.

Ed Pagnozzi'nin ofisine açtığı üçüncü telefona dedektifin kendisi çıktı. Trevor ona, Florida'da bir avukat olduğunu ve Upper Darby'de bir araştırmaya ihtiyaç duyduğunu söyledi.

"Pekâlâ. Nasıl bir iş bu?"

Trevor hızlı hızlı konuşarak, "Bazı mektuplaşmaları izlemek istiyorum," dedi. Önceden prova ettiği için bu konuşmayı rahatça yapabiliyordu. "Oldukça büyük bir boşanma işi. Ben hanımı temsil ediyorum ve sanıyorum kocası para saklıyor. Her neyse, belirli bir posta kutusunu kimin kiraladığını öğrenmek için orada birine ihtiyacım var."

"Şaka ediyor olmalısın."

"Hayır, hayır çok ciddiym."

"Yani gidip bir postanenin önünde beklememi ve gözetlememi mi istiyorsun benden?"

"Dedektifliğin temel işi bu."

"Bak dostum, ben çok meşgulüm. Başka birini ara." Pagnozzi telefonu kapadı, daha mühim işleri olmalıydı. Trevor ona içinden bir küfür savurdu ve bir sonraki numarayı aradı, iki numara daha denedi ve hepsinde de karşısına telesekreter çıktı. Bu işe yarın devam edecekti.

SOKAĞIN KARŞI TARAFINDA, Klockner, onun Pagnozzi'yte kısa konuşmasını bir kez daha dinledi ve sonra Langley'i aradı. Bulmacanın son parçası da biraz önce yerine oturmuştu ve Bay Deville bunu hemen bilmek isterdi.

Tatlı kelimelere, yumuşak konuşmalara ve çekici fotoğraflara bağlı olmasına karşın, dümen temelde basitti. Arzulara hitap ediyor ve sonra da insanları korkutarak para topluyordu. Sistem, Bay Garbe'in dosyasıyla, Brant White karşı tuzağıyla ve ele geçirilen diğer mektuplarla çözümlenmişti.

Yanıtı verilmeyen sadece bir tek soru vardı: Fosta kutularının kiralanması sırasında sahte isimler kullanıldığına göre, Kardeşler kurbanlarının gerçek adlarını nasıl buluyordu? Philadelphia'ya açılan telefonlar İşte onun yanıtını da vermişti. Trevor sadece yerel dedektifler tutuyor ve bunlar da Bay Pagnozzi kadar meşgul olmayan adamlar oluyordu.

Deville sonunda Teddy'yi görme izni aldığında saat neredeyse ona geliyordu. Kuzey Koreliler askeri güçlerden arındırılmış bölgede yine bir Amerikan askerini vurmuştu ve Teddy öğleden beri bu meseleyle uğraşıyordu. Deville koruganına girdiğinde, Teddy krakerle peynir yiyor ve diyet kolasını yudumluyordu.

Kısa bir brifingden sonra Teddy, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Özellikle bir şeyin önemini kavrama konusunda esrareniz bir içgüdüğü vardı.

Deville, "Tabii bu, şu anlama geliyor," diye devam etti. "Bu avukat, Al Konyers'ın gerçek kimliğini öğrenmek için burada da bir dedektif tutabilir."

"Evet ama nasıl öğrenebilirler?"

"Bunun için birçok yol düşünebiliriz. Birincisi gözetleme, biz Lake'i posta kutusuna giderken nasıl yakaladıysak öyle işte. Postaneyi gözetleme. Ama bu biraz riskli tabii, çünkü dikkatli biri gözetlendiğini anlayabilir. İkincisi rüşvet. Posta memuruna verilecek beş yüz dolar her yerde işe yarayabilir. Üçüncüsü bilgisayar kayıtları. Bu öyle pek gizli bir bilgi değil, lii/im çocuklardan biri Evansville, Indiana'da merkez postanesine girdi ve tüm posta ku-

tusu kiralayanların bir üstesini ele geçirdi. Öylesine bir denemeydi bu, adamımızın sadece bir saatini aldı. Bunlar yüksek teknoloji. Düşük eknoloji ise, geceleyin gizlice postaneye girmek ve çevreyi aramak oluyor."

"Bunun için ne kadar para ödüyor?"

"Bilmiyorum, ama bir dedektif tuttuğunda bunu öğreniriz."

"Onu nötralize etmeliyiz."

"Ortadan kaldıralım mı yani?"

"Henüz değil. Önce onu satın almayı yeğlerim. O bizim pence-remiz. Bizim için çalışırsa her şeyi rahatça öğrenir ve onu Kon-yers'den uzak tutabiliriz. Bu konuda bir plan hazırla."

"Ya safdışı bırakılması konusu?"

"Onu da hazırla, ama acelemiz yok. En azından şimdilik."

23

GÜNEY, GERÇEKTEN DE, silahlardan, bombalardan söz etmesi, sert konuşmaları ve silahlı kuvvetlerin hazır olması konusundaki sözleriyle Aaron Lake'i seviyordu. Lake, önce kullanılanlardan bile daha cesur reklamlarla Florida, Mississippi, Tennessee, Oklahoma ve Teksas'ı istila etmişti. Teddy'nin adamlarıysa bu eyaletleri, şimdiye kadar bir seçimden bir gece önce asla görülmemiş paraya boğmuştu.

Sonuç diğerleri için yeni bir bozgundu, Lake küçük Süper Salı'da 312 delegeden 260'ının oyunu almıştı. 14 Mart'ta oylar sayıldıktan sonra toplam 2.066 delegeden 1.301'i kararlı görünüyordu. Lake'in, Vali Tarry'ye büyük üstünlüğü vardı - 390'a karşı 801 oy almıştı.

Beklenmedik bir felaket olmazsa yarış bitmişti.

BUSTER'IN Trumble'daki ilk işi zararlı ot biçme makinesiyle bahçedeki zararlı otları temizlemek oldu; bu işe karşılık saatte yirmi sent kazanıyordu. Ya bu işi yapacak ya da kafeteryada yerleri silecekti. O bahçe işini yeğledi, çünkü güneşi seviyor ve teninin, içerde gördüğü bazı mahkûmlarınki gibi bembeyaz kalmasını istemiyordu. Bazı mahkûmlar gibi kilo da almayacaktı. Kendi kendine, burası bir cezaevi, burada nasıl şişmanlıyorlar deyip duniyordu.

Parlak güneşin altında sıkı çalışıyor, güneşte yanıp esmerleşiyordu, göbeklenmemeye yemin etmişti ve hareketli oyunlara katılıyordu. Fakat on gün çalıştıktan sonra burada kırk sekiz yıl dayanamayacağını anladı Buster.

Kırk sekiz yıl! Dile kolaydı bu, tasavvur bile edemiyordu. Kim edebilirdi ki?

içerde geçirdiği ilk kırk sekiz saat süresince hep ağlamıştı.

On üç ay önce babasıyla birlikte iskelede çalışıyor, tekne işleri yapıyor, haftada iki kez Körfez'de balığa çıkıyorlardı.

Sert bir oyunun sürdüğü beton basketbol sahasının köşesini yavaşça döndü. Sonra, mahkûmların bazen voleybol oynadığı büyük kum havuzuna gitti, ilerde yalnız bir adam yolda yürüyüşe çıkmıştı, yaşlı birine benziyordu, uzun kır saçlarını at kuyruğu yapmış, üzerine gömlek giymemişti. Genç adama hiç de yabancı gelmedi. Buster kaldırımın iki kenarını temizledi ve yürüyüş yoluna doğru ilerledi.

Yalnız başına yürüyüş yapan adam, ona yardım etmeye çalışan yargıçlardan biri, Finn Yarber'di. Oval yolun üzerinde ritmik adımlarla yürüyordu, başı düzgün, sırtı ve omuzları sert ve dimdikti, bir atlete benzemiyordu tabii ama yine de altmış yaşında bir adam için iyiydi. Ayakları ve sırtı çıplaktı, sırtından ter sızıyordu.

Buster yabancı ot temizleme makinesini durdurdu ve yere bıraktı. Yarber ona yaklaştığında delikanlıyı gördü ve, "Merhaba Buster," dedi. "işler nasıl gidiyor?"

Delikanlı, "Hâlâ buradayım işte," diye cevap verdi. "Seninle beraber yürüyebilir miyim?"

Finn adımlarını yavaşlatmadan, "Tabii," dedi.

Bir milin sekizde birini yürüdüler ve Buster ancak o zaman cesaretini toplayıp, "Şu benim temyiz konusu ne oldu?" diye sorabildi.

"Yargıç Beech bakıyor o işe. Mahkeme kararı normal görünüyor ki bu da iyi haber değil kuşkusuz. Buraya hatalı hüküm giyerek gelen bir sürü insan var ve bazen mahkemeye birkaç önerge verip cezanın birkaç yılını düşürebiliyoruz, ama senin durumunda bu olmuyor. Özür dilerim."

"Önemi yok. Kırk sekiz yılın yanında birkaç yılın sözü mü olur? Yirmi sekiz, otuz sekiz ya da kırk sekiz, ne fark eder ki?"

"Hâlâ temyiz hakkın var. Kararın bozulması mümkündür, böyle bir şansın var."

"Zayıf bir şans."

Yarber, hiç de inandırıcı olmayan bir ifadeyle, "Umudunu yitirmemelisin Buster," dedi. Yarber'in kuşkusuz hiçbir umudu yoktu. Kendisi de, bir zamanlar kendi savunduğu yasalar tarafından suçlanmış ve buraya atılmıştı.

Ama en azından Yarber'in düşmanları vardı ve onların kendi peşinden gelmelerini anlayabiliyordu.

Bu zavallı çocuk yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Yarber, onun suçsuz olduğuna inanacak kadar okumuştur dosyasını, Buster masumdu, gereğinden fazla gayretli bir savcının bir başka kurbanıydı o da.

Kayıtlara bakılırsa çocuğun babasının biraz para sakladığı anlaşıyordu ama ciddi bir şey yoktu. 160 sayfalık bir suçlama dosyası hazırlanması için yetecek suç yoktu ortada.

Umut. Bu sözcüğü düşünürken bile kendisini ikiyüzlü biri gibi hissetti. Temyiz mahkemeleri artık sağ-kanadın yasa ve düzen yandaşı tipleriyle doluydu ve bir uyuşturucu davasında kararın bozulması çok nadirdi. Çocuğun temyiz dosyasının üzerine kaçuk bir damga vururlar ve kendi kendilerine de sokakları temiz tuttuklarını söylerlerdi.

Burada en büyük korkak duruşma yargıcı olmuştu. Savcılarının zaten herkesi suçlaması doğaldı, ama yargıçların küçük sanıkları korumaları gerekirdi. Buster ve babasının Kolombiyalıları ve diğer suçlulardan ayrılması ve dava başlamadan önce evlerine gönderilmesi gerekirdi.

Şimdi biri ölmüş, diğeri de mahvolmuştu. Ve federal ceza sisteminde kimse de buna aldırımıyordu. 'Bu da bir uyuşturucu kaçakçılığı işte,' diye düşünülüyordu.

Oval yürüyüş yolunun ilk dönemecinde Yarber yavaşladı ve durdu. Başını kaldırıp uzağa, yeşil bir alanın ötesindeki ağaçlara baktı. Buster da aynı yere baktı. On gündür Trumble'm çevresine bakıyor ve orada olmayan şeyleri görür gibi oluyordu - çiller, dikenli teller, nöbetçi kuleleriydi bunlar.

Yarber boşluğa bakar gibi, "Buradan giden son kişi, şu ağaçların arasından geçip kayboldu," dedi. "Orası birkaç millik sık bir ormandır, sonra bir köy yoluna çıkarsın."

"Kimdi o?"

"Tommy Adkins adında biri. Kuzey Carolina'da bankacıydı, kasadan çalarken yakalamışlar."

"Ne oldu ona?"

"Bir gün sigortası attı ve yürüyüp gitti. Altı saat kimsenin haberi olmadı kaçışından. Bir ay sonra onu Cocoa Beach'de bir motel odasında buldular, ama polisler değil, temizlikçi kadınlar. Yere çırılçıplak, anne rahmindeki bir cenin gibi kıvrılıp yatmış, başparmağını emiyormuş, aklını tamamen yitirmiş. Onu bir akıl hastanesine koydular."

"Altı saat ha?"

"Evet, senede yaklaşık bir kez olur bu. Birisi kalkıp yürüyerek uzaklaşır burdan. O zaman adını memleketindeki polislere bildirir, kaçtığını söyler ve bilgisayarlara girerler, her zaman yapılan şeyler."

"Kaç tanesi yakalandı peki?"

"Hemen hemen hepsi."

"Hemen hemen."

"Evet, ama salakça şeyler yaptıkları için yakalanıyorlar. Barlara gidip sarhoş oluyorlar. Stop lambası olmayan arabalar kullanıyorlar. Gidip sevgililerini görmeye kalkıyorlar."

"Yani kafayı kullanan biri bu işi becerir mi diyorsun?"

"Tabii. Dikkatli bir planlama, biraz parayla bu iş kolayca olur."

Tekrar, ama bu kez daha ağır adımlarla yürümeye başladılar. Buster, "Söylesene Bay Yarber," dedi. "Sen kırk sekiz yıl yemiş olsaydın yürüyüp gider miydin burdan?"

"Evet."

"Ama beş param yok."

"Bende var."

"O zaman bana yardım et."

"Düşünürüz. Biraz sabırlı olmalısın. Buraya alış biraz. Yeni olduğun için seni daha yakından izliyorlar, ama zamanla seni de unutacaklardır."

Buster kendini tutamayıp gülümsedi. Cezası bir anda büyük ölçüde azaltılmıştı.

Yarber, "Yakalanırsan ne olacağını biliyor musun?" diye sordu.

"Evet, cezama birkaç yıl daha ilave ediyorlar. Çok mühim sanki. Hayır efendim, ben yakalanırsam beynimi patlatırım."

"Ben de olsam öyle yapardım. Ülkeden kaçmaya hazır olman gerekir."

"Nereye gidebilirim ki?"

"Halkına benzediğin ve suçluları ABD'ye iade etmeyen ülkelere gidebilirsin."

"Bana belirli bir yer söyleyebilir misin?"

"Arjantin ya da Şili. İspanyolca biliyor musun?"

"Hayır."

"Öğrenmeye başla. Burada İspanyolca dersleri var biliyor musun. Miami'de bazı çocuklar öğretiyor bunu."

Buster geleceğini düşünürken, bir süre konuşmadan yürüdüler. Delikanlının adımları sanki daha bir hafiflemiş, omuzları dikleşmişti ve yüzündeki sırtış bir türlü kaybolmuyordu.

Buster, "Bana neden yardım ediyorsun?" diye sordu.

"Çünkü yirmi üç yaşındasın. Çok genç ve çok masumsun. Seni sistem becerdi Buster. Sen de becerebildiğin yoldan mücadele etme hakkına sahipsin. Kız arkadaşın, ya da sevgilin var mı?"

"Var gibi bir şey."

"Unut onu. O başına sadece bela açar. Zaten seni kırk sekiz yıl bekler mi sanıyorsun?"

"O bekleyeceğini söyledi."

"Yalan söylüyor. Etrafta dolaşmaya, birileriyle oynamaya başlamıştır bile. Yakalanmak istemiyorsan onu unutmalısın."

Buster, adam belki de haklı, diye düşündü. Sevgilisi ona henüz mektup bile yazmamış, dört saatlik mesafede oturduğu halde hâlâ Trumble'a gelip onu ziyaret etmemişti, iki kez telefon konuşması yapmışlardı ve kızın öğrenmek istediği tek şey, Busier'a tccavüz edilip edilmediğiydi.

Yarber, "Çocuk var mı?" diye sordu.

"Hayır. Bildiğim kadarıyla yok."

"Annenden ne haber?"

"Ben küçükken öldü. Beni babam büyüttü. Sadece ikimiz vardık işte."

"O halde yürüyüp kaçmak için mükemmel bir pozisyondasın."

"Şimdi, hemen kaçmak istiyorum."

"Sabırlı ol. Bunu dikkatle planlamalıyız."

Bir süre daha yürüdüler ve Buster fırlayıp gitmeyi düşündü. Pensacola'da özleyeceği hiçbir şey yoktu. Okulda biraz ispanyolca eğitimi görmüştü, şimdi pek bir şey hatırlayamıyordu ve bu dilin üzerine hiç düşmemişti. Ama çabuk hatırlayıp öğrenebilirdi. Kurslara devam eder ve Latin kökenlilerle arkadaş olurdu.

Yürüdükçe inancının daha da desteklenmesini, teyit edilmesini istiyordu. Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi olacaktı. Yakalanıp geriye getirilirse yine mahkemeye çıkmak zorunda kalacaktı ama o davadaki jüriye de güvenemezdi.

Buster hemen oracıkta, yeşil alanda koşmaya başlayıp ağaçlara varmayı, oradan da, ormandan geçip köy yoluna çıkmayı düşünüyordu ama ondan sonra ne yapabileceğini bilemiyordu. Ama deli bir bankacı bile buradan yürüyerek uzaklaşmayı ve Cocoa Beach'e kadar gitmeyi becerdiyse kendisi de bunu yapabilirdi tabii.

Yarber'a, "Sen neden kaçmadın?" diye sordu.

"Ben de düşündüm bunu tabii. Ama beş yıl sonra beni bırakacaklar. O zamana kadar bekleyebilirim. Altmış beş yaşında, sağlıklı olacağım ve bir on altı yıl daha yaşayabileceğimi sanıyorum. İşte bunun için yaşıyorum Buster, son on altı yıl için. Hayatım boyunca kaçmak istemiyorum."

"Nereye gideceksin?"

"Henüz bilmiyorum. Belki İtalya'da bir köye giderim. Belki de Peru dağlarına. Dünyada seçebileceğim pek çok yer var ve her gün saatlerce bunun hayalini kuruyorum."

"O zaman çok paran var, öyle mi?"

"Hayır, ama yavaş yavaş olacak."

Bu cevap Buster'ın aklına bir sürü soru getirdi ama boşverdi. Cezaevinde insanın pek çok soruyu kendine saklaması gerektiğini yavaş yavaş öğreniyordu.

Buster yürümekten yorulunca yabani ot temizleme makinesinin yanında durdu. "Teşekkür ederim Bay Yarber."

"Sorun değil. Sadece konuştuklarımız aramızda kalsın."

"Tabii. Sen ne zaman hazır olursan ben de o zaman olacağım."

Finn tekrar yürümeye başladı, bir tur daha yapacaktı, şortu terden ıslanmıştı ve kirlaşmış at kuyruğu nemli görünüyordu. Buster onun arkasından baktı, sonra gözlerini yeşil alana ve ağaçlara çevirdi.

O anda sanki Güney Amerika'ya kadar her yeri görüyordu.

24

AARON LAKE VE VALİ TARRY iki uzun ve zor ay boyunca yaklaşık 25 milyon oyun bulunduğu yirmi altı eyalette başabaş, birbirlerini izleyip gittiler. Günde on sekiz saat, acımasız programlarla yorucu seyahatler ve başkanlık yarışının tipik çılgınlığı içinde kendilerini öldürürcesine çalışıyorlardı.

Fakat yüz yüze gelip tartışmaktan, konuşmaktan da bir o kadar kaçınıyorlardı. Tarry adaylık seçimlerinin başlarında bunu istemiyordu, çünkü biraz önde gidiyordu, iyi bir organizasyonu, parası vardı ve anketler onun lehineydi. Neden rakibini karşısına alıp onu meşrulaştıracaktı ki! Lake de onunla karşılaşp bir ekran tartışmasına çıkmak istemiyordu, çünkü ulusal sahneye yeni çıkmış, riski yüksek bir kampanyada acemiymi, ayrıca, bir senaryo arkasına gizlenip kameraların karşısına çıkmak ve gerektiğinde reklam yapmak işine geliyordu. Canlı yayının riski çok yüksekti.

Zaten Teddy de bunu pek istemiyor gibiydi.

Fakat kampanyalar değişebiliyordu. Önde gidenler geriliyor, küçük meseleler büyük sorunlar haline geliyor ve medya da sadece sıkıntıdan bir kriz yaratabiliyordu.

Sonunda Tarry, canlı bir tartışmaya ihtiyacı olduğunu anladı, çünkü parası bitiyordu, aday seçimlerini birbiri ardına kaybetmeye başlamıştı. Konuşmalarında durmadan, "Aaron Lake bu seçimi satın almak istiyor," demeye başladı. "Onunla erkek erkeğe, yüz yüze gelip konuşmak, tartışmak istiyorum." Bu söylem güzeldi, tutmuştu, medya da bunun üzerine gitti.

Tarry bir konuşmasında, "O, benimle karşılaşip tartışmaktan çekiniyor," dedi ve halk bundan da hoşlandı.

Lake'in bunlara standart yanıtı, "Vali taa Michigan'dan konuşup tartışma istiyor ve kaçak güreşiyor," şeklindeydi.

Böylece üç hafta süreyle birbirlerini kaçmakla suçlayıp saklam-baç oynadılar ama adamları nihayet, sessizce ayrıntılar üzerinde çalışmaya başladı.

Lake isteksizdi ama onun da bir tartışma programına ihtiyacı vardı. Haftalar ilerledikçe sürekli kazanıyordu ama, rakibi de uzun zamandan bu yana popüleritesini yitirmeye başlamış bir adamdı. Kendi anketleri ve D-PAC anketleri seçmenlerin çoğunun ona eğilimli olduğunu gösteriyordu ama bunun temel nedeni, yeni ve yakışıklı olması ve seçilebilecek biri olarak görülmesiydi.

Dışardakiler tarafından bilinmiyordu kuşkusuz, ama anketler bazı çok zayıf noktaları da gösteriyordu. Bunlardan birincisi, Lake'in tek konuya dayanan kampanyasıydı. Savunma bütçesi konusu seçmenleri tabii ki bir süre için heyecanlandırmış, herkesin ilgisini çekmişti ama, anketlerde halkın, Lake'in diğer konularda ki fikrini de merak ettiği anlaşılıyordu.

ikincisi Lake, Başkan Yardımcısı'nın beş puan gerisindeydi hâlâ. Seçmenler Başkan Yardımcısı'ndan bıkmıştı, ama en azından onun kim olduğunu biliyorlardı. Lake pek çoğu için hâlâ esrarengiz, bilinmeyen bir adamdı. Ayrıca ikisi, Kasım'dan önce birkaç kez tartışma yapabiliirdi. Adaylık seçimi avucunun içinde gibi görünen Lake'in tecrübeye ihtiyacı vardı.

Tarry de sürekli olarak, "Aaron Lake kimdir?" sorusunu sorup işleri biraz daha güçleştiriyordu. Elinde kalan parasının bir kısmıyla, şimdi ünlü olan o soru yazılı yapışkan etiketlerin basımına onay verdi, bunlar araba tamponlarına yapıştırılacaktı - üzerlerinde 'Aaron Lake kim?' sorusu olacaktı.

(Teddy de hemen her saat aynı soruyu kendi kendine soruyordu ama onun soruş nedeni başkaydı.)

Tartışmanın, Pennsylvania'daki küçük bir Linteryen kolejinin konforlu, ses ve ışık sistemi çok iyi olan toplantı salonunda, kontrol edilebilir bir dinleyici kitlesi önünde yapılması kararlaştırıldı. En küçük ayrıntılar bile her iki tarafın da sıkı pazarlığına, çekiş-

meşine neden oldu, ama her iki taraf da artık bir açık tartışma is tedîğînderî sonuçta anlaşılmaya varıldı. Kesin tartışma formatı ne redeyse yumruk yumruğa kavgalara neden olacaktı, ama ayrıntı lar üzerinde yumuşatma çalışmaları yapıldı ve sonuçta herke mutlu oldu. Bir bölümde, medyanın üç muhabiri sahneye çıkı sorular soracaktı. İzleyicilere soru sormaları için yirmi dakika ay rılmıştı, hiçbir sansür yoktu. Bir avukat olan Tarry, açış konuşma sı için beş, kapanış için de on dakikalık süre istemişti. Lake'in ta lebiyse, Tarry ile otuz dakikalık yüz yüze, canlı bir tartışmayd hakem ve engelleme olmayacaktı, sadece ikisi karşı karşıya geçil hiçbir kural olmadan tartışacaklardı. Bu talep Tarry tarafını deh şete düşürmüştü ve anlaşma neredeyse iptal edilecekti.

Toplantı sunucusu yerel bir radyocuydu ve adam, "iyi akşamlar, Vali Wendell Tarry ve Kongre Üyesi Aaron Lake arasmdak ilk ve tek tartışmaya hoş geldiniz," dediğinde yaklaşık 18 milyoi kişi ekran başında onları izliyordu.

Tarry, karısının seçtiği lacivert bir takım elbise, standart mav gömlek giymiş ve yine standart kırmızı ve mavi kravat takmıştı Lake'in üzerinde açık kahverengi, şık bir takım, beyaz, yayık yaka lı bir gömlek ve kırmızılı, kestane rengi ve üzerinde birkaç reni daha olan bir kravat vardı. Her şey bir moda danışmanı tarafın dan ayarlanmış ve takımın renklerini tamamlayacak şekilde di zayn edilmişti. Lake'in saçları hafifçe boyanmış, dişleri beyazlatıl mıştı. Teni güneşte yanmış gibi görünsün diye dört saat solar- yumda yatmıştı. Lake sağlıklı, çakı gibi görünüyor ve sahneye çık mak için sabırsızlanıyordu.

Vali Tarry de yakışıklı bir adamdı. Lake'ten sadece dört ya; büyüktü ama kampanya onu oldukça yıpratmıştı. Gözleri kızarmış, yorgun görünüyordu. Birkaç kilo almış, özellikle yüzü tom- bullaşmıştı. Açış konuşmasına başladığında alnında ter damlacık- ları belirdi ve ışıklarda parladı.

Mantık, Tarry'nin daha çok şey kaybedeceğini söylüyordu çünkü zaten pek çok şey kaybetmişti. Ocak ayı başlarında, *Tinu* dergisi gibi tahminleri çok güçlü olan yayın organları, adayın Tarry olacağını belirtmişti. Üç yıldır kampanya yapıyordu. Kam- panyası özellikle taşra halkı tarafından desteklenmekteydi. Iowa

ve New Hampshire'da her bölgenin sorumlusu ve anketçisi onunla oturup kahve içmişti. Organizasyonu mükemmeldi.

Sonra ortaya birden, o kurnazca reklamları ve tek konulu büyüyle Lake çıkıvermişti.

Tarry'nin, çarpıcı bir performansa ya da Lake'in büyük bir gafına ihtiyacı vardı.

Ama bunlardan hiçbiri olmadı. Yazı tura atışıyla ilk olarak onun konuşmasına karar verildi. Sahnede gergin bir halde hareket ederken açış konuşmasında dili birkaç kez sürçtü, rahat görünmeye çalışıyordu ama notlarında neler yazılı olduğunu hatırlayamıyordu. Evet, bir zamanlar avukatlık yapmıştı ama uzmanlık dalı güvenlikti. Söylemek istediklerini sık sık unutarak sonunda her zamanki söylemine döndü — Bu Bay Lake seçimi satın almak istiyordu, çünkü söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Sesinin tonu sertleşmiş, çirkinleşmişti. Lake'in o yakışıklı yüzünde gülümseme eksik oluyordu, onun söyledikleri kendisinin işine yarıyordu.

Tarry'nin zayıf konuşması Lake'i cesaretlendirmiş, kendine güvenini artırmıştı. Konuşmasına, oraya çamur atmak için gelmediğini, Vali Tarry'ye saygısı olduğunu söyleyerek başladı, ama işte onu beş dakika ve on bir saniye dinlemişler ve olumlu hiçbir şey söylemediğini görmüşlerdi.

Lake daha sonra rakibini görmezden gelip, tartışılması gereken üç konu üzerinde kısa konuşmalar yaptı. Bunlar vergilerde rahatlama, sağlık reformu ve ticaret açığıydı. Savunma konusunda tek kelime etmedi.

Medya ilk soruyu Lake'e yöneltti ve soru, bütçe fazlasıyla ilgiliydi. Bu parayla ne yapılmalıydı? Dostça bir muhabir tarafından sorulmuş kolay bir soruydu bu ve Lake bunun üstesinden kolayca geldi. Sosyal Güvenlik'in güçlendirilmesi, diye cevap verdi ve sonra da, finans konusunda etkili bir konuşma yaparak paranın nasıl kullanılması gerektiğini herkesin anlayacağı bir dille açıkladı. Hiçbir yere bakmadan, aklında tuttuğu bazı rakamlardan, yüzdelerden ve projelerden söz etti.

Vali Tarry'nin yanıtı ise basitti ve vergilerin kesilmesiydi. Ona göre paralar, onu kazanan insanlara gen verilmeliydi.

Sorularla fazla bir yere varılamadı. 11er iki aday da iyi hazırlan-

mıştı. Sürpriz olan şey, Pentagon'a sahip olmak isteyen adamın yani Lake'in, tüm diğer konularda da bilgi sahibi olmasıydı.

Tartışma daha sonra normal yoluna girdi, karşılıklı konuşuyorlardı. izleyicilerden gelen soruları tahmin etmek hiç de güç değildi. Vuruşma, adayların birbirlerini sorguya çekmeye başlamasıyla start aldı. Beklendiği gibi ilk ateşi Tarry açtı ve Lake'e, seçimleri satın almaya çalışıp çalışmadığını sordu.

Lake ona sert bir yanıt verdi ve, "Paranız herkesten fazlayken para konusunda hiç konuşmuyordunuz, değil mi?" deyince izleyiciler canlandı.

Tarry, "Benim elli milyon dolarım olmadı hiç," dedi.

Lake, "Benim de olmadı," diye karşılık verdi. "Söz konusu para altmış milyona yakın ve hâlâ da saymaya yetişemeyeceğimiz kadar çok para geliyor. Bu bağışlar çalışanlardan, orta halli insanlardan geliyor. Bize bağış yapan insanların yüzde seksen biri yılda kırk bin dolardan az kazananlar. Bu insanlar ne yaptığını bilmiyor mu acaba Vali Tarry?"

"Bir adayın harcayacağı paranın da bir sınırı olmalı."

"Aynı fikirdeyim. Ve Kongre'de sekiz değişik zamanda bu sınırlama için oy verdim ben. Siz ise parasız kalıncaya kadar harcamaya sınırlamasından hiçbir zaman söz etmediniz."

Vali Tarry, projektörlerin parlak ışığında kalmış bir geyik gibi, donmuş gözlerle kameraya baktı. İzleyiciler arasında bulunan birkaç Lake taraftarı ve onun adamlarından bazıları, herkesin duya-bileceği kadar yüksek sesle güldüler.

Elindeki kocaman not kâğıtlarını karıştıran Vali'nin alnında yine ter damlaları belirmişti. Eski bir valiydi, yani halen valilik yapmıyordu ama bu unvandan hoşlanıyordu. Aslında Indiana seçmenleri onu sadece bir dönem valilik yaptıktan sonra bir daha seçmemişti. Lake bu cephaneyi son birkaç dakikaya saklıyordu.

Tarry ona, Kongre'deki on dört yıllık görev süresince neden elli dört yeni vergi yasa tasarısına oy verdiğini sordu.

Lake, "Elli dört vergi tasarısı hatırlamıyorum," dedi. "Ama bunlardan büyük çoğunluğu tütün ürünleri, alkol ve kumar içindi. Ben aynı zamanda şahıs gelir vergileri, şirket vergileri, federal kısıtlama vergileriyle Sosyal Güvenlik vergilerinin artırılması konusunda da

olumsuz oy verdim. Bundan da utanmıyorum. Madem ki vergilerden söz açıldı Sayın Vali, söyler misiniz bana, Indiana'daki dört yıllık valiliğiniz döneminde bireysel vergi oranlarında ortalama yüzde altılık bir artış olmasını nasıl açıklayacaksınız?"

Bu soruya hemen bir yanıt gelmeyeceği belliydi ve Lake de devam etti. "Federal harcamaları kısıtlamak istiyorsunuz, ama Indiana'daki dört yıllık döneminizde eyalet harcamalarında yüzde on sekizlik bir artış oldu. Şirket vergilerini düşürmek istiyorsunuz, halbuki Indiana'daki dört yıllık valiliğiniz döneminde şirket gelir vergileri yüzde üç artış gösterdi. Herkese yardım sistemine son vermek istiyorsunuz, ama Indiana valiliğiniz sırasında dört yıl süresince yardım alanların sayısında kırk bin kişilik bir artış oldu. Bunu nasıl açıklayacaksınız?"

Indiana konusundaki her darbe kan akıtıyordu ve Tarry şaşkıncı. "Sizin rakamlarınız doğru değil beyefendi," diyebildi. "Biz Indiana'da yeni iş alanları açtık."

Lake alaycı bir tonla, "Öyle mi?" dedi. Vali Tarry'ye karşı federal bir suçlama yapacakmış gibi, notlarının arasında bir kâğıt çekip çıkardı. Sonra kâğıda bakmadan, "Belki de açtınız," diye konuştı. "Ama sizin dört yıllık döneminizde yaklaşık altmış bin eski çalışan, işsizlik yardımı için başvuruda bulundu."

Tarry'nin, valilik döneminde dört kötü yıl geçirdiği biliniyordu. Ekonomi de o yıllarda berbatı. Bunu daha önce defalarca anlatmıştı ve burada da tekrarlayabilirdi, ama televizyonda sadece birkaç dakikası kalmıştı. Bu dakikaları da geçmiş hakkında kılı kırk yarararak harcayamazdı. Kendini zorlayıp hafifçe gülümsedi ve, "Bu yarış Indiana için değil," diyebildi. "Bu konuşmalarımız, ülkenin her yanında çalışan ve sizin şu altın kaplamalı savunma projeleriniz için daha fazla vergi ödemesi gerekecek olan insanlarımız konusunda, Bay Lake, Pentagon'un bütçesini ikiye katlama konusunda ciddi olamazsınız."

Lake sert bir ifadeyle rakibine baktı. "Ben bın konuda çok ciddiylim. Ve güçlü bir ordu istiyorsanız siz de ciddi olmalısınız." Bunu söyledikten sonra her biri diğerine bağlı bir stını istatistik hakkında bilgi vermeye başladı. Bunlar Amerikan silahlı kuvvetlerinin savaşa hazır olmadığının bir kanıtıydı ve konuşmasını bitirdi-

ğinde, ordunun Bermuda'yı bile istila edemeyecek kadar güçsüz olduğu ortaya çıkıyordu.

Fakat Tarry'nin elinde bunun tersini gösteren bir belge vardı, eski amirallerce işletilen bir Fikir kuruluğu tarafından hazırlanmış kalın bir çalışmaydı bu. Kameraların görmesi için elindeki kalın, parlak kâğıda yazılmış dosyayı havada salladı ve orduyu güçlendirmeye hiç de gerek olmadığını söyledi. Birkaç iç ve bölgesel çatışma dışında dünyada barış vardı, bu çatışmalarla ABD'nin hiçbir ilişkisi yoktu ve zaten Birleşik Devletler şu anda dünyanın tek süper gücüydü. Soğuk savaş dönemi artık tarih olmuştu. Çin'in güç bakımından onlara yaklaşması olanaksızdı, onlarca yıl gerideydi onlar. Yeni silahlar için vergi mükelleflerinin üzerine neden milyarlarca dolar ek yük getireceklerdi?

Bunun ödenmesi konusunda bir süre tartıştılar ve Tarry pek göz dolduramadı. Tartıştıkları konu Lake'in konusuydu, onun alanıydı ve tartışma uzadıkça Lake'in bu konuda validen çok fazla şey bildiği ortaya çıkıyordu.

Lake en iyi argümanını en sona saklamıştı. On dakikalık özetleme konuşmasında tekrar Indiana'ya döndü ve Tarry'nin valilik döneminde yaptığı hataları, başarısızlıklarını tek tek saymaya başladı. Söylemek, işlemek istediği konu açıktı, basit ve etkiliydi: Indiana'yı yönetememiş olan vali koca ülkeyi nasıl yönetebilecek-ti?

Konuşmasının bir yerinde Lake, "İndiana halkına sözüm yok," dedi. "Aslında onlar, Bay Tarry'yi ilk döneminden sonra bir daha seçmeme akıllılığını gösterdiler. Onun berbat bir iş yaptığını biliyorlardı. Dört yıl daha vali kalmak istediğinde bunun için halkın sadece yüzde otuz sekizi ona oy verdi. Yüzde otuz sekiz! indiana halkına güvenmeliyiz. Onlar bu adamı iyi tanıyor. Onun nasıl yöneticilik yaptığını gördüler. Bir hata yaptılar ama sonra anlayıp ondan kurtuldular. Şimdi ülkenin geriye katan kısmı da aynı hatayı yaparsa çok kötü olur."

Anmda yapılan anket, Lake'in kesin olarak kazandığını gösteriyordu. D-PAC tartışmadan hemen sonra bin seçmen üzerinde bir anket yaptı. Ankete cevap verenlerin yüzde yetmişi Lake'in daha iyi olduğunu söyledi.

GEÇENİN GEÇ BİR SAATİNDE Pittsburgh'dan Wichita'ya uçarken şampanyalar patlatıldı ve Air Lake uçağında küçük bir parti başladı. Tartışma konusunda yapılan çeşitli anketlerin sonuçları gelmeye başlamıştı, hepsi birbirinden iyiydi ve herkes bir zafer sarhoşluğu içindeydi.

Lake, kiralanan Boeing uçağında içkiyi yasaklamamıştı ama hoş da karşılamıyordu tabii. Adamlarından birisi birkaç yudum içmek istediğinde, bunu çabuk ve gizli bir şekilde yapıyordu. Ama kutlama gerektiren zamanlar da vardı kuşkusuz. Şimdi kendisi de iki kadeh şampanyayı büyük bir zevkle içti. Sadece en yakın adamları yanındaydı. Onları kutladı, teşekkür etti ve hep birlikte tartışmanın video filmini eğlenerek izlerken bir şişe daha açtılar. Vali Tarry'nin şaşkın görüldüğü sahnelerde filmi durduruyor ve kahkahalarla gülüyorlardı.

Fakat parti uzun sürmedi, herkes yorgundu. Bu insanlar haftalardır geceleri sadece beş saat uyuyordu. Pek çoğu tartışmadan önceki gece daha da az uyumuştı. Lake de çok yorgundu. Üçüncü kadehini bitirdi, yıllardır ilk kez bu kadar çok içiyordu ve koltuğunu arkaya yatırıp üzerine bir battaniye alarak uzandı. Uçağın loş yolcu kabininin her yerinde koltuklara uzanan insanlar vardı.

Lake uyuyamıyordu, zaten uçak yolculuğunda nadiren uyurdu. Düşünmesi gereken ve onu endişelendiren pek çok şey vardı. Tartışmadaki zaferinin tadını çıkarmamak olmazdı, battaniyenin altında sağa sola dönerken o geceki konuşmasında en beğendiği cümleleri tekrarlardı. Çok başarılı olmuştu ve kimseye söyleyemediği bu gerçeği kendine tekrarlıyordu.

Adaylık onundu, Kongre'de vitrine çıkarılacak ve daha sonra o ve Başkan Yardımcısı, dört ay süreyle Amerikan geleneklerine uygun çalışmalara başlayacaklardı.

Başının üstündeki küçük okuma ışığını yaktı, ilerde, kokpite yakın bir yerde birisi daha bir şeyler okuyordu. Kabinde bir de onun ışığı yanıyordu ve o da kendisi gibi uykusuzun biri olmalıydı. Diğerleri battaniyelerinin altında horlamaya başlamıştı bile, ateş üzerinde koşan aceleci gençlerdi bunlar.

Lake çantasını açtı ve içinde kişisel posta kartları bulunan deri kaplı küçük bir dosya çıkardı. Bunlar kalın, beyaza yakın renkte kartlardı ve üst kısımlarında, hafif siyah renkli eski İngiliz yazı karakteriyle yazılmış 'Aaron Lake' sözcükleri vardı. Lake kalın, antika bir Montblanc dolmakalemle, şimdi Teksas'ta, küçük bir kolejde Latince hocası olan eski bir kolej arkadaşına birkaç satır karaladı. Sonra tartışmanın sunucusuna ve Oregon koordinatörüne de birer kart yazdı. Lake, Clancy romanlarını severdi. En son ve şimdiye kadar yazılmış en kalın Clancy romanını yeni bitirmişti, bu yazara da bir övgü ve kutlama mesajı yazdı.

Notlan bazen uzun oluyordu ve bu nedenle aynı boyut ve renkte ama üzerlerinde ismi bulunmayan kartları da vardı. Çevresine bakındı, herkesin uyuduğundan emin olmak istedi ve sonra hızla birkaç satır yazdı.

Sevgili Ricky:

Sanırım artık mektuplaşmayı kessek iyi olacak. Tedavinin başarılı ve iyi olmasını dilerim.

Selamlar, Al

Yine üzerinde adı bulunmayan bir zarfa adresi yazdı. Aladdin North'un adresi zaten aklındaydı. Sonra, üzerinde adı bulunan kartlardan aldı ve kendisine ciddi katkılarda bulunan bazı kişilere teşekkür notlan yazdı. Üzerine yorgunluk çökünceye kadar bu kartlardan yirmi tane yazmıştı. Kartlar hâlâ önünde durur ve baş üzeri ışığı da yanarken, yorgunluğa daha fazla dayanamadı ve birkaç dakika içinde uyumaya başladı.

Paniğe kapılmış insan sesleri duyup uyandığında bir saatten az uyumuştı. Kabin ışıkları yanmıştı, insanlar hareket halindeydi ve kabinde duman vardı. Kokpitten yüksek, zırlıya benzer bir ses duyuluyordu ve Lake kendisini toparladığında, Boeing'in burnunun aşağıya doğru olduğunu anladı. Koltukların üstündeki yuvalarında duran oksijen maskelerinin aşağıya düşmesiyle, kabinde müthiş bir panik başladı. Hosteslerin her uçuşta kullanımı konusunda bilgi verdikleri bu lanet maskeleri demek bu kez gerçekten kullanacaklardı, onların bu bilgi verişlerini yıllardır yarım yama-

lak dinlemişti. Lake, yüzünün önüne düşen maskeyi kaparak hemen taktı ve derin bir nefes aldı.

Pilot, St. Louis'e zorunlu iniş yapacaklarını anons etti. Işıklar da titreşme oldu ve birisi gerçekten bağırdı. Lake kabinde dolaşp adamlarını sakinleştirmek istiyordu ama yüzündeki maske onunla beraber gelemeydi. Arkasındaki bölümde iki düzine kadar gazeteci ve bir o kadar da Gizli Servis ajanı vardı.

Belki orada maskeler düşmemiştir diye düşündü ve sonra bir suçluluk duygusu duydu.

Duman koyulaştı ve ışıklar loşlaştı. Panik halinin başlamasından bir süre sonra Lake kendisini toparlayıp mantıklı düşünmeye çalıştı ve birkaç saniye için de olsa bunu başardı. Hemen önündeki kartları ve zarflan topladı. Ricky'ye yazdığı karta bir an baktı ve onu aceleyle alıp Aladdin North adresli zarfa koydu. Zarfı yapıştırdı, sonra dosyasını çantasına attı. Işıklar tekrar titreşti ve sonra aniden, tamamen söndü.

Duman gözlerini yakıyordu, yüzleri ısınmıştı. Uçak büyük bir hızla irtifa kaybediyordu. Kokpitten birtakım zil ve siren sesleri geliyordu, uyarı zilleriydi bunlar.

Lake koltuğun kenarlarına yapışırken, kendi kendine, olamaz bu, diye düşündü. Birleşik Devletler Başkanı seçilmek üzereyim. Rocky Marciano'yu, Buddy Holly'yi, Otis Redding'i, Thurmon Munsen'u, Teksas Senatörü Tower'ı, Houstonlu arkadaşı Mickey Leland'ı düşündü. Sonra JFK, Jr., ve Ron Brown geldi aklına.

Hava birden soğudu ve kabindeki duman kısa sürede dağıldı. İrtifaları on bin feet'in altındaydı ve pilot nasıl yaptıysa kabini havalandırmıştı. Bir süre sonra uçak düz uçuşa geçti ve yerdeki ışıkları gördüler.

Karanlık kabinde pilotun, "Lütfen oksijen maskelerini kullanmaya devam edin," diyen sesi duyuldu. "Birkaç dakika sonra inmiş olacağız. İnişimiz normal olacaktır."

Normal mi? Lake, bu adam şaka yapıyor olmalı, diye düşündü. En yakın tuvalete koşmak istiyordu.

Uçaktakiler biraz rahatlamış gibiydi ama endişe kaybolmamıştı. Uçağın iniş takımları piste konmak üzereyken, Lake, belki yüz tane acil durum aracının parlayıp sönen ışıklarını gördü. Piste vu-

runca hafifçe sarsılıp zıpladılar, tipik bir inişti bu ve uçak pistir sonunda durur durmaz acil durum kapılarının hepsi açıldı.

Kontrollü bir karmaşa yaşandı ve birkaç dakika içinde hepsi kurtarma ekipleri tarafından uçaktan alınıp ambulanslara götürüldüler. İndiklerinde, Boeing'in bagaj kompartımanındaki yangın hâlâ devam ediyordu. Lake'i uçaktan uzaklaştırdılar ve aynı anda itfaiyeciler yangına doğru koştu. Kanatların altından dumanlar çıkıyordu.

Lake kendi kendine, birkaç dakika daha gecikseydik ölmüştük, diye düşündü.

Oradan uzaklaşırlarken bir ambulans görevlisi, "Ucuz kurtuldunuz efendim," dedi. Lake, içinde mektupları olan çantasını kaptı ve o anda ilk kez olarak büyük bir korkuya kapıldı.

HAFİF ATLATILAN UÇAK KAZASI ve daha sonraki zorunlu medya saldırısı Lake'in popülaritesini belki pek fazla yükseltmedi. Fakat reklamın zararı olmazdı tabii. Bütün sabah haberlerinde o vardı, bir yandan, Vali Tarry ile yaptığı canlı yayın tartışmasında kazandığı zaferden söz ediliyor, diğer yandan da son uçuşu olabilecek uçak kazası anlatılıyordu.

Bir konuşmasında, "Sanırım bundan sonra bir süre otobüsle seyahat edeceğim," diyerek güldü. Elinden geldiğince espriler yapıyor ve diğer taraftan da, 'Önemsiz bir kazaydı,' der gibi bir hava yaratıyordu. Dumanlı ve ısınan kabinde oksijen maskeleri kullanan yardımcılarının da değişik hikâyeleri vardı, kuşkusuz. Özellikle de, uçakta bulunan medya mensupları heyecanlı ve hevesli birer haber kaynağı olmuşlar, dehşetli uçak kazasının ayrıntılarını veriyorlardı.

Teddy Maynard tüm bunları kendi barınağından izledi. Adamlarından üçü uçaktaydı ve birisi St. Louis'deki hastaneden onu aramıştı.

Şaşırtıcı bir olaydı bu. Bir yandan Lake'in başkanlığına hâlâ inanıyordu, önemliydi onun seçilmesi tabii. Ulusun güvenliği ona bağlıydı.

Diğer yandan, uçak kazası o kadar da büyük bir felaket olmazdı. Lake ve onun ikili yaşamı ortadan kalkmış olacaktı. Korkunç

bir başağrısı kaybolacaktı. Vali Tarry sınırsız paranın gücünü yasadıklarıyla, görerek öğrenmişti. Teddy, Kasım ayında kazanması için onunla zamanında bir anlaşma yapabilirdi.

Fakat Lake hâlâ yaşıyordu ve her zamankinden daha da güçlüydü. Güneş yanığı yüzü her gazetenin birinci sayfasında, her kameranın önündeydi. Kampanyası, Teddy'nin hayal edemeyeceği bir hızla gelişmişti.

O halde Teddy'nin odasında neden coşku ve sevinç yoktu. Teddy neden durumu kutlamıyordu?

Çünkü o hâlâ Kardeşler bulmacasını çözmek durumundaydı. Ve insanları durup dururken öldürmeye başlayamazdı.

23

BELGELER BÖLÜMÜNDEKİ EKİP, yine, Ricky'ye son mektubu yazdıkları dizüstü bilgisayarı kullandı. Mektup Deville tarafından kaleme alınmış ve Bay Maynard tarafından onaylanmıştı. Mektup şöyleydi:

Sevgili Ricky:

Baltimore'daki 'yarı-yol evi'ne gönderileceğin haberine sevindim. Birkaç gün sabredersen sanırım sana orada tam gün çalışabileceğin bir iş ayarlayabilirim. Yazıcılık, kırtasiyecilik gibi bir iş var, ücreti pek fazla sayılmaz ama başlamak için iyidir.

Sana tavsiyem, istediğinden biraz daha yavaş gitmeryiz. Belki önce seninle güzel bir yemek yer ve sonra da işlerin nereye varabileceğini düşünürüz. Ben aceleden hoşlanmayan biriyim.

Umarım iyisindir. Sana gelecek hafta işi ayrıntılarıyla anlatan bir mektup yazarım. Dikkatli ve sabırlı ol.

Selamlar, A!

Mektupta daha önce olduğu gibi sadece 'A!' kelimesi elle yazıldı. Zarfın üzerinde D.C. damgası vuruldu ve mektup uçakla bir ajan tarafından Neptune Beach'e götürülüp Klockner'e teslim edildi.

Trevor o sırada Fort Lauderdale'deydi ve şaşırtıcı bir şeydi ama bu kez yasal bir iş peşindeydi, bu nedenle mektup Aladdin

North posta kutusunda iki gün bekledi. Trevor yorgun argın döndüğünde ofisine uğrayıp sadece Jan'la kavga edecek kadar kaldı, sonra hırsıyla çıktı, yine arabasına atladı ve doğrudan postaneye gitti. Posta kutusunun dolu olduğunu görünce sevindi, işe yaramayan zarfları çöpe attı, sonra yarım mil mesafedeki Atlantic Beach postanesine, Percy'nin hayal ürünü rehabilitasyon merkezinin posta kutusuna gitti, Laurel Ridge olarak kiralanmıştı bu kutu.

Bütün mektuplar toplandıktan sonra Klockner'ın korktuğu başına geldi ve Trevor Trumble'a doğru yola çıktı. Yolda müsterek bahisçisine telefon etti. Üç günde hokey maçları bahisçilerinin de 2.500 dolar kaybetmişti, Spicer bu spordan anlamıyor ve bu maçlara para koymuyordu. Trevor bu nedenle kendi favorilerini seçiyor ve pek iyi sonuçlar alamıyordu.

Trumble'ın avlusunda Spicer bulunamadı ve bu nedenle Trevor'la buluşmak için avukat görüşme odasına Beech gitti. Mektup alışverişi yapıldı - sekiz mektup atılacaktı, on dört mektup gelmişti.

Beech zarfları karıştırırken, "Upper Darby'deki Brant'tan ne haber?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Kim bu adam? Onu sızdırmaya hazırız."

"Hâlâ araştırıyorum. Birkaç gün buralarda yoktum."

"Bu işi bitir, tamam mı? Bu adam şimdiye kadar rastladığımız en büyük balık olabilir."

"Yarın bakarım."

Beech'in kumarla arası iyi değildi ve kâğıt oynamak istemiyordu. Trevor yirmi dakika sonra oradan ayrıldı.

YEMEK YEMELERİ GEREKEN SAATTEN ve kütüphanenin kapanış saatinden çok sonra, Kardeşler, kapısı kilitli küçük odada kaldılar, birbirleriyle göz göze gelmekten kaçınarak duvarlara bakmaya başladılar, hepsi de derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Masanın üzerinde üç mektup vardı. Bunlardan biri Ah! dizüstü bilgisayarından çıkmıştı, u/erinde iki gün önceki tarihle bir D.C. posta damgası görülüyordu. Bir diğeri Al'ın el yazısıyla yazdığı ve Ricky ile mektuplaşmaya son verdiği karttı, üç gün ön-

ce Salt Lake City'den atılmıştı. Bu iki mektup birbirine tamameı zıttı ve hiç kuşkusuz farklı kişilerce yazılmıştı. Birisi onların mektuplarıyla oynuyordu.

Üçüncü mektup onları buz gibi yapmıştı. Bu mektubu teke teker, üçü birlikte, ses çıkarmadan birkaç kez okumuşlardı. Köşelerini yoklamış, mektubu ışığa tutmuş, hatta koklarıruşıardı Al'dan Ricky'ye yazılmış diğer mektup ve zarfında olduğu gib bunda da çok hafif bir duman kokusu vardı.

Mürekkeple yazılmıştı, üzerinde yazılmış tarihi olarak 18 Nisan saat 1.20 (geceyarısından sonra) vardı ve Carol adında bir kadına gönderilmişti.

Sevgili Carol:

Ne müthiş bir gece! Senin ve Pennsylvania gönüllülerinin desteğiyle bu tartışma çok iyi gitti, daha iyisi olamazdı. Çok teşekkür ediyorum! Daha çok çalışalım ve bu işi başaralım. Pennsylvania'da ilerleyiz, orada kalalım. Gelecek hafta görüşürüz.

Bu mektup Aaron Lake tarafından imzalanmıştı. Bu kartır üzerinde onun adı yazılıydı. El yazısı, Al'tn Ricky'ye gönderdiği kısa nottakinin aynısıydı.

Zarfın üzerinde Ricky'nin Aladdin North adresi vardı ve Beech zarfı açtığıında, birinci kartın arkasına yapışmış olan ikinciyi fark edememişti. Bu ikinci kart masanın üzerine düşmüş ve Beech onu alınca, üzerinde Aaron Lake'in siyah harflerle basılı adını görmüştü.

Bu olay öğleden sonra saat 4 sıralarında, Trevor gittikten biraz sonra meydana geldi. Yaklaşık beş saattir mektupları inceliyorlardı ve artık bazı konularda kuşkulan kalmamıştı, (a) Dizüstü bilgisayarla yazılan mektup sahteydi ve bunu, sahte belgeler konusunda uzman biri 'Al' diye imzalamıştı; (b) sahte 'Al' imzası, orijinaline çok benziyordu, o halde sahtekâr, Ricky ve Al arasındaki mektupları görmüştü; (c) Ricky ve Carol'a bu notları el yazısıyla yazan kişi Aaron Lake'ti; ve (d) Carol'a yazılan kart onlara yanlışlıkla gelmişti.

Tüm bunlardan sonra, Al Konyers'in gerçekte Aaron Lake olduğu ortaya çıkıyordu.

Küçük dümenleri ülkenin en ünlü politikacısını tuzağa düşürmüştü.

Diğer bazı küçük ve önemsiz ipuçları da Lake'i gösteriyordu. Paravanı, D.C. bölgesindeki bir posta kutusu servisiydi ki Kongre Üyesi Lake vaktinin çoğunu bu bölgede geçiriyordu. Sık sık seçmenlerin talep ve kaprisleriyle karşı karşıya kalan, yüksek profilli, seçilmiş bir yetkili olduğundan, takma ad kullanması mantıklıydı. El yazısını gizlemek için de yazıcı bir makine kullanabilirdi. Al onlara resim göndermemişti ki bu da saklayacak şeyinin çok olduğunu gösteriyordu.

Kütüphanedeki yeni gazeteleri inceleyip tarihleri kontrol ettiler. Elle yazılmış notlar St. Louis'den postaya verilmişti, çünkü televizyondaki canlı tartışma sonrası dönen Lake'in uçağında yangın çıkmış ve oraya inmişlerdi.

Lake'in, mektuplaşmayı kesme talebinin zamanlaması da mümkemmeldi. Mektuplaşmaya, başkanlık yarışına girmeden önce başlamıştı. Üç ay içinde ülkede fırtınalar koparmış, çok ünlü olmuştu. Artık kaybedecek çok şeyi vardı.

Zamana hiç aldırmadan, ağır ağır çalışarak Aaron Lake'e karşı ne yapacaklarını değerlendirmeye başladılar. En düşündürücü olasılığı Finn Yarber ortaya attı.

"Varsayalım ki Lake'in adamlarından biri onun mektup ve not kâğıtlarını ele geçirdi, ne olur o zaman?" dedi. fyi bir soruydu ve bu konu üzerinde bir saat kadar düşünüp tartıştılar. Al Konyers, kendisini saklamak için böyle bir şey yapmış olamaz mıydı yani? Ya D.C. bölgesinde yaşayan ve Lake için çalışan bir adamsa? Çok meşgul bir adam olan Lake, bu adamına, kendi mektup ve notlarını elle yazdıracak kadar güveniyor da olabilirdi. Yarber mahkeme başkanırken, bir yardımcısına böyle bir yetki verdiğini hatırlamıyordu. Beech kendi notlarını hiçbir zaman başkasına yazdırmamızı. Spicer ise bu tür saçmalıklarla hiç uğraşmamıştı. Telefonlar ne güne duruyordu.

Fakat Yarber ve Beech, başkanlık kampanyasının çılgınlık ve stresine uzaktan yakından benzeyen duyulan asla yaşamamışlar-

df. Onlar da zamanında meşgul insanlardı, bunu üzümlere anıms: yorlardı ama yine de Lake kadar meşgul olmamışlardı.

Bu adamın, Lake'in bir yardımcısı olduğunu düşünebilirlerdi Adam şimdiye kadar kendisini çok iyi saklamış, onlara hemen he men hiçbir şey söylememişti. Fotoğraf da göndermemişti. Kariye ri ve ailesi konusunda çok az bilgi vermişti. Eski filmleri ve Çi yemeklerini seviyordu, ondan şimdiye kadar aldıkları bilgiler he men hemen bunlardı işte. Konyers onların bir süre sonra bırakıla cak mektup arkadaşları listesindeydi, çünkü çok utangaçtı. Anı neden şu anda ilişkilerini kesmek istiyordu acaba?

Buna şu anda hemen verilecek yanıtları yoktu.

Tartışılması gereken çok şey vardı zaten. Beech ve Yarber, La ke'in pozisyonunda, yani Birleşik Devletler Başkanı olma şans yüksek olan bir adamın, hiç kimseye, kendi mektup ve notların elle yazma ve imzalama yetkisi vermeyeceğine karar verdiler. La ke'in mektup ve notlarını daktiloda yazacak yüz tane adamı vard ve yazılanların hepsi de onun tarafından hemen imzalanırdı.

Spicer çok daha ciddi bir soru attı ortaya. Lake neden el yazısı la not yazma riskini göze alacaktı ki? Daha önceki mektupları dü; beyaz kâğıda daktiloyle yazılmış ve yine düz beyaz zarflara kon muştı. Bir korkağı, seçtiği mektup kâğıdı ve zarflarından hemer tanıyabilirlerdi ve Lake de ilanlarına cevap veren diğerleri kadai ürkekti. Onun seçim kampanyasına büyük para akmıştı ve bı kampanyada bir sürü daktilo ve dizüstü bilgisayar vardı herhaldt ve bunların hepsi de en son teknolojiydi muhakkak.

Yanıtı bulmak için ellerindeki küçük ipucuna döndüler. Ca rol'un notu geceyarısından sonra saat 1.20'de yazılmıştı. Gazeteye göre uçak zorunlu inişi, saat 2.15'te, yani mektubun yazılışından sonra bir saat bile geçmeden yapmıştı.

Yarber, "Notu uçakta yazdı," dedi. "Vakit çok geçti, uçakta bir sürü insan vardı, gazeteye bakılırsa yaklaşık altmış kişi, bu in-sanlar yorgundu ve adam belki de bir bilgisayar bulamadı o an-da."

Spicer, "O zaman neden beklemedi peki?" diye sordu. Kimse-nin ve özellikle de kendisinin bile cevaplayamayacağı sorular sor-makta üstüne yoktu.

"Bir hata yaptı. Zeki olduğunu sanıyordu ve belki de öyleydi. Nasıl olduysa kartlar birbirine karıştı."

Beech, "Büyük resme bak," dedi. "Adaylığı garanti gibi. Ulusun gözleri önünde tek rakibini silip süpürdü ve artık Kasım'da seçim sandığından kendi adının çıkacağına kendini de inandırdı. Ama bir sırrı var. Başında Ricky var ve haftalardır onunla ne yapacağını düşünüyor. Çocuk, tedavi merkezinden çıkacak, ondan randevu istiyor v.b. Lake iki yandan da baskı altında - Ricky'den ve Başkan seçilme olasılığının gerçeğe dönüşmesinden. Bu nedenle Ricky'yi başından savmak istiyor. Başına iş açma olasılığı milyonda bir olan o notu yazıyor ve sonra da uçağında yangın çıkıyor. Küçük bir hata yapıyor ama bu büyük bir hataya dönüşüyor."

Yarber, "Ve o da bunu bilmiyor," diye ekledi. "Henüz tabii."

Beech'in teorisi akla yakındı. Bunu, küçük odalarının ağır sessizliğinde içlerine sindirdiler. Keşiflerinin ağırlığı ve ciddiyeti, sözlerinin ve düşüncelerinin üzerine çökmüştü. Saatler geçti ve bunu yavaşça hazmettiler.

Ondan sonraki büyük sorununun cevabını bulmak için, birisinin, onların mektuplarını karıştırdığı gerçeğine döndüler. Kimdi bu? Bunu neden yapmak işteşindi? Mektupları nasıl ele geçirmişlerdi? Bu sorulara yanıt bulmak olanaksız gibiydi.

Yine, bu suçlunun Lake'in yakınlarından biri olduğu senaryosuna döndüler, belki de mektupları bir rastlantı sonucu görmüş bir asistandı. Bu adam belki de mektuplarına el koyarak Lake'i korumak istiyordu, böylece bir gün bu ilişkiye bir son verme amacını güdebilirdi.

Herhangi bir karara varmak için ortada çok fazla bilinmeyen vardı. Başlarını kaşıyıp tırnaklarını yediler ve sonunda bu konunun üzerine yatmaya karar verdiler. Bir sonraki hamleyi planlayamazlardı, çünkü önlerindeki durumda cevaplardan fazla sorular vardı.

ÇOK AZ UYUDULAR, ellerindeki plastik kaplarda, dumanları tüten kahveleriyle tekrar buluştuklarında saat sabahın 6'sini biraz geçiyordu, gözleri kızarmıştı ve sakal tıraşı olmamışlardı. Kapıyı kilitleyip mektupları çıkararak bir gece önceki yerlerine koydular ve tekrar düşünmeye başladılar.

Spicer, "Sanırım Chevy Chase'deki posta kutusunu gözetlememiz gerekecek," diye konuştu. "Bu kolay, güvenli ve genelde hızlı bir yol. Trevor bunu hemen hemen her yerde yaptı. Kutuyu kimin kiraladığımı öğrenirsek birçok sorunun yanıtı verilmiş olacaktır."

Beech, "Aaron Lake gibi bir adamın, bu tür mektuplarını gizlemek için posta kutusu kiraladığını düşünmek çok zor doğrusu," dedi.

Yarber, "O aynı Aaron Lake değil," diye cevap verdi. "Kutuyu kiralayıp Ricky ile mektuplaşmaya başladığında dört yüz otuz beş Kongre üyesinden sadece biri, basit bir politikacıydı. Onun adını bile duymamıştık. Şimdi ise her şey büyük ölçüde değişti."

Spicer, "İlişkiye de bu nedenle son vermek istiyor," dedi. "Şimdi her şey çok farklı. Çok daha fazla kaybedecek şeyi var."

Yapılacak ilk şey, Trevor'dan, Chevy Chase'deki posta kutusunu araştırmasını istemek olacaktı.

Atılacak ikinci adım ise o kadar net değildi. Al'ın, Lake ve Lake'in de Al olduğunu kabul ettiklerinde, onun, mektuplarındaki karmaşadan daha sonra haberdar olmasından endişe ediyorlardı. Adamın elinde onlarca milyon dolar vardı (tabii bu gerçeği de unutmamışlardı) ve bu paranın bir kısmını Ricky'yi araştırmak için kolayca kullanabilirdi. Risklerin çok büyük olduğunu bilen Lake, mektuplarda yaptığı hatayı fark ettiği takdirde Ricky'den kurtulmak için her şeyi yapabilirdi.

Ricky'nin ona bir not yazıp, kapıyı bu şekilde birden kapaması için yalvarmasının ne sonuç vereceğini tartıştılar. Ricky ondan sadece arkadaşlığını istiyordu, başka bir şey değil v.b. Amaç, ona her şeyin yolunda gittiği, anormal hiçbir şey olmadığı izlenimini vermektir. Lake'in bu mektubu okumasını ve kafasını şaşkınlık içinde kaşıyıp, Carol'a yazdığı şu kartın nereye gittiğini düşüncesini umut ediyorlardı.

Fakat daha sonra böyle bir mektubun akıllıca olmayacağına karar verdiler. Çünkü mektupları başka birisi daha okuyordu. Onun kim olduğunu öğreninceye kadar, Al ile daha fazla temas riskini göze alamazlardı.

Kahvelerini bitirip kafeteryaya gittiler. Yalnız başlarına oturup

mısır gevreği, meyve ve yoğurt yediler, sağlıklı besleniyorlardı çünkü bir süre sonra dışarda yaşayacaklardı. Dışarıya çıkıp, birlikte yürüyüş yolunda sigarasız dört tur attılar, ağır yürüyorlardı, sonra sabahki düşünme seansına devam etmek için tekrar odaya döndüler.

Zavallı Lake. Peşinde elli kişi olduğu halde bir eyaletten diğerine koşup duruyor, aynı anda üç randevuya birden geç kalıyor ve bir düzine yardımcının kulaklarına fısıldadıklarını dinliyordu. Kendisini düşünecek zamanı bile yoktu.

Kardeşler'inse zamanı boldu. Oturup saatlerce düşünebiliyor, dümenleri için plan yapabiliyorlardı. Maçta iki tarafaşit değildi.

26

TRUMBLE'DA biri güvenli diğeri güvensiz iki tip telefon vardı. Teorik olarak, güvensiz hatlardan yapılan tüm telefon konuşmaları banda alınıp daha sonra, kapalı bir yerde oturup milyonlarca boş gevezeliği inceleyen küçük cinler tarafından yeniden gözden geçiriliyordu. Aslında konuşmaların yaklaşık yarısı rasgele olarak banda alınıyor ve bunlardan da sadece yaklaşık yüzde 5'i cezaevi görevlileri tarafından dinleniyordu. Federal hükümet bile tüm konuşmaları dinleyebilecek sayıda cin çalıştıramıyordu.

Uyuşturucu kaçakçılarının, çetelerini güvensiz hatlardan konuşarak yönettikleri bilinen bir gerçektir. Mafya babalarının da rakiplerini ortadan kaldırmak, öldürmek için emirler verdikleri biliniyordu. Yakalanmama olasılığı oldukça yüksekti.

Güvenli telefon hatlarının sayısı daha azdı ve bu hatlar yasalar gereği, gizlice dinlenemezdi. Güvenli hatlardan konuşmalar sadece avukatlarla ve her zaman bir gardiyanın yakın mesafeden gözetimi altında yapılırdı.

Spicer'm güvenli hattan konuşma sırası geldiğinde gardiyan geriye çekildi.

Hattın diğer ucundan, özgür dünyadan kaba bir ses, "Hukuk bürosu," diye cevap verdi.

"Merhaba, ben Joe Roy Spicer, Trumble cezaevinden arıyorum, Trevor'la konuşmak istiyorum."

"Uyuyor."

Saat öğleden sonra 1.30'du. Spicer, "O halde uyandır orospu çocuğunu," diye homurdandı.

"Bekle."

"Lütfen acele eder misin? Bir cezaevi telefonundayım."

Joe Roy etrafına bakındı ve nasıl bir avukatla iş yaptıklarını düşündü. Bunu ilk kez de düşünmüyordu tabii.

Trevor'ın ilk sorusu, "Neden arıyorsun?" oldu.

"Boşver şimdi. Kaldır kıcını, uyan ve işe başla. Çabuk yapılması gereken bir işimiz var."

Telefon açılır açılmaz, Trevor'ın ofisinin karşısındaki kiralalmış evde de uyarı zili çalmıştı. Trumble'dan gelen ilk telefonda bu.

"Ne var?"

"Bir posta kutusunu araştırman gerekiyor. Çok çabuk. Senden onun gözetlenmesini istiyoruz. İş bitinceye kadar ayrılmayacaksın."

"Neden ben?"

"Lanet olsun, sadece yap bu işi, tamam mı? Bu iş şimdiye kadar yapılanların en büyüğü olabilir."

"Nerede bu?"

"Chevy Chase, Maryland. Yaz bunu. Al Konyers, Posta Kutusu 455, Mailbox America, 39380 Western Avenue, Chevy Chase. Çok dikkatli olmalısın, çünkü bu adamın arkadaşları olabilir ve bu kutuyu başka birisinin de gözetliyor olması olasılığı büyük. Yanına biraz para al ve birkaç iyi dedektiftut."

"Burada yeteri kadar işim var benim."

"Haklısın, seni uyandırdığım için özür dilerim. Bunu hemen yap Trevor. Bugün yola çık ve o kutuyu kimin kiraladığını öğrenmeden de buraya dönme sakın."

"Tamam, tamam."

Spicer telefonu kapadı ve Trevor ayaklarını tekrar masaya koyup tekrar uykuya dalar gibi göründü. Ama olanları düşünüyordu. Birkaç saniye sonra Jan'a seslendi ve Washington'a uçuş saatlerini öğrenmesini istedi ondan.

SAHA MÜFETTİŞİ OLARAK çalıştığı on dört yıl .süresince Klockner, bir kişiyi gözetleyen bu kadar kalabalık bir ekibin böyle hiçbir şey yapmadan oturduğunu görmemişti- Langleve'e, Deville'e telefon etti ve kiralık evde bir faaliyet başladı. \Ves ve Chap şovunun zamanı gelmişti.

Wes sokağın karşı tarafına geçti ve Avukat ve Hukuk Danışmanı Bay L. Trevor Carson'un boyaları dökülmüş ve çatlamış kapısından içeriye girdi. Üzerinde eski bir pantolon, örme bir süveter vardı, çorapsız ayaklarına bir çift mokasen geçirmişti ve Jan ona her zamanki küçümseyen ifadesiyle bakarken, adamın yerli mi yoksa turist mi olduğunu anlayamadı. Kadın, "Buyrun, ne istemiştiniz?" diye sordu.

Wes çaresiz kalmış bir adamın yüz ifadesiyle, "Bay Carson'u muhakkak görmem lazım," diye cevap verdi.

Patronu çok meşgulumuş de onun randevularını takip edemiyormuş havasına bürünen Jan, "Randevunuz var mıydı?" diye sordu.

"Şey, hayır, bu bir acil durum,"

Jan, "Çok meşgul," dedi ve Wes, arkadaşlarının karşı evden kahkahalarını duyar gibi oldu.

"Lütfen, onunla konuşmak zorundayım."

Kadın gözlerini sağa sola çevirdi ve yerinden kımıldamadı. "Meseleniz nedir?"

Wes, ağlamaklı bir sesle, "Karımı daha yeni gömdük," deyince Jan biraz yumuşar gibi oldu. "Çok üzüldüm," dedi. Zavallı adam, diye düşündü.

"Jacksonville'm hemen kuzeyinde, 1-95 yolunda bir araba kazasında öldü."

Jan bunu duyunca ayağa kalktı, taze kahve yapmadığına pişman olmuştu. "Gerçekten çok üzüldüm," diye konuştu. "Ne zaman oldu bu kaza?"

"On iki gün önce. Bir arkadaşım Bay Carson'u tavsiye etti."

Kadın, iyi bir arkadaş değilmiş, demek isterdi ona. Sonra oje şişesinin kapağını kapadı ve, "Biraz kahve ister misiniz?" diye sordu. On iki gün önce, diye düşündü. Bütün iyi avukat sekreterleri gibi gazetelerdeki kaza haberlerini dikkatle okurdu. Kim bilir, belki bu kazalarla ilgili bir müşteri gelebilir diye düşünürdü hep.

Fakat şimdiye kadar Trevor'ın kapısını çalan böyle biri olmamıştı.

Wes, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Karıma bir Texaco kamyonu çarptı. Şoför sarhoşmuş."

Jan elini ağzına götürdü ve, "Aman Tanrım," dedi. Böyle bir davayı Trevor bile becerebilirdi.

Burada, müşteri kabul odasında ciddi para, büyük avukatlık ücreti varken o sersem arkadaki odasında öğle uykusuna dalmıştı.

"Bir ifade almakla meşguldü, bakayım sizi görebilecek mi? Lütfen şuraya oturun." Jan neredeyse onun kaçmasını engellemek için ön kapıyı kilitleyecekti.

Wes, kadına yardım etmeye çalışarak, "Adım Yates," dedi. "Yates Newman."

Jan koşar adım koridorda giderken, "Ah evet," dedi. Trevor'ın kapısını nazikçe vurdu ve içeriye girdi. Sonra sıkılmış dişlerinin arasından, ön ofisteki Wes'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "Uyan sersem!" diye söylendi.

Trevor birden kalktı ve yumruklu bir kavgaya hazırlanırken, "Ne var yine?" diye sordu. Zaten uyumuyordu. Eski bir *People* dergisi okumaktaydı.

"Sana bir sürprizim var! Bir müşteri geldi."

"Kimmiş o?"

"Karısı bir Texaco kamyonu tarafından öldürülen bir adam, on iki gün önce olmuş kaza. Seni hemen görmek istiyor."

"Şimdi burada mı yani?"

"Evet. inanması güç bir şey, değil mi? Jacksonville'de üç bin avukat var ve bu zavallı adam çatlakların arasından bize düşüyor. Söylediğine göre seni bir arkadaşı tavsiye etmiş."

"Ne söyledin ona?"

"Kendine yeni arkadaşlar bulmasını tavsiye ettim."

"Bırak şimdi şakayı, ne söyledin adama?"

"Bir ifade üzerinde çalıştığını söyledim."

"Sekiz yıldır kimseden ifade almadım ben. Geri gönder oıııı."

"Sakin ol biraz. Ona biraz kahve yaparım. Burada önemli işi bitirmeye çalışıyormuş gibi davran. Neden burasını biraz düzene sokmuyorsun?"

"Aman, dikkat et de kaçmasın sakın!"

Sekreter kapıyı açarken, "Texaco şolorn s.ırhoşmuş," dedi. "Bu işi de berbat etme."

Trevor donmuş gibi kaldı, çenesi sarkmıştı, gözleri donuk ba-

kıyordu ve durmuş olan kafası birden çalışmaya başladı. 2 milyon, 4 milyon ve belki de 10 milyon doların üçte biri gelebilirdi ve şoför gerçekten de sarhoşsa ceza tazminatı da vardı. En azından masasını temizlemek, düzeltmek istiyordu ama kımıldayamıyordu.

Wes pencereden dışarıya, arkadaşlarının kendisine baktığı karşıdaki eve baktı. Koridorun sonundaki karmaşaya sırtını dönmüş-tü, çünkü ciddi görünmeye çalışıyordu. Arkasında ayak sesleri ve sonra da Jan'ın, "Bay Carson sizi birazdan göreceksiniz," dediğini duydu.

Geriye dönmeden, yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Jan, zavallı adam hâlâ kederli, diye düşündü ve kahve hazırlamak üzere kirli mutfaka gitti.

İfade alma işi birden sona ermiş, ifade veren kişiler de hiçbir iz bırakmadan, mucizevi bir şekilde ortadan kayboluvermişti. Wes sekreteri izleyip, koridorun diğer ucundaki Bay Carson'un karmakarışık ofisine girdi. Jan onları tanıştırdı. Onlara taze kahve getirdi ve sekreter oradan ayrıldığında Wes olağandışı bir talepte bulundu.

"Buralarda daha sert bir kahve, bir *latte* bulabileceğimiz bir yer var mı?"

Trevor büyük bir heyecanla, "Tabii var," dedi. "Birkaç blok ilerde Beach Java diye bir yer var."

"Sekreterinizi bana bir *latte* almaya gönderebilir misiniz?"

Tabii ki. Ne istersen!

"Tabii, hiç kuşkusuz. Büyük, küçük?"

"Büyük olsun."

Trevor hızla ofisten çıktı ve birkaç saniye sonra Jan kapıyı kapayıp kaldırımda âdeta koşarak yola fırladı. Kadın gözden kaybolunca Chap kiralık evden çıktı ve Trevor'ın ofisine gitti. Ön kapı kapalıydı ve o da kapıyı kendi anahtarıyla açtı. içeriye girdikten sonra kapının zincirini taktı, zavallı Jan geldiği zaman elinde kahveyle kapının önünde kalacaktı.

Chap koridordan yürüdü ve aniden avukatın ofisine girdi.

Trevor, "Özür dilerim ama," dedi.

Wes, "Tamam, tamam," diyerek müdahale etti. "O benimle beraber."

Chap kapıyı kapayıp kilitledi ve sonra ceket cebinden 9 milimetrelilik bir tabanca çıkarıp, gözleri yuvalarından fırlamış ve kalbi neredeyse duracak gibi olan zavallı Trevor'ın bulunduğu yöne çevirdi.

Trevor acı dolu, çırtlak bir sesle, "Ne..." diyebildi ve kaldı.

Chap, tabancayı oturan Wes'e uzatıp Trevor'a, "Kapa çeneni," dedi. Trevor'ın dehşet dolu gözleri bir adamdan ötekine gitti ve sonra Trevor sanki birden sönüverdi. Ne yaptım ben? diye düşündü. Kimdi bu serseriler? Tüm kumar borçlarını ödemişti.

Çenesini memnuniyetle kapardı. Ne isterlerse yapacaktı.

Chap, duvara yaslandı, sanki her an üzerine atlayacakmış gibi Trevor'a çok yakındı. "Bir müşterimiz var," diye başladı. "Sen ve Ricky tarafından yönetilen küçük bir dümende kancaya takılmış zengin bir adam bu."

Trevor, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. En korktuğu şey başına gelmişti işte.

Wes, "Harika bir fikir bu sizinki," diye ekledi. "Kimliklerini saklayan zengin eşcinsellerden para sızdırmak iyi iş doğrusu. Adamlar şikâyet edemez. Ricky de zaten kodeste, kaybedecek neyi var ki?"

Chap, "Hemen hemen mükemmel," dedi. "Ama yanlış balığa olta atıncaya kadar tabii, ve siz de tam olarak bunu yaptınız."

Trevor, gözleri hâlâ silahta ve sesi de biraz normalin üzerinde olarak, "Bu benim dümenim değil," dedi.

Jes, "Evet, ama sensiz de yürümez, değil mi?" diye sordu. "Dışarda mektupları getirip götüren üçkâğıtçı bir avukat olması şart. Ricky'nin ayrıca parayı yönetecek ve biraz da araştırma çalışması yapacak birine ihtiyacı var."

Trevor, "Sizler polis değilsiniz, değil mi?" diye sordu.

Chap, "Hayır. Biz özel dedektifiz," diye cevap verdi.

"Eğer polisseniz size başka bir şey söylemeyeiveğini."

"Polis değiliz, tamam mı?"

Trevor şimdi nefes alıyor ve düşünüyordu, iken, nefes alışverişi düşünmesinden daha hızlıydı ama sonunda eğilimi ona yar-

dımcı oldu. "Sanırım bunu kayda alacağım," dedi. "Sadece polis olmanız olasılığına karşı."

"Polis olmadığımızı söyledik ya."

"Polislere, özellikle de FBI'a hiç güvenmem. Federaller sizin gibi buraya dalıp tabancalarını böyle sallar ve sonra da polis olmadıklarını söylerler. Ben sadece polislerden hiç hoşlanmam işte. Sanırım bunları banda alacağım."

Ona, üzülmeye dostum, bunlar zaten kayda alınıyor, demek isterlerdi. Oturduğumuz yerin biraz gerisinde, tavanda gizli küçük, renkli ve dijital bir kameradan her şey olduğu gibi kayda alınıyor... Trevor'ın darmadağınık masasının çevresinde de bir sürü gizli mikrofon vardı, böylece, horuldadığında, geçirdiğinde ya da ellerinin mafsallarını çatırdattığında karşı evden onu duyuyorlardı.

Tabanca yine ortadaydı. Wes onu iki eliyle tuttu ve dikkatle inceledi.

Chap, "Sen hiçbir şeyi kayda almıyorsun," diye konuştu. "Sana söylediğim gibi biz özel çalışırız. Şimdi de açıkça konuşuyoruz." Duvarın dibinden bir adım daha yaklaştı. Trevor bir gözüyle ona bakarken diğerleriyle, tabancayı inceleyen Wes'i gözetliyordu.

Chap devam etti. "Aslında biz barış için geldik."

Wes, "Sana biraz para vereceğiz," dedi ve tabancayı yine kaldırdı.

Trevor, "Ne parası bu?" diye sordu.

"Seni bizim tarafta istiyoruz. Senin hizmetlerinden yararlanmak istiyoruz yani."

"Ne yapacağım peki?"

Chap, "Müşterimizi korumamıza yardım edeceksin," dedi. "Bizim gördüğümüz kadarıyla durum şu. Sen, bir federal cezaevinden yürütülen bir şantaj ve dolandırıcılık dümeninin bir parçasısın ve biz de seni bulup meydana çıkardık. Federallere gidip seni ve müşterini ele verebiliriz, otuz ay hapis cezası yer ve belki de Trumble'a gönderilirsin ki, oraya hemen uyum sağlayacağından eminim. Otomatik olarak barodan atılır ve şu ofisini kaybedebilirsin." Chap bunları söylerken sağ elini havada salladı ve yıllardır dokunulmayan dosyaları ve karmakarışık, toz içindeki ofisi gösterdi.

Wes hemen söze karıştı. "Hemen, şu anda federallere gitmeye hazırız ve büyük olasılıkla Trumble'dan dışarıya postayı kesebiliriz. Böylece müşterimiz can sıkıntısından kurtulmuş olacaktır. Fakat müşterimizin almak istemediği bir risk var ortada. Ricky'nin, Trumble içinde ya da dışında başka bir suç ortağı olabilir, yani bizim henüz bulamadığımız biri demek istiyorum, bu adam misilleme olarak müşterimizi ifşa ederse ne yaparız, değil mi?"

Chap o sırada başını iki yana sallıyordu. "Bu çok riskli bir şey. Biz seninle çalışmayı yeğleriz Trevor. Seni kendi tarafımıza çekip bu oyuna, bu ofiste bir son vermek isteriz."

Trevor, pek de inandırıcı olmayan bir ifadeyle, "Ben satılık değilim," dedi.

Wes, "O halde seni bir süre için tutarız," dedi. "Tüm avukatlar saat ücretiyle tutulmaz mı?"

"Sanırım öyle, ama siz bana bir müvekkilimi satmamı öneriyorsunuz."

"Senin müvekkilin bir cezaevinde her gün suç işleyen bir mahkûm. Ve sen de onun kadar suçlusun. Şimdi burada dürüstlük taslamayalım."

Chap ciddi bir tavırla, "Bir suçlu durumuna düştüğün zaman kendini başkalarından üstün görme ayrıcalığını kaybedersin Trevor," diye konuştu. "Bize nutuk çekmeye kalkma sakın. Biz, bunun, sadece sana verilecek paranın miktarına bağlı olduğunu biliyoruz."

Trevor bir an için tabancayı ve arkasındaki duvarda hafifçe çarpık olarak asılı duran avukatlık lisansını unuttu. Mesleğiyle ilgili hoş olmayan durumlarla karşılaştığında sık sık yaptığı gibi, gözlerini kapadı ve dalgalardan korunmuş sakın, sıcak bir koyda demir atmış on iki metrelik teknesini, yüz metre katlar ilerde oynayan üstsüz kızları ve yarı çıplak bir halde teknesinde içkisini yudumlayışını hayal etti. Tuzlu suyun kokusunu alabiliyor, hafif meltemi hissediyor, elindeki romun lezzetini alıyor ve kızların seslerini duyabiliyordu sanki.

Bir süre sonra gözlerini açtı ve masanın diğer tarafındaki Wes'e bakmaya çalıştı. Sonra, "Müşteriniz kiını peki?" diye sordu.

Chap, "O kadar hızlı değil bakalım," dedi. "Önce anlaşmamızı yapalım."

"Ne anlaşması?"

"Sana para vereceğiz ve sen de iki taraflı bir ajan olarak çalışacaksın. Tüm bilgileri alacağız. Ricky ile konuşmandan önce san: dinleme cihazı vereceğiz. Bütün mektupları göreceğiz. BizimL konuşmadan hiç bir şey yapmayacaksın."

Trevor, "Şantaj parasını neden ödemiyorsunuz?" diye sordu "Bu çok daha kolay olurdu."

Wes, "Bunu da düşündük tabii," dedi. "Fakat Ricky dürüst oy namıyor. Onun şantajına ödeme yaparsak daha sonra yine isteye çektir. Daha sonra yine ve bu böyle devam edecektir."

"Hayır istemez."

"Gerçekten mi? Peki Bakers, Iovva'daki Quince Garbe olayın; ne diyeceksin bakalım?"

Trevor içinden, Aman Tanrım! diye söylendi ve bunu nere deyse yüksek sesle haykıracaktı. Bu adamlar daha neler biliyordu acaba? Ama kendini çabuk toparladı ve hafif bir sesle, "O d; kim?" diyebildi.

Chap, "Yapma Trevor," dedi. "Paranın Bahamalar'da nered< tutulduğunu biliyoruz. Boomer Realty'yi ve senin küçük bank; hesabını da biliyoruz şu anda hesabında yaklaşık yetmiş bin dolar var.

Wes mükemmel bir zamanlamayla araya girip, "Mümkün ol- duğunca çok şey öğrendik Trevor," diye devam etti. Trevor sanki tenis maçı izler gibi bir birine, bir diğerine bakıyordu. "Ama so- nunda sert kayaya çarptık. Sana bu nedenle ihtiyacımız var."

Aslında Trevor, Spicer'ı hiç sevmemişti. Soğuk, acımasız v< Trevor'ın payını kesme küstahlığını göstermiş küçük, pis bi adamdı o. Beech ve Yarber iyiydi ama ne yararı vardı ki. Trevor bu durumda fazla bir seçeneği olmadığını da biliyordu. "Ne ka- dar?" diye sordu.

Chap, "Müşterimiz nakit olarak yüz bin dolar ödemeye hazır," dedi.

Trevor, "Tabii ki nakit olacak," diye konuştu. "Ama yüz bir dolar şaka olmalı. Bu para Ricky'ye yapılacak ilk ödeme olacaktı Benim kendime saygım yüz binden çok daha fazla eder."

Wes, "iki yüz bin," dedi.

Trevor, yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalbini kontrol etmeye çalışarak, "Şöyle yapalım isterseniz," diye konuştu. "Müşterinizin küçük sırrının gizli kalmasının bedeli ne kadardır? Yani kendisine göre."

Wes, "Sen bu sırrı gizlemeye hazır mısın?" diye sordu.

"Evveett."

Chap hızlı bir hareketle cebinden küçük bir telefon çıkardı ve, "Biraz bekle bakalım," dedi. Kapıyı açıp dışarıya çıkarken birkaç numaraya bastı ve koridorda, Trevor'ın duyamadığı bir şeyler konuştu. Wes duvara bakarken, tabanca da sandalyesinin yanında duruyordu. Trevor, denemesine rağmen tabancayı göremedi.

Chap içeriye girdi ve sert bir ifadeyle Wes'e baktı, kaşları ve alnındaki kırışıklıklarla ona sanki Önemli bir mesaj vermek ister gibiydi. Birkaç saniyelik duraklamada Trevor atıldı. "Sanırım bunun değeri bir milyon dolar eder," dedi. "Bu benim son işim olacaktır. Benden, gizli müvekkil bilgilerini ifşa etmemi istiyorsunuz, meslek ahlakına aykırı, kötü bir şey bu bir avukat için. Bunu yaparsam beni anında barodan ihraç ederler."

Barodan atılmak yaşlı Trevor için bir basamak yükselmek olurdu aslında ama Wes ve Chap ses çıkarmadılar. Onun hukuk diplomasının değerini tartışmak onlara hiçbir şey kazandırmazdı.

Chap, "Müşterimiz bir milyon dolar ödeyecek," dedi.

Ve Trevor bir kakhaha attı. Kendini tutamamıştı. Çok komik bir şey duymuş gibi kesik kesik gülüyordu ve sokağın karşı tarafındaki kiralık evde olanlar da gülmeye başladı.

Trevor bir süre sonra kendini toparladı. Kıkırdamaktan vazgeçebilmişti ama yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı. Bir milyon dolar. Nakit. Vergisiz. Yine bir kıyı bankasında ama bu kez başka bir bankada duracaktı bu para, maliyenin ve diğer hükümet kuruluşlarının kısı kacından uzakta olmalıydı.

Fakat bunları düşünür düşünmez kendini toparlayıp kaşlarını çattı. Bir avukat gibi davranmalıydı, profesyonelce davranmadığı için canı sıkılmış gibiydi. Önemli bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki ön kapının camına üç kez şiddetli vurulduğunu duydular. Trevor, "Oh evet," dedi. "Kahve gelmiş olmalı."

Chap, "Onun gitmesi gerekiyor," dedi.

Trevor ilk kez ayağa kalktı ve biraz sersemlemiş gibi, "Onu evine göndereyim," dedi.

"Hayır. Sürekli olarak gitmeli. Onu işten çıkar."

Wes, "Sekreterin neler biliyor?" diye sordu.

Trevor büyük bir mutlulukla, "O hiçbir şey bilmez," dedi.

Chap, "Bu da anlaşmanın bir parçası," diye devam etti. "Sekreterin hemen şimdi gidiyor. Konuşacağımız çok şey var ve onu etrafta görmek istemiyoruz."

Kapıya şimdi daha hızlı vuruluyordu. Jan kapının kilidini açmış ama zinciri yerinden çıkaramamıştı tabii. Beş santimlik kapı aralığından, "Trevor! Ben geldim!" diye bağırdı.

Trevor başını kaşıyıp ne söyleyeceğini düşünerek kapıya doğru yürüdü. Kapı camının arkasında duran sekreteriyle yüz yüze gelmişti ve kafası karmakarışık.

Kadın, "Açsana şu kapıyı," diye homurdandı. "Bu kahve çok sıcak."

Trevor, "Senden eve gitmeni istiyorum," dedi.

"Neden?"

"Neden mi?"

"Evet, neden?"

"Çünkü, şey, aa..." Bir an için söyleyecek bir şey bulamadı, sonra para geldi aklına. Onun gitmesi anlaşmanın bir parçasıydı. "Çünkü seni kovuyorum," dedi.

"Neeel!"

Arka ofisteki yeni dostlarının duyması için yüksek sesle, "Seni kovuyorum dedim!" diye bağırdı.

"Beni kovamazsın. Bana bir sürü borcun var."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim ben!"

"Ücret olarak ödemediğin bin dolar ne peki?"

Karşıdaki kiralık evin tek taraflı, sadece dışarıyı gösteren pencerelerinde bir sürü yüz belirmişti. Sesler sessiz sokakta aksediyordu.

Trevor, "Delisin sen!" diye bağırdı. "Sana beş kuruş bile borcum yok!"

"Tam olarak bin kırk dolar!"

"Çıldırılmışsın sen."

"Seni orospu çocuğu! Sekiz yıldır asgari ücretle çalışıp seni bırakmıyorum, sonunda büyük bir iş alıyor ve beni kovuyorsun. Yaptığın bu mu Trevor?"

"Onun gibi bir şey! Hadi şimdi defol!"

"Aç şu kapıyı pis korkak!"

"Git burdan Jan."

"Eşyalarımı almadan gitmem!"

"Yarın gel. Şu anda Bay Newman'la toplantı halindeyim." Trevor bunu söyledi ve bir adım geriledi. Kadın onun kapıyı açmadığını görünce daha fazla dayanamadı. Daha yüksek sesle, "Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı ve elindeki kahve dolu plastik kupayı kapıya fırlattı, ince ve eğreti duran cam sarsıldı ama kırılmadı, bir an içinde sütlü kahverengi bir sıvıyla kaplanmıştı.

Trevor, içerde güvende olmasına rağmen birden irkildi ve gerilerken, çok iyi tanıdığı ve aklını oynatmış gibi görünen kadına dehşet içinde baktı. Kadın kıpkırmızı bir yüzle, küfürler ederek döndü, birkaç adım attı ve birden yerde bir taş parçası gördü. Jan'ın ısrarı üzerine Trevor'ın uzun zaman önce onayladığı düşük bütçeli bir bahçe düzenlemesi projesinden kalmıştı bu kaya parçası. Kadın taşı aldı, dişlerini gıcırdattı, biraz daha küfür etti ve sonra onu kapıya fırlattı.

Wes ve Chap oyunlarını büyük bir ustalık ve ciddiyetle oynamışlardı, ama kaya parçası kapının camını paramparça edince kendilerini tutamayıp gülmeye başladılar. Trevor, "Seni deli orospu!" diye bağırdı. İkisi tekrar güldü ve ciddiyetlerini takınmak için birbirlerine bakmayıp başka yanlara döndüler.

Daha sonra derin bir sessizlik oldu. Sekreter odası bölümüne barış ve sükunet gelmişti.

Biraz sonra Trevor ofisinin kapısında görüldü, görünürde hiçbir yarası beresi yoktu. Hafif bir sesle, "Bu olay için o/ur dilerim," dedi ve gidip koltuğuna oturdu.

Chap, "iyi misin?" diye sordu.

"Tabii. Sorun yok." Durdu ve Wes'e bakıp, "Neşkal e ister misiniz?" diye sordu.

"Boşver, önemli değil."

TREVOR'IN ISRARI ÜZERİNE öğle yemeği için gittikleri Pete'in Barı'nda ayrıntıları konuştular. Salonun gerisinde, tilt makinelerinin yakınında bir masa bulmuşlardı. Wes ve Chap kimsenin kendilerini dinlemesini istemiyordu, ama bir süre sonra kimsenin onları dinlemediğini anladılar, çünkü Pete'in Yeri denen bu yerde hiç kimse iş konuşmuyordu.

Trevor kızarmış patatesle üç şişe bira içti. Onlar hamburger yiyip alkolsüz içkiler içtiler.

Trevor, müvekkiline ihanet etmeden önce tüm parayı elinde görmek istiyordu. Ona hemen öğleden sonra yüz bin dolar nakit vermeyi kabul ettiler, paranın bakiyesi için de banka transferi yapılacaktı. Trevor başka bir banka istiyordu ama onlar Nassua'daki Geneva Trust'ta ısrar ettiler. Ona, yapabileceklerinin sadece hesaptaki parayla sınırlı olduğunu, fonlardan bozdurmayacaklarını söyleyip bu konuda ikna ettiler. Zaten para oraya ancak akşama doğru gidebilirdi. Banka değiştirdikleri takdirde bu iş bir iki gün uzayabilirdi. Her iki taraf da bir an önce bu işi bitirmek istiyordu, Wes ve Chap müşterileri için çok acele ve tam kapsamlı bir koruma istiyorlardı. Trevor da servetine kavuşmak konusunda sabırsızdı tabii. Üç bira çektikten sonra hayalinde parayı harcamaya başlamıştı bile.

Chap parayı getirmek için erken ayrıldı. Trevor çıkmadan önce bir bira daha istedi, sonra VVes'ın arabasına bindiler, etrafta biraz dolaşacaklardı. Plana göre, Chap'la belirli bir yerde buluşup parayı almaları gerekiyordu. Kumsal boyunca AIA Otoyolu'nda güneye doğru giderken Trevor konuşmaya başladı.

Başını koltuğun başlığına yasladı ve ucuz güneş gözlüğünün altından bakıp, "Hayret edilecek bir şey," dedi.

"Nedir o?"

"İnsanların risk alma konusundaki arzuları. Örneğin sizin şu müşteriniz. Zengin bir adam. Kendisine istediği kadar genç oğlan satın alabilir, ama o bir eşcinsel dergisindeki bir ilana cevap veriyor ve hiç tanımadığı birine mektuplar yazmaya başlıyor."

Wes, "Bunu ben de anlamıyorum," dedi ve iki açık konuşan adam bir an için fikir birliği içinde göründüler. "Benim görevim soru sormak değil tabii."

Trevor yanına aldığı şişeden bir yudum bira çekti ve, "Sanırım bu işin heyecan verici yanı, bilinmemek."

"Evet, mümkündür. Ricky kim?"

"Bunu parayı aldığımda söyleyeceğim sana. Senin müşterin hangisi?"

"Hangisi mi? Şu anda elinizde kaç kurban var?"

"Ricky son zamanlarda çok meşguldü. Sanırım şu anda yirmi kadar kurban var elinde."

"Kaç tanesinden şantajla para sızdırdınız?"

"İki ya da üç. Pis bir iş bu."

"Sen nasıl karıştın bu işe peki?"

"Ben Ricky'nin avukatıyım. Çok akıllı bir adam ve bu işi, kendilerini saklayan homoseksüelleri sıkıştırıp onlara baskı yapmak amacıyla başlattı sanıyorum. Ben de istemeyerek bulaştım bu işe işte."

Wes, "O da homo mu?" diye sordu. Wes, Beech'in torunlarının adlarını bile biliyordu. Yarber'in kan grubundan da haberdardı. Spicer'in karısının Mississippi'de bir erkekle çıktığını da bilmekteydi.

Trevor, "Hayır," dedi.

"O zaman hasta ruhlu bir adam."

"Hayır, iyi bir insandır. Her neyse, senin müşterin kim?"

"Al Konyers."

Trevor başını salladı ve Ricky ile Al arasında kaç mektup getirip götürdüğünü hatırlamaya çalıştı. "Ne rastlantı. Ben de Washington'a gidip Bay Konyers'le ilgili bir araştırma yapmayı düşünüyordum. Bu onun gerçek adı değil tabii."

"Tabii ki değil."

"Onun gerçek adını biliyor musun peki?"

"Hayır. Bizi onun adamları tuttu."

"Ne kadar ilginç. Demek gerçek Al Konyers'ı hiçbirimiz bilmiyoruz, değil mi?"

"Evet öyle. Ve eminim bu iş böyle de kılavuzluk."

Trevor önünden geçtikleri küçük bir marketi gösterdi ve, "Şu raya çeksenc," dedi. "Bir bira almalıyım."

Wes benzin pompalarının yakınında bekledi. Para el değişti-

rinceye ve Trevor onlara her şeyi anlatıncaya kadar onun içki iç meşine karışmamaya karar vermişlerdi. Onun güvenini kazancak ve sonra yavaş yavaş alkolden uzaklaştırmaya çalışacaklardı Trevor'ın her gece Pete'in Barı'na gidip kafayı çekmesi ve gevezelik etmesi en son istedikleri şeydi.

CHAP, Ponte Vedra Beach'in beş mil güneyinde, bir otomatik çamaşırhanenin önünde kiralığa benzer bir arabada bekliyordu, Trevor'a ince, ucuz bir çanta verdi ve, "Hepsi burada. Yüz bin," dedi. "Hadi çocuklar, sizinle ofiste buluşuruz."

Trevor onu duymadı bile. Hemen çantayı açtı ve paraları saymaya girişti. Wes geriye döndü ve güneye doğru yol almaya başladı. Hepsi 100 dolarlık banknotlardan oluşan ve her biri 10.000 dolar olan on tane deste vardı.

Trevor çantayı kapadı ve onu diğer yanına koydu.

TREVOR'IN YENİ HUKUK YARDIMCISI olarak Chap'ın ilk işi, ön ofisi düzenlemek ve daha önceki kadın sekreteri hatırlatacak her şeyi ortadan kaldırmak oldu. Jan'a ait her şeyi, dudak rujundan tırnak törpüsüne, fındıklı çikolatadan bir sürü açık saçık aşk romanına kadar ne varsa bir karton kutuya koydu. İçinde seksen dolarla biraz bozuk para bulunan bir de zarf vardı. Patron onun, günlük harcamalara ait kasa parası olduğunu söyleyerek istedi.

Chap kadının fotoğraflarını eski bir gazete kâğıdına sardı ve sekreter masasındaki bir sürü kırılabilir eşyayla birlikte başka bir kutuya koydu. Jan'ın randevu defterindeki notları bir başka yere kopya etti, böylece gelecekte ofise kimlerin gelebileceğini bileceklerdi. Gelecek kişilerin pek fazla olmadığını görünce hiç de şaşırmadı. Görünürde hiçbir duruşma tarihi yoktu. Bu hafta iki ofis randevusu, gelecek hafta da iki randevu vardı ve sonrası boştu. Chap tarihleri inceleyince Trevor'ın, Quince Garbe'dan para geldikten sonra çalışma temposunu iyice yavaşlattığını anladı.

Son haftalarda Trevor'ın daha çok kumar oynadığını ve muhtemelen daha fazla içtiğini biliyorlardı. Jan birçok kez telefonda arkadaşlarına, Trevor'ın ofisten ziyade Pete'in Ban'nda vakit geçirdiğini söylemişti.

Chap ön ofiste Jan'ın eşyalarını toplar, masayı düzenler, elektrik süpürgesiyle etrafı temizleyip atılacakları atarken, telefon arada bir çalışıyordu. Telefonlara cevap vermek de onun göreviydi ve bu nedenle ona yakın duruyordu. Telefonların çoğu Jan'a geliyor-

du ve o da arayanlara nazikçe, kadının artık orada çalışmadığını, söylüyordu. Arayanların genel kanısı, "Oh, iyi olmuş da kurtulmuş oradan," şeklindeydi.

Ajanlardan biri sabahleyin marangoz kılığında ön kapıyı değiştirmek için geldi. Trevor, Chap'ın becerisine hayran kalmıştı. "Marangozu bu kadar çabuk nasıl bulabildin?" diye sordu.

Chap, "Sadece telefon rehberindeki sarı sayfalara baktım," dedi.

Marangozun arkasından çilingir olarak gelen başka bir ajan da binadaki tüm kilitleri değiştirdi.

Anlaşmalarına göre, Trevor en azından gelecek otuz gün içinde hiçbir yeni müşteri kabul etmeyecekti. Trevor başlangıçta buna, sanki avukat olarak müthiş bir şöhreti varmış gibi itiraz etmişti. Ona ihtiyacı olabilecek bir sürü insan olabilirdi. Fakat onlar geçmiş otuz günde çok az iş yapıldığını bildiklerinden, ısrar etmiş ve sonunda Trevor da kabul etmişti. Ofisi sadece kendileri kullanmak istiyorlardı. Chap randevusu olan müvekkillere telefon edip, randevu gününde Bay Carson'un mahkemede çok önemli işleri olduğunu söyledi, onlarla görüşemeyecekti. Chap, yeni randevu için o anda bir şey söyleyemiyordu ve mümkün olan en kısa zamanda onları arayıp bir şeyler ayarlayacaktı.

Müvekkillerinden biri, "Onun duruşmalara çıktığını bilmiyordum," dedi.

Chap, "Ah, evet," diye cevap verdi. "Çok önemli bir davası var."

Müvekkil listesi böylece sona erdikten sonra geriye bir tek ofis ziyareti kalmıştı. Bu, hâlâ devam eden bir çocuk nafakası davasıydı ve Trevor kadını üç yıldır temsil ediyordu. Onu hemen bu şekilde başından savıp atamazdı.

Jan kavga çıkarmak niyetiyle geldi. Erkek arkadaşını da yanına almıştı. Keçi sakallı, sıırım gibi bir genç adamdı bu, kot pantolon, beyaz gömlek giymişti, kravatlıydı ve Chap onun, bir kullanılmış araba satıcısı olabileceğini düşündü. Delikanlı, Trevor'ın hakkından kolayca gelebilirdi ama Chap'ı görünce biraz durakladı.

Jan odasının yeni haline şöyle bir bakıp, "Trevor'la konuşmak istiyorum," dedi.

"Özür dilerim, şu anda bir toplantıda."

"Peki ama sen de kimsin?"

"Ben bir yasal yardımcıyım."

"Öyle mi, o zaman paranı önceden al."

"Teşekkür ederim. Eşyalarınız şuradaki iki kutuda." Chap bunu söylerken kutuları ona gösterdi.

Jan rafların tertemiz olduğunu, çöp sepetinin boşaltıldığını ve eşyaların cilalanmış olduğunu gördü. Etrafta bir dezenfektan kokusu vardı, sanki Jan'ın oturduğu yerleri dezenfekte etmişlerdi. Artık ona burada ihtiyaç yoktu.

Jan, "Trevor'a söyleyin, ondan ödenmemiş maaşıma karşılık bin dolar alacağım var," dedi.

Chap, "Söylerim," diye cevap verdi. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, çünkü şu yeni müşteri, Yates Newman. Trevor'a söyle, gazetelere baktım. Son iki haftada 1-95 yolunda ölümle sonuçlanan hiçbir trafik kazası olmamış. Kayıtlarda da kaza sonucu ölen Newman diye bir kadının adı yok. Bunda bir iş var."

"Teşekkür ederim. Ona söylerim."

Kadın son kez etrafına bakındı ve yeni kapıyı görünce yeniden sırtıttı. Jan'ın erkek arkadaşı, sanki hemen atılıp, boynunu kırmak istemiş gibi Chap'a şöyle bir baktı, ama bir şey yapamayacağını anlayınca kapıya yöneldi. Etrafta hiçbir şey kırmadan çıktılar ve ikisi de birer kutu taşıyarak kaldırımında yürümeye başladılar.

Chap onların arkasından baktı ve sonra da öğle yemeği sorununu düşünüp hazırlanmaya başladı.

BİR GECE ÖNCE akşam yemeklerini Sea Turtle Inn'den iki blok mesafede, yakın bir yerde, kalabalık bir deniz ürünleri restoranında yemişlerdi. Porsiyonlara bakılınca fiyatlar çok insafsızdı ve Jacksonville'in yani milyoneri Trevor da zaten bunun için orada yemek istemişti. Kuşkusuz harcamaları o yapıyordu ve Trevor hiçbir masraftan kaçınmadı. Birinci Martini'den sonra sarhoş oldu ve ne yediğini bile hatırlayamadı. Wes ve Chap ona, müşterilerinin, kendilerine içki yasağı koyduğunu söylediler. Kendileri maden suyu içerken, onun şarap kadehini hiç boş bırakmadılar.

Trevor, kendi esprisine gülerek, "Kendime yeni bir müvekkil bulacağım," dedi.

Yemeğin ortalarında, "Sanırım üçümüz için içeceğim," dedi ve dediğini de yaptı.

Onun uysal, uslu bir sarhoş olduğunu görüp rahatlamışlardı tabii. Kadehini durmadan dolduruyor, nereye kadar gidebileceğini görmek istiyorlardı. Trevor gittikçe sessizleşip sandalyesine büzüldü. Tatlılarını yedikten sonra garsona 300 dolar bahşış bıraktı. Onu arabaya bindirip evine götürdüler.

Trevor yeni çantasını göğsüne bastırarak uyudu. Wes ışığı söndürdüğünde, Trevor yatağında buruşuk pantolonu, beyaz pamuklu gömleğiyle yatıyordu, papyon kravatı hâlâ boynundaydı, ayakkabılarını çıkarmamıştı ve çantaya iki koluyla yapışmış horluyordu.

Telgraf transferi beşten birkaç dakika önce gelmişti. Para yerindeydi. Klockner onlara, Trevor'ı sarhoş etmelerini, sarhoşken nasıl davrandığını görmelerini ve sonra, sabahleyin de işe başlamalarını söylemişti.

Sabah saat 7.30'da Trevor'ın evine gidip kapıyı kendi anahtarlarıyla açtılar ve onu bir gece önce bıraktıkları gibi buldular. Ayakkabılarından biri çıkmış, yan dönüp kıvrılmış ve çantayı da bir futbol topu gibi yan tarafa bırakıvermişti.

Wes panjurları açıp mümkün olduğu kadar çok gürültü yaparak ışığı yakarken, Chap da, "Hadi gidiyoruz! Hadi gidiyoruz!" diye bağırmaya başladı. Trevor da kendisine düşeni yaptı, yataktan fırlayıp banyoya koştu, hızlı bir duş aldı ve yirmi dakika sonra taptaze olarak oturma odasına girdi, yeni bir papyon kravat takmıştı ve üzerinde bir tek kırıksıklık yoktu. Gözleri hafifçe şişmişti ama gülümsüyor ve yeni güne başlamaya kararlı görünüyordu.

Milyon doların yardımı büyüktü kuşkusuz. Zaten şimdiye kadar akşamdan kalma halinden sonra hiç böyle hızlı toparlanmamıştı.

Beach Java'da birer kek yiyip birer *latte* içtikten sonra Trevor'ın küçük ofisine enerji dolu olarak girdiler. Chap ön ofiste beklerken Wes de Trevor'ı ofisinde tuttu.

Parçalardan bazıları akşam yemeğinde yerine oturmuştu. Kardeşler'in adlarını en sonunda Trevor'dan almayı başarmış ve Wes'le Chap şaşırma numarasını mükemmel yapmışlardı.

Duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüp, "Üç yargıç ha!" diye birkaç kez tekrarladılar.

Trevor da gülümsemiş ve sanki bu dolandırıcılık ve şantaj dümenini kendisi bulmuş gibi gururla başını sallamıştı. Üç eski yargıcı, yalnız eşcinsellere mektup yazarak para sızdırmak ve onların getireceği paradan da üçte bir pay almak konusunda ikna edecek kadar akıllı olduğunu göstermek istiyordu onlara. Lanet olsun, o aslında tam bir dahiydi.

Bulmacanın diğer bazı parçaları hâlâ bulunamamıştı ve Wes, tüm yanıtları buluncaya kadar Trevor'ı bırakmamaya karar verdi.

"Şu Quince Garbe konusunda konuşalım biraz," dedi. "Onun posta kutusu sahte bir şirket adına kiralanmıştı. Bu adamın gerçek kimliğini nasıl öğrendin peki?"

Trevor kendisiyle gurur duyarak, "Çok kolay oldu," diye cevap verdi. Şimdi sadece bir dahi değil, aynı zamanda zengin bir dahiydi. Bir sabah önce baş ağrısıyla uyanmış, yarım saat yatakta kalıp kumar kayıplarını, yolunda gitmeyen avukatlık işlerini ve Kardeşlerde, onların şu düzenbazlıklarına daha çok bağlanıp, onlara tâbi olma durumunu düşünerek endişelenmişti. Yirmi dört saat sonra daha da berbat bir başağrısıyla uyanmıştı ama bu kez başağrısı, bir milyon dolar gibi bir ilaçla geçivermişti.

Kendisini çok zinde hissediyordu, başı dönüyor gibiydi ve yeni yaşamına başlayabilmek için şu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

Ayaklarını her zamanki gibi masanın üzerine koyup kahvesinden bir yudum aldı ve, "Des Moines'da bir özel dedektif buldum," dedi. "Ona bin dolarlık bir çek gönderdim. Adam iki gün Bakers'da kaldı. Hiç gittin mi Bakers'a?"

"Evet."

"Ben de oraya gitmek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Parası olan ünlü bir adamı tuzağa düşürebildiğin takdirde bu dümen çok para getirir. Adam seni susturmak için her istediğini verecektir. Her neyse, benim şu dedektif de paraya ihtiyacı olan bir postacı buldu. Postane memuru olan bu kadın bekârdı, birkaç çocuğu vardı, arabası eskiydi, küçük bir dairede yaşıyordu, vaziyeti anlıyorsun, değil mi? Dedektif bir gece onu aradı ve CMT Investment şirketi adına Posta Kutusu, 788'i kimin kiraladığını söylerse

beş yüz dolar vereceğini söyledi. Ertesi sabah postaneye gidip onu gördü. Öğle yemeği paydosunda otoparkta buluştular. Kadın ona, üzerinde Quince Garbe'in adı yazılı olan küçük bir kâğıt parçası, dedektif de kadına, içinde beş tane yüz dolarlık banknot bulunan bir zarfverdi. Kadın ona kim olduğunu bile sormadı."

"Tipik yöntem bu mu yani?"

"Garbe konusunda işe yaradı. Şantaj yaptığımız ikinci kişi, Dallas'taki Curtis Cates konusu biraz daha karmaşıktı. Tuttuğumuz dedektif içerden kimseyi ayarlayamadı ve postaneyi üç gün sürekli gözetlemek zorunda kaldı. Bu iş bin sekiz yüz dolara patladı ama sonunda onu gördü ve arabasının plaka numarasını aldı."

"Bundan sonraki kim?"

"Büyük olasılıkla Upper Darby, Pennsylvania'daki şu adam. Takma adı Brant YWhite ve çok iyi bir kaynak gibi görünüyor."

"Mektupları hiç okudun mu?"

"Asla okumam. O mektuplarda neler yazılı bilmem, bilmek de istemiyorum. Birinden şantajla para sızdırmak istediklerinde posta kutusunu araştırmamı ve adamın gerçek adını öğrenmemi isterler benden. Yani o mektup arkadaşları sizin şu müşteriniz Al Konyers gibi sahte isim kullanıyorsa tabii. Gerçek adlarını kullananların ne kadar çok olduğunu bilerseniz şaşırırsınız. İnanılacak gibi değil."

"Şantaj mektuplarını ne zaman gönderiyorlar, biliyor musun?"

"Tabii. Bahamalar'daki bankayı, bir telgraf havalesi geleceği konusunda uyarmam için bunu bana söylerler. Para gelir gelmez de banka bana haber verir."

Wes, "Bana şu Upper Darby'deki Brant White'ı anlatsana," dedi. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor ve sayfalarca not tutuyordu. Söylenen her kelime ayrıca, karşıdaki evde bulunan dört farklı cihaza kaydediliyordu.

"Ona şantaj yapmaya hazırlanıyorlar, bildiğim tek şey bu. Adam hızlı görünüyor. Karşılıklı birkaç mektup gitti bile. Bu adamlardan bazılarında bu iş dış çekmeye benziyor, yani mektup sayısına bakarak bunu anlayabiliyorsun."

"Fakat mektupları kaydetmiyorsun, değil mi?"

"Burada kayıt tutmuyorum. Federallerin günün birinde arama izniyle geleceklerinden korktuğum için bu işle ilgimi gösteren hiçbir şey tutmadım burada."

"Akıllıca bir iş, çok akıllısın."

Trevor gülümsedi ve kurnazlığının zevkini çıkardı. "Evet, yani ceza hukukuyla epey uğraşınca, bir süre sonra bir suçlu gibi düşünmeye başlıyor insan. Her neyse, Philadelphia bölgesinde istediğim gibi bir dedektif bulamadım. Bu iş üzerinde hâlâ çalışıyorum tabii."

Brant White, Langley'nin yarattığı hayali bir kişilik olduğu için, Trevor kuzeydoğu bölgesindeki tüm dedektifleri tutsa bile posta kutusunu kiralayan adamı bulamazlardı.

"Aslına bakarsan," diye devam etti. "Oraya kendim gitmeye hazırlanıyordum ama Spicer telefon etti ve Washington'a gidip Al Konyers'ı araştırmamı istedi. Sonra siz geldiniz işte, gerisini biliyorsun." Tekrar parayı düşünürken son sözcükleri hafifletmişti. Gidip müşterileri hakkında araştırma yapmaya hazırlanırken, Wes ve Chap'ın ansızın ortaya çıkıp hayatına girmeleri tamamen bir rastlantıydı tabii. Ama umursamıyordu. O şimdi martıların seslerini duyabiliyor, kumun sıcaklığını hissedebiliyordu. Rüzgârın, küçük teknesini ittiğini hissederken ada bandosunun tipik müziğinin sesini duyar gibiydi.

Wes, "Dışarda başka adamlarınız var mı?" diye sordu.

Trevor yine kibirli bir tavırla, "Hayır," dedi. "Benim yardıma ihtiyacım yok. İşe ne kadar az insan karışır, iş o kadar kolay yürür."

Wes, "Bu da akıllıca bir laf," dedi.

Trevor koltuğuna iyice yayıldı. Tepesindeki tavan çatlamış, boyları dökülmüştü, yeniden boyanması ve cilalanması gerekiyordu. Bu durum birkaç gün önce onu tedirgin edebilirdi. Ama şimdi onu asla boyatmayacağını biliyordu, yani faturayı ona yüklemeye kalkarlarsa olmazdı bu. Şu Wes ve Chap denen adamların Kardeşler'le işleri biter bitmez nasıl olsa buradan gidecekti. Bir iki gün kalıp, neye yarayacağını bilmediği halde, dosyalarını toplayıp depolamak üzere kutulara koyar, güncelliğini yitirmiş ve kullanılmamış hukuk kitaplarını da ihtiyacı olanlara verirdi. Hukuk fa-

k ltesini yeni bitirmiş,  ulsuzun birini bulur, mobilyalarını ve bilgisayarını ona uygun bir fiyatla verebilirdi. Her şeyi bu şekilde y< luna koyduktan sonra da, o, yani Avukat ve Hukuk Danışmanı ; Trevor Carson bu ofisten çıkıp gider ve bir daha arkasına bi bakmazdı.

Ne muhteşem bir gün olacaktı o gün.

Chap bir kutu taco ve alkolsüz içecekler getirip onun hayaller ne ara verdi. Aralarında   le yemeği konusunda bir şey konuşmışlardı ama, Trevor ikide birde saatine bakıp yine uzun bir y< mek için Pete'in Bari'na gitmelerini bekliyordu. İsteksiz bir tavır bir taco aldı ve biraz da kızdı. Bir içkiye ihtiya ı vardı.

Barbunya fasulyelerini ve sığır kıymasını dökmemeye  alışara Trevor'ın masasının başına toplanırlarken, Chap, "  le yemekle rinde alkol  bırakırsak herhalde daha iyi olacak," dedi.

Trevor, "Nasıl istersen öyle yap," diye söylendi.

Chap, "Bana kulak ver," diye ekledi. "En azından önümüzde! otuz gün yapmalısın bunu."

"Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu."

"şimdi var. Ayık ve alarm durumunda kalmalısn."

"Neden peki?"

"  nk  müşterimiz bu şekilde kalmanı istiyor. Ve sana bunu için bir milyon dolar ödüyor."

"Dişlerimi günde iki kez temizlememi ve ıspanak yememi d istiyor mu acaba?"

"Ona sorarım."

"Bunu sorarken ona, kı ımı  pmesini de söyle bari."

Wes, "Fazla abartma Trevor," dedi. "Sadece birkaç gün için i  kiyi azalt. Sa lı ın için de iyi olacaktır."

Para onu  zg r yapacaktı ama bu iki adam onu bo maya başlamıştı. Artık yirmi dört saati birlikte geçiriyorlardı ve adamlarını gitmeye niyetleri yok gibiydi. Gitmeleri bir yana, buraya yerleşi gibiydiler.

Chap mektupları almak için biraz erken  ıktı. Trevor'ı, davra nışlarında çok dikkatsiz olduğu için kolayca buldukları konusun da ikna etmişlerdi. Diğer kurbanlar da orada onu bekliyorsa n< olacaktı? Trevor kurbanların gerçek adlarını bulmakta hiç de zor

luk çekmemişti. Kurbanlar da Aladdin North ve Laurel Ridge'in arkasındaki adamı bulmak için aynı şeyi yapamazlar mıydı? Bundan sonra mektupları sırayla Wes ve Chap alacaktı. İşleri karıştırmak için postanelere farklı zamanlarda gidecek, kılık kıyafet değiştirip hafiyecilik oynayacaklardı.

Trevor sonunda razı oldu. Bu adamlar ne yaptıklarını biliyordu.

Neptune Beach postanesinde Ricky için dört, Atlantic Beach'te de Percy için iki mektup vardı. Chap, arkasında bir ekip olduğu halde hızla turunu tamamladı, bunu yaparken de kendisini izleyen olup olmadığını anlamak için etrafı dikkatle gözölüyordu. Mektuplar hemen kiralık eve götürölüp açıldı, kopyaları alındı ve sonra tekrar zarflandı.

Kopyalar, bir şeyler yapmak için sabırsızlanan ajanlar tarafından okunup incelendi. Onları Klockner de okudu. Altı mektuptan beşindeki isimleri daha önce görmüşlerdi. Bunların hepsi de Ricky ve Percy ile daha yakın ilişki kurmak için cesaret toplamaya çalışan orta yaşlı, yalnız adamlardı. Hiçbiri de saldırgan görünmüyordu.

Kiralık evin değışiklik yapılmış olan yatak odasının bir duvarı beyaza boyanmış ve buraya elli eyaletin büyük bir haritası çizilmişti. Ricky'nin mektup arkadaşlarını işaret etmek için kırmızı raptiyeler kullanılmıştı. Percy'ninkiler yeşildi. Raptiyelerin altına mektup arkadaşlarının yaşadıkları yerlerin adları ve adamların isimleri de siyahla yazılmıştı.

Ağ gittikçe genişliyordu. Şu anda Ricky'ye yazan yirmi üç kişi vardı; Percy ise on sekiz kişiyle mektuplaşıyordu. Bu adamlar otuz eyalete yayılmıştı. Kardeşler her geçen hafta girişimlerini biraz daha ince ayarlamaktaydı. Klockner'in bildiği kadarıyla şimdi üç dergiye ilan veriyorlardı. Gerçek niyetlerini hiç belli etmiyor ve genellikle üçüncü mektuptan sonra yeni kurbanda para olup olmadığını anlıyorlardı. Ya da evli olup olmadığını.

izlenmesi insanı âdeta büyüleyen bir oyundu bu ve şimdi Trevor ellerinde olduğuna göre hiçbir mektubu kaçırmayacaklardı.

O günün mektupları iki sayfa halinde özetlendi ve bir ajana verilip Langley'e gönderildi. Özet akşam saat 7'de Deville'in elindeydi.

ÖĞLEDEN SONRA ilk telefon saat üçü on geçe, Chap camlan temizlerken geldi. Wes hâlâ Trevor'ın ofisindeydi ve onu soru yağmuruna tutmuştu. Trevor yorgundu, bıkmıştı. Öğleden sonra uykusunu uyuyamamıştı ve bir içkiye çok ihtiyacı vardı.

Chap, "Buyrun hukuk bürosu," dedi.

Telefondaki kişi, "Orası Trevor'ın ofisi mi?" diye sordu.

"Evet. Kim arıyor?"

"Sen kimsin?"

"Ben Chap, yeni hukuk yardımcısıyım."

"Oradaki kıza ne oldu?"

"O artık burada çalışmıyor. Ne istemiştiniz siz?"

"Ben Joe Roy Spicer. Trevor'ın bir müvekkiliyim ve Trumble'dan arıyorum."

"Nereden arıyorsunuz?"

"Trumble. Federal cezaevi. Trevor orada mı?"

"Hayır efendim. Washington'a gitti ama birkaç saat içinde burada olması gerekiyor."

"Pekâlâ. Söyle ona saat beşte arayacağım."

"Tamam efendim."

Chap telefonu kapatıp derin bir nefes alırken, karşığı evden dinleyen Klockner de aynı şeyi yapıyordu. CIA, Kardeşler'den birisiyle ilk canlı temasını yapmıştı.

İKİNCİ TELEFON tam beşte geldi. Chap telefonu açtı ve sesi hemen tanıdı. Trevor ofisinde bekliyordu. "Alo."

"Trevor, ben Joe Roy Spicer."

"Merhaba Yargıç."

"Washington'da ne buldun?"

"Üzerinde hâlâ çalışıyoruz. Biraz zor olacak galiba ama sonunda onu bulacağız."

Hattın karşı ucunda uzun bir sessizlik oldu. Spicer bu haberdan hoşlanmamış ve ne kadar açılacağı konusunda kararsızmış gibi görünüyordu. "Yarın geliyor musun?"

"Üçte orada olacağım."

"Beş bin dolar nakit getir."

"Beş bin dolar mı?"

"Evet. Parayı al ve buraya getir. Hepsi ellilik ve yirmilik olsun."

"Peki ama bu parayla ne..."

"Aptalca sorular sormasana Trevor. Getir şu lanet parayı işte. Onu bir zarfa koy ve mektuplarla birlikte getir. Bunu daha önce de yaptın."

"Pekâlâ."

Spicer başka tek kelime etmeden telefonu kapadı. Ondan sonra Trevor onlara bir saat konuşup Trumble'daki ekonomik durumları anlattı. İçeriye nakit sokmak yasaktı. Her mahkûmun bir işi vardı ve ücret olarak aldığı paralar hesabına yazılıyordu. Mahkûmun şehirlerarası telefonları, kantin, kopyalama, pul gibi tüm harcamaları da bu hesaptan düşülürdü. Ama nakit para nadiren görülürdü ve bir armağandı. Para içeriye gizlice sokulur, saklanır ve kumar borçları, küçük iyilikler için gardiyanlara verilen rüşvetler gibi harcamalarda kullanılırdı. Trevor bunu yapmaktan korkardı. Bir avukat olarak içeriye para sokarken yakalandığı takdirde ziyaret hakları tamamen elinden alınırdı. Daha önce iki kez para sokmuştu cezaevine, her ikisinde de onluk ve yirmilik banknotlar halinde 500'er dolar götürmüştü.

Onların 5.000 dolarla ne yapmak istediklerini bilemiyordu.

WES VE CHAP'LA BİRLİKTE burun buruna üç gün geçirdik ten sonra Trevor biraz rahatlamak istiyordu. Onlar kahvaltı, öğl ve akşam yemeklerini hep beraber yemek istiyordu. Onu arabayl evine götürüp sabahleyin çok erken saatlerde gelip uyandırıyor v yine alıp gidiyorlardı. Zaten çok az yaptığı avukatlık işinin canın; okuyorlardı - Chap hukuk yardımcısı, Wes de ofis müdürüydü avukatlık konusunda yapılacak çok az iş olduğundan onu, som gelmez sorularla bunaltıyorlardı.

Onun için, kendisini Trumble'a götüreceklerini söylediklerin de Trevor pek de şaşırmadı. Onlara, şoföre ihtiyacı olmadığını söyledi. Oraya pek çok kez kendi küçük ve güvenilir Kaplumbağ; arabasıyla ve yalnız başına gitmişti. Bu onların canını sıktı ve onu talimat almak üzere müşterilerine telefon etmekle tehdit ettiler.

Trevor, "Arayın o zaman şu lanet müşterinizi," diye bağırdı vt onlar da biraz geriledi. "Benim hayatımı sizin müşteriniz yönetmiyor."

Ama hayatını o müşteri yönetiyordu ve bunu da hepsi biliyordu. Şimdi geçerli olan sadece paraydı. Trevor kendi müvekkillerine ihanet etmiş biriydi.

Trevor yalnız başına Kaplumbağasına atladı ve Neptune Beach'ten ayrıldı. Wes ve Chap da kiralık arabayla arkasından geliyordu, onların arkasından giden beyaz kamyonetin içindeki insanların ise Trevor asla görmeyecekti. Zaten görmek de istemezdi. Bir süre sonra onlara bir oyun oynamak ister gibi aniden dönüp bir markete gitti ve altılık bir bira kasası aldı, arkadan gelen araba-

ların aniden fren yaptığını ve çarpışmaktan güçlkle kurtulduğunu görünce güldü. Kasabadan çıkınca can sıkacak kadar ağır gitmeye başladı, bir yandan birasını yudumlayıp yalnızlığın tadını çıkarırken, kendi kendine, otuz gün bunların derdini çekmek zorunda kalacağını söylüyordu. Ama bir milyon dolar için pek çok şeyin derdini çekebilirdi kuşkusuz.

Trumble köyüne yaklaşırken suçluluk duygusunun ilk sancısını hissetti. Bunu becerebilecek miydi? Ona güvenen bir müvekkili, ona ihtiyacı olan bir mahkûm, yani suç ortağı olan Spicer'la yüz yüze gelmek üzereydi. Söyleyeceği her kelime çantasında gizli, yüksek frekanslı bir mikrofondan geçerken, her şey yolundaymış gibi davranabilecek miydi? Mektupların gözlendiğini bile bile, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi mektup alışverişini yapabilecek miydi? Ayrıca, sahip olmak için çok çalıştığı ve bir zamanlar gurur duyduğu avukatlık mesleğini de tehlikeye atıyordu.

Para için mesleğini, ilkelerini ve hatta ahlakını satıyordu. Ruhu bir milyon dolar eder miydi acaba? Ama artık çok geçti. Para bankadaydı. Birasından bir yudum aldı ve zayıflamakta olan suçluluk duygusundan kurtulmaya çalıştı.

Spicer bir dolandırıcıydı, Beech ve Yarber da öyleydi, ve kendisi, Trevor Carson da onlar kadar suçluydu. Kendi kendine sessizce birkaç kez, hırsızlarda şeref olmaz, diye tekrarladı.

Link, Trevor'ı ağır adımlarla koridordan geçirip ziyaretçiler bölümüne doğru götürürken biranın kokusunu aldı. Avukat odasına geldiklerinde Trevor içeriye baktı. Spicer'ı bir gazetenin arkasına yarı gizlenmiş görünce birden tedirgin oldu. Müvekkiliyle yapacağı özel bir konuşmanın dinlenmesi için hangi alçak avukat yanında elektronik bir dinleme sistemi taşıyabilirdi? Suçluluk duygusu Trevor'ın kafasına bir tuğla gibi vurdu. Ama artık geriye dönüş yoktu.

Mikrofon neredeyse bir golf topu büyüklüğündeydi ve Wes tarafından Trevor'ın siyah renkli eski deri çantasının dibine büyük bir titizlikle yerleştirilmişti. Çok güçlüydü ve söylenen her şeyi, beyaz kamyonetteki yüzleri bilinmeyen adamlara kolayca aktarabilecekti. Wes ve Chap da kulaklıkları takmış, oradaydı, konuşulacakları büyük bir sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Trevor, "İyi günler Joe Roy," dedi.

Spicer, "Sana da iyi günler," diye karşılık verdi.

Link, "Şu çantaya bir bakayım," dedi. Gelişigüzel bir göz ati ve sonra, "Tamam görünüyor," diye mırıldandı. Trevor, Wes v Chap'a, Link'in bazen çantanın içine baktığını söylemiş ve onlar uyarmıştı. Mikrofon bir sürü kâğıtla gizlenmişti.

Trevor, "İşte mektuplar," dedi.

Link, "Kaç tane?" diye sordu.

"Sekiz."

Link, Spicer'a baktı. "Sen gönderecek misin?"

Spicer, "Hayır, bugün göndermiyorum," diye cevap verdi.

Link, "Dışarda bekliyorum," dedi.

Kapı kapandı, sürüyen ayak sesleri duyuldu ve sonra bir sessizlik oldu. Uzun bir sessizlik. Hiçbir şey söylenmiyordu. Avukat ve müvekkil arasında tek kelime edilmiyordu. Beyaz kamyonetir. içinde sanki sonsuza kadar beklediler, bir şeylerin yolunda gitmediği kesindi.

LİNK KÜÇÜK ODADAN çıkar çıkmaz, Trevor çantasını hızla ve büyük bir ustalıkla kapının dışına, yere bıraktı ve çanta, avukat-müvekkil görüşmesinin sonuna kadar uslu orada durdu. Link çantayı gördü ama hiç aldırmadı.

Spicer, "Neden yaptın bunu?" diye sordu.

Trevor omuzlarını silkti ve, "Çanta boş," dedi. "Bırak kapalı devre televizyondan görsünler onu. Saklayacak hiçbir şeyimiz yok." Trevor son kez olarak meslek ahlakını düşünmüştü. Müvekkiliyle bundan sonra yapacağı görüşmeyi belki onlara dinletebilirdi, ama bu kez yapmayacaktı bunu. Wes ve Chap'a, gardiyanın ansızın çantasını aldığını söyleyecekti ki, böyle şeyler gerçekten de arada bir olurdu.

Spicer, "Her neyse," dedi ve zarfları incelerken iki tanesinin diğerlerinden daha kalın olduğunu gördü. "Para mı bunlar?"

"Evet. Biraz yüzlük kullanmak zorunda kaldım."

"Neden? Sana yirmilik ve ellilik getirmeni açıkça söyledim."

"Ancak bunları bulabildim, tamam mı? Bu kadar çok nakit ihtiyacı olabileceğini düşünemedim."

Joe Roy zarfların üzerindeki adresleri inceledi. Sonra sert bir sesle, "Ee Washington'da ne oldu?" diye sordu.

"Zor bir iş bu. Banliyölerde bulunan, her gün ve günün yirmi dört saati açık olan şu posta kutusu yerlerinden biri işte, içinde her zaman görevli var ve gelen giden de çok. Güvenlik sıkı. Bir şeyler düşüneceğiz tabii."

"Kimi kullanıyorsun"

"Chevy Chase'deki aynı şirketi."

"Bana bir isim ver."

"Ne demek bana bir isim?"

"Bana Chevy Chase'deki dedektifin adını ver."

Trevor şaşkındı, bir şey uyduramadı. Spicer bir şeyler yapmak istiyordu, siyah sulu gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Trevor, "Adını hatırlayamadım," dedi.

"Nerede kaldın?"

"Nedir bu, Joe Roy?"

"Bana otelinin adını ver."

"Neden?"

"Bunu bilmeye hakkım var. Ben müşteriym. Masraflarını ben ödüyorum. Nerede kaldın?"

"Ritz-Carlton."

"Hangisi?"

"Bilmiyorum. Ritz-Carlton işte."

"Onlardan iki tane var. Hangisiydi?"

"Bilmiyorum. Merkezde değildi."

"Hangi uçak seferiyle gittin peki?"

"Hadi bırak bunları Joe Roy. Nedir bu?"

"Hangi havayolu?"

"Delta."

"Uçuş numarası?"

"Hatırlamıyorum."

"Daha dün döndün buraya. Henüz yirmi dört saat olmadı. Sefer numarası neydi?"

"Hatırlamıyorum."

"Washington'a gittiğinden emin misin sen?"

Trevor, "Tabii ki gittim," dedi, ama sesinden pek samimi ol-

madığı sezilebiliyordu. Yalan söylemeyi pfanlamamıştı ve söyle söylemez yalan olduğu anlaşılıyordu.

"Uçuş numaranı, kaldığın otelin adını ya da son iki gününü birlikte geçirdiğin dedektifin ismini bilmiyorsun. Benim salak olduğumu mu düşünüyorsun sen?"

Trevor cevap vermedi. O anda sadece çantayı ve içindeki mikro fonu dışarda bırakmakla ne kadar iyi ettiğini düşünüyordu. Bu şekilde fırça yediğini Wes ve Chap'ın duymasını asla isteyemezdi ta bit.

Spicer saldırıya devam etti ve, "Gelirken de içiyordun, değil mi?" diye sordu.

Trevor, yalanlara bir ara verip, "Evet," diye cevap verdi. "Bi yerde durup bir bira aldım."

"Ya da iki."

"Evet, iki."

Spicer, yüzü masanın ortasına gelecek kadar eğildi, dirseklerin masaya koydu. "Sana kötü bir haberim var Trevor," dedi. "Kovuldun."

"Ne?"

"İşin bitti. Sepetlendin. Kovuldun işte."

"Beni kovamazsınız."

"Kovdum bile. Şu andan geçerli olmak üzere. Kardeşler'in oy birliğiyle. Cezaevi müdürüne haber veriyoruz, artık adın avukatlar listesinden silinecek. Bugün buradan gidiyorsun Trevor ve bi daha da geliniyorsun."

"Neden?"

"Yalan söylemek, çok içmek, dikkatsiz davranışlar, müvekkillerinin güvenini yitirmek nedenleriyle."

Bunlar aslında doğrudu tabii, ama yine de Trevor'ın bunlar hazmetmesi kolay değildi. Onların, kendisini kovacak cesareti ask bulamayacağını düşünüyordu hep. Dışlerini sıktı ve sordu. "Ortak küçük girişimimiz ne oluyor peki?"

"Temiz bir kopuş. Sen kendi paranı alıyorsun biz de bizimkini."

"Dışarda işi kim götürecekt?"

"Biz bunu düşünüyoruz. Sen de namuslu bir hayata başlarsın yapabilirsen tabii."

"Namuslu hayat hakkında ne bilirsin ki sen?"

"Neden hemen defolup gitmiyorsun Trevor? Hadi kalk ve çık buradan, seninle çalışmak güzeldi."

Trevor, "Tabii," diye mırıldandı, kafası karmakarışıkta ama iki şeyi düşünebiliyordu. Birincisi, Spicer haftalardan beri ilk kez olarak ona atması için mektup getirmemişti, ikincisi de nakit paraydı. Beş bin dolarla ne yapacaklardı? Belki de yeni bir avukata verilecek rüşvetti. Tuzağı iyi hazırlamışlardı, bu bakımdan onlar avantajlıydılar, çünkü bol vakitleri vardı düşünecek. Bir sürü boş vakitleri olan üç zeki adam. Haksızlıktı bu.

Gururu onu kalkmaya zorladı. Elini uzattı ve, "Böyle bitmesine üzüldüm," dedi.

Spicer onun elini isteksiz bir tavırla sıktı. Ona, hemen defol git buradan, demek istiyordu.

Son kez olarak göz göze geldiklerinde Trevor neredeyse fısıltı denebilecek bir sesle, "Konyers işin içinde," dedi. "Çok zengin. Çok güçlü. Sizin hakkınızda çok şey biliyor."

Spicer bir kedi gibi sıçradı. Yüzleri birbirine çok yakın bir halde dururken, o da fısıldar gibi, "Seni izliyor mu?" diye sordu.

Trevor başını salladı ve göz kırptı. Sonra kapı tokmağını tuttu. Link'e tek kelime etmeden çantasını aldı. Gardiyana ne söyleyebilirdi ki? Özür dilerim dostum, ayda masa altından aldığın bin dolar para biraz önce kesildi, diyemezdi ya. Üzüldün mü buna? O halde şu Yargıç Spicer'a, bunu neden yaptığını sorabilirsin.

Ama hiç sesini çıkarmadı. Sersemlemiş gibiydi, âdeta başı dönüyor ve alkolün de yardımı olmuyordu. Wes ve Chap'a ne diyecekti peki? Şu anda kafasında olan soru buydu. Onu yakaladıkları an canını çıkarırlardı.

Her zaman yaptığı gibi, ama bu kez son defa olarak Link'e, Vince'e, Mackey ve Rufus'a iyi günler diledi ve sıcak güneşin altında yürüdü.

Wes ve Chap üç araba aşağıya park etmişti. Konuşmak istediler ama tedbirli davrandılar. Trevor onları görmezden gelip çantasını ön koltuğa attı ve Kaplumbağa'sına atladı. Konvoy onu yine, cezaevinden otoyola ve sonra da Jacksonville'e doğru izlemeye başladı.

TREVOR'DAN KURTULMA kararını çok iyi düşünüp değerlendirecek vermişlerdi. Küçük odalarında saatlerce kalarak, Konyers dosyasını, her mektubun her kelimesini ezberleyinceye kadar incelemişlerdi. Üçü birlikte yürüyüş yolunda millerce yürümüş çeşitli senaryolar üzerinde çalışmışlardı. Yemeklerini beraber yemiş, birlikte oyun oynamış ve durmadan, posta kutularını kimin gözetlediği konusunda fikir alışverişi yapmışlardı.

En yakın ve kontrol edebildikleri tek suçlu kişi Trevor'dı. Kurbanları dikkatsiz davranıyorsa onlara yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ama avukatlar, işlerinde başarısız olursa kovulmalıydılar. Zaten pek fazla güven duygusu uyandıracak bir adam değildi Trevor. Bir eşcinsel şantaj dümenine karışıp da kariyerini riske atacak kaç tane iyi ve işi çok olan avukat çıkardı?

Trevor'dan kurtulmayı düşünürken onları tedirgin eden tel şey, paralarının ne olacağıydı. Paralarını çalabilirdi o adam ve onu durduramazlardı. Fakat Aaron Lake'ten gelecek daha büyü! bir kazanç karşılığında bu riski göze almaya hazırdı üçü de. Lake't ulaşmak için, Trevor'dan kurtulmaları gerektiğine inanıyorlardı.

Spicer avukatla görüşmesini, kelimesi kelimesine arkadaşlarına anlattı. Trevor'ın konuşma sonunda fısıltıyla verdiği mesaj onları şaşkına çevirmişti. Konyers, Trevor'ı gözetliyordu. Konyers Kardeşler'i biliyordu. Bu acaba, Lake'in, Kardeşler'i bildiği anlamına mı geliyordu? Şimdi, Konyers gerçekte kimdi? Trevor bunt neden fısıldamış, çantasını neden dışarda bırakmıştı?

Sadece canı sıkılan yargıçlar ekibinin yapabileceği bir incelelikle düşünüyorlar, sorular birbiri arkasına geliyordu. Tabii arkasından da taktikler.

WES VE CHAP hızla içeriye girip doğruca Trevor'ın üzerine geldiklerinde, avukat tertemiz, pırıl pırıl mutfağında kahve yapıyordu.

Wes, "Ne oldu?" diye sordu. İkisi de kaşlarını çatmıştı ve bir süredir öfkeli gibi görünüyorlardı.

Trevor, sanki her şey yolunda gidiyormuş gibi, "Ne demek istiyorsun sen?" dedi.

"Mikrofona ne oldu?"

"Ha, o mu? Gardiyan çantayı aldı ve dışarda tuttu."

iki ajan yine kaşlarını çatıp birbirine baktı. Trevor kahve makinesine su doldurdu. Saatin hemen hemen beş olması ve Trevor'ın kahve yapması dikkatlerini çekmişti.

"Neden yaptı bunu?"

"Bu rutin bir iş. Gardiyan yaklaşık olarak ayda bir, çantayı böyle odanın dışında tutar."

"İçini aradı mı peki?"

Trevor, kahvenin süzgeçten geçişine dalmış gibi görünüyordu. Sanki, yanlış olan hiçbir şey yoktu. "Şöyle çabucak bir göz attı, ama sanıyorum bunu gözleri kapalı olarak yapıyor. Gelen mektupları çıkardı, sonra da çantayı aldı. Mikrofonu görmedi."

"Kalın zarflara dikkat etti mi?"

"Tabii ki hayır. Sakin olun, rahatlayın."

"Peki, görüşme iyi gitti mi?"

"Her zamanki gibiydi, sadece Spicer'ın bu kez gönderecek mektubu yoktu, aslında bugünler için bu biraz garip ama yine de oluyor işte. iki gün sonra gideceğim, gönderecek bir sürü mektubu olacak ve gardiyan bu kez çantaya dokunmayacaktır bile. Konuşulan her kelimeyi duyacaksınız. Kahve ister misiniz?"

İki ajan biraz rahatladı. Chap, "Teşekkürler, ama gitmemiz gerekiyor," dedi. Yazacakları raporlar, yanıtlayacakları sorular vardı. Kapiya döndüler, ama Trevor onları durdurdu.

Nazik bir tavırla, "Bakın arkadaşlar," diye konuştu. "Yıllardan beri yaptığım gibi kendi başıma giyinebilir, bir kâse mısır gevreğini yine yalnız başıma yiyebilirim. Ve bu ofisimi de dokuzdan önce açmak istemiyorum. Mademki burası benim ofisim, burasını dokuzda açacağım, bir dakika önce değil. Buraya o saatte gelerseniz hoş geldiniz derim size, ama bir dakika önce gelmeyin. Evimden uzakta durun ve dokuzdan önce de buraya gelmeyin. Anlaşıldı mı?"

Ajanlardan biri, "Tabii," dedi ve sonra da çıkıp gittiler. Aslında onlar için önemli değildi bu. Ofisin her yanına, eve, arabaya ve hatta şimdi çantaya bile dinleme cihazları yerleştirilmişlerdi. Onun, dış macununu aldığı yeri bile biliyorlardı.

Trevor kahve makinesindeki tüm kahveyi içti ve ayıldı. Sonr. da, dikkatle hazırladığı planını uygulamaya girişti. Bu planı Trumb le'dan ayrılır ayrılmaz yapmaya başlamıştı. Arkadaki beyaz kamyon netten kendisini gözetlediklerini tahmin etmişti. Bir sürü cihazlar ve oyuncakları, mikrofonları ve dinleme sistemleri vardı. Wes'lı Chap da hiç kuşkusuz bunları kullanmasını biliyordu. Para hiç mesele değildi. Onların her şeyi bildiğine inanması gerekiyordu. Her konuştuğunu duyduklarını, her hareketini izlediklerini, her an ne rede olduğunu bildiklerini kabul etmeliydi.

Paranoyaklığı arttığı sürece kaçma şansı da artacaktı.

Arabasına atlayıp Jacksonville'in güneyinde, on altı mil mesafede, Orange Park yakınlarındaki bir alışveriş merkezine gitti. Orada biraz dolaştı, vitrinlere baktı ve hemen hemen boş bir yerde pizza yedi. Bir mağazada giysilerin arkasına dalıp gizlenerek, kendisini izleyenlerin aniden ortaya çıkmasını beklememek için kendisini zor tutuyordu. Ama kendisini kontrol altında tutmayı başardı. Bir elektronik mağazasına girip küçük bir cep telefonu satın aldı. Telefonla birlikte ona, pakete dahil olarak yerel bir servis bir aylık şehirlerarası konuşma kartını da verdiler, Trevor ihtiyacı olan şeyi almıştı.

Saat dokuzu biraz geçte evine döndü, kendisini gözetlediklerinden emindi. Televizyonun sesini sonuna kadar açtı ve kendisine yine kahve yaptı. Banyoya girdi ve nakit paralarını ceplerine yerleştirdi.

Vakit geceyarısına geldiğinde, ev karanlık ve sessizken, herkesin kendisini uyuyor sandığını bilerek arka kapıdan gecenin karanlığına süzüldü. Hava serindi, gökyüzünde mehtap vardı ve Trevor, sadece sahile gidip biraz yürüyüş yapacak biri gibi görünmeye çalıştı. Belden aşağısı ceplerle dolu bol bir pantolon, iki pamuklu gömlek ve astarına para doldurulmuş, üzerine bol gelen bir rüzgârlık giymişti. Sahilde geceyarısı yürüyüşe çıkmış herhangi biri gibi amaçsızca güneye doğru sakın adımlarla yürürken, Trevor'ın üzerinde toplam olarak 80.000 dolar bulunuyordu.

Bir mil kadar yürüdükten sonra adımlarım hızlandırdı. Üç mil yürüdükten sonra yorulmuştu ama çok acele etmesi gerekiyordu. Uyumayı ve dinlenmeyi hiç düşünmemeliydi.

Sahilden ayrıldı ve bir süre sonra eski bir motelin pis lobisine girdi. AIA otayolunda trafik yoktu; etrafta motelden ve biraz ilerdeki küçük marketten başka açık yer yoktu.

Açılan kapı yeterince gürültü yapıp resepsiyondaki adamı uyandırdı. Arka tarafta bir yerlerde açık bir televizyonun sesi geliyordu. Yirmili yaşlarında tombul bir genç kalktı ve, "İyi akşamlar," dedi. "Oda mı istiyorsunuz?"

Trevor, elini yavaşça cebinden çıkarıp, "Hayır efendim," dedi, elinde bir para tomarı vardı. Banknotları teker teker ayırıp kontuarın üzerine yan yana koyarken, "Bir iyilik yapmam istiyorum," dedi.

Resepsiyon görevlisi paralara baktı ve gözlerini devirdi. Sahile her türlü insan geliyordu. "Bizim odalarımız o kadar pahalı değil," dedi.

Trevor, "Adın ne senin?" diye sordu.

"Oh, bilemiyorum. Diyelim ki Sammy Sosa."

"Pekâlâ Sammy. İşte sana bin dolar. Beni Daytona Beach'e götürürsen bu para senin. Doksan dakikanı alır."

"Üç saatimi alacaktır. Geriye dönmem gerekiyor."

"Her neyse. Saati yüz dolardan fazlaya geliyor demektir bu. Saatte üç yüz doları en son ne zaman kazandın bakalım?"

"Epey zaman oluyor. Bunu yapamam. Burada gece nöbetçisiyim görüyorsun. Görevim, gece saat ondan sabahın sekizine kadar burada bulunmak."

"Patron kim?"

"O, Atlanta'da."

"En son ne zaman geldi buraya?"

"Onunla hiç karşılaşmadım."

"Tabii karşılaşmazsın. Böyle bir yerin olsa sen oraya hiç uğrar mıydın?"

"Burası o kadar da kötü değil. Ücretsiz renkli TV var ve pek çok odada klima sistemi çalışır durumda."

"Burası bir çöplük Sammy. Şu kapıyı kilitleyip arabana atlasan ve gidip üç saat sonra dönsen kimsenin haberi bile olmaz."

Sammy tekrar paralara baktı. "Kanun kaçacağı filan mısın yoksa?"

"Hayır. Ve silahım da yok. Sadece çok acelem var."

"Ne oluyor peki?"

"Berbat bir boşanma davası Sammy. Biraz param var. Karır hepsini istiyor ve korkunç birkaç avukat peşimde. Buradan uzaklaşmam gerekiyor."

"Paran var ama araban yok, öyle mi?"

"Bak Sammy. Anlaşmayı istiyor musun, istemiyor musun Eğer hayır dersen şu ilerdeki küçük markete gider ve paramı alacak kadar akıllı birini bulabilirim."

"İki bin."

"Bunu iki bine mi yapacaksın?"

"Evet."

Araba Trevor'ın tahmininden de berbattı. Eski bir Honda'yd ve ne Sammy, ne de ondan önceki beş sahibi tarafından temizlenmişti. Fakat AIA otoyolu bomboştı ve Daytona Beach'e tam doksan sekiz dakikada vardılar.

Honda, sabaha karşı 3.20'de bütün gece açık bir gözlemecinin önünde durdu ve Trevor arabadan indi. Sammy'ye teşekkür etti güle güle dedi ve uzaklaşan arabanın arkasından baktı. Dükkâns girip bir kahve içti ve garson kızla biraz sohbet ettikten sonra onu, kendisine bir bölge telefon rehberi getirmesi konusunda ikna etti. Gözleme ısmarladı ve cep telefonunu çıkarıp rehberdeki birkaç numarayı aradı.

En yakın havaalanı Daytona Beach International'dı. Saat dördü birkaç dakika geçe, bindiği taksi genel havacılık terminalinin önünde durdu. Apronda düzinelerce küçük uçak sıralanmıştı. Taksi uzaklaşırken Trevor uçaklara baktı. Hiç kuşkusuz, onlardan birini kiralayabileceğini düşünüyordu. Bir uçağa ihtiyacı vardı, iki motorlu olmasını yeğlerdi.

29

KİRALANMIŞ EVİN arka yatak odası, dört tane portatif masa bir araya getirilip uzun bir masa yapılarak, toplantı odası haline dönüştürülmüştü. Masanın üzeri gazeteler, dergiler ve kek kutularıyla doluydu. Klockner ve ekibi, her sabah yedi buçukta burada toplanır, kahve içip, keklerini yiyerek gecenin olaylarını gözden geçirir ve günün planlamasını yapardı. YVe ve Chap her sabah oradaydı ve Langley'den gelip gidenlere bağlı olarak altı yedi kişi de onlara katılırdı. Bazen ön oda teknisyenleri de toplantılara katılırdı ama Klockner aslında onları katılma konusunda pek zorlamazdı. Artık Trevor onların tarafındaydı ve onu izlemek için pek fazla adama ihtiyaç yoktu.

Ya da onlar öyle düşünüyordu tabii. Gözetleme sistemleri Trevor'ın evinde, saat yedi buçuktan önce hiçbir hareket tespit etmedi ama yatağına sarhoş olarak yatıp sızan ve sabah geç saatlere kadar uyuyan bir adam için hiç de olağandışı bir şey değildi bu. Klockner arka odada toplantısına devam ederken bir teknisyen saat sekizde yanlış numara hilesiyle Trevor'ın evine telefon etti. Telefon üç kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi ve Trevor, evde olmadığını, mesaj bırakılmasını söyledi. Adam geç saatlere kadar uyurken bu telesekreter işi arada bir oluyordu, ama Trevor genellikle telefon sesine uyanırdı.

Saat sekiz buçukta Klockner'e evden hiçbir ses gelmediğini Söylediler; içerde ne duş, ne radyo, ne televizyon ne de stereo müzik sesi vardı, normal hayatın seslerinden hiçbirini duyulmuyordu.

Evde oturup kendi kendine kalayı çekmiş ohıması mümkündü,

Trevor'ın dün gece Pete'in Barı'na gitmediğini biliyorlardı. Bir alışveriş merkezine gitmiş ve evine tamamen ayık olarak dönmüş-tü.

Klockner olayı fazla umursamadan, "Hâlâ uyuyordur," dedi. "Arabası nerede?"

"Kapının önünde duruyor."

Saat dokuzda Wes ve Chap, Trevor'ın kapısını vurdular ve cevap gelmeyince açtılar. Ama onlar Trevor'ın evde olmadığını ve arabasının da hâlâ kapıda durduğunu bildirince kiralık evde bir hareket başladı. Klockner paniğe kapılmadan adamlarını sahile, Sea Turtle yakınındaki kafelere ve hatta, henüz açılmamış olan Pete'in Barı'na gönderdi. Evinin ve ofisinin civarını yaya olarak ve arabayla taradılar ama Trevor'ın izine rastlayamadılar.

Klockner saat onda Langley'de Deville'i aradı. Mesaj, avukatın kaybolduğu şeklindeydi.

Nassau'ya uçan tüm uçaklar kontrol edildi ama hiçbir şey bulunamadı, Trevor Carson'dan hiçbir iz yoktu. Bahama gümrüğünde görevli Deville'in adamlarıyla temas edilemedi, rüşvet verdikleri bankacı da ortalarda görünmüyordu.

Teddy Maynard, Neptune Beach, Florida'daki sarhoş avukat Trevor Carson'un kaybolduğu haberini aldığı anda, Kuzey Koreli ordu birliklerinin hareketiyle ilgili bir brifingin tam ortasıydı.

Teddy, onda çok nadiren görülen bir öfkeyle Deville'e, "Onun gibi bir salağı nasıl kaybedersiniz?" diye söylendi.

"Bilmiyorum."

"İnanamıyorum buna!"

"Özür dilerim Teddy."

Teddy vücudunu hareket ettirip oturuş şeklini değiştirdi ve yüzünü acıyla buruşturdu. Sonra, "Lanet olsun, bulun onu!" diye tısladı.

UÇAK, birkaç doktorun sahip olduğu ve pilot Eddie tarafından kiralanmış olan çift motorlu bir Beech Baron'du, Trevor pilotu sabahın altısında yatağından kaldırmış, ödemeyi anında nakit olarak yapacağını ve fatura da istemediğini söyleyerek ikna etmişti. Daytona Beach ve Nassau arasındaki resmi gidiş geliş uçuş tari-

fesi 2.200 dolardı - gidiş geliş ikişer saatten dört saat sürüyordu ve saat ücreti 400 dolardı, artı iniş kalkış, gümrük ve bir miktar da pilot ücreti ekleniyordu buna. Trevor pilota, hemen kalktıkları takdirde 2.000 dolar da ona vereceğini söyledi.

Nassau'nun merkezindeki Geneva Trust Bank yerel saatle 9'da açılıyordu ve kapılar açılırken Trevor oradaydı. Hemen Bay Brayshears'ın ofisine gitti ve görüşmek istedi. Hesabında yaklaşık bir milyon dolar vardı - 900.000 dolar Al Konyers adına Wes ve Chap'dan gelmişti; Kardeşler'le olan işinden de yaklaşık 68.000 doları vardı.

Bir gözü kapıda olduğu halde Brayshears'den, parayı hemen transfer konusunda yardım istiyordu. Paranın sahibi sadece Trevor Carson'du. Brayshears'ın başka çaresi yoktu. Bermuda'da bir arkadaşının yönettiği bir banka vardı, parayı oraya transfer edebilirlerdi ve bu teklif Trevor'a da uygun geldi. Brayshears'a güvenmiyordu ve parayı, kendisini güvencede hissedinceye kadar, o bankadan o bankaya transfer edip duracaktı.

Bir ara arzulu gözlerle Boomer Realty hesabına bakma fırsatı bulan Trevor, orada da 189.000 dolar ve biraz da küsurat olduğunu gördü. O bir an içinde, onların paralarını da götürebileceğini düşündü, bunu yapabiliirdi. Onların hepsi sahtekârlardı - Beech, Yarber ve meşum Spicer. Üçü de dolandırıcıydı. Ve onu kovma küstahlığını göstermişlerdi. Paralarını alacak kadar onlardan nefret etmeye çalıştı, ama biraz daha düşününce nedense onlara acıdı. Ne de olsa hapiste çürüyen üç ihtiyardan başka bir şey değillerdi onlar.

Bir milyon kendisine yeterdi. Ayrıca acelesi de vardı. O anda Wes ve Chap ellerinde silahlarla içeriye dalsalar hiç şaşırmayacaktı. Brayshears'e teşekkür etti ve koşar adımlarla binadan çıktı.

Beech Baron, Nassau Uluslararası havaalanından havalandı ğmda Trevor kendisini tutamamış ve giılmıştu. Yırutlugu parı a lara, kaçışma, şansına, Wes ve Chap'la, şimdi parası hır milyon eksilmiş olan müşterilerine ve şu anda kimsenin bulunmadığı perişan ofisine gülmüştü. Geçmişine ve parlak geleceğine hâlâ gülüyordu.

Üç bin feet irtifada aşağıya, Karayipler'in sakın, masmavi sula-

rına baktı. Denizde tek başına süzülen bir yelkenli tekne vardı, kaptanı dümendeydi ve adamın yanibaşında da üzerinde pek fazla bir şey olmayan bir kadın görülüyordu. Birkaç gün sonra kendisi de aynı yerde, bir teknede olabilecekti.

Uçaktaki portatif buzlukta bir bira buldu. Birayı içti ve derin bir uykuya daldı. Bir süre sonra Eleuthera adasına indiler, Trevor'ın, bir gece önce satın aldığı turizm dergisinde gördüğü bir yerdi burası. Adada plajlar, oteller ve bütün su sporları vardı. Eddie'ye ödemesini nakit olarak yaptı ve sonra küçük havaalanında bir saat kadar taksi bekledi.

Governor's Harbour'daki bir turist mağazasından birkaç giysi aldı ve sonra yürüyerek sahildeki bir otele gitti. Gölgele-
mekten bu kadar çabuk kurtulduğuna seviniyordu. Bay Kon-
yers'in hiç kuşkusuz çok parası vardı ama, hiç kimse de Bahama-
lar'da bir adamı izleyebilecek bir gizli ordu besleyemezdi. Onu
mutlu bir gelecek bekliyordu. Durmadan omuzlarının üzerinden
geriye bakıp bu geleceği berbat edemezdi.

Havuz kenarına oturup birbiri ardına romları yuvarlamaya
başladı, garsonun getirdiği kadehleri hemen boşaltıyordu. Trevor
Carson, kırk sekiz yaşında yeni hayatına, aynen eskisini terk ettiği
koşullarda başlıyordu.

TREVOR CARSON'IN hukuk bürosu, sanki hiçbir şey olma-
mış gibi tam zamanında açıldı ve çalışmaya başladı. Büronun sa-
hibi kaçmıştı ama hukuk yardımcısı ve ofis müdürü görevlerini
sürdürüyordu, ani gelebilecek müşterilerin işlerine bakabilecek-
lerdi. Aramadıkları yer kalmadı ama hiçbir şey bulamadılar. Tele-
fon öğleden önce iki kez çaldı ama bunlar da numarayı sarı sayfa-
lardan bulmuş ve bilgi isteyen iki kişiydi. Trevor'a ihtiyacı olan
bir tek kişi yoktu. Merhaba demek için bile hiçbir arkadaşı arama-
dı. Wes ve Chap, daha önce incelemedikleri çekmece ve dosyaları
kontrol etmeye başladılar. Önemli hiçbir şey bulunamadı.

Başka bir ekip de Trevor'ın evini en gizli köşesine kadar aradı,
özellikle aldığı nakit paraları bulmak istediler. Tabii bulamadılar,
bu da onları pek şaşırtmadı. Ucuz çanta bir dolaptaydı ve boştu.
Hiçbir iz yoktu. Trevor tüm parayı almış ve kaybolmuştu.

Bahamalı bankacı New York'ta bulundu, hükümetle ilgili resmi bir iş için oradaydı. Bu kadar uzak mesafeden işe karışma konusunda isteksiz davranıyordu ama sonunda gerekli telefonları etti. Öğleden sonra saat 1'de paranın transfer edildiği öğrenildi. Paranın transferi, hesap sahibinin kendisi tarafından istenmişti ve oradaki yetkili daha fazla bilgi vermiyordu.

Para nereye gitmişti? Telgraf havalesi yapılmıştı ve bankacı, Deville'e ancak bu kadarını söyleyebiliyordu. Ülkesinin bankacılık konusundaki şöhreti gizliliğe dayanıyordu ve ancak bu kadar bilgi verebilirdi. Rüşvet yemiş, baştan çıkarılmıştı ama onun da sınırları vardı.

ABD Gümrük İdaresi de başlangıçta isteksiz davrandıktan sonra işbirliğine yanaştı. Trevor'ın pasaportu o sabah erken saatlerde Nassau Uluslararası havaalanında cihazla taranmıştı ve şimdiye kadar Bahamalar'dan ayrılmamış görünüyordu, en azından resmi yollardan çıkmamıştı. Pasaportu kırmızı listeye alındı. Trevor başka bir ülkeye girmek için pasaportunu kullandığı takdirde Amerikan Gümrük idaresi bunu hemen bilecekti.

Deville o gün dördüncü kez Teddy ve York'a yeni gelişmeleri bildirdi ve sonra yeni talimatları beklemeye başladı.

York, "Bir hata yapacaktır," dedi. "Pasaportunu bir yerde kullanacak ve biz de onu yakalayacağız. Peşinde kimin olduğunu bilmiyor."

Teddy öfkeliydi ama sesini çıkarmadı. Teşkilatı, hükümetler devirmiş, krallar öldürmüştü, ama böyle küçük meselelerde çoğu zaman nasıl olup da beceriksizlik ettiklerine her zaman şaşıyordu. Neptune Beachli acemi akılsız bir avukat, kendisini gözetlemesi gereken bir düzine insanın arasından sızıp kaçabilmiş!.. () da keui dişini hiçbir şeye şaşırmayan bir insan sanıyordu.

Bu avukat Trumble cezaeviyle onlar arasında bir bağlantı, İm köprü olacaktı. Bir milyon dolar verip ona güvencinle*, ekin ini sanmışlardı. Onun ani ve beklenmeyen kaçışı için bir, u ıl duı um planı da yapmamışlardı. Şimdi bir plan geliştirmek iç un, ı pını\miardı.

Teddy, "Cezaevi içinden birine ihtiyacımı/ var." dedi.

Deville, "Bunu yapabileceğiz," dedi. "Adalet Hakanlığı ve Cezaevleri Dairesi'yle çalışıyoruz."

"Ne zaman olacak bu iş?"

"Şey, bugün olanların ışığında düşünürsek, sanırım kırk sekiz saat içinde Trumble'ın içinde bir adamımız olabilir."

"Kim bu?"

"Adı Argrow, teşkilatta on bir yılı var, otuz dokuz yaşında ve sicili çok iyi."

"Hikâyesi ne peki?"

"Virgin Adaları'ndaki bir federal cezaevinden Trumble'a transfer olacak. Belgeleri burada, Washington'daki büro tarafındar onaylanacak ki oradaki cezaevi müdürü soru sormasın. Sadect transfer istemiş başka bir mahkûm olarak gidecek oraya."

"Gitmeye hazır mı peki?"

"Hemen hemen. Kırk sekiz saat içinde."

"Hemen yap bu işi."

Deville dışarıya çıktı, omuzlarına aniden bir gecede yapılması istenen bir görev yüklenivermişti.

Teddy kendi kendine konuşur gibi, "Ne bildiklerini öğrenmemiz gerekiyor," diye mırıldandı.

York, "Evet ama bir şeylerden kuşkulandıklarını gösteren hiçbir işaret yok ortada," diye cevap verdi. "Bütün mektuplarım okudum. Konyers konusunda telaşlandıklarını belirten bir şey görünmüyor. O da sadece onların muhtemel kurbanlarından biri. Konyers'm posta kutusu etrafında dolaşıp durmaması için avukatı satın aldık. Ama o da, şu anda Bahamalar'da parayı yiyip sarhoş oluyor, bu nedenle bir tehlike sayılmaz."

Teddy, "Ama onu yine de safdışı bırakacağız," dedi. Bu bir soru değildi.

"Gayet tabii."

Teddy, "O gittiğinde kendimi daha iyi hissedeceğim," dedi.

ÖĞLEDEN SONRA üniformalı ama silahlı olmayan bir gardiyan geldi kütüphaneye. İlk önce, kapının yanındaki Joe Roy'u gördü.

Gardiyan, "Müdür seni görmek istiyor," dedi. "Yarber ve Be-ech'i de istedi."

Spicer, "Neler oluyor?" diye sordu. *Field and Stream*'m eski bir sayısını okuyordu.

"Bu beni ilgilendirmez. Sizi şimdi istiyor. Hemen."

"Ona meşgul olduğumuzu söyle."

"Ona hiçbir şey söylemiyorum. Hadi, gidiyoruz."

Onun peşine takılıp idare binasına gittiler, yolda giderken onlara başka gardiyanlar da katılmıştı ve böylece, etraflarında birkaç gardiyanla birlikte asansörden çıkıp müdür sekreterinin önünde durdular. Kadın, Kardeşler'i alıp Emmitt Broon'un oturduğu büyük ofise yalnız başına götürdü. Sekreter dışarıya çıktığında cezaevi müdürü, "FBI, avukatınızın kaybolduğunu rapor etti," dedi.

Üç mahkûmdan hiçbir ses çıkmadı, ama o sırada üçü de kıyı bankasında duran paraları düşünüyordu.

Müdür, "Bu sabah kaybolmuş," diye devam etti. "Kaybolan paralar da varmış. Ayrıntıları bilmiyorum."

Kimin parası? diye sormak istediler. Trevor başkasından paramı çalmıştı acaba?

Beech, "Bunları bize neden söylüyorsunuz peki?" diye sordu.

Müdürün onları çağırmasının gerçek nedeni, Washington'daki Adalet Bakanlığı'nın, Broon'dan, bu üçüne en son haberleri vermesini istemiş olmasıydı. Ama müdür onlara cevap olarak, "Belki onu çağırmak istersiniz de, bilmeniz gerekir diye düşündüm," dedi.

Trevor'ı bir gün önce kovmuşlar ama hapishane yönetimine onun artık kendi avukatları olmadığı konusunda bilgiyi henüz vermemişlerdi.

Spicer, sanki avukatsız yapamayacaklarmış gibi, "Peki şimdi avukatımız olmadan ne yapacağız biz?" diye sordu.

"Bu sizin sorunuz. Benim fikrimi sorarsanız, siz baylar, kendinize bir yıl yetecek avukat tavsiyesi aldınız."

Yarber, Trevor'dan bir daha asla haber almayacaklarını bildiği halde, "Ya bizimle temas ederse?" dedi.

"Bana hemen haber vermenizi istiyorum."

Bunu yapacaklarını söylediler. Cezaevi müdürü ne isterse yapacaklardı. Müdür onlara gidebileceklerini söylettiler.

BUSTER'IN KAÇIŞININ planlanması markete gitmekten da ha basitti. Ertesi sabaha, kahvaltı sona erip de mahkûmların büyük çoğunluğu işinin başına gidinceye kadar beklediler. Yarber < Beech yürüyüş yolunda, birbirlerinden iki yüz metre mesafede yürüyorlardı, böylece birisi sürekli olarak cezaevini gözetlerken diğeri de ilerdeki ormana bakıyordu. Spicer ise basketbol sahas yakınlarında dolanıyor ve gardiyanları gözetliyordu.

Etrafta duvar, çit ya da gözetleme kulesi olmadığından ve güvenlik konusuna pek önem verilmediğinden, Trumble'da nöbetç sorunu pek yoktu. Spicer etrafta kimseyi göremiyordu.

Buster, yabancı ot temizleme makinesinin gürültüsüyle beraber ağır ağır yürüyüş yoluna doğru ilerliyordu. Bir ara durup dinlendi ve yüzünü silip çevresine bakındı. Spicer elli metre kadar ilerlerde makinenin durduğunu duydu. Birden döndü ve başparmağını; kaldırıp delikanlıya acele etmesini işaret etti. Buster yürüyüş yoluna çıktı, Yarber'a yetişti ve birkaç adım onunla birlikte yürüdü.

Yarber, "Bunu yapmak istediğinden emim misin?" diye sordu.

"Evet. Kesinlikle." Delikanlı sakın ve hazır görünüyordu.

"O halde hemen şimdi yap. Adımlarını aç. Sakın ol."

"Teşekkürler Finn."

"Sakın yakalanma evlat."

"Asla."

Dönemeçte Buster yoluna devam etti, yürüyüş yolundan çıktı, yeni biçilmiş çimleri aşp yüz metre kadar ilerdeki çalığa kadar gitti ve sonra ortadan kayboldu. Beech ve Yarber onun gittiğini gördüler, sonra dönüp cezaevini gözetlediler. Spicer sakın adımlarla onlara doğru yürüyordu. Avlularda, yatakhanelerde ya da cezaevi alanındaki diğer binaların hiçbirinde bir alarm işareti yoktu. Gardiyan da görünmüyordu.

Mil başına on beş dakika süren adımlarla 011 iki tur atıp üç mil yürüdüler ve yeterince yorulunca, dinlenmek ve kaçış haberini dinlemek üzere serin odaya döndüler. Haberi alınca kadar saatler geçecekti.

Buster'ın adımları çok daha hızlıydı. Ormana girer girmez koşar adım yürümeye başladı, arkasına bakmıyordu. Güneşe bakarak yarım saat kadar güney yönünde yürüdü. Ormanda ağaçlar

sık değildi, otlar çalılar da cılızdı ve onun hızını kesmiyordu. Bir meşe ağacı gövdesine altı yedi metre yukarıya takılmış bir geyik işareti gördü ve kısa bir süre sonra güneybatıya doğru giden bir patika buldu.

Finn Yarber'in verdiği 2.000 dolar nakit para pantolonunun sol cebinde duruyordu. Diğer cebinde ise Beech'in çizdiği bir harita vardı. Chevy Chase, Maryland'da yaşayan Al Konyers için verdikleri sarı zarf ise arka cebindeydi. Her üçü de önemliydi tabii ama Kardeşler en büyük ilgi ve itinaı zarfa göstermişti.

Bir saat yürüdükten sonra dinlenmek için durdu ve etrafı dinledi. Arazide gördüğü ilk uygarlık işareti 30 numaralı otoyol olacaktı. Otoyol doğu-batı yönünde gidiyordu ve Beech onun yolu iki saat içinde bulacağını tahmin etmişti. Etrafta hiçbir ses duymadı ve tekrar koşmaya başladı.

Adımlarını düzenli ve hızlı atmalıydı. Yokluğunun, öğle yemeğinden sonra anlaşılması olasılığı vardı, gardiyanlar bazen etrafta dolaşp rasgele kontrol yapabiliyordu. Bunlardan biri Buster'ı aramayı düşündüğü takdirde arkadan başka sorular da gelebilirdi. Fakat gardiyanları sürekli olarak iki hafta boyunca gözetledikten sonra ne Buster, ne de Kardeşler'den herhangi biri böyle bir olasılığa ihtimal vermemiştir.

Bu durumda en azından dört saat kazanmış oluyordu. Kazancı belki de daha fazla olacaktı, çünkü işi beşte sona eriyor ve makineyi o saatte götürüp teslim ediyordu. Ortaya çıkmadığını görünce onu cezaevi çevresinde arayacaklardı. İki saat aradıktan sonra çevredeki polis karakollarına Trumble'dan birinin kaçtığını bildireceklerdi. Buradaki mahkûmların hiçbirisi tehlikeli ve silahlı olmadığından hiç kimse fazla heyecanlanmazdı. Arama ekipleri çıkarılması mümkün değildi. Polis köpekleri yoktu. Orman üzerinde dolaşan helikopterler de görülmezdi. Bölge şerifi ve yardımcıları ana yollarda devriye dolaşır ve vatandaşlara kapılarını 11 Hükümetlerini söylerlerdi.

Kaçan mahkûmun adı ulusal bilgisayara i'linıldı ı inim ı-ıııı ve sevgilisini gözetlemeye başlar ve apı.ılı.ı bu .ırvlı \.i\mh.istıı beklerlerdi.

Buster doksan dakikalık özgürlükten_____bu.ı/ dıııdu ve ay-

nı anda, bir on sekiz tekerlekli TIR'ın uğultusunu duydu. Ses pel uzakta değil gibiydi. Bir süre sonra ağaçlar birden sona erdi ve bi hendeğin ötesinde otoyol çıktı karşısına. Beech'in haritasına göre en yakın kasaba millerce mesafede, batıdaydı. Plana göre, geçeri araçlardan kaçınmak için hendeklere ve köprü altlarına saklanarak otoyolda yürüyecek ve uygarlık belirtileri görünceye kadar yola devam edecekti.

Buster'm üzerinde hâki pantolon ve kısa kollu, zeytin yeşil gömlektten oluşan standart cezaevi kıyafeti vardı ve her ikisi dört terden sıırsıklam olmuştu. Bölgede yaşayan insanlar mahkûmların ne giydiğini biliyordu ve 30 numaralı otoyol üzerinde yürüdüğünü gören birisi hemen şerife haber verebilirdi. Beech ve Spicer onu, kasabaya girer girmez kendisine giyecek farklı bir şeyler bulması konusunda uyarışlardı. Sonra da bir otobüs bileti almalı ve buralardan uzaklaşmalıydı.

İlk binayı görünceye kadar üç saat boyunca ağaçların arkasına çömelip, yol kenarındaki hendeklerin üzerinden diğer yana, içeriye doğru atlayıp gizlenerek yürüdü. Sonra otoyoldan ayrıldı ve saman balyaları dolu bir tarladan kestirme gitti. İki yanma treyler dizili bir sokaktan geçerken bir köpek ona bakıp hırladı. Treylerden birinin arkasında bir ipe asılmış, rüzgârsız havada kurumaları beklenen çamaşırlar gördü. İpten kırmızı beyaz renkli bir kazak aldı ve üzerindeki zeytin yeşili gömleği attı.

Kasabanın merkezi, iki blok halinde dizili birkaç dükkândan, bir iki benzin istasyonundan, bir banka, bir tür hükümet konağı ve bir postaneden oluşuyordu, indirimli mat satan bir dükkândan pamuklu bir şort, bir tişört ve bir çift çizme aldı ve çalışanların tuvaletine girip üstünü değiştirdi. Postaneyi hükümet konağının içinde buldu. Trumble'daki dostlarının kıymetli zarfını Şehir Dışı yazılı posta kutusuna atarken gülümsedi ve onlara teşekkür etti.

Buster bir otobüse binip Gainesville'e gitti ve orada 480 dolar verip, Birleşik Devletler'in her yerinde altmış gün süreyle kullanabileceği bir bilet aldı. Batıya doğru yola çıktı. Meksika'ya geçip orada izini kaybettirmek istiyordu.

30

25 NtSAN'DA YAPILACAK Pennsylvania aday seçimi Vali Tarry'nin son büyük çabası olacaktı. Orada iki hafta önce yenilgiye uğradığı canlı yayın tartışmasından cesareti kırılmamış olarak, büyük bir coşkuyla kampanyasını sürdürüyordu ama çok az parası kalmıştı. Konuşma yaptığı her yerde, "Lake her şeye sahip," diyor, parasının azlığıyla gurur duyuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. On bir gündür eyaletten ayrılmamıştı. Büyük bir treylerli kamyonette dolaşıyor, yemeklerini kendisini destekleyenlerin evlerinde yiyor, ucuz motellerde kalıyor, komşu semtlerde dolaşıp yorulurken herkesin elini sıkıyordu.

"Sorunlarımızı konuşalım," diyordu. "Parayı değil."

Lake de Pennsylvania'da sıkı çalışıyordu. Onun jet uçağı Tarry'nin RV'sinden on kat hızlıydı. Lake daha çok el sıkıyor, daha fazla konuşma yapıyor ve hiç kuşkusuz daha çok para harcıyordu.

Sonucu tahmin etmek zor değildi. Lake oyların yüzde 7]'ini topladı. Tarry için öyle büyük bir yenilgiydi ki bu, adam açıkla çekilmekten söz etti. Fakat sonradan kendi kendine söz verdi. İn diana aday seçimine kadar, en azından bir hafta daha devam ,1 çekti. Yardımcıları onu bıraktı. 11 milyon dolar boı, u \,n.I \ı lington'daki kampanya merkez binasından da ı, ık, ıı ıl m r, t ı

Yine de Indiana halkının oy pusulalarında • m i m a d ı m ı v m ı sini istiyordu.

Ayrıca, Lake'in pırıl pırıl yeııı jet uç, ıı m ıııı da ım niuekı gibi yanmayacağını kim bilebilirdi kıf

Tarry, Pennsylvania aday seçiminden bir gün sonra yaralarını sarıp mücadeleye devam etme kararı verdi.

Lake ona âdeta acıyor ve bir yandan da Kongre'ye kadar dayanma kararına hayran kalıyordu. Ama herkes gibi Lake de hesabını yapabiliyordu. Lake'in adaylığı garantiye alması için kırk dilegeye daha ihtiyacı vardı ve dışarda hâlâ yaklaşık beş yüz kişi vardı. Yarış bitmişti.

Pennsylvania'dan sonra, ülkenin tüm gazeteleri onun adaylığı garantilediğini yazıyordu. Lake'in yakışıklı yüzü her yerde görülüyordu, politik bir mucizeydi o. Pek çok insan onu methediyor, sistemin çahşmastının bir simgesi olarak görüp övüyordu - birden ortaya çıkıp halkın dikkatini çeken, mesaj veren bir yabancıydı o. Lake'in kampanyası, ilerde Başkan olma hayalleri kuran herkese bir umut kaynağı olmuştu.

Ama adaylığı satın aldığı için kınanıyor, suçlanıyordu da. Pennsylvania'dan önce, onun 40 milyon dolar harcadığı tahmin ediliyordu. Kesin bir rakam verilemiyordu, çünkü paranın harcadığı pek çok değişik alan vardı. D-PAC ve hepsi de Lake için çalışan diğer yarım düzine kadar güçlü lobi grupları da ayrıca 20 milyon dolar harcamıştı.

Geçmişte hiçbir aday, böylesine para harcamamıştı.

Eleştiriler Lake'i yıldırmıyor ve o, gece gündüz demeden bildiği yolda devam ediyordu. Paranın gelmeyi sürdürmesini ve adaylığı garanti altına almayı, bu durumun tersini yaşamaya tercih ederdi.

Fazla para ayıp değildi. Online girişimcileri milyarlar kazanıyordu. Acemi yaratıkların oluşturduğu federal hükümet bütçe fazlası veriyordu! Hemen herkesin bir işi, ipoteğini rahatça ödeyebildiği bir evi ve bir iki arabası vardı. Durmadan yaptırdığı anketler, Lake'i, büyük paranın halkı tedirgin etmediğine inandırıyor-du. Başkan Yardımcısı'na karşı Kasım'da yapılacak seçim tahminlerinde Lake hemen hemen başabaş çıktı.

Batı'da yaptığı savaşlardan bir kez daha zaferler kazanarak döndü VVashington'a. Arizonah mütevazı Kongre üyesi Aaron Lake, artık günün adamıydı.

KARDEŞLER, sessiz ve uzun kahvaltıları sırasında Jacksonville sabah gazetesini okudular, Trumble'a sadece bu gazetenin girmesine izin veriliyordu. Aaron Lake için seviniyorlardı. Hatta adaylığı onları müthiş heyecanlandırmıştı. Şimdi onun en ateşli taraftarlarından olmuşlardı. Nerdeyse, haydi Aaron haydi, diye bağırıyorlardı.

Buster'ın özgürlüğü seçip kaçması hemen hemen hiç gürültü koparmamıştı. Mahkûmlar, iyi etmiş oğlan, diyorlardı. Uzun ceza almış genç bir insandı o. Koş Buster, koş, diyorlardı.

Sabah gazetesinde kaçan mahkûmdan söz edilmemişti. Gazeteyi birbirlerine uzatıp ilanlar ve ölüm haberleri dışında her şeyi okudular. Şimdi bekliyorlardı. Artık mektup yazılmayacak, dışardan da gelmeyecekti, çünkü kuryelerini kaybetmişlerdi. Bay Lake'ten haber alıncaya kadar küçük oyunlarını askıya almışlardı.

WILSON ARGROYV Trumble'a, üzerinde hiçbir yazı olmayan yeşil bir kamyonetle ve elleri kelepçeli olarak getirildi, iki şerifyardımcısı dirseklerinden tutuyordu. Refakatindeki polislerle birlikte Miami'den, Jacksonville'e uçakla getirmişlerdi onu, masrafları hiç kuşkusuz yine vergi mükellefleri ödüyordu.

Belgelerine göre, banka sahtekârlığından yediği altmış aylık cezanın dört ayını çekmişti henüz. Nedeni pek açık olmayan bir talep sonucu transfer edilmişti, ama onun nedenleri Trumble'dakileri hiç ilgilendirmiyordu tabii. O da diğerleri gibi federal sistemin düşük riskli bir mahkûmuydu işte. Onları zaman zaman naklettikleri olurdu.

Adam otuz dokuz yaşındaydı, karısından boşanmıştı, kolej mezunuydu ve cezaevi kayıtlarına göre evi Corol Gables. Huri da'daydı. Ama gerçek adı Kenny Sands'di, on bir vıklır (1A de ç.1 lışıyordu ve bir cezaevinin içini hiç görmemiş olmasına rağmen Trumble'daki görevinden çok daha güç görevler üstlenmişti ı>ı.1 da bir iki ay kalacak ve sonra yine başka bir te/rev uu- 11 .msteı uu talep edecekti.

Argrow, işlemleri yapılırken, leuulnı İni m.ılıkını gıhı sakın davranıyordu ama bir yandan da midesi gıu ıldırıyordu. Ona, Trumble'da şiddetin hoş görülmediğini suyleğilei, ama zaten o

kendisini korumayı bilirdi. Fakat cezaevi cezaeviydi. Bir saatini sıkıntı içinde, geldiği yere alışabilmesi için müdür yardımcılardan biriyle geçirdi, sonra onu alıp çevrede bir tur attırarak kalacağı yeri gösterdiler. Trumble'ı kendi gözleriyle görünce rahatlamıştı. Gardiyanlarda silah yoktu ve mahkûmların çoğu da zararsız görünüyordu,

Argrow'un hücre arkadaşı, suç işlemeyi meslek haline getirmiş beyaz sakallı yaşlı bir adamdı. Birçok cezaevine girmiş, en çok Trumble'ı sevmişti. Argrow'a, burada ölmek niyetinde olduğunu söylüyordu. Sonra onu alıp öğle yemeğine götürdü ve çıkan yemek çeşitlerinden söz etti. Sonra da onu, bazıları dudakları arasında birer sigarayla, portatif masaların üzerine eğilmiş ellerindeki kartlara bakarak oyun oynayan kalın enseli adamların bulunduğu oyun odasına götürdü. Argrow'a göz kırptı ve, "Kumar yasasıdır," dedi.

Daha sonra dışarıya, ağırlık kaldırma bölgesine gittiler, yaşları biraz daha genç olan mahkûmlar güneş altında ter atıyor, tenleri esmerleşirken kaslarını geliştiriyorlardı. Adam, Argrow'a ilerdeki yürüyüş yolunu gösterdi ve, "Federal hükümeti sevmelisin," dedi.

Kendisinin hiçbir zaman gitmediği kütüphaneye götürdü Argrow'u ve bir köşeyi gösterip, "Şurası hukuk kütüphanesidir," dedi.

Argrov, "Orasını kimler kullanıyor?" diye sordu.

"Burada genellikle birkaç avukat olur. Şu anda birkaç tane de yargıcımız var."

"Yargıç mı?"

"Hem de üç tane."

Yaşlı adam kütüphaneye hiç ilgilenmiyordu. Argrow onun peşinden küçük kiliseye gitti, sonra yine dışarıya çıktılar.

Argrow tur için ona teşekkür etti, sonra özür dileyip ayrıldı ve kütüphaneye döndü, içerde kimse yoktu, sadece bir mahkûm yerleri siliyordu. Argrow köşeye gitti ve hukuk kütüphanesinin kapısını açtı.

Joe Roy Spicer başını elindeki dergiden kaldırıp baktı ve daha önce hiç görmediği bir adam gördü. Yardım etmek istemiş havasına girmeye gerek bile görmeden, "Bir şey mi arıyordun?" diye sordu.

Argrow, dosyada gördüğü bu yüzü tanıdı. Tombala paralarını çalan eski Sulh Hâkimiydi bu. Ne alçakça bir yaşam, diye düşündü.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Burada yeniyim," dedi. "Biraz önce geldim. Burası hukuk kütüphanesi mi?"

"Öyle."

"Sanırım burasını isteyen herkes kullanabilir, değil mi?"

Spicer, "Sanırım," dedi. "Avukat mısın sen?"

"Hayır, bankacıyım."

Birkaç ay önce olsaydı, Spicer, onun için hukuki yardım konusunda bir şeyler yapıp biraz para sızdırabilirdi bu adamdan, tabii masa altından oluyordu bunlar. Ama şu anda olmazdı. Şimdilik parayla ilgili işlere ihtiyaçları yoktu. Argrow etrafa bakındı ve Yarber'la Beech'ı göremedi. Ondan izin istedi ve hüccresine döndü.

Temas sağlanmıştı.

LAKE, Ricky ile ilgili her şeyi ve onunla yaptığı talihsiz yazışmaları kafasından çıkarıp atması için bir başkasının yardımına ihtiyacı vardı. Lake, artık geceyarıları kılık değiştirip bir taksiye atlayarak caddelerde bütün gece açık bir posta kutusuna koşamayacak kadar ünlüydü ve korkuyordu. Risk çok büyüktü; ayrıca bundan sonra Gizli Servis'i atlabileceğinden de kuşkuluydu. Şimdi, kendisini korumakla görevlendirilmiş ajanların sayısını bile bilmiyordu. Sayısını bilmek bir yana, hepsini göremiyordu bile.

Genç kadının adı Jayne'di. Kampanya çalışmalarına YVIsconsin'de katılmış ve kısa sürede Lake'in yakın çevresine girmişti. Önce gönüllü olarak işe başlamıştı ama şimdi Bay Lake'in özel yardımcısı olarak yıllık 55.000 dolar ücretle çalışıyor ve Lake de ona tam anlamıyla güveniyordu, layne onun yanından hemen hiç ayrılmıyordu ve hatta iki kez genç kadının gelecekte Beyaz Saray'da yapacağı görev konusunda sohbet bile etmişlerdi.

Lake zamanı geldiğinde Jayne'e, Bay Al Konyers tarafından kiralanmış posta kutusunun anahtarını verip ondan, mektupları almasını, sonra da kutuyu postaneye iade edip başka bir adres de bırakmamasını isteyecekti. Ona, İranlıhır'ın gizli bilgiler satın aldığına inandığı günlerde, bu kutuyu, gizli savunma anlaşmalarını

izlemek üzere kiraladığını söyleyebilirdi. Ya da buna benzer bir hikâye anlatabilirdi işte. Genç kadın ona inanırdı, çünkü inanmak istiyordu.

Şansı varsa kutuda Ricky'den hiçbir mektup bulunmazdı. Kutu da sonsuza kadar kapatılırdı. Jayne kutuyu açtığında mektup bulur ve biraz da meraklı davranırsa, Lake ona sadece, yazan adamın kim olduğunu hiç bilmediğini söyleyebilirdi. Jayne ona başka soru sormazdı. Genç kadın ona körü körüne bağlıydı, sadıktı.

Doğru zamanın gelmesini bekliyordu. Biraz da fazla bekledi.

3i

MEKTUP, bir milyon diğerk mektupla birlikte başkente güven içinde geldi. Ayırım merkezinde diğerklerinden ayrılıp, gideceğı so-kağa göre tasnif edildi. Ricky'nin Al Konyers'e yazdığı son mektup, Buster'ın postaya vermesinden üç gün sonra Chevy Chase'e ulaştı. Mailbox America'da bir gözetleme ekibi tarafından yapılan rutin bir çalışma sonucu mektup bulundu. Zarf incelendi ve sonra hemen Langley'e gönderildi.

Deville elinde ince bir dosyayla ve acele adımlarla içeriye girdiğinde, Teddy iki brifing arasında ofisinde yalnız başınyadı. Deville ona üç tane kâğıt uzatıp, "Bunlar otuz dakika önce geldi," dedi. "Bunlar kopya. Orijinaller dosyada."

CIA Başkanı bifokal camlı gözlüğünü ayarladı ve okumaya başlamadan önce kopyalara şöyle bir baktı. Zarfın üzerinde her zamanki gibi Jacksonville damgası vardı. El yazısını çok iyi tanıyorlardı. Okumaya başlamadan önce bunun ciddi bir sorun olduğunu anlamıştı.

Sevgili Al:

Son mektubunda yazışmamızı sona erdirmek isledin. Özür dilerim ama bu o kadar kolay değil. I [emen konuya gireceğim. Ben Ricky değilim, sen de A! değilsin, lien aslımla şık bir uyuşturucu tedavi kliniğinde değil, hr cezaevindeyim.

Kim olduğunu biliyorum Bay Lake. Adaylığı garantilemiş olarak müthiş bir yıl geçiriyorsun, paralar da akıyor. Bize

burada, Trumble'da gazete veriyorlar ve senin başarını büyük bir gururla izliyoruz.

Şimdi Al Konyers'ın gerçekte kim olduğunu bildiğime göre, eminim küçük sırrımız konusunda sessiz kalmamı isteyeceksin. Sessiz kalmaktan mutlu olurum tabii, ama bu sana biraz pahalıya patlayacaktır.

Paraya ihtiyacım var ve hapisten de çıkmak istiyorum. Sır saklamasını ve anlaşmasını bilirim.

Para işi kolay, çünkü çok paran var. Cezaevinden çıkmam, serbest bırakılmamsa biraz daha karmaşık olacak tabii, ama şimdi her türden çok güçlü dostların vardır. Eminim bir şeyler düşünürsün.

Kaybedecek hiçbir şeyim yok ve benimle anlaşmaya yanaşmadığın takdirde seni mahvedebilirim.

Benim adım Joe Roy Spicer. Trumble Federal Cezaevi'ndeki mahkûmlardan biriyim. Benimle temasa geçmek için bir yol ayarla ve bunu çabuk yap.

Burada bekliyorum.

Selamlar,
Joe Roy Spicer

Bir sonraki brifing iptal edildi. Deville hemen York'u buldu ve on dakika sonra ofise girip kapıyı kilitlediler,

ilk seçenek olarak onları öldürmeyi tartıştılar. Argrow bunu doğru aletlerle yapabiliirdi; haplar, zehirler ve benzeri şeylerle yani, Yarber uykusunda gidebilirdi. Spicer yürüyüş yolunda yürürken düşüp ölebilirdi. Hastalık hastası olan Beech'e ise cezaevi eczanesinde yanlış bir ilaç verilebilirdi. Hiçbiri yeterince güçlü ve sağlıklı değildi ve kuşkusuz Argrow'a rakip olamazlardı. Pis bir düşme, kırılmış bir boyun, işi bitirirdi. Ölümün doğal ya da kazara olduğunu göstermenin pek çok yolu vardı.

işin hızlı yapılması gerekiyordu, onlar Lake'in yanıtını beklerken her şey sona ermeliydi.

Fakat bu iş son derece berbat, pis ve karmaşık olacaktı. Zararsız küçük bir cezaevi olan Trumble'de üç ceset birden ortalığı karıştıracaktı tabii. Ayrıca bu üç kişi, zamanlarının çoğunu birlikte

geçiren yakın arkadaşları ve üçü de birbirinden farklı şekillerde ve kısa aralıklarla ölürlerse, olay müthiş bir kuşku seline neden olacaktı. Ya Argrow'dan kuşkulanırlarsa? Ne de olsa adamın geçmiş bile belli değildi.

Trevor faktörü de onları korkutuyordu. Nerede olursa olsun, Trevor'ın adamların ölümünü öğrenmesi olasılığı vardı. Haber onu daha da çok korkutabilir ve ona saçma şeyler de yaptırabilirdi. Trevor'ın, onların sandığından çok daha fazlasını bilmesi mümkündü.

Deville adamları dışarıya çıkarmanın yollarını aramak istiyordu ama Teddy bu konuda tereddütlüydü. O üç kişiyi öldürme konusunda en küçük bir vicdan azabı duymuyordu ama bunu yapmanın Lake'i koruyacağından pek emin değildi.

Ya Kardeşler bu konudan başkasına da söz ettilerse?

Bilinmeyen çok şey vardı. Deville'e planlar yapması söylendi, bunlar diğer seçeneklerin ortadan kalkması halinde kullanılacaktı.

Tüm senaryolar masanın üzerindeydi. York bir teklifte bulundu ve Lake'in bulması için, mektubun tekrar kutuya bırakılmasını söyledi. Zaten işin bu hale gelmesi, onun yüzünden olmuştu.

Teddy, "Onu bulursa ne yapacağını bilemez," dedi.

"Biz biliyor muyuz peki?"

"Henüz değil."

Lake'in bu tuzağa tepki gösterip Kardeşler'i susturmaya uğraşmasını düşünmek eğlenceliydi ve bunun adil bir yanı da vardı. Bu pisliği Lake kendisi yaratmıştı, temizlemek de ona ait olmalıydı.

Teddy, "Aslına bakarsan bu pisliği yaratanlar bizleriz," dedi. "Bu nedenle temizlemek de bize düşer."

Lake'in neler yapabileceğini tahmin edemiyorkırdı ve bunu kontrol da edemezlerdi. Aptal adam nasıl yaptıysa, onların ağından kaçırıp Ricky'ye bir mektup göndermeyi başarmıştı. Öyle de aptalca davranmıştı ki, Kardeşler şimdi onun gerçek kimliğini biliyordu.

Açıkça görülebilen bir şeyi tekrarlamakla yarar yoktu: Lake, bir eşcinselle mektup arkadaşlığı yapabilecek bir tipti. İki ayrı yaşamı olan bir adamdı ve fazlaca güveni hak etmiyordu.

Bir süre, Lake'le yüzleşme konusunu tartıştılar. York, Trumb le'dan gelen ilk mektuptan beri onunla açıkça konuşmaktan yandı ama Teddy bu konuda tereddütlüydü. Lake sorunu yüzünden uyuyamadığı gecelerde şimdi sürekli olarak bu mektuplaşmayı daha önceden nasıl olup da durduramadıklarını düşünüyor vs bir an önce kesmeyi umut ediyordu. Bu sorunu sessizce çözmeli ve sonra da adayla konuşmalıydı.

Lake'le yüzleşmeyi aslında çok istiyordu tabii. Onu karşısına alıp bir sandalyeye oturarak, tüm şu lanet mektupların kopyalarını ekrana getirmekten büyük zevk alacaktı. Ve de *Out ana About'daki* ilanının kopyasını tabii. Ona, kendisi gibi tuzağa düşmüş diğer aptallardan, Bakers'taki Bay Quince Garbe ve Dallas'taki Curtis Vann Gates'ten söz ederdi. Aaron Lake'in yüzüne bakıp, "Nasıl bu kadar aptal olabilirsiniz!" diye bağırmayı çok istiyordu.

Fakat Teddy'nin kafası asıl büyük konudaydı. Lake sorunu, ulusal savunma konusuyla kıyaslandığında küçük kalıyordu. Ruslar geliyordu ve Natty Chenkov iktidara gelip yeni rejimi uygulamaya başladığında dünya tamamen değişecekti.

Teddy daha önce, federal bir cezaevinde çürümekte olan üç namussuz yargıçtan çok daha güçlü insanları safdışı bırakmıştı. İnce planlar geliştirmek onun uzmanlık alanıydı. Sabırlı, titiz planlar yapardı.

Toplantı, Deville'in ofisinden gelen bir mesajla kesildi. Trevor Carson'un pasaportu, Bermuda'nın Hamilton havaalanından çıkış yaparken bilgisayardan geçmişti. Trevor, San Juan, Puerto Rico'ya uçan bir uçağa binmişti ve uçak yaklaşık elli dakika sonra varış noktasına inecekti.

York, "Onun Bermuda'da olduğunu biliyor muyduk?" diye sordu.

Deville, "Hayır, bilmiyorduk," diye cevap verdi. "Öyle anlaşılıyor ki oraya pasaportunu kullanmadan girmiş."

"Belki de sandığımız kadar sarhoş değil."

Teddy, "Puerto Rico'da adamımız var mı?" diye sordu, sesinde çok hafif bir heyecan belirtisi vardı.

York, "Gayet tabii," dedi.

"izini koklayalım bakalım."

Deville, "Adamımız Trevor hakkındaki planımızı değiştiriyor muyuz yani şimdi?" diye sordu.

Teddy, "Asla," dedi. "Asla."

Trevor meselesini halletme işini Deville'e bıraktılar. Teddy yardımcılarının birini çağırıp naneli çay istedi. York mektubu tekrar okumaya başlamıştı. Yalnız kaldıklarında York, "Onları ayırsak nasıl olur?" dedi.

"Evet, ben de bunu düşünüyordum zaten. Bunu hemen, bir-birleriyle konuşup bir şeyler düşünmeden önce yap. Onları üç ay- rı cezaevine koysunlar, bir süre hücrede tutsunlar ve telefon, mek- tup gibi kolaylıklar da kaldırılsın. Sonra ne olacak? Sırlarını hâlâ gizliyorlar, içlerinden herhangi biri Lake'i mahvedebilir."

"Cezaevleri Dairesi'nde adamımız olduğunu pek sanmıyo- rum."

"Bu sağlanabilir. Gerekirse Başsavcı'yla görüşebilirim."

"Başsavcıyla ne zaman dost oldun sen?"

"Dost olmasam bile, bu işler bir ulusal güvenlik meselesi."

"Florida'daki federal bir cezaevinde yatan üç düzenbaz yar- gıç, ulusal güvenlik açısından bir tehdit mi oluşturuyor yani? Bu konuda Başsavcı'ya neler diyeceğini dinlemek isterdim doğru- su.

Teddy bardağını iki eliyle kavrayıp çayından bir yudum aldı. Sonra, "Bu iş çok riskli," diye mırıldandı. "Adamları kızdırırsak daha da kötü olabilirler. Bu konuda şansımıza güvenenleyiz."

York, "Argrow onların sakladığı mektupları ve evrakları buldu diyelim. Düşünsene bunu - adamlar düzenbaz, hüküm giymiş suçlular," diye konuştu. "Ellerinde kanıt olmadığı takdirde kimse onların Lake hakkındaki hikâyesine inanmaz. Belgeler, kâğıtlar, mektupların orijinaleri ya da kopyaları kanıttır ve bunlar bir yer- dedir. Bunları bulup onların elinden alırsak olur biter, ondan sonra onları kim dinler ki?"

Teddy yine çayından küçük bir yudum aldı, gözlerini kapadı ve bir süre düşündü. Tekerlekli sandalyesinde po/.isyon değiştir- di ve acıyla yüzünü buruşturdu. Sonra fısıldar gibi, "Doğru," de- di. "Ama ben dışardaki birisi için endişe duyuyorum, hakkında

hiçbir şey bilmediğimiz birisi. Bu adamlar daima bizden bir adım ilerde ve her zaman da öyle olacaklar. Onların bir süreden beri neler bildiklerini anlamaya çalışıyoruz. Onlara yetişebileceğimizden emin değilim. Belki de gizli dosyalarının ele geçebileceğini düşünmüşlerdir. Cezaevinde bu tür belgelerin elde tutulmasına karşı birtakım kurallar olduğuna eminim, bu nedenle onları daha önceden saklamış olabilirler. Lake mektupları, kopyaları çıkarılamayacak ve dışarda saklanamayacak kadar değerli belgeler."

"Trevor onların postacısıydı. Son bir aydır onun Trumble'dan çıkardığı tüm mektupları gördük."

"Gördüğümüzü sanıyoruz. Ama bundan kesin olarak emin değiliz."

"Ama başka kim olabilir?"

"Spicer'in bir karısı var. Kadın onu ziyaret etmiş. Yarber da boşanmak üzere, ama onların gerçekte ne yaptığını kim bilir? Kadının son üç aydır onu ziyarete başlamış. Belki de mektupların postalanıp getirilmesi için gardiyanlara rüşvet veriyorlardır. Bu adamlar akıllı insanlar ve boş vakitleri çok, yeni şeyler bulabiliyorlar. Neler düşündüklerini ya da yaptıklarının tümünü bildiğimizi söyleyemeyiz. Eğer bu konuda bir hata yapar ve fazla varsayımında bulunursak o zaman Bay Lake'i ifşa edebilirler."

"Nasıl? Bunu nasıl yapabilirler?"

"Belki bir gazeteci bulur, ona bir mektup gösterir ve adam ikna oluncaya kadar bunu sürdürebilirler. Bu yöntem işe yarar."

"Basın böyle bir şey bulursa çıldırır."

"Böyle bir şeyin olması mümkün York. Buna asla izin veremeyiz."

Deville koşar adımlarla içeriye girdi. Bermuda yetkilileri, San Juan uçağının kalkışından on dakika sonra Amerikan Gümrük yetkililerine haber vermişti. Trevor on sekiz dakika sonra iniyordu.

TREVOR sadece paranın peşinden gidiyordu. Telgraf havalesi-nin nasıl yapıldığını iyi öğrenmişti ve şimdi bu konudaki bilgilerini geliştiriyordu. Bermuda'da paranın yarısını bir isviçre bankası-

na, diğer yarısını da Grand Cayman'daki başka bir bankaya transfer etmişti. Doğu ya da Batı? Kafasındaki en büyük soru bu olmuştu. Bermuda'dan en çabuk kalkacak uçak Londra'ya uçuyordu ama Heathrow havaalanından yakalanmadan çıkabilme gücünü onu korkuttu. Aranan bir adam değildi, en azından hükümet tarafından aranmıyordu. Hakkında hiçbir suçlama yoktu. Ama İngilizler gümrükte çok titizdi. Batıya gidip şansını Karayipler'de deneyebilirdi.

San Juan'da uçaktan indi ve doğruca bir bara gidip kocaman bir bira ısmarladıktan sonra uçak tarifelerine bakmaya başladı. Acelesi ya da ona baskı yapan kimse yoktu, parası da boldu, istediği yere gidebilir, istediğini yapabilirdi ve acele etmesine de gerek yoktu. Bir bira daha içti ve parasıyla birlikte Grand Cayman'da birkaç gün kalmaya karar verdi. Air Jamaica bilet kontuarına gidip bir bilet aldı ve sonra tekrar bara döndü, çünkü saat beşe geliyordu ve uçağa binmeden önce yarım saati daha vardı.

Tabii birinci mevkide uçuyordu. Bir içki daha içebilmek için uçağa erken bindi ve diğer yolcuları seyrederken bir ara, tanıdığı bir yüz gördü.

Nerde görmüştü bu yüzü? Birkaç dakika önce havaalanında görmüş olabilir miydi acaba? Uzun, ince bir yüzdü bu, kır düşmüş bir keçi sakalı ve kare şeklindeki gözlükleri arkasında kısık, âdeta çizgi gibi gözleri vardı. Bu kısık gözler bir an için Trevor'ın gözleriyle karşılaştı, sonra hiçbir şey görmemiş gibi başka bir yana döndü ve adam koltukların arasında ilerledi.

Bu yüzün sahibi olan adam, Trevor biletini alıp dönerken havayolu kontuarının yakınındaydı. Bu yüz onu gözetliyordu. Adam biraz ilerde durmuş, uçak kalkış saatlerini gösteren levhaya bakıyordu.

insan bir şeylerden kaçarken, rasgele bakışlar, ikinci kez bakışlar, kaçırılan gözler daha da kuşkulu görünüyordu. Bu yızu bir kez gördüğünüzde ona hiç dikkat etmeyebilirdiniz. Ama onu yarım saat sonra tekrar görürseniz, birinin, si/in her hareketinizi gözetlediği anlamına gelebilirdi bu.

Trevor kendi kendine, kes artık şu içmeyi, diye söylendi. Kal-

kıştan sonra kahve istedi ve hemen içti. Kingston'da uçaktan inen ilk yolcuydu, terminalde acele adımlarla yürüdü ve gümrükten geçti. Arkasından gelen biri yoktu.

İki küçük valizini kaptı ve koşar adımlarla taksi durağına gitti.

32

JACKSONVILLE GAZETESİ Trumble'a her sabah yedi sularında geliyordu. Gazeteden dört nüsha oyun salonuna götürülüyor, orada bunları okuyanlar daha sonra, dışardaki yaşamı merak eden diğer mahkûmların okuması için bırakıyordu. Joe Roy Spicer genellikle sabah yedide yalnız başına gazeteleri bekler ve birini kendine alırdı, çünkü bütün gün boyunca Vegas haberlerini incelemesi gerekiyordu. Sahne genelde hiç değişmezdi: Spicer, elinde büyük plastik bir kahve kabıyla ayaklarını oyun masasına koymuş olarak gazeteleri getirecek olan Roderick adlı gardiyanı beklerdi.

Bu nedenle birinci sayfanın dibindeki haberi gören ilk kişi Spicer oldu. Bilinmeyen bir nedenle ortadan kaybolmuş olan bölge avukatlarından Trevor Carson, Kingston, Jamaica'da bir otelin dışında ölü bulunmuştu, dün gece hava karardıktan sonra adamın başına iki kurşun sıkılmışlardı. Haberde Trevor'ın resmi yoktu. Gazete arşivlerinde onun bir resmi neden bulunacaktı ki? Trevor'ın ölmesi kimin umurundaydı?

Jamaica yetkililerine göre Carson bir turistti ve anlaşıldığına göre soyulmuştu. Olay yerine yakın bulunan ve kimliği açıkla-mayan bir kaynak, polise Bay Carson'un kimliği konusunda biraz bilgi verebilmişti, çünkü adamın cüzdanı kaybolmuştu. Bu haber kaynağı çok şey biliyor gibi görünüyordu.

Haberde Trevor'ın avukatlık kariyeriyic ilgili bilgiler çok kısaydı. Adı Jan olan ama soyadı pek anlaşılamayan eski sekreter hiçbir yorum yapmamıştı. Haberin birinci sayfaya komi olmasının ne-

deni de sadece, cinayete kurban giden adamın bir avukat olmasıydı.

Finn yürüyüş yolunun uzak uçundaydı, dönüşü yapmak üzereydi, rutubetli sabah havasında gömleğini çıkarmış hızlı adımlarla yürüyordu. Spicer onu yolun sonunda bekledi ve hiçbir şey söylemeden gazeteyi uzattı.

Beech'i kafeteryada kahvaltı kuyruğunda buldular, elinde plastik tepsisiyle sıraya girmiş umutsuz gözlerle yumurtalara bakıyordu. Kahvaltılarını alıp herkesten uzak bir köşeye oturdular ve iş-tahsız bir tavırla bir şeyler yemeye çalışırken hafif sesle konuşmaya başladılar.

"Eğer bu adam kaçıyor idiyse kimden kaçıyordu peki?"

"Belki de Lake onun peşindeydi."

"Trevor onun Lake olduğunu biliyordu ki. Bu konuda onda hiçbir ipucu yoktu, öyle değil mi?"

"Pekâlâ, o zaman Konyers'den kaçıyordu. Buraya son geldiğinde de Konyers'in büyük av olduğunu söylemişti. Konyers'in bizim hakkımızda her şeyi bildiğini söyledi bana, sonra da, ertesi gün kayboldu."

"Belki de sadece korkuyordu. Konyers ona kafa tuttu, bizim dümenimizdeki rolünü açığa çıkaracağını söyledi ve zaten denge-siz bir adam olan Trevor da çalabildiği tüm paralan alıp ortadan kaybolmaya karar verdi."

"Kimin parası kayıp, benim bilmek istediğim bu."

"Bizim paramızı kimse bilmiyor. O para nasıl kaybolabilir?"

"Trevor belki de çalabildiği herkesten çaldı ve kayboldu. Böyle şeyler her zaman olur. Avukatların başı derde girebilir ve kafayı üşütebilirler. Müvekkillerinin paralarını alır ve tüyebilirler."

Spicer, "Gerçekten mi?" dedi.

Beech onlara bu konuda üç örnek verdi ve Yarber da onu desteklemek için birkaç örnek daha verdi.

"Peki ama onu kim öldürdü?"

"Belki de kentin berbat bir semtine gitmişti."

"Sheraton otelinin dışında mı? Hiç sanmıyorum."

"Pekâlâ, ya bu işi Konyers yaptıysa?"

"Bu mümkündür. Konyers nasıl yaptıysa Trevor'ı buldu.

Onun, Ricky'nin dışardaki adamı olduğunu öğrendi. Trevor'ı baskı altına aldı, öldürteceğini söyleyip tehdit etti ve Trevor da Karayipler'e kaçtı. Trevor, Konyers'm Aaron Lake olduğunu bilmiyordu."

"Lake'in de hiç kuşkusuz sarhoş bir avukatı bulacak gücü ve parası var."

"Peki, o zaman biz ne olacağız? Lake artık Ricky'nin Ricky olmadığını, onun şu dostumuz Joe Roy olduğunu ve cezaevinde de arkadaşları bulunduğunu biliyor."

"Burada soru şu, bize ulaşabilir mi?"

Spicer endişeli bir gülüşle, "Sanırım önce bunu öğreneceğim," dedi.

"Evet ama Trevor'ın orada, Jamaica'da kentin yanlış bir semti-ne gitmiş olması olasılığı da var, belki de berbat bir mahallede sarhoş sarhoş dolaşıp kadın peşinde koşuyordu ve vuruldu."

Trevor'ın, kendisini vurdurtacak kadar serseri olduğu konusunda üçü de hemfikirdi.

Huzur içinde yatsın; diye söylendiler. Ama tabii onların paralarını çalmadıysa.

Yaklaşık bir saat kadar süre için birbirlerinden ayrıldılar. Beech yürümek ve düşünmek için yürüyüş yoluna gitti. Yarber saatte yirmi sent kazanmak için rahibin ofisine gitmiş, bir bilgisayarın onarımıyla uğraşıyordu. Spicer kütüphaneye gitti ve orada Bay Argrovv'un hukuk kitapları okuduğunu gördü.

Hukuk kütüphanesi herkese açıktı, randevu almak gerekmiyordu ama yazılı olmayan bir kurala göre, burada kitap okumak için en azından Kardeşler'den birinden izin almak gerekirdi. Argrow yeniydi ve kuralları henüz öğrenmemiş olduğu açıkça görünüyordu. Spicer ona şimdilik ses çıkarmamaya karar verdi. Birbirlerini başlarıyla hafifçe selamladılar ve sonra Spicer, masaları temizleyip kitapları düzene sokmaya başladı.

Argrow bir ara, odanın diğer ucundan, "Söylendiğine göre sizler hukuk işleri de yapıyormuşsunuz," denli. İkisi odada yalnızdı.

"Buralarda pek çok şey söylenir."

"Benim davam temyizde."

"Mahkemede ne oldu?"

"Bahamalar'da, kıyı bankalarında para saklamakla suçlayıp beni üç olayda mahkûm ettiler. Yargıç bana altmış ay verdi. Dört ayını çektim. Elli altı ay daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Temyiz konusunda yardıma ihtiyacım var."

"Hangi mahkeme?"

"Virgin Adaları. Miami'de büyük bir bankada çalışıyordum. Bir sürü uyuşturucu parası vardı."

"Demek bankacısın ha?" Argrow hemen samimi olmuştu ve hiç çekinmeden konuşuyordu, bu durum, kuşkusuz Spicer'ı biraz sinirlendirdi ama pek de aldırmadı. Konuşmada Bahamalar'ın adının geçmesi dikkatini çekmişti.

"Öyleydim. Bazı nedenlerle kara para aklama işine ilgi duymaya başladım. Her gün on milyonlarca dolarla çalışıyordum ve bu kadar büyük paralar insanı sarhoş ediyor. Kara parayı, Güney Florida'daki tüm diğer bankacılardan daha hızlı temizleyebiliyordum. Bunu hâlâ da yapabilirim. Ama bazı kötü arkadaşlar edindim ve kötü seçimler yaptım."

"Suçlu olduğunu kabul ediyor musun yani?"

"Tabii."

"Bu da seni buradaki farklı azınlığın içine sokar."

"Hayır, hatalıydım, ama ceza da çok fazla. Birileri bana, sizin bu cezada biraz indirim sağlayabileceğinizi söyledi."

Spicer artık masaların temizliğiyle ve kitapları düzene sokma işiyle uğraşmayı bırakmıştı. Onun yakınındaki bir sandalyeye oturdu ve, "Dosyana bir bakabiliriz," dedi. Sanki bin tane temyiz davası halletmiş biri gibi konuşuyordu.

Argrow ona, seni salak, demek istiyordu. Lisenin onuncu sınıfından ayrıldın, okumayı bıraktın ve on dokuz yaşındayken bir araba çaldın. Baban bir torpil buldu ve suçunu örtbas etti. Ölenlerin ve bölgeden taşınmış insanların oylarını başkalarına kullanarak kendini Sulh Hâkimi seçtirdin ve şimdi federal bir cezaevinde oturmuş büyük adam rolü oynamaya çalışıyorsun.

Argrov daha sonra içinden, neyazık ki şimdi de Birleşik Devletler'in müstakbel Başkaol'nı alaşağı etme gücüne sahipsın, diye düşündü.

Argrovv, "Bu bana kaç patlar?" diye sordu.

Spicer, gerçek bir yargıç gibi, "Ne kadar paran var?" diyerek ona baktı.

"Pek fazla param yok."

"Kıyı bankalarında para saklamayı bildiğini sanıyordum."

"Oh, bunu bilirim, inan bana. Ve bir ara çok param oldu, ama bu paraları elimden kaçırdım."

"Yani ödeme yapamaz mısın?"

"Pek fazla ödeyemem. Belki bir iki bin dolar kadar verebilirim."

"Peki avukatından ne haber?"

"Adam beni kurtaramadı. Yeni bir avukat tutmak için de param yok."

Spicer bir süre düşündü. O anda Trevor'ı gerçekten özlediğini hissetti. O dışarda paraları toplarken işler çok daha basitti. "Bahamalar'da hâlâ adamın var mı peki?"

"Bütün Karayipler bölgesinde bağlantılarım var. Neden sorudun?"

"Çünkü parayı transfer etmen gerekecek. Burada nakit para yasak."

"İki bin doları transfer etmemi mi istiyorsun yani?"

"Hayır. Beş bin dolar göndermeni istiyorum. Bizim minimum ücretimiz budur."

"Bankanız nerede?"

"Bahamalar'da."

Argrovv gözlerini kıstı. O, kaşlarını çatmış düşünürken Spicer da düşünüyordu, iki kafanın içinden geçenler birleşme aşamasındaydı.

Argrovv, "Neden Bahamalar?" diye sordu.

"Senin Bahamalar'ı kullandığın nedenle."

tkisinin kafasında da bir sürü düşünce dolaşıyordu. Spicer, "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "Kara parayı herkesten daha hızlı hareket ettirdiğini söyledin."

Argrovv başını salladı ve, "Hiç sorun değil," dedi.

"Bunu hâlâ yapabilir misin peki?"

"Yani buradan mı demek istiyorsun?"

"Evet, buradan."

Argrow güldü ve sanki bundan kolay bir şey yokmuş gibi omuzlarını silkti. "Tabii. Hâlâ bazı dostlarım var."

"Bir saat sonra, burada, benimle buluş. Sana bir anlaşma getirebilirim."

BİR SAAT SONRA Argrow hukuk kütüphanesine döndüğünde üç yargıcı bir masaya oturmuş halde buldu, etrafta bir sürü kâğıt ve hukuk kitapları görölüyordu, sanki Florida Yüksek Mahkemesi'nin duruşmasıydı bu. Spicer onu Beech ve Yarber'la tanıştırdı ve Argrow masanın karşı tarafına oturdu. Odada başka kimse yoktu.

Bir süre Argrow'un temyizi konusunda konuştular, ama o ayrıntılar konusunda oldukça belirsiz konuşuyordu. Dosyası diğer cezaevinden hâlâ gelmemişti ve kâğıtlar gelmeden zaten bir şey yapamazlardı.

Aslında temyiz konusu bir başlangıçtı ve bunu her iki taraf da biliyordu.

Beech, "Bay Spicer senin kara para hareketleri konusunda uzman olduğunu söyledi," dedi.

Argrov mütevazı bir tavırla, "Yakalanıncaya kadar öyleydim," dedi. "Anladığım kadarıyla sizde de bu tür bir para var."

"Bir kıyı bankasında, hukuk işleri ve ayrıca şu anda açıklayamayacağımız bazı işler yaparak kazandığımız biraz para var. Bildiğin gibi, yaptığımız hukuk işleri için aslında para alamayız."

Yarber, "Ama yine de bu işi yapıyoruz," diye ekledi. "Ve tabii bir ücret de alıyoruz."

Argrow, bir önceki gün hesapta ne kadar para olduğunu kurusuna kadar bildiği halde, "Bu hesapta ne kadar para var?" diye sordu.

Spicer, "Bunu şimdilik bırakalım," dedi. "Paranın yok olması da muhtemel."

Argrow ne söylendiğini anlamamış gibi bir an düşünüp ona baktı. Sonra, "Efendim, anlayamadım?" dedi.

Beech, kelimelerin üzerine basa basa ve sözünü tartarak, "Bir avukatımız vardı," diye konuştu. "Ortalardan kayboldu ve parayı da almış olabilir."

"Anlıyorum. Ve bu hesap Bahamalar'da bir bankada, öyle mi?"

"Öyleydi. Ama şu anda hâlâ orada olup olmadığını bilmiyoruz."

Yarber, "Paranın hâlâ orada olduğundan şüphemiz var," diye ekledi.

Beech, "Ama bunu kesin olarak öğrenmek istiyoruz," dedi.

Argrow, "Hangi banka bu?" diye sordu.

Spicer arkadaşlarına baktı ve sonra, "Nassau'daki Geneva Trust," diye cevap verdi.

Argrow kendini beğenmiş bir tavırla başını salladı, sanki bu banka hakkında bazı gizli ve kirli sırlar biliyor gibiydi.

Beech, "Bu bankayı biliyor musun?" diye sordu.

Argrov, "Tabii," dedi ve bir süre susup onları bekletti.

Spicer, "Ee?" diyerek ona baktı.

Bildiği bazı şeyler nedeniyle Argrov'un üstüne bir kendini beğenmişlik gelmiş gibiydi, dramatik bir tavırla yerinden kalkıp düşünceli bir tavırla küçük kütüphanenin içinde birkaç adım attı ve sonra tekrar masaya yaklaştı. "Bakın, benden ne bekliyorsunuz? Lafi dolaştırmaktan vazgeçin."

Üç arkadaş önce ona, sonra da birbirlerine baktılar, iki şeyden emin olmadıkları açtıktı: (a) yeni tanıştıkları bu adama ne kadar güvenebilirlerdi, (b) ondan gerçekte ne istiyorlardı.

Fakat paraları nasıl olsa gitmişe benziyordu, bu durumda kaybedecekleri ne olabilirdi ki? Yarber, "Kirli para transferi konusunda fazla bilgimiz yok," diye konuştu. "Zaten seninle görüşmemi zin asıl nedeni de bu değildi, anlıyorsun değil mi? Bu konudaki bilgisizliğimizi affet, ama o paranın hâlâ eski yerinde durup durmadığını öğrenmenin bir yolu var mı acaba?"

Beech, "Avukatın o parayı çalıp çalmadığından emin değiliz," dedi.

Argrov, "Benden, gizli bir hesabın bakiyesini çıkarmamı mı bekliyorsunuz yani?" diye sordu.

Yarber, "Evet, istediğimiz tam olarak bu işte," diye cevap verdi.

Spicer, "Bu işte hâlâ bazı dostların olabileceğini sanıyoruz," dedi. "Bunu yapmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyoruz işte.

Argrovv, "Şansınız var," dedi ve onları yine merak içinde bıraktı.

Beech, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Yani Bahamalar'ı seçmişsiniz işte."

Spicer, "Aslına bakarsan orasını seçen avukattı," dedi.

"Her neyse, orada bankalar oldukça rahattır. Bir sürü sır ifşa edilir. Pek çok yetkili rüşvet alır. Ciddi para aklayıcılarının çoğu Bahamalar'dan uzak durur. Panama halen geçerli sıcak bölgedir ve hiç kuşkusuz Grand Cayman hâlâ kaya gibi sağlamdır."

Her üçü de, tabii, tabii, der gibi baş salladı. Kıyı bankası, kıyı bankasıydı, değil mi? Trevor gibi bir salağa güvenmenin bir başka örneğiydi bu da işte.

Argrovv onların şaşkın ifadeli yüzlerine baktı ve gerçekten de ne kadar çaresiz olduklarını gördü. Amerikan seçim sürecini tamamen yıkabilecek yetenek ve güçte üç adam olarak, aslında son derece saf görünüyorlardı.

Spicer, "Sorumuza cevap vermedin," dedi.

"Bahamalar'da her şey mümkündür."

"Yani bunu yapabilir misin?"

"Deneyebilirim. Garanti veremem."

Spicer, "İşte anlaşma," dedi. "Sen hesabın durumunu öğren, biz de senin temyiz işini ücretsiz yapalım."

Argrovv, "Hiç de fena bir anlaşma değil," dedi.

"Biz de öyle düşünüyorduk zaten. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Birkaç saniye süreyle aptalca birbirlerine baktılar, anlaşmalarından gurur duyuyorlardı ama aslında kimin önce harekete geçtiğinden emin değillerdi. Sonunda Argrovv, "Hesap konusunda bir şeyler bilmem gerekiyor," dedi.

Beech, "Ne gibi?" diye sordu.

"Bir isim ya da numara gibi bir şey işte."

"Hesap Boomer Realty Ltd. şirketi adına açıldı. Numarası ise 144-DXN-9593'tür."

Argrovv bunları bir kâğıt parçası üzerine yazdı.

Ona dikkatle bakarlarlarken Spicer, "Merak ettim," dedi. "Dışardaki bağlantılarınıla nasıl temasa geçeceksin?"

Argrovv ona bakmadan, "Telefon," dedi.

Beech, "Bu telefonlarla değil, öyle değil mi?" diye sordu.

Yarber, "Bu telefonlar güvenli değildir," diye ekledi.

Spicer da, tedirgin bir tavırla, "Bu telefonları kullanamazsın," diyerek onlara katıldı.

Argrovv gülümsedi ve onların endişelerini anladığını belirtti, sonra omzunun üzerinden arkaya baktı ve pantolon cebinden neredeyse bir çakı büyüklüğünde bir cihaz çıkardı. Onu baş ve işaret parmakları arasında tutup, "Baylar, bu bir telefondur," dedi.

Onlar inanamıyormuş gibi bakarken, Argrovv cihazın altını, üstünü ve bir yanını açtı, ama böyle açılmış haliyle bile alet bir insanın konuşmasını sağlayamayacakmış kadar küçük görünüyordu. Argrovv, "Bu dijital bir sistemdir," dedi. "Çok da güvenlidir."

Beech, "Telefonun aylık faturası kime gidiyor?" diye sordu.

"Boca Raton'da bir erkek kardeşim var. Telefon ve hizmet onun armağanıdır," dedikten sonra Argrovv cihazı kapadı ve minik telefon üçünün gözleri önünde kayboluverdi. Argrovv ondan sonra onların arkadaki toplantı odasını gösterdi ve, "Orada ne var?" diye sordu.

Spicer, "Sadece bir toplantı odası," diye cevap verdi.

"Orada pencere yok, değil mi?"

"Hayır, kapıdaki şu küçük pencere dışında yani."

"Pekâlâ. Oraya girip telefonu açsam ve çalışmaya başlasam ur dersiniz? Siz üçünüz burada kalıp benim için nöbetçilik yapabilirsiniz. Kütüphaneye giren olursa gelip kapıyı vurun."

Kardeşler bunu hemen kabul etti, ama yine de Airinu un işi becerebileceğini sanmıyorlardı.

TELEFON, Trumble'dan bir buçuk mil Uadu nu . iU-Ic, kıkı mı arada bir ilçe belediyesi tarafından v,ıpıl.m <,ıklıl 11-1 döşeli yol-

da park etmiş olan beyaz kamyonete bağlandı. Yol, bir tarlanın kenarındaydı ve tarla sahibi çiftçiyle henüz tanışmamışlardı. Federal hükümetin sahip olduğu arazinin sınırı, çeyrek mil mesafeden geçiyordu ama kamyonetin durduğu yerden cezaevi görünmüyordu.

Kamyonetin içinde sadece iki kişi vardı, birisi ön koltukta uykuya dalmıştı, diğeri de arka tarafta kulaklıkları takmış yarı uyur vaziyettedir. Argrovv minik cihazındaki 'Gönder' düğmesine basar basmaz kamyonetin içindeki bir alıcı çalıştı ve iki adam da birden uyandı.

Argrovv, "tyi günler," dedi. "Ben Argrovv,"

Arkadaki teknisyen, "Evet Argrovv, burası Chevy Bir, devam et," diye cevap verdi.

"Uç adamımızın yakınındayım, gereken çalışmayı yapıyorum, sözde dışardaki arkadaşları arıyor ve onların bir kıyı bankasındaki hesabının durumunu öğrenmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar işler umut ettiğimden de hızlı gelişti."

"Öyle görünüyor."

"Anlaşıldı. Daha sonra ararım." 'Kes' düğmesine basıp telefonu kapadı, ama onu kulağında tutup hâlâ konuşuyormuş gibi yaptı. Bir ara masanın kenarına oturdu, sonra odanın içinde biraz dolaştı ve arada sırada da Kardeşler'e ve onların ötesine baktı.

Spicer dayanamadı ve kapının küçük penceresinden gizlice içeriye bir göz attı. Sonra heyecanla, "Bir yerlere telefon ediyor," dedi.

O sırada son mahkeme kararlarını okumakta olan Yarber, "Ne yapmasını bekliyordun peki?" dedi.

Beech, "Sakin ol Joe Roy," diyerek ona baktı. "Para Trevor'la birlikte kayboldu."

Yirmi dakika geçti ve yine her zamanki gibi canları sıkılmaya başladı. Argrovv telefon konuşmalarını sürdürürken yargıçlar vakit geçirmeye çalışıyordu, önce beklediler ama sonra yapılması gereken işlerine döndüler. Buster'ın mektupla kaçmasından sonra altı gün geçmişti. Buster'dan ses çıkmaması, kaçmayı başardığı, mektubu Bay Konyers'a gönderdiği ve şu anda uzaklarda bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu. Mektubun Chevy Chase'e var-

ması üç gün sürse, düşündüklerine göre Bay Aaron Lake şimdi onlara karşı birtakım planlar geliştiriyor olmalıydı.

Cezaevi, onlara sabırlı olmayı öğretmişti. Onları sadece bir tarih endişelendiriyordu. Lake adaylığı garantiye almıştı, yani onlara karşı Kasım ayına kadar zayıf durumda olacak demektir bu. Kazandığı takdirde dört yıl boyunca onun canına okuyabileceklerdi. Ama kaybederse tüm diğer kaybedenler gibi kısa sürede ortadan kaybolur giderdi. Beech de bunu düşünerek, "Şu anda Dukakis nerede, bilen var mı?" diye sormuştu.

Kasım'a kadar bekleme konusunda hiçbir planlan yoktu. Sabır başka şeydi, serbest kalmak başka şey. Lake, ömür boyu rahat yaşayabilecek kadar paraya sahip olmak için, onların son fırsatlarıydı.

Niyetleri, bir hafta daha beklemek ve sonra Chevy Chase'deki Bay Al Konyers'a bir mektup daha yazmaktı. O mektubu dışarıya nasıl çıkaracaklarını henüz bilmiyorlardı ama bir yolunu bulurlardı. Postacılık konusunda ilk adayları, Trevor'ın aylardır rüşvet verdiği gardiyan Link'dı.

Argrovv'un telefonu yeni bir seçenek ortaya çıkarıyordu. Spicer, "Argrovv telefonunu kullanmamıza izin verirse Lake'i ararız," dedi. "Onun kampanya ofisini, kongredeki bürosunu, santraldan bulabileceğimiz tüm telefonlarını arayabiliriz. Rehabilitasyondaki Ricky'nin onu mutlaka görmesi gerektiği şeklinde mesaj bırakırız. Bu onun ödünü patlatmaya yeter."

Yarber, "Ama Argrovv nereleri aradığımızı bilecektir, en azından kardeşi öğrenir," dedi.

"Ee, ne olacak yani? Yaptığımız konuşmaların ücretini öderiz. Aaron Lake'le konuşmak istediğimizi öğrenseler bile ne çıkar? Şu anda ülkenin yansı onunla konuşmaya çalışıyor. Argrovv bunu neden yaptığımızı nereden bilecek."

Uzun zamandır akıllarına gelen en parlak fikirdi bu. Rehabilitasyondaki Ricky telefon edebilir, mesajlar bırakabilirdi. Trumbull'daki Spicer da aynı şeyi yapabilirdi. Zavallı Lake'in peşini bırakmayacaklardı.

Zavallı Lake. Paralar adama tiyle hızlı akıyordu ki onları sayacak zaman bile bulamıyordu.

Argrow bir saat sonra odadan çıktı ve ilerleme kaydettiğini söyledi. "Bir saat bekleyip sonra birkaç yeri daha arayacağım," dedi. "Öğle yemeğine ne dersiniz?"

Konuşmalarına devam etme konusunda istekliydiler ve pek de güzel olmayan sulu yemeği ve lahana salatalarını yerken tartışmalarını sürdürdüler.

33

BAY LAKE'İN kesin talimatına uyan Jayne yalnız başına arabayla Chevy Chase'e gitti. Western Avenue'deki alışveriş merkezini buldu ve Mailbox America'nın önüne park etti. Bay Lake'in anahtarıyla kutuyu açtı, sekiz tane önemsiz mektubu aldı ve bir dosyanın içine koydu. Onun adına gelen mektup yoktu. Kontuar-daki memura gitti ve patronu Bay Al Konyers'in talimatına uyarak kutuyu kapatacağını söyledi.

Memur klavyenin tuşlarına birkaç kez bastı. Kayıtlara göre posta kutusunu, yaklaşık yedi ay önce, Aaron L. Lake adında bir adam, Al Konyers adında biri hesabına kiralamıştı. Kutunun on iki aylık kirası peşin ödenmişti, o halde ödenecek bir şey yoktu.

Posta memuru kadın kontuarın üzerinden bir form uzatırken, "Başkan adayı olan adam mı bu?" diye sordu.

Jayne, onun gösterdiği yeri imzalarken, "Evet," dedi.

"Gelen posta için adres bırakacak mısınız?"

"Hayır."

Jayne dosyayı alıp güneye doğru yola çıktı, kente d<nn\"i.l Lake'in bu posta kutusunu, Pentagon'daki bazı dula>l.ıı • çıkarmak amacıyla gizlice kiraladığı konusunda!ı tul > mamıştı bile. Onu ilgilendirmezdi bu ve zaien l>n cak zamanı da yoktu. Lake onları gınulr „n . . duruyordu ve Jayne'in düşünmesi iyi. I ı vardı.

Lake o sırada kampanyı.ı ı>ıı .m, |.

ki koridorlar ve ofisler bir sürü değişik görev yapan elemanlar!, doluydu, hepsi de sanki yakında savaş çıkacakmış gibi koşuşturul duruyordu. Ama Lake bu harekeüilik arasında sükûnetin zevkin çıkarıyordu. Jane dosyayı ona verdi ve çıktı.

Lake sekiz tane reklam zarfına baktı - hazır yiyecekler, uzun mesafe telefon servisi, araba yıkama şirketi ve bir sürü kupon!; dolu reklam zarflarıydı bunlar. Ricky'den hiçbir şey yoktu. Kutı kapanmış, başka adres bırakılmamıştı. Zavallı çocuk, yeni yaşa mmda kendisine yardım edecek başka birini bulmak zorundaydı Lake elindeki zarfları ve kutuyu iptal anlaşmasını masanın altındaki küçük bir parçalama makinesinden geçirip minik parçalar; böldü ve sonra durup haline şükretti. Hayatta fazla yükü olmamış, çok az hata yapmıştı. Ricky'ye mektup yazmak aptalca bişeydi ama hiçbir zarar görmeden bu işi bitirmişti. Şanslı adamd doğrusu!

Kendi kendine gülümsedi, hatta biraz kıkırdadı, sonra koltuğundan kalkıp ceketini aldı, toparlandı. Başkan adayının toplantıları vardı ve sonra da savunma endüstrisi patronlarıyla öğle yemeği yiyecekti.

Ne kadar da şanslı adamdı!

HUKUK KÜTÜPHANESİNİN köşesinde, üç yeni arkadaşı etrafı uykulu nöbetçiler gibi gözetlerken, Argrow telefonuyla uzur süre konuşur gibi yaparak onları, kıyı bankacılığının karanlık ve bulanık dünyasından bazı kişilerle görüştüğü konusunda ikna etti. iki saat boyunca odada dolaşp, çılgın bir borsa brokeri gibi telefon kulağında, bir şeyler mırıldandıktan sonra nihayet odadan dışarıya çıktı.

Yorgun bir gülümsemeyle onlara bakıp, "Haberler iyi baylar," dedi.

Üç eski yargıç sonucu öğrenmek için sabırsızlanarak onun çevresini sardı.

Argrow, "Paranız hâlâ orada," dedi.

Arkadan büyük soru geldi, Argrow'un bir sahtekâr olup olmadığı anlamak için bunu sormayı planlamışlardı.

Spicer, "Hesapta ne kadar var?" diye sordu.

Argrovv, "Yüz doksan bin ve biraz da bozukluk," deyince üçü birden derin bir nefes aldı. Spicer gülümsedi. Beech başka bir yere baktı. Yarber'in Argrovv'a bakan gözlerinde ise garip ama mutlu bir ifade vardı ve adam hafifçe kaşlarını çatmıştı.

Onların hesabına göre bankadaki para, 189.000 dolar artı bankanın verdiği önemsiz faizden ibaretti.

Beech, "Parayı çalmamış," diye mırıldandı ve ölmüş olan avukatlarının güzel yanlarını andılar, Trevor birden, sandıkları kadar şeytan biri değil de iyi bir adam oluvermişti.

Spicer kendi kendine konuşur gibi, "Acaba neden almadı?" diye mırıldandı.

Argrovv, "Evet, paranız hâlâ orada," dedi. "Bu da bir sürü hukuk çalışmasına yeter."

Gerçekten de öyle görünüyordu durum, ve onlar hızlı söylenmiş bir yalandan hiç kuşkulamadıkları için seslerini çıkarmadılar.

Argrovv, "Özür dilerim ama," diye konuştu. "Bana sorarsanız, o parayı oradan başka bir yere gönderin derim. Bu banka pek sır saklamaz."

Beech, "Nereye gönderebiliriz?" diye sordu.

"Para benim olsaydı hemen Panama'ya transfer ederdim."

Bu yeni bir meseleydi, Trevor'ı ve onun muhtemel hırsızlığını düşünmekten, bu konuda hiç fikir alışverişinde bulunmamışlardı. Fakat o anda, sanki bunu daha önce birkaç kez tartışmışlar gibi düşündüler.

Beech, "Neden transferi düşünüyorsun?" diye sordu. "Orada güvende değil mi para yani?"

Argrovv hiç düşünmeden, "Sanırım," diye cevap verdi. O ne yaptığını biliyordu ama onlar bilmiyordu. "Gizliliğin nasıl gevşediğini görebiliyorsunuz. Bugünlerde Bahama bankalarını ve özellikle de bu bankayı kullanmazdım yerinizde olsaydım."

Spicer, her zaman avukatı suçlamaya hazır bir ifadeyle, "Trevor'ın bu konuyu başkasına söyleyip söylemediğini de bilmiyoruz zaten," dedi.

Argrovv, "Paranın korunmasını istiyorsanız onu transfer edin," diye devam etti. "Bu iş sadece bir gün alır ve endişelenmeniz de gerekmez. Sonra, parayı çalıştırın. Para o hesapta öylece

duruyor ve sadece çok düşük bir faiz getiriyor. Onu bir fon yöneticisine teslim edin ve yüzde on beş ya da yirmi para kazanın. Yakında bu parayı kullanmak durumunda olacaksınız."

Sen öyle sanıyorsun arkadaş, diye düşündüler. Ama adamın söyledikleri çok mantıklıydı.

Yarber, "Sanırım bu transfer işini sen yapabilirsin, değil mi?" dedi.

"Gayet tabii yapabilirim. Benden kuşkulandığınızı umarım?"

Üçü de başını iki yana salladı. Hayır efendim, ondan kuşulanmıyorlardı.

Argrow onların hesabını hiç umursamıyormuş ve sanki bir sürü acele işi varmış gibi saatine baktı ve, "Panama'da sağlam bağlantılarım var. Düşünün bu konuyu," dedi. Kritik bir sürece girmişlerdi ve onlara fazla baskı yapmak istemiyordu.

Spicer, "Düşündük bile," dedi. "Yapalım şu transferi."

Argrov, kendisine bakan üç çift gözle bakıştı. Sonra, uzman bir kara para aklayıcısı gibi, "Bunun bir ücreti var tabii," dedi.

Spicer, "Nasıl bir ücret bu?" diye sordu.

"Transfer için yüzde on."

"Kim alıyor bu yüzde onu?"

"Ben alıyorum."

Beech, "Bu biraz fazla," dedi.

"Bu bir tarifeye bağlıdır. Bir milyonun altındaki her meblağ yüzde on öder. Yüz milyonun üstündeki rakamlarda ise sadece yüzde bir ödenir. Bu işte bunu herkes bilir ve benim bin dolarlık bir elbise değil de zeytin yeşili cezaevi kıyafeti giymemin nedeni de tam olarak bu işte."

Yardım derneğinin tombala paralarını götürmüş bir adam olan Spicer, "Ama bu adice bir şey," dedi.

"Vaaz vermeyelim, tamam mı? Menşei lekeli bir paradan, küçük bir yüzdenin kesilmesinden söz ediyoruz. İster kabul edin, ister etmeyin." Argrov'un ses tonu âdeta buz gibiydi, çok daha büyük işler yapmış birinin ifadesiyle konuşuyordu. Ödeyecekleri para sadece 19.000 dolardı ve bunu da zaten çalındığını düşündükleri bir paradan vereceklerdi. Yüzde on çıktıktan sonra ellerinde

170.000 dolar kalacaktı ki her birine yaklaşık 60.000 düşecekti ve o namussuz Trevor, paranın üstünden o kadar çok almasaydı paraları daha da fazla olacaktı. Ayrıca, köşeyi dönünce önlerinde daha yeşil ve verimli alanlar çıkacağından da emin görünüyorlardı. Bahamalar'daki para sadece cep harçlığıydı.

Spicer onay için arkadaşlarına baktıktan sonra, "Peki öyleyse, anlaştık," dedi. Diğer ikisi de hafifçe başlarını salladılar. Şimdi üçü de aynı şeyi düşünüyordu. Aaron Lake'ten para sızdırma işi planladıkları gibi yürürse büyük paralara kavuşacaklardı. Bu paraları gizleyecek ve bu konuda kendilerine yardım edecek birine ihtiyaçları olacaktı. Bu yeni mahkûm Argrow'a güvenmek istiyorlardı. Ona bir şans vermeliydiler.

Argrovv, "Ayrıca benim temyiz işimi de yapacaksınız," dedi.

"Evet onu da yapacağız."

Argrovv gülümsedi ve, "Fena anlaşma değil," dedi. "Şimdi birkaç yeri daha aramam gerekiyor."

Beech, "Bilmen gereken bir şey var," dedi.

"Pekâlâ."

"Avukatın adı Trevor Carson'du. Hesabı o açtı, paraları o yatırdı, yani aslında her şeyi o yaptı. Ve iki gece önce de Kingston, Jamaica'da öldürüldü."

Argrovv, belki başka şeyler de söylerler umuduyla onların yüzlerine baktı. Yarber ona, haberi veren gazeteyi uzattı ve o da hiçbir şey bilmiyormuş gibi dikkatle okudu. Uzun bir sessizlikten sonra da, "Neden ortadan kaybolmuştu peki?" diye sordu.

Beech, "Bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Buradan kaçtı ve hı/ de onun ortadan kaybolduğunu FBI kanalından öğrendik < >ının için, paramızı çaldığını düşünüyorduk."

Argrovv gazeteyi Yarber'a iade etti ve kollarım...
vuşturdu. Başını yana eğdi, gözlerini kıstı ve kuşku İm •
dı. Onları biraz terletmek ister gibiydi.

Tüm bu öğrendiklerinden sonra sanki (inlu m [• •
ilgilenmeyebilirmiş gibi bir hava içinde, l'n p.n ı
di?" diye sordu.

Spicer hemen savunmaya geçi i ve inm l'>.
mizmiş gibi, "Bu uyuşturucu par.İM >l. e: .l. .l.

Beech, "Bunu sana söyleyemeyiz," diye cevap verdi.

Yarber da, "Bir anlaşma yaptık," diye konuştu. "Kabul eder ya da etmezsin, senin bileceğin iş."

Argrow kendi kendine, güzel tavırlar bunlar dostum, diye söylendi. Sonra, "Bu işin içinde FBI var mı?" diye sordu.

Beech, "FBI sadece avukatın ortadan kaybolmasından sonra işe karıştı," diye cevap verdi. "Federaller kıyı bankası hesabı konusunda hiçbir şey bilmiyor."

"Şimdi şunu açık konuşalım. Ortada öldürülmüş bir avukat var, FBI işin içinde ve kirli paranın saklandığı bir kıyı bankası hesabı söz konusu, öyle mi? Yahu çocuklar sizin amacınız ne?"

Beech, "Bunu bilmek istemezsin," dedi.

"Sanırım haklısın."

Yarber, "Bu işe karışman için seni kimse zorlamıyor," dedi.

Bu durumda bir karar verilmesi gerekiyordu. Argrow için tehlike flamarı havaya kalkmış, mayın tarlası işaretlenmişti, ilerle yecekse, üç yeni arkadaşının tehlikeli kişiler olabileceği konusunda elinde yeterince uyarı vardı. Kuşkusuz, Argrow için bunun hiçbir anlamı yoktu. Ama Beech, Spicer ve Yarber açısından bakıldığında, ne kadar küçük olursa olsun, kendi küçük ortaklıklarında bir açılım söz konusuydu ve bu, aralarına yeni bir düzenbaz aldıkları anlamına geliyordu. Ona kendi dümenlerinden, özellikle de Aaron Lake'ten asla söz edemezler, paralarından da başka pay veremezlerdi, ama para transferi konusunda cesur davranıp da bir şeyler başarabilirse durum değişebilirdi kuşkusuz. Ama zaten şu anda, bilmesi gerekenden fazlasını biliyordu. Başka şansları da yoktu.

Kararlarında umutsuzluğun büyük rolü vardı tabii. Trevor'la dışarıya kolayca açılabilir ve bunu normal karşılıyorlardı. Şimdi o olmadığına göre, dünyaları oldukça küçülüp büzülmüş demkti.

Henüz kabul edemiyorlardı ama onu kovmak bir hata olmuştu. Sonradan önemini anlayabilecek durumda olsalardı, Trevor'ı uyarabilir, ona Lake ve mektuplarla oynanan oyunla ilgili her şeyi söyleyebilirlerdi. Trevor mükemmel olmaktan uzaktı tabii ama, onların da, bulabildikleri tüm desteğe ihtiyaçları vardı.

Belki bir iki gün sonra onu tekrar işe alabilirlerdi ama bu şansı

yakalayamamışlardı. Trevor kaçmış ve daha sonra da tamamen ortadan kaldırılmıştı.

Argrovv'un bağlantıları vardı. Bir telefona ve dostlara sahipti; cesurdu ve iş yapma konusunda pek çok şey biliyordu. Belki ona ihtiyaçları olabilirdi ama işi biraz yavaştan almaları gerekiyordu.

Argrovv, sanki başı ağrımaya başlamış gibi kafasını kaşıdı ve kaşlarını çattı. Sonra, "Bana başka bir şey söylemeyin," dedi. "Bilmek istemiyorum."

Toplantı odasına döndü, kapıyı arkasından kapadı, masanın kenarına ilişti ve tekrar Karayipler bölgesine telefonlar yağdırma-ya başladı.

Onun iki kez güldüğünü duydular, belki de onun sesini duyduğu için şaşırın eski bir dostuyla şakalaşıyordu. Bir kez de küfür ettiğini işittiler ama kime ve neden küfrettiği konusunda en küçük bir fikirleri yoktu tabii. Sesi alçalıp yükseliyordu ve mahkeme kararlarını okumaya, eski kitapların tozlarını almaya ve Vegas bahislerini incelemeye çalışmalarına rağmen odadan gelen gürültüyü duymazdan gelemiyorlardı.

Argrovv müthiş bir şov yaptı ve bir saatlik boş gevezelikten sonra dışarıya çıkıp, "Sanırım bu işi yarın bitirebileceğim," diye konuştu. "Ama içinizden birinin imzasıyla, sizlerin Boomer Realty şirketinin sahibi olduğunuzu gösteren bir yazıya ya da belgeye ihtiyaç var."

Beech, "Bu belgeyi kimler görecektir?" diye sordu.

"Sadece Bahamalar'daki banka. Bay Carson'a olanlarla ilgili belgenin bir kopyasını almışlar ama hesap sahipliği konusunda bir onaya ihtiyaçları var."

Kirli parayla ilişkilerini açığa çıkaracak böyle bir belgenin imzalanması fikri onları müthiş korkutuyordu. Ama bu talep de mantıklıydı kuşkusuz.

Argrovv, "Buralarda faks var mı?" diye sordu.

Beech, "Hayır, bizim için yok," diye cevap verdi.

Spicer, "Eminim cezaevi müdüründe vardır," diye konuştu. "Sadece ona git ve makineyi kullanıp kıyı bankana bir belge gönderdiğini söyleyiver, olsun bitsin!"

Gereksiz ve soğuk bir espriydi bu tabii. Argrovv anlamlı bir ifa-

deyle ona baktı ama sesini çıkarmadı. "Pekâlâ, o zaman bana bu imzalı belgeyi buradan Bahamalar'a nasıl göndereceğimi söyleyin. Posta durumu nasıl burada?"

Yarber, "Avukat bize postacılık yapardı," dedi. "Başka her şey kontrole tabidir burada."

"Yasal mektupları nasıl kontrol ediyorlar, sıkı mı?"

Spicer, "Şöyle bir bakarlarsa," dedi. "Ama zarfları açamazlar."

Argrow düşünceli bir tavırla birkaç adım atıp biraz dolaştı. Sonra onlara iyilik yapmak ister gibi iki kitap rafının arasına girdi, böylece hukuk kütüphanesinin dışından bakanlar onu göremeyecekti. Becerikli parmaklarla minik telefonunu açtı, numaralara bastı ve aleti kulağına tuttu. "Evet, ben Wilson Argrow," diye konuştu. "Jack orada mı? Evet, ona önemli olduğunu söyle." Beklemeye başladı.

Spicer odanın diğer ucundan, "Bu lanet Jack da kim?" diye söylendi. Beech ve Yarber sessizce dinlerken gelip geçenleri gözölüyorlardı.

Argrow, "Jack benim Boca'da yaşayan kardeşim," dedi. "Kendisi bir gayrimenkul avukatıdır. Yarın ziyaretime gelecek." Sonra telefona konuştu. "Hey Jack, benim. Yarın geliyor musun?... Güzel, sabahleyin gelebilir misin?... Tamam o zaman, saat ona doğru. Gönderilecek bir mektup vardı... Güzel. Annem nasıl?... Güzel. Sabah görüşürüz."

Mektuplaşma ihtimalinin tekrar belirmesi Kardeşler'in ilgisini çekmişti. Argrov'un, avukat olan bir kardeşi vardı. Ve adamda bir telefon, iyi çalışan bir beyin ve cesaret de bulunuyordu.

Argrow minik telefonunu kapayıp cebine attı ve rafların arasından çıktı, "imzalı kâğıdı sabahleyin kardeşime veririm," dedi. "Bankaya fakslayacaktır onu. Ertesi gün öğle saatlerinde para Panama'da olacak, güvenli ellere geçecek ve yüzde on beş kazanmaya başlayacaktır. Şeker gibi iş işte size."

Yarber, "Kardeşine güvenebileceğimizi düşünüyoruz," dedi.

Argrov bu sözden kırılmış gibi, "Ona hayatınız konusunda bile güvenebilirsiniz," diye konuştu. Sonra kapıya doğru yürümeye başladı ve, "Sizinle daha sonra görüşürüz," diye devam etti. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

34

TREVOR'IN ANNESİ Scranton'dan geldi. Trevor'ın teyzesi Helen da onunla beraberdi. Her ikisi de yetmişli yaşlarda ve oldukça sağlıklı kadınlardı. Havaalanıyla Neptune Beach arasında dört kez kayboldular, sonra da Trevor'ın evini buluncaya kadar bir saat sokaklarda dolaştılar, annesi onun evini altı yıldır görmemişti. Trevor'la da iki yıldır görüşmemişlerdi. Teyze Helen ise onu en azından on yıldır görmüyordu, ama özlediği de pek söylemezdi.

Trevor'ın annesi, kiraladıkları arabayı onun Kaplumbağa'sının arkasına park etti ve arabadan çıkmadan önce bir süre ağladı.

Helen teyze kendi kendine, ne berbat btr yer, diye söylendi.

Ön kapı kilitli değildi. Ev terk edilmişti, ama sahibi buradan kaçmadan önce mutfak lavabosuna bir sürü bulaşık bırakmıştı, çöpler atılmamış, elektrikli süpürge dolaptan hiç çıkmamıştı.

içerdeki pis kokudan, önce Helen teyze dışarıya fırladı ve arkasından da Trevor'ın annesi çıktı. Ne yapacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Trevor'ın cenazesi hâlâ Jamaica'da, kalabalık bir morgdaydı ve kadının Dışişleri Bakanlığı'nda konuştuğu asık suratlı genç adam ona, cenazeyi getirmenin 600 dolara mal olacağını söylemişti. Havayolu şirketleri anlayış gösterip yardımcı olacaktı ama evraklar Kingston'da takılıp kalmıştı.

Arabayı berbat bir şekilde kullanıp Trevor'ın ofisini ancak yarım saatte buldular. Onlar oraya varıncaya kadar gelecekleri haberi de yerine ulaşmıştı. Avukat yardımcısı Chap, kederli bir yüz ifadesiyle danışma masasında çalışır gibi görünerek bekliyordu. Ofis

müdürü Wes arka ofisteydi, etrafı dinliyor ve gözetliyordu. Haber duyulduğunda telefon bütün gün çalmıştı, ama avukat arkadaşlardan ve bir iki müvekkilden gelen başsağlığı dileğinden sonra etraf tekrar sessizleşmişti.

Kapıda, parası CIA tarafından ödenmiş ucuz bir çelenk vardı. Kaldırımında paytak paytak yürürlerken Trevor'ın annesi, "Ne kadar nazik insanlar, değil mi?" dedi.

Helen teyze yine, burası da başka bir çöplük, diye düşündü.

Chap onları karşıladı ve kendisini Trevor'ın hukuk yardımcısı olarak tanıttı. Ofisi kapatmak için gerekli işlemleri yapıyordu ki çok güç bir işti bu.

Trevor'ın annesi üzüntüden kızarmış gözlerle ona baktı ve, "Kız nerede?" diye sordu.

"O daha önce işten ayrıldı. Trevor onu hırsızlık yaparken yakaladı."

"Aman Tanrım!"

Chap, "Biraz kahve alır mıydınız?" diye sordu.

"Evet, iyi olur." İki kadın tozlu ve yamuk yumuk divana oturdu ve Chap üç kupaya önceden hazırlanmış taze kahveden koyup getirdi. Sonra onların karşısına geçip dengesiz bir bambu koltuğa çöktü. Teyze meraklıydı, gözleriyle etrafı tarıyor, başarı ve zenginlik belirtileri arıyordu. Fakir değillerdi ama o yaşlarda bazı gözler hiç doymuyordu.

Chap, "Trevor'a çok üzüldük," dedi.

Bayan Carson, dudakları titreyerek, "Korkunç bir şey," diye söylendi. Elindeki kupa titredi ve üzerine kahve sıçradı. Ama kadının bunun farkına varmadı.

Helen teyze, "Çok müvekkili var mıydı?" diye sordu.

"Evet, çok meşguldü, iyi bir avukattı. Şimdiye kadar yanında çalıştıklarımın en iyilerinden biriydi."

Bayan Carson, "Siz sekreter misiniz?" diye sordu.

"Hayır, ben avukat yardımcısıyım. Geceleri hukuk fakültesine devam ediyorum."

Helen teyze, "Onun işlerini siz mi halledecektiniz?" diye sordu.

Chap, "Şey, tam olarak değil," diye cevap verdi. "Bu nedenle de sizin gelmenizi umut ediyordum, yani ikinizi Bekliyordum."

Trevor'ın annesi, "Ah, biz çok yaşlıyız," dedi.

Teyzesi, "Ne kadar para bıraktı?" diye sordu.

Chap bunu kenara not etti. Bu yaşlı kaltak kan kokusu alan bir tazıyı andırıyordu. "Hiçbir fikrim yok. Onun para işlerine bakmazdım."

"Kim bakıyordu peki?"

"Sanırım muhasebecisi."

"Muhasebecisi kim?"

"Bilmiyorum. Trevor bazı konularda hiç bilgi vermezdi bana."

Bayan Carson iizgün bir sesle, "Gizliliği severdi," diye mırıldandı. "Çocukken bile öyleydi." Kahveyi tekrar sıçrattı ama bu kez yere dökmüştü.

Teyze, "Faturaları siz ödüyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Trevor parasının hesabını kendisi yapardı."

"Pekâlâ, dinle beni genç adam, onun cenazesini Jamaica'dan buraya uçakla getirmek için altı yüz dolar istiyorlar."

Annesi, "Oraya neden gitmişti?" diyerek kardeşinin sözünü kesti.

Chap, "Kısa bir tatil yapacaktı," diye cevap verdi.

Helen, "Ve ablamın altı yüz doları yok," diyerek sözünü tamamladı.

"Hayır, param var."

Chap, "Burada biraz para var," deyince Helen teyze tatmin olmuş göründü.

"Ne kadar var peki?" diye sordu.

"Dokuz yüz dolardan biraz fazla. Trevor ofiste oldukça fazla masraf parası bulundurmaktan hoşlanırdı,"

Helen teyze, "O parayı bana ver," dedi.

Trevor'ın annesi, "Bu parayı almamız uygun olur mu sence" dedi.

Chap ciddi bir tavırla, "Alsanız iyi olur," diyerek onu kıl ' "Aksi takdirde mirası içine girer bu para da, ve M,il m' i; ıl • ondan da vergi alır."

Teyze, "Mirasında başka neler olacak?" d i M- . I i, I

Chap masaya doğru giderken eliyle ntr-n l ı • •

"İşte bunlar," diye cevap verdi. İçimle ... -ıııı I > . • i .. ; ı • > n i n a

lar bulunan buruşuk bir zarf çıkardı, paralar biraz önce sokağın karşısındaki kiralananmış evden gelmişti. Zarfı Helen'e uzattı ve kadının onu âdetâ kaptı ve parayı saydı.

Chap, "Dokuz yüz yirmi dolar, biraz da bozukluk," dedi.

Helen, "Hangi bankayla çalışıyordu?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi para konusunda hiçbir şey söylemezdi." Aslında Chap doğruyu söylüyordu, bir anlamda tabii. Trevor 900.000 doları Bahamalar'dan Bermuda'ya transfer etmiş, ondan sonra da paranın izini kaybetmişlerdi. Şu anda para bilinmeyen bir yerde, bir bankada, sadece Trevor Carson'un ulaşabileceği bir hesapta duruyordu. Onun Grand Cayman'a yöneldiğini biliyorlardı ama oradaki bankacılar sır vermemekle ün yapmıştı. iki günlük araştırmaları hiçbir sonuç vermemişti. Onu vuran kişi cüzdanını ve otel odasının anahtarını almış ve polis olay yerinde araştırma yaparken, katil de onun odasını aramıştı. Oadaki bir çekmecede yaklaşık 8.000 dolar nakit para vardı, önemli başka bir şey bulunmuyordu. Trevor'ın, parayı nereye transfer ettiği konusunda hiçbir bilgi yoktu.

Langley'dekilerin ortak kanısı, Trevor'ın herhangi bir nedenle, yakından izlendiği konusunda kuşkulananmış olmasıydı. Paranın büyük kısmı kayıptı, ama tabii Trevor onu Bermuda'da bir bankaya yatırmış olabilirdi. Otel odası daha önceden rezervasyon yapılmadan tutulmuştu - Trevor doğruca otele gitmiş ve odanın bir gecelik ücretini peşin ve nakit olarak ödemişti.

900.000 doları bir adadan diğerine transfer ederek, paranın peşinden giden bir kaçağın üzerinde ya da eşyaları arasında banka işlemleriyle ilgili bazı belgeler olması gerekirdi. Ama Trevor'da hiçbir şey bulunmamıştı.

Helen teyze mirastan alabilecekleri paranın sadece bu kadar olması ihtimali üzerinde düşünüp sıkılırken, Wes de Karayipler'de bir yerde kaybolan serveti düşünmekteydi.

Trevor'ın annesi, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Chap omuzlarını silkti ve, "Sanırım onu gömmeniz gerekiyor," dedi.

"Bize yardım edebilir misiniz?"

"Aslında bu tür işler görevlerimin arasında değil. Ben..."

Helen, "Onu Scranton'a götürmemiz gerekir mi acaba?" diye sordu.

"Bu size bağlı."

Helen düşündü ve sordu. "Bunun masrafı ne olur?"

"Hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

Trevor'ın annesi, elindeki mendille gözlerini kurulayıp, "Ama tüm arkadaşları burada," dedi.

Helen, sanki Trevor'ın Scranton'dan ayrılmasının arkasında uzun bir hikâye varmış gibi, gözleriyle her yanı tarayarak, "O Scranton'dan ayrılalı çok uzun zaman oldu," dedi. Chap, bundan şüphem yok, diye düşündü.

Bayan Carson, "Eminim buradaki arkadaşları onun için bir tören yapmak isteyeceklerdir," dedi.

Chap, "Aslına bakarsanız bir tören planlandı bile," diye cevap verdi.

Kadın birden heyecanlandı. "Öyle mi!"

"Evet, tören yarın saat dörtte."

"Nerede?"

"Pete'in Barı denen bir yerde, bu sokağın birkaç blok ilerisinde."

Helen, "Pete'in Barı mı?" diye sordu.

"Şey, burası bir tür restorandır."

"Bir restoranmış. Kilisenin kusuru ne?"

"Onun kiliseye gittiğini sanmıyorum."

Bayan Carson, oğlunu savunmak için, "Çocukken giderdi," dedi.

Pete'in Ban'nda saat beşte başlayan 'mutlu saat' (içkinin ucuz olduğu saatler) Trevor'ın anısına saat dörtte başlayacak ve geceyarısına kadar sürecekti. Trevor'ın sevdiği uzun bira şişeleri elli sentti.

Helen, sorun olacağını hissedip, "Oraya gitmeli miyiz?" diye sordu.

"Ben hiç sanmıyorum."

Bayan Carson, "Neden gitmeyelim?" dedi.

"Biraz tatsız bir kalabalık olabilir. Bir sürü yargıç, avukat, bilir-

siniz işte." Chap bunu söylerken kaşlarını çatıp Helen'e baktı ve yaşlı kadın mesajı aldı.

Kadınlar Chap'a cenaze evleri ve mezarlıklar konusunda bir sürü soru sordu ve Chap sorunların içine gittikçe daha derin gömülmeye başladığını hissetti. Trevor'ı CIA öldürmüştü. Ona uygun, güzel bir cenaze töreni de yapmayı düşünmüşler miydi acaba?

Klockner bunu hiç sanmıyordu.

Kadınlar çıkıp gittikten sonra Chap ve Wes ofisten kameraları, dinleme cihazlarını ve telefon dinleme sistemini sökme işini bitirdiler. Ofisi iyice temizleyip düzenli bir hale getirdiler ve kapıları son kez kapattıklarında, Trevor'ın ofisi ilk kez bu kadar temiz ve düzenli görünüyordu.

Klockner ekibinin yansı kasabadan ayrılmıştı bile. Diğer yarısı Trumble'daki VWilson Argrow'u izliyordu. Ve onlar beklemedeydi.

LANGLEY'DEKİ sahte belge uzmanları Argrow'un mahkeme dosyasını tamamladığında, dosya bir karton kutuya kondu ve küçük bir jet uçağıyla, üç ajanla birlikte lacksonville'e gönderildi. Kutuda birçok başka kâğıt arasında Dade İlçesi soruşturma heyeti tarafından hazırlanmış elli bir sayfalık suçlama raporu, Argrow'un savunma avukatından ve Savcılık bürosundan gelmiş mektuplar dosyası, mahkemeye verilen önermeleri ve duruşma öncesi manevraları içeren kalın bir dosya, araştırma notları, tanıklar listesi ve bunların ifadelerinin özetleri, bir dava özeti, jüri analizleri, duruşma özetleri, hüküm öncesi raporlar ve hüküm raporu bulunuyordu. Her şey çok iyi organize edilmişti ama kuşku uyandırmamak için de fazla titizce hazırlanmamıştı. Kopyalar lekelenmişti, arada bazı sayfalar kayıptı, kâğıtlardan tel raptiyeler çıkmış ve Belgeler Bölümü uzmanları her şeyin gerçek görünmesi için kâğıtlara bazı gerçekçi ekler yapmışlardı. Beech ve Yarber'in, bu kâğıtların yüzde doksanına ihtiyacı olmayacaktı ama dosyaların çokluğu ve ağırlığı, kutudakilerin daha etkili görünmesini sağlıyordu. Karton kutu eski ve etkileyiciydi.

Kutuyu Trumble'a, Boca Raton, Florida'da yaşayan yarı emek-

li gayri menkul avukatı ve Argrovv'un kardeşi olan Jack Argrovv getirdi. Avukat Argrovv'un eyalet baro sertifikası Trumble'daki yetkiliye faksla gönderilmişti ve avukatın adı şimdi, onaylanmış avukatlar listesindeydi.

Jack Argrovv'un gerçek adı Roger Lyter'di, adam on üç yıldır CIA'de çalışıyordu, hukuk diploması sahibiydi ve Teksaslı'ydı. Wilson Argrovv rolü oynayan Kenny Sands'la hiç tanışmamıştı. Gardiyan Link kuşkulu gözlerle masanın üzerinde duran kutuya bakarken, iki ajan tokalaşıp selamlaştılar.

Link, "Ne var bu kutuda?" diye sordu.

Wilson, "Benim mahkeme kayıtlarım," diye cevap verdi.

Jack da, "Bir sürü kâğıt işte," diye ekledi.

Link elini kutuya daldırıp birkaç dosyayı kaldırarak şöyle bir baktı ve birkaç saniye içinde kontrolünü tamamlayıp odadan çıktı.

Wilson masanın üzerinden diğer ajana bir kâğıt uzattı ve, "Bu bir mülkiyet beyanı," dedi. "Parayı Panama'daki bankaya transfer et ve bana da bankadan yazılı bir belge getir ki onlara gösterecek bir şey olsun elimde."

"Yüzde on ekşiğiyle."

"Evet, onlar öyle biliyor."

Nassau'daki Geneva Trust Bank'la temas edilmemişti. Bunu yapmak yararsız ve riskli olurdu. Argrovv'un yarattığı koşullarla hiçbir banka para transferi yapmazdı. Bunu denese bile sorunlar çıkardı ortaya.

Panama'ya transfer edilecek para başka bir paraydı.

Avukat, "Langley endişeli," dedi.

Bankacı, "Ben programın ilersindeyim," diye cevap verdi.

KUTU, HUKUK KÜTÜPHANESİNDE bir masa üzerine b.» şaltıldı. Beech ve Yarber belgeleri karıştırırken yeni müvekkil* n Argrovv da meraklı gibi görünüp onları seyrediyordu sp- in yapılacak daha iyi işleri vardı. O anda haftalık p>l < ı <-. tam ortasında idi.

Beech dosyaları karıştırarak, "llnknm il , >> sordu.

Yarber da kendi kendine, "iddianameyi görmek istiyorum," diye mırıldandı.

Bir süre sonra her ikisi de aradığım buldu ve sandalyelerine oturup uzun öğleden sonrası okumasına başladılar. Beech'in seçimi oldukça sıkıcıydı. Ama Yarber'inki pek öyle değildi.

iddianame âdeta bir polisiye roman gibi okunuyordu. Argrovv'la birlikte yedi diğer bankacı, beş muhasebeci, beş tahvil, senet simsarı, iki avukat, sadece uyuşturucu kaçakçıları olarak belirtilen on bir adam ve Kolombiyalı altı kişi, uyuşturucu paralarını aklamak ve saygın yatırımlara dönüştürmek üzere mükemmel bir organizasyon kurmuştu. Şebekeye polis sızınca kadar en azından 400 milyon dolar uyuşturucu parası aklanmıştı ve anlaşıldığına göre yeni dostları Argrov bu şebekenin tam göbeğindeydi. Yarber ona hayran kalmıştı, iddiaların yarısı bile doğruysa, Argrov çok zeki ve yetenekli bir finans uzmanı olmalıydı.

Argrov sessizlikten sıkıldı ve dolaşmak için dışarıya çıktı. Yarber iddianameyi okuyup bitirdikten sonra Beech'e, elindekini bırakmasını söyledi ve okuması için iddianemeyi ona verdi. Okudukları Beech'in de çok hoşuna gitmişti. "Bu adam muhakkak kazandıklarının bir kısmını bir yerlere gömmüştür," dedi.

Yarber da, "Bence de bunu yapmıştır," diye onu onayladı. "Dört yüz milyon dolar, ve bu para sadece polisin bulabildiği miktar. Peki temyizi ne olacak bunun?"

"Pek iyi görünmüyor. Yargıç usule ve yasalara uygun davranmış. Burada bir hata göremiyorum."

"Zavallı adamcağız."

"Neresi zavallı onun. Benden dört yıl önce çıkacak buradan."

"Sanmıyorum Bay Beech. Biz cezaevinde son Noelimizi kutladık."

Hatlee, "Buna gerçekten inanıyor musun sen?" diye sordu.

"Gerçekten inanıyorum."

Beech iddianameyi masanın üzerine bıraktı, kalkıp gerindi ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Sonra, odada onlardan başka kimse olmamasına rağmen, çok alçak bir sesle, "Şimdiye kadar bir haber çıkmalıydı," diye söylendi.

"Sabırlı ol."

"Ama aday seçimleri hemen hemen sona erdi. Zamanının çoğunu VWashington'da geçiriyor şimdi. Mektubu bir hafta önce almıştır."

"Onu bir kenara atamaz Hatlee. Şu anda ne yapacağını düşünüp duruyordur. Hepsi bu işte."

WASHINGTON'DAKI CEZAEVLERİ DAİRESİ'NDEN gelen son yazı, cezaevi müdürünü şaşırttı. Orada, duvardaki federal cezaevleri haritasına bakıp da bugün hangisinin işini karıştırsam diye düşünmekten başka işi olmayan hangi lanet adam yapıyordu bunu? Kardeşi kullanılmış araba satıp yılda 150.000 dolar kazanırken, o, bir cezaevi yönetip, 100.000 dolar kazanan ve üretici hiçbir iş yapmayan kalem efendilerinden gelen saçma sapan yazıları okuyup kardeşinin yarısı kadar para kazanıyordu. Bıkmıştı bu işten!

REF: Avukat Ziyaretleri, Trumble Federal Cezaevi

Avukat ziyaretlerini Sah, Perşembe ve Cumartesi günleri saat 3'den 6'ya kadar olan sürelerle kısıtlayan bir önceki emir iptal edilmiştir.

Avukatlar bundan böyle ziyaretlerini haftanın yedi günü, saat 9'dan akşam 7'ye kadar yapabileceklerdir.

Cezaevi müdürü kendi kendine, "Kuralların değişmesi için bir avukatın ölmesi gerekiyormuş," diye mırıldandı.

BİR BODRUM KATI GARAJINDA Teddy Maynard'ın tekerlekli sandalyesini itip onu kamyonetine bindirdiler ve kapılarını kilitlediler. York ve Deville onunla birlikte oturuyordu, tçi, televizyon, stereo müzik seti, ayrıca su ve soda şişeleriyle dolu küçük bir bar olan kamyonetin ekibi bir şoför ve bir koruma görevlisiydi, ama Teddy bunların hiçbirine aldırımıyordu. O şimdi bir saat sonra olabileceklerden bile korkuyordu. Yorulmuştu artık - işinden, mücadele etmekten, kendisini sürekli olarak zorlamaktan bıkmış usanmıştı. Kendi kendine devamlı, altı ay daha mücadele et, sonra işi bırak ve dünyayı kurtarma işini artık başkaları düşünsün, deyip duruyordu. Sessizce Batı Virginia'daki küçük çiftliğine çekilecek, gölün kenarında oturup yaprakların suya düşüşünü seyredecek ve ölümünü bekleyecekti. Bu ağırlara dayanamıyordu artık.

Önlerinde siyah, arkalarında da gri renkli bir araba vardı. Küçük konvoy Beltway'e çıkıp doğuya dönerek Roosevelt Köprüsü'nden geçti ve Constitution Bulvarı'ından yoluna devam etti.

Teddy sessizdi, bu nedenle York ve Deville de konuşmuyordu. Onun, yapmak üzere olduğu işten ne kadar nefret ettiğini biliyorlardı.

Teddy durumu iyi olduğu zamanlarda, haftada bir kez, genellikle de çarşamba sabahları telefonla Başkan'a bilgi verirdi. Birbirlerini son kez dokuz ay önce görmüşlerdi, Teddy hastanedeydi ve Başkan'a da bilgi verilmesi gerekiyordu.

İki taraf da birbirini destekler, birbirine yardım ederdi genel-

de, ama Teddy herhangi bir Başkan'la yakın ilişkiye girmekten nefret ederdi. İstedikini hep alırdı ama istemek onun gururunu kırıyordu.

Otuz yılda altı Başkan görmüştü ve gizli silahı daima, yapılan iyilikler, yardımlar, işbirliği çalışmalarıydı. İstihbarat yapılır, elde edilen bilgiler genellikle tutulur, Başkan'a her şey söylenmez ve arada bir küçük bir mucize, bir hediye paketine konup Beyaz Saray'a sunulurdu.

Başkan hâlâ, Teddy'nin sabote edilmesine yardımcı olduğu bir nükleer test yasağı anlaşmasının reddi sonucu aldığı aşağılayıcı yenilgi nedeniyle surat asıyordu. Senato, anlaşmayı veto etmeden bir gün önce, CIA anlaşma hakkında meşru endişeler doğuran gizli bir raporu sızdırmış ve çıkan karmaşada Başkan yara almıştı. Başkanlığı, ülkenin acil meseleleriyle değil de kendi mirasıyla daha çok ilgilenen, yara almış bir politikacı olarak bırakmak durumundaydı.

Teddy daha önce de bu tip politikacılarla uğraşmıştı ve bunlarla anlaşmanın âdeta imkânsız olduğunu bilirdi. Bunlar seçmenlerle tekrar yüz yüze gelmeyeceğinden, büyük oynarlardı. Azalan günlerinde yanlarına bir sürü dostlarını da alıp yabancı ülkelere seyahat etmekten, oralarda kendileri gibi yara almış politikacılarla zirve toplantıları yapmaktan hoşlanırlardı. Kendi başkanlık dönemleriyle ilgili olarak arşivlenen bilgi ve belgeler konusunda endişe duyarlardı. Tabii kendi kişisel portreleri konusunda da. Biyografileri için de endişelenir ve tarihçilerle zaman harcarlardı. Zaman ilerledikçe daha akıllanır, daha filozoflaşır, daha güzel konuşmalar yaparlardı. Yapılması gerekenleri yapabilmek için sekiz yıl iktidarda kaldıklarını unutmuş görünerek, gelecekten, yapılması gerekip de yapılmamış olan işlerden söz ederlerdi.

Yaralanmış bir politikacıdan daha kötü bir şey olamazdı. Lake de eline şans geçtiği takdirde onlar kadar kötü olacaktı.

Lake, Teddy'nin, hiç hali olmadığı halde, elinde şapkasıyla, gururunu hiçe sayıp Beyaz Saray'a kendini zorlayarak gitmesinin nedeni oydu.

Batı Kanadı'ndan geçtiler ama Teddy orada, tekerlekti sandalyesinin bir Gizli Servis ajanı tarafından kontrol edilmesiyle aşağı-

landığını hissetti. Sonra onu, bakanlar kurulu salonunun yanındaki küçük bir ofise götürdüler. Meşgul bir randevu sekreteri hiç özür dilemeden, Başkan'ın gecikeceğini söyledi. Teddy gülümseyip eliyle kadına boşver işareti yaptı ve, bu Başkan zaten hiçbir yere zamanında gitmemiştir ki, gibilerden bir şeyler mırıldandı. Bu kadından önce de, aynı işi yapan, aynı onun gibi telaşe sekreterlerin sıkıntısını çekmişti. Kadın, York, Deville ve diğerlerini alıp yemek odasına götürdü, orada kendi başlarına bir şeyler yiyebilirlerdi.

Teddy, burada beklemesi gerektiğini biliyordu. Zamanın sanki hiç önemi yokmuş gibi kalın bir raporu okudu. On dakika geçti. Ona kahve getirdiler, iki yıl önce Başkan Langley'e gelmiş ve Teddy onu yirmi bir dakika bekletmişti. Başkan o zaman ondan bir iyilik beklemişti, küçük bir meselenin örtbas edilmesini istiyordu.

Sakat olmanın tek avantajı, Başkan odaya girdiğinde ayağa fırlamak zorunda olmamasıydı. Bir süre sonra, sanki Teddy'yi etkilemek istermiş gibi Başkan, arkasından koşuşturan adamlarıyla geldi. Tokalaşip selamlaştılar ve bu arada yardımcıları da onları yalnız bıraktı. Bir garson gelip onların önüne küçük tabaklar içinde yeşil salata koydu.

Başkan, hafif bir ses ve sahte bir gülümsemeyle, "Seni gördüğüme sevindim," dedi. Teddy, içinden, bunu televizyon konuşmalarına sakla, diye söylendi, onun yalanını ortaya vuracak bir şey söyleyemezdi. "Siz çok iyi görünüyorsunuz," dedi ama bu da kısmen doğrudu. Başkan saçlarını hafifçe boyatmış olduğu için daha genç görünüyordu. Salatalarını yerken pek konuşmadılar, ikisi de sessizdi.

ikisi de uzun bir öğle yemeği istemiyordu. Teddy ona küçük bilgi kııntısı sunarak, "Fransızlar Kuzey Kore'ye yine oyuncak satıyor," dedi.

Başkan silah trafiğini bildiği halde, "Ne tür oyuncaklar?" diye sordu. Teddy de onun bildiğini biliyordu.

"Stealth radarın kendi versiyonları, ama aptalca bir şey bu, çünkü onu henüz tam olarak geliştiremediler. Fakat Kuzey Koreliler daha da aptal olduklarından buna para ödüyorlar. Fransa'dan her şey satın alabilir onlar, özellikle de Fransızlar bunu giz-

lemeye çalışırsa. Fransızlar da bunu biliyor tabii ve Kuzey Koreliler bu entrikayı yutup büyük paralar ödüyorlar."

Başkan bir düğmeye basınca garson gelip tabaklarını aldı. Bir diğeri tavuk ve makarna getirdi.

Başkan, "Sağlığın nasıl?" diye sordu.

"Hemen hemen aynı. Siz gidince büyük olasılıkla ben de gideceğim."

Bu söz ikisini de mutlu etti, diğerinin gitmesi beklentisi güzeldi. Başkan, daha sonra hiç neden yokken, kendi Başkan Yardımcısından söz etmeye başladı, onun Oval Ofis'te çok iyi işler yapabileceğini söylüyordu. Yemeğine hiç aldırmadan heyecanla, onun çok iyi bir insan, parlak bir düşünür ve yetenekli bir lider olduğunu anlatmaya başladı. Teddy ise önündeki tavuğu didikleyip duruyordu.

Başkan, "Yarışı nasıl görüyorsun?" diye sordu.

Teddy, "Aslında umurumda değil," diyerek yine yalan söyledi. "Söylediğim gibi, siz ayrılınca ben de Washington'dan gideceğim Sayın Başkan, televizyonun, gazetelerin olmadığı, sadece balık tutup dinlenebileceğim küçük çiftliğime çekileceğim. Yorgunum efendim."

Başkan, "Aaron Lake korkutuyor beni," dedi.

Teddy, sen daha işin yarısını bile bilmiyorsun, diye düşündü. Sonra oltaya takılmış gibi, "Neden?" diye sordu. Yemi yutacak, onu konuşturacaktı.

"Adamın sadece tek meselesi var. Savunmadan başka bir şey düşünmüyor. Pentagon'a sınırsız para verirse adamlar üçüncü dünyayı doyuracak kadar parayı boş yere harcayacaktır. Ve tüm o paralar da beni endişelendiriyor."

Teddy, ama daha önce hiç endişelendirmemişti, diye düşündü. Politika konusunda uzun ve yararsız bir konuşma Teddy'nin en son istediği şeydi. Boşuna zaman harcıyorlardı. İşim ne kadar çabuk bitirirse Langley'in güvenli ortamına o kadar çabuk dönebilirdi. Hafifbir sesle, "Buraya sizden bir iyilik istemeye geldim," dedi.

"Evet biliyorum. Senin için ne yapabilirim?" Başkan, tavuğunu çiğneyip yutarken, hem yemeğinin ve hem de ustun durumda olduğunu nadir dakikaların tadını çıkarıyor, guümsuyordu.

"Bu biraz olağandışı bir talep olacak. Üç federal mahkûm için hoşgörü ve merhamet istiyorum."

Başkan yemeğini çiğnemeyi ve gülümsemeyi bir yana bıraktı, ama bunu şoke olduğu için değil, kafası karıştığı için yapmıştı. Bazı mahkûmlar için af istemek, casuslar, teröristler ve rezil politikacılar dışında basit bir olay sayılırdı. Başkan, "Casus mu bunlar?" diye sordu.

"Hayır. Bunlar yargıç. Biri Kaliforniyalı, biri Teksaslı ve biri de Mississippili. Cezalarını üçü birlikte, Florida'da bir federal cezaevinde çekiyorlar."

"Yargıç mı?"

"Evet Sayın Başkan."

"Bu adamları tanıyor muyum?"

"Sanmıyorum. Kaliforniyalı olan, bir zamanlar orada bir yerde Yüksek Mahkeme Başkanı'ymış. Görevine son verilmiş ve sonra da Vergi Dairesi'yle başı derde girmiş."

"Sanırım bunu hatırlıyorum."

"Vergi kaçakçılığıyla suçlanmış ve yedi yıl hapis cezası yemiş, tki yıldır hapiste. Teksaslı olan, Reagan tarafından atanmış bir dava yargıcı. Sarhoş olmuş ve Yellowstone'da iki otostopçuya çarpıp öldürmüş onları."

"Evet, bunu da hatırlıyorum ama ayrıntıları bilmiyorum."

"Bu olay yıllar önce oldu. Mississippili olan ise Sulh Hâkim'iymiş ve tombala paralarını çalmış."

"Bunu bilmiyorum, gözümden kaçmış olmalı."

Düşünürken sustular, uzun bir sessizlik oldu. Başkan şaşırması ve nereden başlayacağını bilemiyordu. Teddy de onun ne diyeceğini kestiremiyordu ve bu nedenle yemeklerini sessizce bitirdiler. İkisi de tatlı istemedi.

Teddy'nin talebi, en azından bir Başkan için kolay bir şeydi. Suçlular tanınmış kişiler değildi, tabii kurbanları da öyle. Bu affın bir tepki yaratma ihtimali, özellikle kariyeri yedi aydan daha az bir zaman sonra sona erecek bir politikacı için çok azdı ve kolayca geçirilebilirdi. Bundan çok daha güç aklar konusunda baskı görüldüğü olmuştur. Rusların her zaman, geri almak için lobi yaptıkları casusları olurdu. Idaho'da hapiste olan ve uyuşturucu trafiğinden

hüküm giymiş iki Meksikalı işadamı vardı ve ne zaman bu ülkeyle herhangi bir anlaşma söz konusu olsa bunların affı hemen gündeme gelirdi. Casusluk suçundan tutuklanıp ömür boyu hapis cezası yemiş Kanadalı bir Yahudi vardı ve İsraililer de onu kurtarmak için kararlıydı.

Üç tanınmamış yargıç mı? Başkan üç imza atıverir ve bu mesele hemen halledilirdi. Teddy de, ona borçlanmış olurdu.

Bu basit bir işti ama basit olması, Teddy'nin işini kolaylaştırmak için yeterli neden değildi tabii.

"Bu talebinin altında iyi bir neden olduğuna eminim," dedi.

"Gayet tabii var."

"Ciddi bir ulusal güvenlik sorunu mu?"

"Pek sayılmaz. Sadece eski dostlar için birkaç iyilik."

"Eski dostlar mı? Bu adamları tanıyor musun?"

"Hayır. Ama onların arkadaşlarını tanıyorum."

Yalan o kadar açıktı ki Başkan hemen bunun üstüne atladı. Teddy cezaevinde bulunan üç yargıcın arkadaşlarını nerden tanıyabilirdi?

Teddy Maynard'ı sorguya çekmek, onu öfkeliendirmekten başka bir işe yaramazdı. Ve Başkan da bu kadar aşağılara eğilemezdi. Asla alamayacağını bildiği bilgiler için ona yalvaramazdı. Teddy'nin bu işi yapmaktaki amacı her neyse, adam onu kendisiyle beraber mezarına götürürdü.

Başkan, omuzlarını silkerek, "Bu biraz kafa karıştırıyor," dedi.

"Biliyorum."

"Tepki ne olabilir?"

"Fazla bir şey olmaz. Yellovstone'da ölen iki gencin aileleri İM raz bağırabilir tabii ve bunun için onları suçlayamam."

"Ne zaman olmuştu bu kaza?"

"Üç buçuk yıl önce."

"Benden, Cumhuriyetçi bir federal yargıcı .III < IIII • mı 1. yorsun?"

"Artık Cumhuriyetçi değil Sayın Başkan Km m
litikaya bulaşmama konusunda yenini ederi, 1 ! I,,: •
göre artık oy da veremez zaten. At ILI1 dr,- 1 : •
yük bir destekçiniz olacağından e m m i m

"Bundan ben de eminim."

"Eğer işleri kolaylaştırıcaksa, bu adamlar ülkeyi en azından iki yıl için terk etmeye razı olacaktır."

"Neden?"

"Evlerine dönerlerse durum kötü görünebilir. İnsanlar onların bir nedenle erken çıktığını bilecektir. Bu işi gizli tutabiliriz."

"Kaliforniyalı yargıç kaçırmaya çalıştığı vergileri ödedi mi?"

"Ödedi."

"Missississippili de çaldığı paraları iade etti mi?"

"Evet efendim."

Bütün sorular yüzeyseldi. Başkan bir şeyler sormak zorundaydı.

Son iyilik nükleer casusluk konusunda olmuştu. CIA çok sayıda Çin casusunun, hemen tüm ABD nükleer silah programlarına sızdığını gösteren bir rapor hazırlamıştı. Casuslar hemen hemen bütün kademelerde bulunuyordu. Başkan bu raporu, çok önemli bir zirve toplantısı için Çin'e gitmeden birkaç gün önce öğrenmişti. Teddy'yi yemeğe davet etmiş, yine tavuk ve makarna yerlerken, raporun birkaç hafta elde tutulmasını istemişti. Teddy de o zaman bunu kabul etmişti. Başkan daha sonra, kabahatin daha önceki yönetimlere ait olduğunu gösteren bir değişiklik istemişti bu raporda. Teddy raporu bu kez kendi eliyle tekrar yazmıştı. Sonunda rapor açıklandığında, Başkan suçun büyük çoğunluğunu üzerinden atmıştı.

Şimdi ondan, Çin casusları ve ulusal güvenlik karşılığında üç tanınmamış ve eski yargıç olan mahkûmun affı isteniyordu. Teddy onların affını sağlayacağını biliyordu.

Başkan, "Ülkeden çıkarlarsa nereye gidecekler?" diye sordu.

"Bunu henüz bilmiyoruz."

Garson kahve getirdi. O çıktıktan sonra Başkan sordu: "Bu olay herhangi bir şekilde Başkan Yardımcısı'nı incitebilir mi?"

Teddy de aynı ifadesiz yüzle, "Hayır. Neden incitsin ki?" dedi.

"Sen söyle. Ne yapmak istediğin konusunda en küçük bir fikrim yok."

"Endişelenecek hiçbir şey yok Sayın Başkan. Ben sadece küçük bir iyilik istiyorum. Biraz şansımız olursa bu olay hakkında hiçbir rapor yazılmayacaktır."

Kahvelerini yudumlarken ikisi de gitmeyi düşünüyordu. Başkan öğleden sonra çok daha hoş işlerle uğraşacaktı. Teddy de öğle uykusuna yatmalıydı, ihtiyacı vardı buna. Başkan, talebin bir iyilikle ilgili olduğunu öğrenince rahatlamıştı. Teddy ise içinden, ah birbilsen, diyordu.

Başkan, "İşin zeminini hazırlamam için bana birkaç gün ver," dedi. "Tahmin edebileceğin gibi bu tür talepler sürekli geliyor. Sayılı günlerim kaldığından, herkes bir şeyler istiyor benden."

Teddy o nadir sırtışılarından biriyle baktı ve, "Buradaki son ayınız en mutlu ayınız olacaktır," dedi. "Bunu bilecek kadar çok Başkan gördüm."

Kırk dakikalık bir beraberlikten sonra el sıkıştılar ve birkaç gün sonra konuşmak üzere sözleştiler.

TRUMBLE'DA BEŞ ESKİ AVUKAT VARDI ve Argrovv kütüphaneye girdiğinde, bunlardan en yenisi orada bir şeyler yapıyordu. Zavallı adam gırtlığına kadar duruşma özetleri ve yasal kâğıtlara gömülmüştü, hiç kuşkusuz fazla dayanağı olmayan son temyiz başvurusunu hazırlıyordu.

Spicer hukuk kitaplarını düzene sokuyor ve yeterince meşgul gibi görünmeyi başarıyordu. Beech küçük odada bir şeyler yazmaktaydı. Yarber ortalıkta yoktu.

Argrovv cebinden katlanmış beyaz bir kâğıt çıkardı ve Spicer'a verdi. Sonra, "Biraz önce avukatımı gördüm," diye fısıldadı.

Spicer kâğıdı aldı. "Nedir bu?"

"Bir transfer teyidi. Paranız şimdi Panama'da."

Spicer odanın diğer ucundaki avukata baktı, adam sadece kendi işiyle meşguldü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Argrovv odadan çıktı, Spicer kâğıdı Beech'e götürdü, o da kâğıdı dikkatle inceledi.

Paralan şimdi Panama'da First Coast Bank'ta güvenli bir he-sapta yatıyordu.

30

JOE ROY üç buçuk kilo daha vermiş, günlük sigara sayısını ona indirmişti ve yürüyüş yolunda haftada ortalama yirmi beş mil yürüyordu. Argrov onu, akşama doğru sıcak havada muntazam adımlarla yürürken buldu.

"Bay Spicer konuşmamız gerekiyor," dedi.

Joe Roy hızını kesmeden, "İki turum kaldı," diye cevap verdi.

Argrov birkaç saniye onu seyretti, sonra elli metre kadar hızlı adımlarla yürüyüp yetişti. "Sana katılabilir miyim?"

"Gayet tabii."

Uzun adımlarla yürüyerek birinci dönüşe başladılar. Argrov, "Biraz önce avukatımla tekrar görüştüm," dedi.

Spicer nefes nefese, "Kardeşinle mi yani?" diye sordu. Adımları, kendisinden yirmi yaş daha genç olan Argrov'un kinler kadar rahat değildi tabii.

"Evet. Aaron Lake'le konuşmuş."

Spicer aniden, sanki duvara çarpmış gibi durdu. Dik dik Argrov'a baktı, sonra gözlerini uzaklara çevirdi.

"Dediğim gibi, konuşmamız gerekiyor."

Spicer, "Sanırım haklısın," dedi.

Argrov, "Yarım saat sonra hukuk kütüphanesinde buluşalım," dedi ve ondan ayrılıp yürüdü. Spicer, gözden kayboluncaya kadar onun arkasından baktı.

BOCA RATON SARI SAYFALARINDA Jack Argrov adında bir avukat yoktu ve bu da önce onları tedirgin etti. Finn Yarber

güvensiz telefonu çılgın gibi kullanıp, tüm Güney Florida'da telefon rehberlerinden bilgi toplamaya çalıştı. Bir süre sora Pompano Beach'i istediğinde santral, "Bir saniye lütfen," dedi ve Finn rahatlayıp gülümsedi. Verilen telefon numarasını yazdı ve çevirdi. Bir telesekreterden, "Buyrun, Jack Argrovv'un hukuk bürosu," cümlesi duyuldu. "Bay Argrovv sadece randevuyla çalışır, bu nedenle adınızı ve numaranızı, ayrıca ilgilendiğiniz mülkle ilgili kısa bilgiyi bırakırsanız sizinle temas ederiz." Finn telefonu kapadı ve çimlerin üzerinde hızlı adımlarla yürüyüp arkadaşlarının beklediği hukuk kütüphanesine gitti. Argrovv daha şimdiden on dakika geç kalmıştı.

O gelmeden birkaç saniye önce yine o eski avukat, elinde kalın bir dosyayla odaya girdi, hiç kuşkusuz kendisini kurtarmak için orada oturup saatlerce çalışacaktı. Ona gitmesini söylemek bir kavgaya neden olabilir ve kuşku da çekebilirdi, ayrıca avukat, yargılara saygı gösterecek bir tip değildi. Birer birer küçük toplantı odasına girdiler ve Argrovv da birkaç saniye sonra onlara katıldı. Beech ve Yarber orada mektup yazıp çalışırken oda karmakarışık oluyordu. Argrovv'un da gelmesiyle dört kişi olmuşlar ve küçük odada âdeta kımıldayacak yer kalmamıştı. Masanın etrafına oturdular, hepsi de uzansa dokunacak kadar birbirine yakın duruyordu.

Argrovv, "Sadece bana söylenenleri biliyorum," diye başladı konuşmaya. "Kardeşim Boca Raton'da yarı emekli bir avukat olarak iş yapıyor. Biraz parası var ve yıllarca Güney Florida'da bir Cumhuriyetçi politikacı olarak çalıştı. Dün, Aaron Lake için çalışan birkaç kişi ona gelmiş. Biraz araştırma yapmış, benim, onun ağabeyi ve aynı zamanda Bay Spicer'la birlikte Trumble'da olduğumu öğrenmişler. Ona bazı sözler vermişler, gizlilik için yemin ettirmişler ve o da bana yemin ettirdi. Şimdi her şey güzel ve gizli olduğuna göre sanırım noktaları birleştirebilirsiniz."

Spicer duş yapmamıştı. Gömleği ve yüzü hâlâ ter içindeydi ama nefesi normale dönmüştü. Beech ve Yarber'dan hiç ses çıkmıyordu. Kardeşler hep birlikte transa girmişti. Gözleriyle ona devam etmesini söylediler.

Argrovv üçünün de yüzüne baktı ve yapması gerekeni yaptı.

Elini cebine sokup bir kâğıt çıkardı, açtı ve onların önüne koydu. Bu, onların Al Konyers'a yazdığı son mektubun bir kopyasıydı, giden mektuptu, şantajla para isteyen mektuptu yani, Trumble Federal Cezaevi'nde bulunan Joe Roy Spicer tarafından imzalanmıştı. Onlar yazılanı ezberlemişti, bu nedenle yeniden okumaları gerekmiyordu. Zavallı küçük Ricky'nin el yazısını tanıdılar ve artık çemberin tamamlandığını idrak ettiler. Mektup on üç gün içinde Kardeşler'den Bay Lake'e, Bay Lake'ten Argrovv'un kardeşi-ne, Argrovv'un kardeşinden de tekrar Trumble'a gelmiş, çemberi tamamlamıştı.

Spicer sonunda kâğıdı aldı ve kelimelere baktı. "Sanırım her şeyi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ne kadarını bildiğimi bilmiyorum."

"Sana ne söylediklerini anlat bize."

"Üçünüz bir dümen çeviriyorsunuz, dolandırıcılık, şantaj, her neyse. Eşcinsel dergilerine ilan veriyor, mektuplaşarak yaşlıca adamlarla ilişki kuruyor, nasıl yapıyorsanız onların gerçek kimliklerini öğreniyor ve sonra da şantaj yaparak para sızdırıyorsunuz."

Beech, "Oyunun oldukça güzel bir özetini yaptın," dedi.

"Bay Lake de sizin ilanlardan birine cevap yazma hatasında bulundu. Bunu ne zaman yaptığını ve onun gerçek kimliğini nasıl öğrendiğinizi bilmiyorum. Benim, sizin dümeninizde anlayamadığım bazı noktalar var tabii."

Yarber, "Bırak böyle kalsın," dedi.

"Benim için hava hoş. Hevesli de değilim zaten."

Spicer, "Bundan ne yarar sağlayacaksın?" diye sordu.

"Erken salıverilme. Burada birkaç hafta daha kalacağım, sonra beni başka bir yere gönderecekler. Yılın sonunda şartlı tahliye olur ve Bay Lake seçilirse affa uğrarım. Fena bir iş değil. Kardeşim de gelecek Başkan'dan büyük bir destek sağlayabilir."

Beech, "Yani aracılık mı yapıyorsun?"

"Hayır, ben kuryeyim."

"O halde başlayalım mı?"

"İlk hareket sizden gelecek."

"Mektubu gördün. Biraz para ve ayrıca da buradan çıkmak istiyoruz."

"Ne kadar para istiyorsunuz?"

Spicer, "Her birimize ikişer milyon," diye cevap verdi; bunu daha önce birkaç kez konuştukları belliydi. Altı göz Argrovv'a bakıyor, onun yüzünde bir seğirme, kaş çatması ya da şok ifadesi görmeyi bekliyordu. Fakat Argrovv'da hiçbir tepki yoktu, önce biraz durup düşündü ve sonra o da onların yüzüne baktı. "Burada benim hiçbir yetkim yok, tamam mı? Taleplerinize evet ya da hayır diyemem. Yapabileceğim tek şey, ayrıntıları kardeşime bildirmek olacaktır."

Beech, "Her gün gazete okuyoruz," dedi. "Şu anda Bay Lake'te harcamayacağı kadar çok para var. Altı milyon onun için devede kulak."

Yarber, "Yetmiş sekiz milyonu var ve hiçbir borcu da yok," diye ilave etti.

Argrovv, "Her neyse," dedi. "Ben sadece bir kurye, bir postacıyım, yani Trevor gibi bir şeyim işte."

Ölmüş avukatın adını duyunca birden tekrar dondular. Onlar Argrovv'a bakarken o da tırnaklarına bakıyordu, acaba Trevor'ın adından bir uyarı olarak mı söz etmişti? Oyunları ne kadar ölümcül oluyordu acaba? Para ve özgürlük düşüncesi başlarını döndürüyordu ama şu anda ne kadar güvendedydiler? Gelecekte ne kadar güvende olacaklardı?

Lake'in sırrını daima bileceklerdi.

Argrovv, "Parayı nasıl isteyeceksiniz peki?" diye sordu.

Spicer, "Çok basit," dedi. "Hepsini birden istiyoruz, para olduğu gibi güzel, şirin bir yere, örneğin Panama'ya transfer edilmeli."

Argrovv, "Pekâlâ," dedi. "Peki ama serbest bırakılmanız konusu nasıl olacak?"

Beech, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Bu konuda bir talebiniz var mı?"

"Aslında yok. Bay Lake'in bu konuyu halledeceğini düşündük. Bugünlerde pek çok arkadaşı var."

"Evet, ama henüz Başkan olmadı. Bu işi yapabilecek insanlardan destek isteyemez."

Yarber, "Göreve başlayacağı Ocak ayına kadar bekleyemeyiz,"

diye konuştu. "Aslında kazanıp kazanmadığını görmek için Kasım ayına kadar da beklemeyeceğiz."

"Yani sizi hemen serbest bırakmalarını mı istiyorsunuz?"

Spicer, "Oldukça çabuk," dedi.

"Nasıl bırakılacağınız önemli mi?"

Bir an düşündüler, sonra Beech, "Temiz olmalı," dedi. "Hayatımızın sonuna kadar kaçacak değiliz."

"Birlikte mi çıkacaksınız?"

Yarber, "Evet," dedi. "Ve bunu nasıl yapacağımız konusunda bazı kesin planlarımız var. Ama önce önemli bazı noktalarda anlaşmamız gerekiyor - para ve buradan tam olarak ne zaman çıkabileceğimiz konusunda yani."

"Anlaşıldı. Onlar da sizin dosyalarınızı, oyununuza ait tüm mektupları, notları ve kayıtları isteyeceklerdir. Hiç kuşkusuz Bay Lake de sırların gömüleceğine dair garanti talep edecektir."

Beech, "Eğer biz istediklerimizi alırsak onun endişelenmesi için hiçbir neden kalmayacaktır," dedi. "Aaron Lake'in adını duyduğumuzu bile büyük bir mutlulukla unutacağız. Ama seni uyarıyoruz, sen de Bay Lake'i uyar, eğer bize bir şey olursa hikâyesi açıklanacaktır."

Yarber, "Dışarda bir bağlantımız var," diye ekledi.

Spicer da, açıklanması güç bir şeyin açıklanmasında yardımcı oluyormuş gibi, "Bu gecikmeli bir tepki olur," dedi. "Yani bize de Trevor'ın başına gelen gibi bir şey olursa, birkaç gün sonra zaman aralı bir bomba patlar. Bay Lake kendi ipini çekmiş olur yani."

Argrovv, "Böyle bir şey olmayacaktır," dedi.

Beech, ders veriyormuş gibi, "Sen bir kuryesin," diye konuştu. "Neyin olup neyin olmayacağını bilemezsin. Trevor'ı öldüren aynı adamlardır bunlar."

"Bundan emin olamazsın."

"Hayır ama yine de bazı kuşkularımız var bu konuda."

Argrovv, "Kanıtlayamayacağımız bir şey konusunda tartışmayalım baylar," diyerek toplantıya son verdi. "Kardeşimi sabah dokuzda göreceğim. Saat onda burada buluşalım."

Argrovv onları âdeta trans halinde bırakıp dışarıya çıktı. Kardeşler derin düşüncelere dalmıştı, paralarını sayıyor ama sanki

harcamaya başlamak için korkuyorlardı. Argrovv yürüyüş yoluna yöneldi ama birkaç mahkûmun yürüyüş yaptığını görünce vazgeçip geriye döndü. Cezaevi arazisinde bir süre dolaştı ve nihayet kafeteryanın arkasında kuytu, gizli bir köşe buldu ve Klockner'ı aradı.

Bir saat sonra Teddy'ye gerekli brifing verilmişti.

37

SABAHIN 6'SIYDI, Trumble'da çınlayan zilin tiz sesi yatakhanelerin koridorlarında, yeşil alanlarda, binaların çevresinde duyuldu ve çevredeki ormana doğru yayıldı. Zilin çalması tam olarak otuz beş saniye sürüyordu, bunu size bütün mahkûmlar söyleyebilirdi. Zil sustuğunda uyuyan tek kişi bile kalmamıştı. O gün sanki çok önemli işler yapılacaktı gibi zil herkesi canlandırmıştı, mahkûmlar acele edip hazırlanmak zorundaydılar. Acele etmeyi gerektiren tek konu ise kahvaltıydı.

Zil sesi Beech, Spicer ve Yarber'in irkilmelerine neden oldu ama onları uyandırmadı. Çünkü zaten uyumamışlardı ve bunun nedeni belliydi. Ayrı yatakhanelerde kalıyorlardı ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde altıyı on geçte kahve kuyruğunda buluştular. Elleriindeki büyük kahve kupalarıyla ve hiç konuşmadan basketbol sahasına gidip bir sıraya oturdular ve sabahın bu erken saatinde kahvelerini yudumlamaya başladılar. Cezaevi arazisini gözleriyle taradılar; yürüyüş yolu arkalarındaydı.

Bu şekilde, zeytin yeşili cezaevi kıyafeti giyip, hiçbir iş yapmadan saat başına birkaç sent kazanarak, sadece bekleyerek, hayal kurarak ve durmadan kahve içerek Florida sıcağında daha kaç gün böyle oturacaklardı acaba? Bu bekleyiş bir ay mı sürecekti, yoksa iki ay mı? Yoksa çıkmalarına günler mi kalmıştı? Tüm bu olasılıklar uykularını kaçıırıyordu.

Beech, "Sadece iki muhtemel yol var," diyordu. O bir federal yargıçtı, diğerleri onu dikkatle dinliyorlardı ama söylenen de bilmedikleri bir şey değildi. "Birincisi hükmün gözden geçirilmesi ve

cezanın azaltılması konusunda önerge vermek. Çok özel bazı koşullarda duruşma yargıcının bir mahkûmu serbest bırakma hakkı vardır. Tabii ki nadiren yapılan bir şeydir bu."

Spicer, "Sen yaptın mı böyle bir şey?" diye sordu.

"Hayır."

"Çok kötü bir adamsın."

Yarber, "Hangi nedenlerle yapılır bu?" diye sordu.

"Mahkûm eski suçlarıyla ilgili yeni bilgiler getirdiğinde olur sadece. Mahkûm yetkililere önemli yardımlarda bulunursa o zaman cezasından birkaç yıl indirilebilir."

Yarber, "Bu pek cesaret verici değil," dedi.

Spicer, "ikincisi ne peki?" diye sordu.

"Bir 'yarı-yol evi'ne gönderilebiliriz, yaşamın kurallara bağlı olmadığı, gerçekten iyi yerlerdir bunlar. Mahkûmları buraya yerleştirmek sadece Cezaevleri Dairesi'ndedir. Washington'daki yeni dostumuz yeterince baskı yaparsa, Cezaevleri Dairesi bizi buradan çıkarır ve sonra da unutulabilir."

Spicer, "Bir 'yarı-yol evi'nde yaşamak ister misin?" dedi.

"Evet, pek çoğunda. Ama hepsi de farklıdır. Bazıları geceleri kapılarını kilitler, kesin kuralları vardır. Bazıları da çok gevşektir. Günde bir ya da haftada bir kez telefon edebilirsin. Her şey Daire'ye bağlıdır."

Spicer, "Ama bizler yine de hüküm giymiş suçlular olarak kalırız, değil mi?" diye sordu.

Yarber, "Benim umurumda değil," dedi. "Bir daha asla oy vermeyeceğim ki."

Beech, "Benim bir fikrim var," diye konuştu. "Dün gece aklıma geldi. Görüşmelerimiz sırasında Lake'ten, seçildiği takdirde bizim için af çıkarmasını da isteyebiliriz."

Spicer, "Bunu ben de düşündüm," dedi.

Yarber, "Ben de," diye ekledi. "Bizim sabıkalı olmamı/ kimin umurunda sanki? Önemli olan sadece serbest kalabilmemi/."

Beech, "Bunu istemekle bir şey kaybetmeyiz," diye cevap verdi. Bir süre kahvelerine bakıp düşündüler.

Sonunda Finn, "Argrovv beni sinirlenilirivoy," dedi

"Nasıl yani?"

"Adam aniden ortaya çıkıyor ve hemen bizimle dost oluyor. Paramızla bir sihirbaz gibi oynuyor, onu daha güvenli bir bankaya yolluyor. Şimdi de Aaron Lake'in sözcülüğüne soyunmuş gibi bir hali var. Unutmayın, dışarda bir yerlerde birisi mektuplarımızı zı okuyordu. Ve bu adam da Lake değildi."

Spicer, "Bu o adam beni rahatsız etmiyor," dedi. "Lake bizimle görüşecek birini bulmak zorundaydı. Bazı yerlere danıştı, biraz araştırma yaptı, Argrow'un burada olduğunu ve dışarda da konuşabilecekleri bir kardeşi bulunduğunu öğrendi."

Beech, "Ne kadar kolay ve uygun bir durum, değil mi?" diye sordu.

"Sen de mi kuşkulaniyorsun?"

"Belki. Finn bir noktada haklı. İşin içinde biri daha olduğunu biliyoruz, bu bir gerçek."

"Kim peki?"

Finn, "Büyük soru da bu işte," dedi. "Bu yüzden bir haftadır uyuyamıyorum. Dışarda bir yerlerde birisi var."

Spicer, "Sanki umurumuzda mı?" dedi. "Lake bizi buradan çıkarabilirse çok iyi olur. Bizi buradan çıkaracak olan başka birisi olsa da ne kötülük var bunda?"

Beech, "Trevor'ı unutma sakın," diye söylendi. "Enseye iki kurşun demektir bu."

"Aslında burası bizim için sandığımızdan daha güvenli olabilir."

Spicer pek tatmin olmamış gibi görünüyordu. Kahvesinden bir yudum aldı ve, "Birleşik Devletler Başkanı seçilmek üzere olan Aaron Lake gibi bir adamın, Trevor gibi değersiz bir avukatın öldürülmesi emrini verebileceğine gerçekten inanıyor musunuz siz?" dedi.

Yarber, "Hayır," diye cevap verdi. "O böyle bir şey yapmaz. Çok riskli bir iş bu. Zaten bizi de öldürtmez. Ama o esrarengiz adam yapabilir bunu. Trevor'ı öldüren adam, bizim mektupları okuyan adamdır."

"Ben pek emin değilim."

ARGROW'UN, onları bulmayı umduğu yerde, hukuk kütüphanesinde oturmuş onu bekliyorlardı. Argrow telaşlı bir tavırla

içeriye girdi ve, "Biraz önce kardeşimle tekrar görüştüm. Konuşmalıyız," dedi.

Hemen küçük toplantı odasına girdiler, kapıyı kapadılar ve masanın etrafına oturdular.

Argrov, telaşlı bir tavırla, "İşler çok çabuk geliyor," diye başladı. "Lake parayı ödeyecek. Parayı sizin istediğiniz yere transfer edecekler. İsterseniz bu size kolaylık olur, aksi takdirde parayı nasıl istiyorsanız o şekilde alabilirsiniz."

Spicer boğazını temizledi. "Yani her birimize ikişer milyon?"

"İsteddiğiniz buydu. Bay Lake'i tanımam ama görüldüğü kadarıyla hızlı hareket eden bir adam." Argrov önce saatine ve sonra da omuzunun üstünden kapıya baktı. "VVashington'dan sizinle görüşmeye gelen birkaç kişi var. Büyük adamlar." Cebinden birkaç kâğıt çıkardı, onları açıp düzeltti ve her üçünün önüne bir kâğıt koydu. "Bunlar başkanlık af belgeleri, dün imzalanmış.

Kardeşler büyük bir ihtiyatla uzanıp kâğıtları aldı ve okumaya çalıştılar. Kopyalar hiç kuşkusuz resmi görünüyordu. Kâğıtların üst tarafındaki çarpıcı harflere, titizlikle yazılmış satırlara ve Birleşik Devletler Başkanı'nın gösterişli imzasına aptalca bir ifadeyle baktılar, söyleyecek tek kelime bulamıyorlardı. Şaşkına dönmüşlerdi.

Sonunda Yarber kupkuru bir sesle, "Yani şimdi af mı edildik?" diye sordu.

"Evet. Birleşik Devletler Başkanı tarafından af edildiniz."

Kâğıtları tekrar okudular. Huzursuzdular, dudaklarını ısırıyorlar, çeneleri kilitlendi ve uğradıkları şoku sessizce gizlemeye çalıştılar.

"Gelip sizi alarak cezaevi müdürünün odasına götürecekler ve orada Washington'dan gelen büyük adamlar iyi haberi verecek. Şaşırmış gibi görünün, tamam mı?"

"Tamam, öyle davranırız."

"Bunun zor olmayacağını sanıyorum."

Yarber, "Bu kopyaları nasıl ele geçirdin peki?" diye sordu.

"Bunlar kardeşime verilmiş. Nasıl verildiği konusunda hiçbir fikrim yok. Lake'in güçlü dostları var. Her neyse, anlaşma şöyle.

Bir saat içinde buradan çıkıyorsunuz. Bir kamyonet sizi alıp Jacksonville'e, bir otele götürecektir, orada kardeşimle buluşacaksınız. Otelde, para transferinin teyidi gelinceye kadar bekleyeceksiniz sonra tüm küçük kirli dosyalarınızı teslim edeceksiniz. Her şeyi. Anlaşıldı mı?"

Üçü birden başlarını salladı, iki milyon dolar için her şeyi yaparlardı.

"Ülkeden hemen ayrılmayı ve en azından iki yıl dönmemeyi kabul edeceksiniz."

Beech, "Ülkeden nasıl ayrılabiliriz?" diye sordu. "Hiçbir belgemiz, pasaportumuz yok."

"Bunların hepsini kardeşim getirecek. Size yeni kimlik kartları, belgeleri ve de kredi kartları verilecek. Hepsi sizi bekliyor."

Spicer, "iki yıl mı?" diye sordu ve Yarber ona, sanki aklını kaçırmış gibi baktı.

"Evet öyle. iki yıl. Anlaşmanın bir parçası bu. Anlaştık mı?"

Spicer, titrek bir sesle, "Bilemiyorum," dedi. Spicer daha önce Birleşik Devletler'in dışına hiç çıkmamıştı.

Yarber sert bir sesle, "Salaklık etmesene," dedi. "Tam kapsamlı bir af ve yurtdışında iki yıl yaşamak için yıl başına birer milyon dolar. Lanet olsun, tabii ki anlaştık."

O anda kapının aniden vurulması onları dehşete düşürdü, iki gardiyan içeriye bakıyordu. Argrow af belgelerinin kopyalarını hemen kaptı ve cebine attı. "Anlaştık değil mi baylar?"

Üçü de başını salladı ve onunla tokalaştı.

Argrovv, "Güzel," dedi. "Unutmayın, şaşırmış görüneceksiniz."

Kardeşler gardiyanların peşine takılıp cezaevi müdürünün odasına gitti, içerde onları Washington'dan gelmiş iki sert yüzlü adamla tanıştırdılar, biri Adalet Bakanlığı'ndan, diğeri de Cezaevleri Dairesi'nden geliyordu. Cezaevi müdürü isimleri karıştırmadan ciddi bir tavırla onları tanıştırdıktan sonra üçüne de birer tane yasal belge uzattı. Bunlar Argrovv'un onlara gösterdiği kopyaların orijinaliydi.

Cezaevi müdürü, mümkün olduğunca abartılı bir tavırla, "Baylar," diye konuştu. "Şu anda Birleşik Devletler Başkanı tara-

findan affedilmiş bulunuyorsunuz." Sonra, sanki bu iyi haberin gelmesinde payı varmış gibi sıcak bir gülümsemeyle onlara baktı.

Kardeşler af belgelerine şaşkın gözlerle baktılar, hâlâ şoktaydılar, hâlâ kafalarının içindeki sorulardan başları dönüyordu ve bu soruların en büyüğü de, Argrow nasıl oldu da cezaevi müdürünü atlatıp onlara daha önceden kopyaları gösterebildi? idi.

Spicer, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı ve diğer ikisi de dudaklarını kımıldatıp bir şeyler söyledi.

Adalet Bakanlığı'ndan gelen adam, "Başkan sizin davalarınızı yeniden inceledi ve yeterince ceza çekmiş olduğunuza kanaat getirdi," diye konuştu. "Sizlerin tekrar üretici vatandaşlar olarak toplumunuz ve ülkenize daha pek çok şey verebileceğinize kalpten inanıyor."

Boş gözlerle ona baktılar. Bu aptal herif onların yeni kimlikler alıp iki yıl için ülkeden ve toplumdan kaçacağını bilmiyor muydu yani? Burada kim kimin tarafındaydı?

Ayrıca ellerinde, Başkan Yardımcısı'nı yenmek için çalışan Aaron Lake'i mahvedebilecek bir sürü pislik bulunmasına rağmen Başkan onları neden affediyordu? Onların susturulmalarını isteyen Başkan değil, Lake'ti. Öyle değil mi?

Lake, onları affetmesi için Başkan'ı nasıl ikna edebilirdi?

Aslında, kampanyanın bu aşamasında Lake, Başkan'ı herhangi bir şey yapması konusunda ikna edebilir miydi?

Kafalarının içinde bu sorularla boğuşurken, af belgelerini ellerine almış, sessizce ve düşünceli bir ifadeyle duruyorlardı.

Cezaevleri Dairesi'nden gelen adam, "Bundan gurur duymalısınız," dedi. "Mahkûmların affı çok nadir görülen bir olaydır."

Yarber başım hafifçe sallayıp onu doğruladı ama o anda bile kafasında yine bir soru vardı. Bizi dışarda kim bekliyor?

Beech, "Sanırım şoke olduk," dedi.

Trumble'da ilk kez oluyordu bu, bu mahkûmlar öyle önemliydi ki, Başkan onları affetmeye karar vermişti. Cezaevi müdürü bu üç mahkûmla gurur duyuyordu ama bu anı nasıl anmak gerektiği konusunda tereddüt içindeydi. Adamlar sanki kalıp parti vermek isterlermiş gibi, "Ne zaman gitmek istersiniz?" diye sordu.

Spicer, "Hemen," dedi.

"Pekâlâ. Sizi Jacksonville'e götüreceğiz."

"Hayır, teşekkür ederiz. Bizi götürecek birini buluruz."

"Peki, nasıl isterseniz, ama imzalanacak kâğıtlar var."

Spicer, "Çabuk yapın bunu," dedi.

Eşyalarını koymaları için onlara birer tane hurç verildi. Oldukça canlı adımlarla, birbirlerine yakın, uygun adım ve arkalarında bir gardiyan olduğu halde yürürlerken Beech fısıltı halinde, "Bu lanet afbelgelerini kim gönderdi böyle?" diye sordu.

Yarber da ancak duyulabilecek bir sesle, "Lake değildi bu," dedi.

Beech, "Tabii ki Lake değil," diye devam etti. "Başkan, şu anda Aaron Lake'in istediği hiçbir şeyi yapmaz."

Adımları hızlandı,

Spicer, "Tamam da, ne fark eder ki?" diye sordu.

Yarber, "Bunun hiçbir anlamı yok," dedi.

Spicer ona bakmadan, "Pekâlâ, o halde ne yapacaksın Finn?" diye sordu. "Burada birkaç gün daha kalıp durum muhakemesi mi yapacaksın yani? Sonra da affın kimin talebiyle çıkarıldığını öğrenirsen belki de kabul etmeyeceksin, öyle mi? Bırak bunları."

Beech, "Bu işin arkasında başka biri var," dedi.

Spicer cevap verdi, "O halde ben o başka birini seviyorum, tamam mı? Burada oturup sorular sormaya niyetim yok benim."

Büyük bir hızla odalarını topladılar ve kimseye veda etmek için oyalanmadılar. Arkadaşlarının çoğu zaten kampın çeşitli yerlerine dağılmıştı.

Rüyaları sona ermeden ya da Başkan fikrini değiştirmeden önce acele etmeliydiler.

SAAT ON BİRİ ÇEYREK GEÇE, yıllar önce girdikleri, idare binasının ön kapısından çıktılar ve sıcak kaldırımın üzerinde kendilerini götürecek arabayı beklediler. Hiçbiri dönüp de geriye bakmadı.

Kamyoneti Wes ve Chap kullanıyordu ama onlara başka isimler verdiler. Zaten sahte adları öyle çoktu ki.

Joe Roy Spicer arka koltuğa uzandı ve koluyla gözlerini kapa-

dı. Buradan uzaklaşınca kadar hiçbir şey görmemeye kararlıydı. Bağırarak, ağlamak istiyordu ama aynı zamanda mutluluktan, bılıncını yitirmiş gibiydi - tam anlamıyla sınırsız bir mutluluk yaşıyordu. Gözlerini gizledi ve yüzünde ahmakça bir gülümseme belirdi. Bir bira ve bir kadın istiyordu canı, bu kadının, karısı olmasını yeğlerdi. Onu çok geçmeden aramalıydı. Kamyonet şimdi yola çıkmıştı.

Aniden serbest kalmaları kafalarını karıştırmıştı. Mahkûmların büyük çoğunluğu gün sayar ve bunu yaparak çıkacakları zamanı tam olarak bilirdi. Ayrıca nereye gittiklerini ve gittikleri yerde onları kimin beklediğini de bilirdi.

Ama Kardeşler çok az şey biliyordu. Bildikleri birkaç şeye de gerçekte inanmıyorlardı. Bu af belgeleri bir oyun, bir şakaydı. Para da yemden başka bir şey değildi. Onlar da zavallı Trevor gibi götürölüp öldürülecekti. Kamyonet bir süre sonra duracak, öndeki iki namussuz onların torbalarını arayıp dosyaları bulacak ve sonra da onları yol kenarındaki bir çukurun içinde öldürecek-ti.

Belki. Ama şu anda Trumble'ın güvenli ortamını pek de özlemiyorlardı.

Finn Yarber şoförün arkasına oturmuş yola bakıyordu. Af belgesi elindeydi, onları durdurup rüyanın sona erdiğini söyleyecek herhangi birine onu hemen göstermeye hazırды. Yanında Hatlee Beech oturuyordu ve yola çıktıktan birkaç dakika sonra ağlamaya başlamıştı, yüksek sesle ağlamıyordu kuşkusuz, gözlerini kapamıştı ve dudakları titriyordu.

Beech'in ağlamak için nedeni vardı. Cezaevinde hâlâ sekiz buçuk yıla yakın kalması gerektiğinden, affın anlamı, diğer iki arkadaşına olduğundan daha büyüktü onu için.

Trumble ve Jacksonville arasında tek kelime konuşulmadı. Kente yaklaştıklarında yollar genişledi, trafik arttı ve içü de meraklı gözlerle etrafı seyretmeye başladı. İnsanlar arabaları içinde durmadan gidip geliyordu. Havada uçaklar vardı. Nehirlerde tekneler görölüyordu. Her şey tekrar normale dönmüştü.

Atlantik Bulvarı'ndan geçerken kalabalığın zevkini çıkarıyorlardı. Hava sıcaktı, etraf turist doluydu, uzun ve bronz bacaklı ka-

dınlar göz kamaştırıyordu. Deniz ürünleri restoranları ve soğuk bira, ucuz istiridye reklamı yapan barlar gördüler. Sokak sona erdiğinde kumsal başladı ve bir süre sonra Sea Turtle'ın verandası altında durdular. Refakatçilerinden birinin peşine takılıp lobiye girdiler ve birkaç kişinin kendilerine baktığını fark ettiler, çünkü üzerlerinde hâlâ aynı örnek giysiler vardı. Beşince kata çıkıp asansörden çıktıklarında Chap, "Odalarınız burada, şu üçü," dedi. Koridorun sonunu gösteriyordu. "Bay Argrovv sizi mümkün olduğunca çabuk görmek istiyor."

Spicer, "Nerede o?" diye sordu.

Chap yine parmağıyla gösterdi. "Şurada, köşe dairesinde. Sizi bekliyor."

Spicer, "Gidelim," dedi ve torbaları birbirine çarparak, Chap'ın arkasından köşeye doğru yürüdüler.

Jack Argrovv ağabeyine hiç benzemiyordu. Ağabeyin saçları siyah ve dökülmeye başlamış olmasına rağmen kardeşin sarı ve dalgalı saçları vardı ve çok daha kısa boyluydu. Rasgele bir gözlemdi bu tabii, ama üç arkadaşın dikkatini çekti ve daha sonra da bundan söz ettiler. Adam onların ellerini aceleyle sıktı, sadece nazik görünmek için yapmıştı bunu. Huzursuz görünüyor ve hızlı konuşuyordu. "Ağabeyim nasıl?" diye sordu.

Beech, "Çok iyi," diye cevap verdi.

Yarber, "Onu bu sabah gördük," diye ekledi.

Jack, ağabeyini sanki onlar hapse atmış gibi, sert bir sesle, "Onun oradan çıkmasını istiyorum," diye konuştu. "Bu anlaşılmadan benim kazancım da bu olacak biliyor musunuz? Ağabeyimi hapisten çıkaracağım."

Kardeşler birbirine baktı; söylenecek bir şey yoktu.

Argrovv, "Oturun," diye devam etti. "Bakın, bu işe nasıl ve neden girdim bilmiyorum, anlarsınız. Bu iş beni rahatsız ediyor. Sanırım seçilecek ve müthiş bir Başkan olacak olan Bay Aaron Lake'in adına geldim buraya. O zaman ağabeyimi de hapisten çıkaracağıma inanıyorum. Fakat şunu söyleyeyim, ben Bay Lake'le hiç tanışmadım. Yaklaşık bir hafta önce onun adamlarından birkaç kişi bana geldi, çok gizli ve hassas bir meselede yardımcı olup olamayacağımı sordu. Burada olmamın nedeni bu işte. Yani bu bir

iyilik, tamam mı? Her şeyi bilmiyorum, anlıyorsunuz, değil mi?" Cümleleri kesik kesikti, hızlı konuşuyordu. Konuşurken elleri sürekli hareket halindeydi, adam sakın duramıyordu.

Kardeşler ona hiçbir cevap vermedi, zaten ceVap da istenmiyordu.

iki gizli kamera sahneyi anında Langley'e iletiyor ve Teddy, York ve Deville de olanları, Teddy'nin sığınağında, duvardaki büyük ekranda izliyordu. Şimdi eski mahkûmlar olan eski yargıçlar, şaşkın, baskı altında, hâlâ cezaevi giysileriyle ve olanlara inanamıyormuş gibi halleriyle, serbest bırakılmış savaş esirlerine benziyorlardı. Yan yana oturmuş, Ajan Lyter'in mükemmel performansını izlemekteydiler.

Onların düşündüklerini anlayıp manevralarını püskürtmek için üç aydan beri uğraştıktan sonra adamları bu halleriyle görmek harikaydı doğrusu. Teddy onların yüzlerini inceledi ve istemese de biraz hayranlık duymaktan kendini alamadı. Bu adamlar doğru kurbanı oltaya takacak kadar akıllı davranmışlar ve şansları da yaver gitmişti; şimdi özgürdüler ve zekâlarının karşılığını da çok geçmeden göreceklerdi.

Argrovv, yüksek sesle, "Pekâla önce parayı konuşalım," dedi. "Her birinize ikişer milyon. Onu nereye istiyorsunuz?"

Bu tür sorulara cevap verme konusunda pek tecrübeli sayılmazlardı. Spicer, "Hangi seçeneklerimiz var?" diye sordu.

Argrovv hiç düşünmeden, "Parayı bir yere transfer etmek zorundasınız tabii," diye söylendi.

Yarber, "Londra nasıl?" diye sordu.

"Londra mı?"

Yarber, "Paranın toplamını, yani altı milyonu aynı anda, aynı hesaba, Londra'da bir bankaya transfer etmek istiyoruz," dedi.

"İstedığınız yere transfer edebiliriz. Hangi bankayı istiyorsunuz?"

Yarber, "Ayrıntılar konusunda bize biraz yardımcı olur musun?" dedi,

"istediğiniz her şeyi yapmam söylendi bana. Bu durumda birkaç yere telefon etmem gerekiyor. Neden odalarınıza gitmiyorsunuz, duş alın, üstünüzü değiştirin. Bana on beş dakika verin."

Beech, "Hiç elbisemiz yok," dedi.

"Odalarınızda bir şeyler olacak."

Chap onları koridorun diğer ucuna götürdü ve anahtarlarını verdi.

Spicer geniş yatağa sırt üstü uzandı ve tavana baktı. Beech pencereye gitti ve kuzeye bakıp millerce uzayan kumsalı, beyaz kumlara vuran mavi suları seyretti. Plajda annelerinin yanında oynayan çocuklar vardı. Çiftler el ele tutuşmuş geziyordu. Ufukta bir balıkçı teknesi görüldü. Kendi kendine, en sonunda özgürüm, diye söylendi. Sonunda özgürdü.

Yarber uzun ve sıcak bir duş aldı - tamamen kendi başınaydı, zaman kısıtlaması yoktu, istediği kadar sabun kullanabilir, kalın havlulara kurulanabilirdi. Birisi, cam tuvalet rafına tüm ihtiyaçları dizmişti - deodorant, tıraş kremi, tıraş bıçakları, diş macunu, fırçası, diş ipi, her şey tamamdı. Hiç acele etmedi, sonra bir Bermuda şortu, beyaz bir tişört giydi ve ayaklarına sandalları geçirdi, ilk çıkan o olmuştu; şimdi de bir giysi satan yer bulmalıydı.

Yirmi dakika sonra Argrovv'un dairesinde yine bir araya geldiler, kendilerinde bulunan ve bir yastık kılıfına muntazaman sarılmış dosyaları getirdiler. Argrovv yine daha önceki kadar telaşlıydı. "Londra'da, Metropolitan Trust adında büyük bir banka var. Parayı oraya gönderebiliriz, ondan sonra siz onunla ne isterseniz yapabilirsiniz."

Yarber, "Bu güzel," dedi. "Hesap sadece benim adıma açılacak."

Argrovv, Beech ve Spicer'a baktı ve onlar da başarıyla onayladı bunu. "Pekâlâ. Sanırım kendinize göre bir planınız var."

Spicer, "Evet, öyle," dedi. "Bay Yarber bugün öğleden sonra Londra'ya uçacak ve bankaya gidip para işini halledecek. İşler yolunda giderse biz de oraya gideceğiz tabii."

"İşlerin iyi gideceği konusunda size garanti verebilirim."

"Biz de sana inanıyoruz. Ama dikkatli olmak durumundayız tabii."

Argrovv elindeki iki kâğıdı Finn'e uzattı. "Transferi yapıp hesabı açabilmem için imzana ihtiyacım var." Yarber, adını yazıp imzasını attı.

Argrow, "Öğle yemeği yediniz mi?" diye sordu.

Başlarını iki yana salladılar. Yemek akıllarındaydı tabii ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

"Artık özgür adamlarsınız. Buradan birkaç blok ötede birkaç güzel restoran var. Gidin ve güzel şeyler yiyin. Transfer için bana bir saat verin, iki buçukta burada buluşalım."

Yastık kılıfı Spicer'ın elindeydi. Onu hafifçe kaldırıp Argrow'a doğru salladı ve, "Dosyalar burada," dedi.

"Tamam. Onu şu divanın üzerine bırakıver."

3»

OTELDEN YÜRÜYEREK yanlarında gardiyan olmadan, hiç kısıtlamasız çıktılar ama her olasılığa karşı af belgeleri ceplerindeydi. Kumsal yakınlarında güneş belki daha sıcaktı ama hava biraz daha hafifti. Gökyüzü bulutsuz, pırıl pırıldı. Dünya yine eskisi kadar güzeldi. Havayı umutlar doldurmuştu. Hemen her şeye gülümsüyor, kahkahalar atıyorlardı. Atlantik Bulvarı boyunca yürüdüler ve turistlerin arasına kolayca karıştılar.

Caddeden geçen insanları seyredebilmek için bir kaldırım kafesinde, güneş şemsiyesi altında beraberce oturup biftek yediler ve bira içtiler. Yiyip içerken çok az konuşuyorlardı. Her şeye bakıyorlardı ama hiç kuşkusuz gözleri en çok, şortlu ve üzerlerinde pek fazla şey bulunmayan genç kadınlardaydı. Cezaevi onları yaşlandırmış, birer ihtiyar yapmıştı. Şimdi, artık biraz eğlenmek istiyorlardı.

Özellikle de Hatlee Beech. Para ve mevki sahibi olmuş, hırslı bir adamdı ve bir federal yargıç olarak, kaybedilmesi olanaksız bir şeye sahipti o zamanlar - ömür boyu görev. Birdenbire düşmüş, her şeyini kaybetmiş ve Trumble'daki ilk iki yılı süresince depresyon hali devam etmişti. Cezaevinde öleceği gerçeğini kabul etmiş ve intihan ciddi olarak düşünmüştü. Şimdi ise elli altı yaşında, özellikle de muhteşem koşullar altında karanlıklardan çıkıp kurtuluyordu. Yedi kilo vermişti, bronzlaşmış teniyle sağlığı yerindeydi, parası olan ama sunacak başka bir şeyi bulunmayan bir kadından boşanmıştı ve yakında da bir servete kavuşacaktı. Kendi kendine, bir orta yaşlı için hiç de fena bir yaşam düzeyi sayılmaz,

diye söylendi. Çocuklarını özlemişti ama onlar paralı analarına gitmiş, onu unutmuşlardı.

Hatlee Beech biraz eğlenmeye hazırdı.

Spicer de eğlenmek istiyordu tabii, ama bunun bir casinoda olmasını yeğlerdi. Karısının pasaportu yoktu ve Londra'ya, ya da gittiği herhangi bir yere gelip ona katılması birkaç hafta sürerdi. Avrupa'da casinolar var mıydı acaba? Beech olduğunu sanıyordu. Yarber'in bu konuda bilgisi yoktu ve aldırıyordu da.

içlerinde en vakur ve ciddi olan, Finn'di. O bira yerine soda içiyor ve geçen kadınlarla diğerleri kadar ilgilenmiyordu. Finn daha şimdiden Avrupa'daydı. Orada kalacak, ülkesine asla dönme-yecekti. Altmış yaşındaydı, sağlığı çok iyiydi, artık çok parası vardı ve gelecek on yıllık süreçte İtalya ve Yunanistan gibi ülkelerde do-laşıp yaşayabilirdi.

Sokağın karşı tarafında bir kitapçı buldular ve bir sürü gezi ki-tabı aldılar. Plaj kıyafetleri satan bir mağazada kendilerine uyan güneş gözlükleri buldular. Bir süre sonra Jack Argrovv'u görüp bu işi bitirmenin zamanı gelmişti.

KLOCKNER VE EKİBİ onların Sea Turtle'a dönüşünü izledi. Klockner'in ekibi Neptune Beach'ten, Pete'in Barı'ndan, Sea Turt-le'dan ve içi ağzına kadar dolu, kiralanmış evden bıkmıştı. Chap ve Wes dahil olmak üzere altı ajan hâlâ oradaydı ve başka bir görev için sabırsızlanıyorlardı. Ekip, Kardeşler'i ortaya çıkarmış, Trumb-le'in dışına çıkarıp özgürlüklerini sağlamış ve sahile de getirmişti, şimdi de sadece onların ülkeden ayrılmasını bekliyorlardı.

Jack Argrovv dosyalara el sürmemişti, ya da en azından durum öyle görünüyordu. Dosyalar hâlâ yastık kılıfına sarılı olarak diva-nın üzerinde, Spicer'in bıraktığı yerde duruyordu.

Kardeşler otel dairesine girdiğinde Argrovv, "Transfer yapı-lıyor," dedi.

Teddy hâlâ Langley'den onları seyrediyordu. Üç kafadar şimdi çeşitli plaj kıyafetleri giyiyordu. Yarber'in başında, 011 beş santimlik gölgeliğiyle bir balıkçı kasketi vardı. Spicer başına bir hasır şapka geçirmiş, sarı bir tişört giymişti. Cumhuriyetçi Beech ise hâki bir şort, örme bir süveter ve golf kasketi giyiyordu.

Yemek masasının üzerinde üç büyük zarf duruyordu. Argrovv Kardeşlerin herbirine birer zarf uzattı. "Bunların içinde yeni belgeleriniz var," dedi. "Kimlikler, doğum sertifikaları, kredi kartları Sosyal Güvenlik kartları."

Yarber, "Ya pasaportlar?" diye sordu.

"Yan odada bir kamera var. Pasaport ve sürücü belgelerine fotoğraf gerekiyor. Yarım saat kadar sürer. Şuradaki küçük zarflard; da beşer bin dolar nakit para var."

Spicer kendi doğum sertifikasına bakarak, "Ben Harvey Mos; muyum?" diye sordu.

"Evet. Harvey adını beğenmedin mi?"

"Sanırım şimdi beğendim."

Beech, "Zaten bir Harvey'e benziyorsun," dedi.

"Peki sen kimsin?"

"Şey, ben James Nunley'yim."

"Tanıştığımıza sevindim James."

Argrovv hiç gülümsemiyor, bir an bile rahatlamıyordu. "Seyahat planlarınızı bilmem gerekiyor. Washington'dakiler gerçekten ülke dışına çıkmanızı istiyor."

Yarber, "Londra uçuşlarını öğrenmem lazım," diye konuştu.

"Biz bunu yaptık bile. İki saat sonra Jacksonville'den Atlanta'ya bir uçak kalkıyor. Bu akşam yediyi on gece Atlanta'dan kalkar Londra uçağı da sabah erkenden Londra Heathrovv'a varıyor."

"Bana bir bilet ayarlar mısın?"

"Ayarlandı bile. Birinci mevki."

Finn gözlerini kapadı ve gülümsedi.

Argrovv diğer ikisine bakıp, "Ya siz?" diye sordu.

Spicer, "Ben buradan hoşlanmış gibiyim," dedi.

"Kusura bakma ama bir anlaşma yaptık."

Beech, "Biz de aynı saatte kalkan uçaklara yarın bineriz," dedi "Bay Yarber'in işlerinin yolunda gittiğini varsayarsak tabii."

"Rezervasyon işlerini yapmamızı ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Chap çıt çıkarmadan odaya süzüldü ve divandaki yastık kılıfını aldı. Dosyalarla birlikte çıkıp gitti.

Argrovv, "Hadi şu fotoğraf işini bitirelim," dedi.

SAN JOSE, Kaliforniyalı Bay William McCoy adıyla seyahat eden Finn Yarber Atlanta'ya olaysız uçtu. Bir saat kadar havaalanı içinde dolaştı, havaalanı metrosuna bindi ve aceleyle oradan oraya koşuşturan binlerce insanın arasına katılıp o karmaşa ve gürültünün zevkini çıkardı.

Birinci mevki koltuğu çok geniş, geriye yatabilen, deri kaplama bir şeydi, iki kadeh şampanyadan sonra hafifçe dalmaya, hahayal kurmaya başladı. Uyanmaktan korktuğu için uyumaya da korkuyordu. Uyandığında kendisini tekrar ranzanın üst yatağında uzanmış tavana bakarken ve Trumble'da kalan günlerini sayarken bulacağından emin gibiydi.

JOE ROY, Beach Java yakınındaki bir telefon kulübesinden nihayet karısına ulaşabildi. Kadın önce telefonun bir oyun olduğunu sandı ve ödemeli konuşmayı kabul etmedi. "Arayan kim?" diye sordu.

"Benim hayatım. Artık cezaevinde değilim."

"Joe Roy?"

"Evet, dinle şimdi. Cezaevinden çıktım, tamam mı? Orada mısın?"

"Sanırım. Neredesin peki?"

"Jacksonville, Florida yakınlarında bir otelde kalıyorum. Bu sabah serbest bırakıldım."

"Serbest mi? Peki ama nasıl..."

"Sorma şimdi, tamam mı? Sonra her şeyi anlatırım sana. Yarın Londra'ya uçuyorum. Yarın sabah ilk iş olarak postaneye gidip bir pasaport başvuru formu almanı istiyorum."

"Londra mı? Londra mı dedin?"

"Evet."

"İngiltere mi yani?"

"Evet öyle. Bir süre orada kalmam gerekiyor. Anlaşmanın bir parçası bu."

"Ne kadar kalacaksın peki?"

"Birkaç yıl. Dinle, biliyorum inanması güç ama özgürüm ve birkaç yıl ülke dışında yaşayacağız."

"Nasıl bir anlaşma bu? Yoksa kaçtın mı Joe Roy? Oradan kaçmanın çok kolay olacağını söylemiştin bana."

"Hayır. Serbest bırakıldım."

"Ama daha yirmi aydan fazla cezan vardı."

"Artık yok. Dinle, pasaport başvuru formunu al ve gerekeni yap."

"Pasaporta neden ihtiyacım var ki?"

"Avrupa'da buluşabilmemiz için."

"İki yıl mı kalacağız yani?"

"Evet öyle."

"Ama annem hasta. Onu öyle bırakıp da gidemem ki."

Onun annesi için söylemek istediği birçok şey geldi aklına ama sonra kendini tuttu. Derin bir nefes aldı, başını çevirip sokağa baktı. "Ben gidiyorum buradan," dedi. "Seçme hakkım yok."

Karısı, "Bırak bunları da eve gel," dedi.

"Gelemem. Sana sonra açıklarım nedenini."

"Açıklama nezaketini gösterirsen iyi olur tabii."

"Seni yarın ararım."

Beech ve Spicer kendilerinden daha genç insanlarla dolu bir restorana girip deniz ürünleri yediler. Bir süre kaldırımlarda dolaştıktan sonra Pete'in Barı'na girdiler ve orada bir maç izleyip gürültünün zevkini çıkardılar.

Finn o sırada Atlantik üzerinde bir yerlerde, paralarının peşinden uçuyordu.

HEATHROW'DAKI gümrük pasaport memuru, Finn'in bir sahtekârlık harikası olan pasaportuna şöyle bir baktı. Pasaport oldukça eskimiş, Bay William McCoy tarafından dünyanın dört bir yanında kullanılmıştı. Aaron Lake'in gerçekten de güçlü dostları vardı.

Finn bir taksiye atlayıp Knightsbridge'deki Basil Street Oteli'ne gitti ve nakit ödeyip, bulabildiği en küçük odayı tuttu. Bu oteli Beech'le birlikte rasgele bir seyahat rehberinden bulmuşlardı. Eski moda, antikalarla dolu hoş bir yerdi burası. Finn kahvaltı için üst kattaki küçük restorana çıkıp, kahve, yumurta ve sosisten oluşan kahvaltısını yaptı ve sonra da dolaşmaya çıktı. Bindığı taksi saat

onda Metropolitan Trust'ün önünde durdu. Danışmadaki memur önce onun kılık kıyafetini pek beğenmedi - blucin ve süveter vardı üzerinde - ama onun bir Amerikalı olduğunu anlayınca omuzlarını silktiler ve hoşgörü gösterdi.

Onu bir saat kadar beklettiler ama o, hiç umursamıyor görünüyordu. Sinirliydi ama bunu hiç belli etmiyordu. Parayı almak için gerekirse günlerce, haftalarca, aylarca bekleyebilirdi. Sabırlı olmasını öğrenmişti. Transfer sorumlusu Day MacGregor sonunda onun yanına geldi. Para yeni gelmişti, adam özür diliyordu. Altı milyon doların tamamı Atlantik'i güven içinde geçmişti ve şimdi İngiltere topraklarındaydı.

Ama para orada fazla kalmayacaktı. Finn yeterince gizlilik ve tecrübe ifade eden bir tavırla, "Parayı İsviçre'ye transfer etmek istiyorum," dedi.

BEECH VE SPICER o gün öğleden sonra Atlanta'ya uçtular. Onlar da Finn gibi, Londra uçağını beklerken havaalanında sınırsız özgürlük içinde gezip dolaştılar. Birinci mevkide yan yana oturdular saatlerce yiyip içtiler, film izlediler ve okyanusu katederken uyumaya çalıştılar.

Heathrow'da gümrük ve pasaport kontrolünden çıktıklarında, Yarber'in kendilerini beklediğini görünce şaşırdılar. Yarber onlara iyi haberi verdi, para gelmiş ve gitmişti. Paralan şimdi İsviçre'de saklanıyordu. Buradan hemen gitmelerini söyleyip onları tekrar şaşırttı.

Havaalanındaki kafelerden birinde kahvelerini yudumlarlarken Yarber, "Burada olduğumuzu biliyorlar," dedi. "Onları atlatalım."

Beech, "Bizi izlediklerini mi sanıyorsun yani?" diye sordu.

"izlediklerini varsayalım."

Spicer, "Peki ama neden?" diye sordu.

Bu konuyu yarım saat kadar tartıştılar ve sonra uçuş tarifelerine bakmaya başladılar. Roma'ya uçan Alitalia dikkatlerini çekti. Tabii birinci mevkide uçacaklardı.

Uçağa binerlerken Spicer, "Roma'da İngilizce konuşuyorlar mı?" diye sordu.

Yarber, "Aslında onlar İtalyanca konuşur," diye cevap verdi.

"Papa bizi kabul edip görür mü dersin?"

"Büyük olasılıkla çok meşguldür."

39

BUSTER günlerce zigzaglar çizerek batıya gitti ve en sonunda San Diego otobüs terminalinde kaldı. Okyanus ona çekici gelmişti, aylardır ilk kez su görüyordu. Doklar bölgesinde dolaşıp iş aradı ve oradaki insanlarla gevezelik etti. Bir kiralık tekne kaptanı onu tayfa olarak işe aldı ve Buster, Los Cabos, Meksika'da, Baja'nın güney ucunda tekneden atladı. Buradaki limanda, bir zamanlar babasıyla birlikte alıp sattıkları balıkçı teknelerinden çok daha güzel ve pahalı olanlar vardı. Birkaç kaptanla konuştu ve iki gün içinde tayfa olarak bir teknede iş buldu. Balık tutmak için tekneyi kiralayanlar zengin, Teksas ve Kaliforniyalı Amerikalılardı ve zamanlarını balık tutmaktan çok, içerek geçiriyorlardı. Tayfa olarak aldığı bir ücret yoktu, sadece bahşişlerden kazanıyordu ve müşteriler içtikçe bahşişler de artıyordu. Yavaş bir günde 200, iyi bir günde 500 dolar nakit para kazanabiliyordu. Ucuz bir otelde kalıyordu ve birkaç gün geçtikten sonra artık arkasına bakmaktan vazgeçti. Cabos kısa sürede onun memleketi olmuştu.

WILSON ARGROW aniden Trumble'dan transfer edildi ve Milvwaukee'deki bir 'yarı-yol evi'ne gönderildi, orada da bir gece kaldı ve çıkıp gitti. Gerçekte böyle bir adam varolmadığından, o da yakalanmadı tabii. Jack Argrow elinde biletlerle havaalanında onu karşıladı ve ikisi birlikte D.C.'ye uçtular, Argrovv kardeşler, yani Kenny Sands ve Roger Lyter, Florida'dan ayrıldıktan iki gün sonra Langley'e gidip yeni görevleri için beklemeye başladılar.

AARON LAKE, Denver'daki kongreye gitmek üzere D.C.'de; ayrılmadan üç gün önce CIA Başkanı'yla yemek yemek için Langley'e gitti. Neşeli bir buluşma olacaktı bu, zaferleri süresi aday, kendisine adaylık teklifini yapan dahiye yeniden teşekkür edecekti. Görev kabulü konuşması bir ay önceden yazılmıştı, fakat Teddy'nin konuşup tartışmak istediği birkaç konu vardı.

Lake'i, yaşlı adamın yine her zamanki gibi battaniye altında tekerlekli sandalyede oturduğu ofisine götürdüler. Lake'e gör' adam çok yorgun ve solgun görünüyordu. Yardımcılar çıktı, kapı kapandı ve Lake, yemek masasının boş ve hazırlanmamış olduğunu gördü. Masadan uzakta, birbirlerine çok yakın bir şekilde, yü, yüze oturdular.

Teddy hazırlanmış olan konuşmayı beğenmişti, sadece birkaç yorumda bulundu. Hafif bir sesle, "Konuşmaların biraz fazla uzun olmaya başladı," diye konuştu. Ama bugünlerde Lake'ir söyleyeceği çok şey vardı.

"Konuşma üzerinde hâlâ bazı düzeltmeler yapılıyor," dedi.

Teddy zayıf bir sesle, "Bu seçimin galibi sensin Bay Lake," dedi.

"Ben kendimi iyi hissediyorum, ama biraz gürültü patırtı olacak."

"On beş puanla kazanacaksın."

Lake gülümsemeyi bıraktı ve dikkatle onu dinledi. "Yani, bu oldukça büyük bir fark sayılır."

"Anketlerde biraz yukardasm. Önümüzdeki ay Başkan Yardımcısı biraz yukarı çıkar. Bu böylece ileri geri, Ekim'in ortalarına kadar gider. O zaman, dünyayı dehşete düşüren nükleer bir olay olacak. Ve sen Bay Lake, bir kurtarıcı olacaksın."

Bu bekleyiş kurtarıcıyı bile korkuttu. Lake hafif bir sesle, "Bir savaş mı?" diye sordu.

"Hayır. Kayıplar olacak ama bunlar Amerikalı olmayacak. Natty Chenkov suçlanacak ve bu ülkenin seçmenleri kitleler halinde oy sandıklarına koşacak. Yirmi puan oy farkıyla bile kazanabilirsin."

Lake derin bir nefes aldı. Birçok soru sormak istiyor, belki kan dökme olayına bile itirazı düşünüyordu. Ama bu nafile olurdu.

Teddy'nin Ekim ayı için planladığı terörün çalışmaları muhakkak başlamıştı. Bunu durdurmak için Lake'in söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey olamazdı.

"Sen aynı teraneyi sürdür Bay Lake. Aynı mesaja devam. Dünya yakında daha da çılgınlaşacak ve biz kendi yaşam tarzımızı koruyacak kadar güçlü olmalıyız."

"Mesaj şimdiye kadar etkili oldu."

"Rakibin umutsuzluğa düşecek. Sana, gündeminde tek meselesi var diyerek saldıracak ve para için ağlayıp sızlanacak. Seni biraz geriletip birkaç puan alabilir. Sakın paniğe kapılma. Dünya Ekim'de altüst olacak, güven bana."

"Güveniyorum."

"Bu savaşı kazandın sayılır Bay Lake. Aynı mesajı vermeye devam et."

"Oh, tabii vereceğim."

Teddy, "Güzel," dedi ve sanki o anda biraz uykuya ihtiyacı varmış gibi gözlerini kapadı. Sonra tekrar açtı ve, "Pekâlâ," diye devam etti. "Şimdi tamamen değişik bir konuya geçelim, Beyaz Saray'a gittiğin zaman ne gibi planların var, merak ediyorum."

Lake birden şaşırmıştı ve bu şaşkınlığı, yüzünden anlaşılıyordu.

Teddy tuzağına devam etti: "Bir ortağa ihtiyacın var Bay Lake, bir First Lady. Varlığıyla Beyaz Saray'ı şenlendirecek, şereflendirecek bir hanıma ihtiyacın var senin. Beyaz Saray'ı süsleyecek, insanları eğlendirecek, çocuk sahibi olacak kadar genç, güzel bir kadın gerekiyor. Beyaz Saray çocuk görmeyeli çok zaman oldu Bay Lake."

"Şaka yapıyor olmalısın." Lake şaşkına dönmüştü.

"Yardımcıların arasında olan şu Jayne Cordell'den hoşlanıyorum. Otuz sekiz yaşında, zeki, güzel konuşuyor, yedi sekiz kilo vermesi gerekiyor ama oldukça da güzel. On iki yıl önce boşanmış ve bu olay unutulmuş bile. Sanırım mükemmel bir First Lady olur."

Lake başını bir yana yatırdı, birden öfkelenmişti. Teddy'ye karşı sert bir çıkış yapmak istiyordu ama o anda söyleyecek kelime bulamadı. Sadece, "Aklını mı oynattın sen?" diye mırıldanabildi.

Teddy, gözlerini Lake'in gözlerine dikti ve buz gibi bir sesle, "Ricky olayını biliyoruz," dedi.

Lake'in ciğerlerindeki hava bir anda boşalır gibi oldu ve nefes verirken, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. Bir an için ayaklarına baktı, tüm vücudu donmuştu sanki.

Teddy, meseleyi daha da güçleştirmek ister gibi ona bir kâğıt uzattı. Lake onu aldı ve alır almaz da Ricky'ye yazdığı son notun kopyası olduğunu anladı.

Sevgili Ricky:

Sanırım artık mektuplaşmayı kessek iyi olacak. Tedavinin başarılı ve iyi olmasını dilerim.

Selamlar, Al.

Lake o anda neredeyse bazı şeyleri izah edebileceğini söyleyecekti; her şey görüldüğü gibi değil demek istiyordu. Fakat sonra hiçbir şey söylememeye karar verdi, en azından bir süre konuşmayacaktı. Kafasında bir sürü soru vardı - Ne kadarını biliyorlardı? Mektupları nasıl ele geçirmişlerdi bu lanetler? Başka kim biliyordu bunu?

Teddy onun acı çekmesi için sessizce bekledi. Aceleye gerek yoktu.

Kafası biraz yerine gelince, Lake'in içindeki politikacı su yüzüne çıktı. Teddy ona bir çıkış yolu sunuyordu. Teddy ona, 'Benim istediğim gibi oynarsan her şey yoluna girer evlat,' diyordu. 'Bunu benim istediğim gibi yap.'

Böylece Lake birkaç kez yutkundü ve, "Aslında bu kadından hoşlanıyorum," dedi.

"Tabii hoşlanıyorsun. Bu iş için biçilmiş kaftan o."

"Evet. Çok da sadık."

"Onunla yatıyor musun?"

"Hayır. Henüz değil."

"Fazla gecikmeden başla. Kongre'de onunla el ele tutuş. Bırak dedikodular başlasın, doğa kendi yolundan gitsin. Seçimden bir hafta önce Noel'de düğün haberini ver,"

"Büyük mü, küçük mü?"

"Muazzam bir düğün. Washington'da yılın sosyal olayı olmalı."

"Hoşuma gitti bu."

"Onu hemen hamile bırak. Göreve başlamadan hemen önce First Lady'nin bebek beklediğini açıkla. Müthiş bir hikâye olacaktır bu. Ayrıca Beyaz Saray'da küçük çocukları yeniden görmek harika olacaktır."

Lake gülümsedi, başını salladı ve bu fikri beğenmiş gibi göründü, sonra birden kaşlarını çattı. "Ricky'yi başkaları da öğrenecek mi?" diye sordu.

"Hayır. O safdışı edildi,"

"Safdışı mı edildi?"

"Bir daha asla mektup yazmayacak Bay Lake. Sen de küçük çocuklarınla oynarken öylesine meşgul olacaksın ki Ricky gibi insanları düşünmeye vaktin bile olmayacak."

"Ricky'nin soyadı ne?"

"Hadi, Lake. Hadi, bırak artık."

"Özür dilerim Bay Maynard. Çok özür dilerim. Ağzımdan kaçırverdi, bir daha olmaz."

"Gayet tabii olmayacak. Dosya bende Bay Lake. Bunu her zaman hatırla." Teddy bunu söyledikten sonra, sanki toplantı bitmiş gibi tekerlekli sandalyesini geri geri itti.

Lake, "Benim yalnız ve zayıf bir anımdı bu," dedi.

"Bunları unut Lake. Jayne'le ilgilen. Ona yeni bir gardrop hazırla. Kadın çok çalışıyor ve yorgun görünüyor. Onun işlerini biraz azalt, rahatlat onu. Çok iyi bir First Lady olacak o."

"Evet efendim."

Teddy kapıya gitti. "Başka sürpriz istemiyorum Lake."

"Peki efendim."

Teddy kapıyı açtı ve tekerlekli sandalyesini sürdü gitti.

KASIM AYI SONLARINDA Monte Carlo'ya yerleşmişlerdi, bunun en büyük nedeni çok güzel bir yer ve havasının da sıcak olmasıydı, ayrıca burada pek çok insanın İngilizce konuşması da başka bir neden olmuştu. Kumarhaneleri de vardı ki, Spicer için bu, vazgeçilmez koşullardan biriydi. Onun kumarda kazanıp kazanmadığını ne Beech ne de Yarber biliyordu, ama adam

hiç kuşkusuz bundan büyük zevk alıyordu. Karısı hâlâ annesine bakıyordu ve o ölmeden gelemeydi. İlişkileri gergindi, çünkü Joe Roy eve dönemezdi ve karısı da Mississippi'yi terk edemiyordu.

Kentin kenarında aynı, küçük, ama güzel otelde kalıyorlar ve genellikle haftada iki kez, dışarıya çıkmadan önce birlikte kahvaltılar ediyorlar, sonra ayrılıyorlardı. Aylar geçtikçe kendi özel yaşamlarına dalıp birbirlerini gittikçe daha az görmeye başladılar. Farklı şeylere ilgi duyuyorlardı. Spicer kumar oynamak, içmek ve kadınlarla vakit geçirmek istiyordu. Beech denizi yeğliyor, balık tutmaktan zevk alıyordu. Yarber ise seyahat ediyor, güney Fransa ve kuzey İtalya tarihlerini inceliyordu.

Ama hepsi de birbirlerinin nerede olduğunu her zaman biliyordu. Birisi ortadan kaybolduğunda diğer ikisi onu merak eder, arardı.

Afları konusunda gazetelerde hiçbir haber görmemişlerdi. Beech ve Yarber kaçışlarından hemen sonra Roma'da bir kütüphaneye girip saatlerce oturmuş, Amerikan gazetelerini okumuşlardı. Onlar hakkında tek kelime yoktu. Kendi ülkelerinden de hiç kimseyle temasları olmamıştı. Spicer'ın karısı, kocasının hapisten çıktığını kimseye söylemediğini bildirmişti. Kadın hâlâ onun kaçtığına inanıyordu.

Finn Yarber Şükran Günü'nde Monte Carlo'nun merkezinde bir kaldırım kahvesinde espresso içiyordu. Sıcak, güneşli bir gündü ve o günün, kendi ülkesinde önemli bir tatil günü olduğunu bile pek düşünmüyordu. Umursamıyordu bile, çünkü oraya asla dönmeyecekti, Beech oteldeki odasında uyuyordu. Spicer ise üç blok ilerdeki kumarhanedeydi.

Birden önünde tanıdık bir yüz belirdi. Adam bir an içinde Yarber'in karşısına oturdu ve, "Merhaba Finn," dedi. "Beni hatırladın mı?"

Yarber sakın bir tavırla kahvesinden bir yudum aldı ve karşındaki yüzü inceledi. Onu son kez olarak Trumble'de görmüştü.

Adam, "Cezaevinden Wilson Argrovv," dedi ve Yarber, elindeki kahve fincanını düşürmeden önce masaya bıraktı.

Finn, söylemek istediği pek çok şey olmasına rağmen, sakın, hafif bir sesle, "Günaydın Bay Argrow," dedi.

"Sanırım beni gördüğüne şaşırdın."

"Evet, aslına bakarsan öyle."

"Aaron Lake'in büyük farkla kazanması haberi heyecanlıydı, değil mi?"

"Sanırım. Senin için ne yapabilirim peki?"

"Sadece her zaman yakınınızda olduğumuzu bilmeni istedim, belki bize ihtiyacınız olur diye."

Finn kıkır kıkır güldü ve sonra, "Buna hiç ihtimal vermiyorum," dedi. Serbest bırakılmalarının üzerinden beş ay geçmişti. Ülkeden ülkeye gezip dolaşmış, Yunanistan'dan İsveç'e, Polonya'dan Portekiz'e gitmiş, hava değiştikçe daha güneye inmişlerdi. Argrow onların izini nasıl bulabilmişti peki?

İmkânsızdı bu.

Argrovv ceketinin iç cebinden bir dergi çıkardı. Onu Yarber'a uzattı ve, "Bunu geçen hafta bir rastlantı sonucu gördüm," dedi. Derginin arka sayfası açılmış ve oradaki bir küçük ilan kırmızı kalemle daire içine alınmıştı:

Yirmili yaşlarda genç adam mektup
arkadaşı olarak 40'lı, 50 li yaşlarda
nazik ve sır saklayan beyler arıyor.

Yarber hiç kuşkusuz bu ilanı daha önce de görmüştü ama sanki bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi omuzlarını silkti.

Argrovv, "Aşına görünüyor, değil mi?" diye sordu.

Finn, "Hepsi birbirine benzer bunların," dedi. Dergiyi masanın üzerine attı. *Out and About*'ün Avrupa baskısıydı bu.

Argrovv, "Adresi Monte Carlo postanesine kadar izledik," diye konuştu. "Sahte bir isimle her şeyiyle yeni bir posta kutusu kiralanmış. Ne rastlantı, değil mi?"

"Bak, kimin hesabına çalıştığını bilmiyorum ama senin yetki alanının çok dışında olduğumuza dair bir his var içimde. Biz hiç - bir yasaı ihlal etmedik. Neden çekip gitmiyorsun buradan?"

"Tabii Finn, ama iki milyon dolar yetmedi mi?"

Finn gülümsedi ve sevimli kafede etrafına bakındı. Kahvesinden bir yudum aldı ve, "Boş durmak olmaz," dedi.

Argrovv, "Yine görüşeceğiz," diyerek ayağa fırladı ve bir anda gözden kayboluverdi.

Yarber, hiçbir şey olmamış gibi kahvesini bitirdi. Bir süre sokak ve trafiği seyretti ve sonra arkadaşlarını bulmaya gitti.

